

Naším čtenářkám a čtenářům

Jedna 8. třída dostává za úkol představit svůj idol. Marie jde zamyšleně domů. Koho by měla představit? Slavného sportovce nebo hudebníka či vědce? Ne, s tím by si nevěděla rady. Po několika dnech ji napadne myšlenka.

V den prezentace je Marie dosti vzrušena. Co budou říkat její kamarádi ve třídě jejímu krátkému referátu a jaký komentář pronese učitel? Marie sbírá všechnu odvahu a předčítá svůj krátký text:

Mým vzorem je Ježíš Kristus! Žel, nemám žádný jeho obrázek, poněvadž jsem Ho ještě nikdy neviděla. Ale On je mým vzorem, protože On byl bez chyb a nemění se. My lidé nejsme stálí – jednou jsme šťastní a spokojení, potom zase smutní a zklamaní. A právě takový Ježíš není! Žádný z nás není bezchybný – ale On byl takový vždy. Rozhodla jsem se následovat Ho, protože On dal kvůli mým hříchům svůj život, abych nemusela zahynout.

Ve třídě je ticho. Dokonce i na učitele to zapůsobilo. Porozuměl z Mariiných slov tomu, že křesťanská víra není pouhá náboženská forma, nýbrž něco živého? Že vztah k Ježíši Kristu jde dále než k současnému okamžiku ...

DOBŘÁ SETBA zve srdečně, s pomocí každodenních biblických veršů a zamyšlení k lepšímu poznání Ježíše Krista. Žít s Ním dává radost a jistotu.

Všem, kdo budou číst, přejeme požehnaný rok 2024.

Spolupracovníci.

Biblické verše jsou uváděny podle českého studijního překladu Bible, © Nakladatelství KMS 2009, případně dle kralického překladu (poznámka – „BK“). Je-li uvedena poznámka „přel.“, pak verš anebo jeho část byly upravené podle jiného překladu.

pondělí 1. leden

Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho.

Žalm 103,2 (BK)

Píseň milosrdenství

Část naší paměti, v které uchováváme skutečnosti a události, se nazývá epizodická paměť. O této oblasti naší paměti je také řeč v Žalmu 103, kde král David vybízí sám sebe, aby nezapomínal velebit Boha a jeho dobrodiní. – Jaký postoj hodný napodobení na počátku roku!

Když přečteme celý tento Žalm, pocítíme, jak je působen vděčností – obdivem k Boží dobrotě. Luther nazýval tento žalm „Písní milosrdenství“, poněvadž tento působivými slovy popisuje, jak je Bůh milostivý a milosrdný. Básník žalmu si pamatuje s vděčností na to, že Bůh rád odpouští každému: „*On odpouští všechny tvé viny*“ (v. 3). A v dalším průběhu Žalmu David potvrzuje, jak Bůh odpustí docela, když před Ním vyznáme naše viny: „*A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše.*“ (v. 12 – BK)

Mimo to David zdůrazňuje, že také i ve stáří, kdy se život stává namáhavým, je možné okoušet Boží dobrotu. (v. 5) David dále ilustruje Boží milosrdenství slovy: „*Jako má otec soucit se svými syny, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí.*“ (v. 13). Tomuto obrazu z rodinného života rozumíme velmi dobře. Vystává však otázka, jestli patříme k těm, kteří před Bohem mají náležitou vážnost.

Musíme si uvědomit, že náš život na zemi bude marný, když ho docela nesvěříme Bohu. On je milosrdný Bůh, který s věřícími nenakládá podle jejich hříchů (v. 10). Z toho je pochopitelné, že básník na konci Žalmu provolává: „*Dobrořeč, má duše, Hospodinu!*“

úterý 2. leden

Tehdy se spravedliví rozzáří jako slunce v království svého Otce.

Matouš 13,43

Severní polární záře

Po společném obědě, který následoval po bohoslužbě, ukazuje M. působivé filmové záběry z dovolené v Norsku, kde pomocí dronu nafilmoval nádhernou krajinu, fjordy, malebné rybářské vesnice a nedotčenou přírodu na Lofotách. A zachytil také severní polární zář s pohyblivými obrazy.

Při severní polární záři jde o elektricky nabitě částice slunečního větru, které jsou přitahovány zemskými póly. Přitom se ve vrchních vrstvách zemské atmosféry střetávají s atomy kyslíku a dusíku a proměňují je v nabitě ionty. Ale už po krátkém čase se částice opět vracejí rekombinací zpět do jejich původního stavu. Tak se uvolňuje elektromagnetické záření a přitom vyzařuje světlo.

Když jsem viděl tyto fascinující barevné hry na plátně, přišel mi na mysl dnešní verš. „Spravedliví“, o kterých Ježíš Kristus na tomto místě hovoří, nejsou lidé, kteří jsou od přirození lepší než ostatní. Také se nejedná o lidi, kteří by byli svatořečení náboženskými hodnostáři. A už vůbec nejsou míněni takoví, kteří mají sebe samé za spravedlivé a lepší než ostatní.

„Zářit jako slunce“ budou jednou takoví lidé, kteří porozuměli, že před Bohem nemohou obstát a proto mají potřebu odpuštění svých vin. A proto přijali Ježíše jako Spasitele a Pána a skrze to se stali šťastnými. Jejich život vyzařuje sílu, poněvadž Ho osobně znají a přebývají v Jeho blízkosti. A to nejkrásnější pro ně teprve přijde: království jejich Otce v nebi. Bůh sám se těší na lesk svých dětí, jelikož budou odrážet jeho vlastní slávu.

Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstráním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité.

Ezechiel 36,26

Krtek

Jedna dětská obrázková kniha veselých barev vypráví o krtkovi, který se snaží postavit si vlastní miniauto. Při prvním pokusu snese krtek všelijaké autodíly, jako jsou šrouby, matice, zapalovací svíčky a volant, a diví se když je spojí dohromady, že jeho auto nejede, i když přece použil výhradně originální díly.

Při druhém pokusu měl větší úspěch. Našel rozbité autíčko na hraní a na radu jedné myšky ho odtáhl do autodílny. Co se tam stalo z té rozbité hračky, hraničí se zázrakem: jeřáb vyzvedl trosku a dolů potom spouští zbrusu nové natahovací autíčko. Přeshťastný krtek jede se svým již pojízdným autem zpět ke své hromádce, kde zaparkuje svůj parádní vůz a na noc zmizí i s natahovacím klíčkem do svého obydlí.

Pozoruhodný příběh! Nelopotíme se příliš často s tím, abychom si zosnovali životní štěstí sami, místo abychom s troskami našeho života – s tím vším, co hřích v našem životě způsobil – šli k Tomu, který nám chce dopomoci k novému životu plného smyslu a naděje?

Kristus svou smrtí na kříži zaplatil za naši vinu. Když přineseme Bohu trosky našeho života, udělá z nich něco úplně nového: budeme znovuzrozeni a obdržíme věčný život. – Tato proměna bude hned zřejmá: najednou máme touhu líbit se Bohu a Jemu sloužit. Mimo to okoušíme vnitřní pokoj a radost, jakou jsme doposud nepoznali. Zakuste to také!

Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus.

1. Korintským 3,11

Nejšikmější věž světa

Dlouho se myslelo, že tento titul patří věži v Pise, ale dolnosaští to věděli přece jen lépe. Nejšikmější věží světa je totiž kostelní věž v dolnosaské osadě Suurhusen, v obci Hinte. Při výšce 27,37 metrů má věž na hřebeni střechy převis 2,47 metru, což odpovídá sklonu 5,19 stupně. Pro srovnání: věž v Pise má sklon pouze 3,97 stupně.

Kostel v Suurhusenu u Emdenu pochází ze 13. století. Věž byla vystavena v roce 1450 a spočívá na základu z dubových kmenů, které byly po staletí konzervovány vodou. V 19. století, když byla okolní oblast odvodněna, klesla hladina spodní vody, a kmeny dubů začaly pomalu hnít. Tak povolil základ a věž se vychýlila.

Takže na základu záleží! – A o tom mluví také apoštol Pavel v našem dnešním biblickém verši. Také v něm je tématem „církevní stavba“. Ačkoli ne stavba kostelních budov, nýbrž v přeneseném smyslu stavba Ježíšova společenství. A je-li pro život jednotlivce, tak také i pro společenství je jediný vhodný a únosný základ: sám Ježíš Kristus!

Proto je tak velmi důležité, aby v našem osobním životě, ale i v životě společenství nebyl Ježíš Kristus dáván do pozadí. Záleží na tom, aby byl hlásán Kristus a abychom my vždy pevně drželi to, co Nový zákon o Božím Synu dosvědčuje. Jinak se základ zkazí! Proto: „*Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, ze semene Davidova, podle mého evangelia.*“ (2. Timoteovi 2,8)

pátek 5. leden

Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží.

1. Korintským 1,18

Slovo kříže

„Bůh skutečně je a Ježíš Kristus žije“ – těmito slovy mě jednou oslovil můj kolega, který učil na stejné univerzitě jako já. Byl jsem tak překvapený, že jsem nic neodpověděl. Ale myslel jsem si, že tento kolega to přece musí vědět, neboť jsem ho znal jako opravdového křesťana.

A ačkoli jsem věřil v Boží existenci, byl jsem vnitřně rozpolcený, chybělo mi opravdové vnitřní přesvědčení, že Ježíš Kristus skutečně žije. Přesto jsem se touto strohou větou mého kolegy stále znovu zaměstnával. Potom jsem byl pozván na jednu evangelizaci a tam jsem slyšel, že Ježíš zemřel za mě osobně. To bylo poselství kříže, jak nám ho říká evangelium o Ježíši Kristu. Nikdy předtím mi nikdo tak jasně na základě Bible neobjasnil, že já stejně jako jiní lidé jsem hříšník a proto stojím pod spravedlivým Božím rozsudkem, když nepřijmu Krista jako Spasitele.

Na konci přednášky mluvící vyzval, aby se posluchači, kteří jsou Slovem kříže dotčeni, identifikovali. To platilo přesně mně. Ale v tuto chvíli jsem se přihlásit neodvážil. Přesto jsem však v tichosti přijal Ježíše jako mého osobního Spasitele a v tomto okamžiku jsem se „narodil znovu“ (Jan 3,3.5.).

Dnes vím, že Ježíš žije a s jistotou mohu říci, že On v hrobě nezůstal, nýbrž vzal smrti její moc. Důvěřuji plně a docela biblické zprávě, že Ježíš Kristus vstal třetího dne z mrtvých a nyní má u Boha v nebi místo nejvyšší cti.

sobota 6. leden

Neboť Syn člověka přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno.

Lukáš 19,10

Hynoucí vyhledám a zapuzenou přivedu zpět.

Ezechiel 34,16

Mladý výzkumník Raymond Maufrais se vydal sám z Guayany do Brazílie, aby tam procestoval jednu z nejméně známých oblastí. Po nějaký čas přicházely od něj pravidelně zprávy, než beze stopy zmizel. Jeden domorodec našel o šest týdnů později Raymondův deník, který zanechal v lidmi neobydlené osadě.

Pevně přesvědčený o tom, že jeho syn není mrtvý, se jeho otec rozhodl ho hledat. Po dvanáct let ve 22 pátracích expedicích urazil celkem 12 000 kilometrů – bez ohledu na námahu a nebezpečí. Hledal svého syna s neotřesitelnou vytrvalostí: v hloubi pralesů a na vysokých horách. Vyškrábával jeho jméno do kmenů stromů a zanechával zprávy v láhvích. Zanícen přáním najít svého syna, nedbal na hlad a žízeň ani na stálé ohrožení svého života kmeny domorodců, divou zvěří a hady.

Nakonec pátrání vzdal. Docela zlomený a o léta zestárlý se vrátil zpět. „Nechte mě na pokoji,“ říkal těm, kteří ho chválili pro jeho odvahu, „jsem jen chudý muž, který ztratil svého syna.“

Působivý příběh! Neupomíná nás to na toho, který přišel, aby nás ztracené lidi hledal a spasil? Ježíš Kristus, Boží Syn, kdysi opustil slávu nebe a přišel na tuto zemi. Snášel vše, aby přinesl věčné vykoupení. Od těch, které chtěl spasit, zakusil nejhořčejší odpor a všelijaké pohrdání. Nakonec zemřel na kříži – z lásky k tobě a ke mně! Jako tento milující Otec hledá Ježíš Kristus dodnes tebe. – Necháš se nalézt? Jeho radost by byla nepředstavitelně velká.

neděle 7. leden

„Toto jsem vám pověděl, abyste nebyli pohoršeni. Budou vás vylučovat ze synagogy; ano, přichází hodina, že se každý, kdo vás zabije, bude domnívat, že koná svatou službu Bohu. A to budou činit, protože nepoznali Otce ani mne. Ale toto jsem vám pověděl, abyste, až ta hodina přijde, měli v paměti, že jsem vám to řekl.“

Jan 16,1-4

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš Kristus je věčný Boží Syn. Přišel z nebe na zem, aby lidem přinesl vykoupení. Už staří proroci ohlašovali jeho příchod – příchod Mesiáše, který osvobodí svůj lid a zřídí své království pokoje. Ježíšovi učedníci Ho dlouho doprovázeli. Jsou přesvědčeni, že Ježíš z Nazareta je Mesiáš, Boží Syn.

Avšak nyní Ježíš sděluje svým učedníkům otřesnou věc: On zemře, vstane z mrtvých a vrátí se k Bohu Otci do nebe. Oni naproti tomu zůstanou na zemi a dokonce budou kvůli své víře pronásledováni. Ježíš na to připravuje své učedníky velmi opatrně, aby nebyli pohoršeni a nezeslábli ve své víře (kapitola 13-17). Bude se i nadále o ně předivně starat.

Náboženští vůdcové Židů budou učedníky „vylučovat ze synagogy“. Sice navenek věřili v toho jednoho pravého Boha, ale odmítali Božího Syna a pronásledovali jeho učedníky. Tím dokazovali, že ve skutečnosti neznají toho pravého Boha, který je světlo a láska. Náboženské pronásledování a víra v pravého Boha se vzájemně vylučují. Neboť v Ježíšovi „se zjevila Boží milost, která přináší záchranu všem lidem“ (Titovi 2,11).

pondělí 8. leden

/Pilát/ řekl jim: ... „nenalezl jsem na tomto člověku nic, z čeho jej obviňujete. Ale ani Herodes ne, ... neučinil nic, za co by zasluhoval smrt.“

Lukáš 23,14.15

Osvobození po 35 letech

Před několika lety se v mnoha novinách objevil velký obrázek. Ukazoval nevinně odsouzeného pachatele Jamese Baina, který objímal nějakého šedovlasého muže, svého advokáta. James Bain seděl 35 let ve vězení nevinný. Genetický test nakonec prokázal, že on nemohl být tím pachatelem, který před mnoha lety přepadl a znásilnil jednoho devítiletého chlapce.

Podobně jako tento muž bylo na základě DNA-testů osvobozeno už pár stovek odsouzených trestanců. Mnozí si odpykávali dlouhé tresty odnětí svobody, někteří z nich již hleděli vstříc vykonání trestu smrti. Avšak žádný z nich nedosáhl délky 35 let, po které nevinný James Bain seděl za mřížemi. O to víc udivující bylo, když ten tak dlouhý čas nevinně uvězněný necítil ani hořkost ani zášť. Při svém osvobození řekl: „Já jsem vše vložil do Božích rukou.“

V Bibli čteme, že také Ježíš Kristus byl nevinně odsouzen. Byl dokonce přibit na kříž, ačkoli římský místodržící Pilát ani Herodes, vládce v Galileji, na něm žádnou vinu nenalezli.

Na rozdíl od Jamese Baina se Ježíš mohl obratem ruky z této hrozná situace osvobodit, ale On to neudělal. Naopak On zemřel z lásky k nám, protože nás chtěl zachránit. Proto můžeme nyní skrze víru v Něho obdržet odpuštění vin a věčný život. On je hoden toho, abychom Mu cele důvěřovali – i když trpíme bezpráví.

úterý 9. leden

Tys, králi, hleděl a vtom hle, jakási náramná socha. Byla to socha veliká, vzhledu neobyčejného. Stála před tebou a její vzezření budilo úděs. Byla to socha mající hlavu z ryzího zlata, hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky bronzové, lýtka železná, chodidla zčásti železná, zčásti keramická.

Daniel 2,31–33

Kdo si „žije na vysoké noze“ ten vede nákladný životní styl; když nějaká věc stojí na hliněných nohou, tak je nejistá a nemá žádný pevný základ.

To rčení „stát na hliněných nohou“ má svůj původ v Bibli: v roce 605 před Kristem vystěhoval babylonský král Nebúkadnesar Židy do Babylona, mezi jinými také jednoho mladého muže jménem Daniel. Krátký čas nato měl král nějaký sen, který mohl vysvětlit pouze Daniel. Nebúkadnesar viděl nějakou ohromnou, neobvyklou sochu: jejíž hlava byla ze zlata, horní část těla ze stříbra, břicho z mědi a nohy ze železa. Chodidla ale jsou „zčásti železná, zčásti hliněná“. Král viděl ve snu kámen, který se odtrhl a udeřil do chodidel sochy. „*Tehdy se železo, keramika, bronz, stříbro i zlato naráz rozpadly*“ (v. 35).

Dnes je mnoho lidí finančně zajištěno, žijí zdravě a ekologicky, realizují se v zaměstnání, užívají si života. Na pohled je všechno perfektní. A přeci potom přijde něco nepředvídaného do jejich života. Pracovní místo je zrušeno, manželství ztroskotalo, rozmáhá se nějaká nemoc. Nečekaně se začne životní základ drolit, protože je nestabilní.

Můj život nemá stát na hliněných nohou – chci mít základ, na který se mohu spolehnout! Proto jsem svůj život založil na Ježíši Kristu. A tento životní základ přeji také vám!

Obrátte se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země, protože já jsem Bůh a jiného není.

Izaiáš 45,22

Na počátku viktoriánského období žil v Irsku nějaký zemědělec jménem Andrew Dunn. Upřímně hledal pokoj s Bohem, avšak kněz, ke kterému příslušel, mu nedokázal dát uspokojující odpovědi na jeho otázky.

Potom dostal Andrew darem Nový zákon. Dychtivý poznání v něm začal číst. Když přišel k místu v Lukáš 15, kde ztracený syn říká: „*Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem*“, padl na kolena, vztáhl toto biblické místo na sebe samého a vážně volal k Bohu o odpuštění. Když dokončil svou modlitbu, padl jeho první pohled na slova: „*Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a zlíbal ho.*“ (Lukáš 15,20) A ani tento verš ho už nikdy neopustil: „*Krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.*“ (1. Jan 1,7)

Andrewa se velmi hluboce dotklo, že Bůh Otec čeká na lidi, kteří se poznají a obrátí se, a že takovým jde dokonce vstříc. Andrew se svěřil do Božího milosrdenství a v tom samém okamžiku zakusil pokoj, který tak dlouho hledal.

Od této chvíle se šířilo evangelium v okolí Andrewa. Nejdříve v jeho vlastní rodině, potom se dostalo k sousedovi, který byl známý rváč a který chtěl napadnout také i Andrewa a který se pak stal jeho nejlepším přítelem a bratrem ve víře. Následně přišlo k víře v Pána Ježíše dalších dvanáct rodin a v jejich okolí se šířilo mnoho požehnání.

Tento skutečný příběh ukazuje, jakou moc má Boží slovo, aby změnilo životy lidí. A tu samou neměnnou sílu má i dodnes.

Neboť toto praví Hospodin domu izraelskému: Hledejte mě a budete žít.

Amos 5,4

Cožpak před smrtí není život?

Mnozí tuto otázku obrací: Je život po smrti? A jiní zoufale hledají smysl života, dříve než bude u konce.

Wolf Biermann, skladatel písní a lyrický básník se narodil v roce 1936 v Hamburku a v roce 1953 se přestěhoval do NDR, kde byla jeho vystoupení v roce 1965 zakázána. Biermann jednou vyjádřil své myšlenky k naší otázce takto: „To přece nemohlo být všechno. Přece musí ještě něco přijít! Ne, přece musí být život v životě.“

Bible nám vypravuje o jednom králi, který se také zabýval smyslem života. Byl to Šalomoun, který v pokročilém věku napsal knihu „Kazatel“. Jako moudrý, úspěšný a bohatý panovník povolil všem zábránám, aby zjistil, zda by se tak stal šťastnějším. Investoval do impozantních budov, zakládal malebné parky s pokrokovým zavlažováním, rozmnožoval služebnictvo a državy, profitoval z placených daní jiných zemí, žádal si hudbu a oženil se s četnými ženami. (viz Kazatel 2,1-12).

Nakonec však musel rozčarovaný a zklamaný Šalomoun zjistit, že to vše jeho život neučinilo hodnotnějším a v závěru dospívá k pozoruhodnému závěru: „*Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všechno člověku záleží.*“ (Kazatel 12,13 – BK)

Jaké cíle sledujete vy? V čem hledáte naplnění a štěstí? Bůh Bible vás zve hledat a nalézt smysl vašeho života při NĚm. On říká: „*Nakloňte ucho a pojedte ke mně, poslouchejte a vaše duše ožije.*“ (Izaiáš 55,3) Na tom opravdu záleží a proto se vyplatí žít. Žijeme-li s Bohem, pak skutečně žijeme již před smrtí. A po smrti budeme žít také – a to po celou věčnost.

pátek 12. leden

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“

Jan 3,3

V našich časech bychom tohoto „učitele Izraele“, který se jmenoval Nikodém, mohli možná nazvat nějakým vynikajícím teologem. Ten hodně slyšel o Ježíši Kristu a jeho zázračných znameních, které činil, a byl tím dojat.

„Tento muž musel přijít od Boha, neboť nikdo nemůže činit taková znamení.“, tak usoudil po tom, co viděl a slyšel. A v tom měl pravdu.

Ty zázraky, které Ježíš činil, byly „znameními“, kterými se On prokazoval jako ten od Boha poslaný. Přítomnost Mesiáše chtěl Nikodém zužitkovat; od Něho by se mohl ještě něčemu přiučit. Ale to, co potřebuje každý člověk a co sám měl Nikodém zapotřebí, není zdokonalit vlastní nábožnost. My potřebujeme proměnu od základu. A přesně tohoto bodu se právě Pán Ježíš bez okolků dotýkal, když v noci usiloval Nikodém o rozhovor s Ním.

„Musíš se znovu narodit, jestli chceš mít podíl na Božím království.“ To Nikodém nedovedl pochopit, a proto Pán dodal: *„Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.“* (v. 6) Znovuzrození je duchovní proces, při kterém vzejde nový duchovní život. Ten následně působí nové smýšlení a jednání, život v souladu s Bohem – tedy proměnu, která přichází zevnitř skrze Boží moc.

V životě Nikodéma uběhly tři roky a nový život se prokázal. Společně s Josefem z Arimatie pohřbívají Ježíšovo tělo. On Ježíšova slova pochopil a stal se Jeho učedníkem.

Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. Nakonec je pro mne připraven věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce.

2. Timoteovi 4,7.8

Dán Tycho Brahe (1546–1601) byl astronom a největší hvězdopravec svého času. Když zemřel, byl k hrobu nesen nejen nejslavnější vědec Evropy, ale také spořádání země a nebe, tak jak platilo za starověku. Brahe hvězdy pozoroval, zkoumal, objevoval, mapoval, zaměřoval, určoval a po čtyřicet let popisoval. U něj se, v protikladu ke starověku, již všechny planety otáčely kolem slunce, které však i nadále kroužilo kolem země.

Johannes Kepler (1571–1630), který s Brahem spolupracoval poslední dva roky jeho života, mu směl dopomoci k prosazení jeho obrazu světa. Brahe umřel se slovy: „Kéž bych nežil nadarmo!“

Nepřeje si to každý z nás? Nežít nadarmo ... něco po sobě zanechat ... nebýt zapomenut? V Bibli se mluví o jednom králi, který „odešel jako nežádoucí.“ (2. Paralipomenon 21,20) – jaký je to smutný konec! Ale jak docela jinak to vypadá, když se někdo může ke konci svého života ztotožnit se slovy našeho dnešního verše.

Apoštol Pavel, od kterého pochází dnešní verš, byl horlivým pronásledovatelem křesťanů, když byl od Pána Ježíše samého zastaven na cestě do Damašku, kdy došlo k jeho obrácení o 180 stupňů. On pak už více nebojoval proti Kristu nýbrž pro Něj a přitom měl stále před očima jeden cíl: být již brzy u Něho ve slávě nebe.

Takovouto zkušenost může udělat každý. Když se svěříme Ježíši, dostane náš život jasný výhled a my se již nebudeme muset bát smrti.

neděle 14. leden

„Tyto věci jsem vám na počátku neřekl, protože jsem byl s vámi. Nyní však odcházím k tomu, kdo mne poslal, a nikdo z vás se mne neptá: ‚Kam jdeš?‘ Ale že jsem vám toto pověděl, zármutek naplnil vaše srdce. Ale říkám vám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Neboť neodejdu-li, Zastánce k vám nepřijde; odejdu-li, pošlu ho k vám.“

Jan 16,4-7

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš, Boží Syn, se měl navrátit ke svému nebeskému Otci. Na zemi ukázal, kdo a jaký je Bůh ve své svatosti a ve své lásce. A nyní před Ním stál vrchol: jeho smírčí smrt na kříži. On, ten Svatý a Spravedlivý, musel za nás nespravedlivé trpět a zemřít, abychom mohli přijít k Bohu (1. Petrův 3,18).

V době, ležící za nimi, bylo pro učedníky skutečně velkým požehnáním, že mohli svého Pána doprovázet na každém kroku: Viděli jeho skutky moci, slyšeli jeho slova lásky, hleděli na jeho vyvýšenost a zakoušeli jeho starostlivou péči. Nebyla by to pro ně nenahraditelná ztráta, kdyby to vše přestalo?

Ale zisk převáží ztrátu. Ježíš je opustí, ale oni nebudou ponecháni sami. Bůh Duch Svatý přijde jako Osoba na zem, aby bydlel ve věřících. Bude se jako Zastánce ujímat jejich věci. A bude je nerozlučně spojoval se vzkríšeným Kristem, jejich Zastáncem u Boha v nebi. A to je nadmíru velké požehnání.

Nedaří se nám někdy podobně jako těm učedníkům? Naše myšlenky jsou zcela zaujaty nějakou ztrátou a přehlízíme přitom, jak nám Bůh touto událostí chce nakonec požehnat.

pondělí 15. leden

Pohleděte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi.

1. Jan. 3,1

Nové narození

Když máme vlastní děti, milujeme je. Lásku k vlastním dětem do nás rodičů vložil Stvořitel. Vedle lásky mezi mužem a ženou a mezi rodiči a jejich dětmi už není žádného tak úzkého vztahu. A nyní se z Bible dozvídáme, že Bůh učinil svými dětmi lidi. Jak se to mohlo stát?

Dítě počne žít po zplazení a narození. Stejně tak se to má v přeneseném smyslu s Božím synovstvím. Jakubův dopis osvětluje, že věřící je podle Boží vůle zplazen skrze slovo pravdy. (viz Jakub 1,18). A apoštol Petr píše ve svém prvním dopise: *„Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých“* (1. Petr. 1,3).

Nové narození, kterým se člověk stává Božím dítětem, je jediné Boží dílo. A stane se naprosto nezávisle na rodokmenu či původu – byť by se na tom podílelo mnoho lidí. Ani samotné sociální nebo náboženské „hrdinství“ nás Božími dětmi neučiní – a rozhodně ani vliv, který na nás mají ostatní, bez ohledu na to, jak dobrý je (viz Jan 1,13).

Co se musí stát, stojí přesně napsáno: *„Těm však, kteří ho [Ježíše] přijali, dal [Bůh] pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“* (Jan 1,12)

Nic nemůže učinit náš život bohatší, šťastnější, smysluplnější než vědomí, že jsem Božím dítětem a poznávám toho všemohoucího Boha jako Otce, když poslouchám jeho dobrou vůli.

úterý 16. leden

Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.

Efeským 2,13

Dalecí blízkými

Jak je možné žít šťastně v Boží blízkosti? Vraťme se na počátek: Bůh stvořil Adama a Evu a uvedl je do překrásné zahrady. Tam měli první lidé s Bohem důvěrný vztah. Potom se však náhle všechno změnilo: Adam a Eva odepřeli Bohu poslušnost – zhřešili a to mělo nedozírné následky pro celé lidstvo, které prorok Izaiáš zformuloval následovně: *„Nýbrž vaše zvrácenosti se staly hradbou mezi vámi a vaším Bohem a vaše hříchy skryly jeho tvář před vámi“* (Izaiáš 59,2).

Odstup mezi námi a Bohem není ani tak prostorovou vzdáleností jako spíše vztahovým konfliktem. Tento konflikt nemůže být překonán jen tak. Poněvadž máme co dočinění se svatým Bohem a nemůžeme Mu být dobrými přáteli podle našich vlastních představ. Takto nemůže být propast mezi námi a Bohem přemostěna.

A přeci náš dnešní verš odhaluje jednu možnost, jak opět přijít do Boží blízkosti. On mluví o „krvi Kristově“ a tou je míněna Ježíšova smířící smrt. Syn Boží se totiž stal člověkem, aby obětoval svůj bezhříšný život za cizí viny. Ten kdo věří v tuto Kristovu zástupnou oběť a vyzná Bohu své hříchy, získá přístup k Bohu, zakusí odpuštění svých vin a stane se Božím dítětem. Protože vše, co ho od Boha dělilo, odstranil Ježíš.

Jak je to nádherné, když smíte vědět: nikdo a nic mě nemůže oddělit od Jeho lásky a výsady každý den okoušet Boží blízkost. Bůh srdečně zve, aby k Němu přišli také lidé, kteří s Ním až do nynějška nechtějí mít nic společného.

středa 17. leden

Neboť kdo je větší: ten, který je u stolu, či ten, kdo obsluhuje? Zdali ne ten, který je u stolu? Já však jsem mezi vámi jako ten, který slouží.

Lukáš 22,27

Marto, Marto!

Ježíš Kristus přichází se svými dvanácti učedníky do Betanie – vesnice vzdálené zhruba tři kilometry od Jeruzaléma. Tam jedna žena jménem Marta přijímá celou skupinu do svého domu. Současně pohostit tak mnoho osob, jak velkorysá pohostinnost! Marie, sestra hostitelky, si však sedla „k nohám Ježíšovým“ a naslouchala jeho slovům. V určitém okamžiku, když má Marta plné ruce práce s obstaráním všech hostů, je toho na pracovitou Martu dost a stěžuje si Ježíšovi: *„Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“* (Lukáš 10,40) Odpověď Pána Ježíše překvapuje: *„Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat.“* (v. 41.42)

Ptejme se sami sebe:

- Jsme spokojeni s tím, co Bůh na nás dopustil? Nejsou to právě ty každodenní úkoly, které můžeme vykonávat pro Něho?
- Nemáme někdy tendenci porovnávat se s ostatními, o nichž si myslíme, že mají menší potíže než my – a jsme potom nespokojeni?
- Nehrozí nám, že budeme tak aktivní, že ztratíme ze zřetele Toho, který si zaslouží naši plnou pozornost?

Není nic důležitějšího, než naslouchat Pánu Ježíši. Když pravidelně a s radostí vyhledáváme jeho blízkost a necháváme k sobě mluvit jeho slovo, budeme požehnání a Bůh nás pak může použít k požehnání i našemu okolí.

Napravují zkázu dcery mého lidu povrchně slovy: Pokoj, pokoj, ale žádný pokoj není.

Jeremiáš 8,11

Někdy člověk nevěří vlastním očím. Jednomu orangutanovi nalakovali nehty na rukou růžovou barvou. Bláznivé, že?

Jedno zvíře muselo na operaci na zvířecí záchranou stanici a právě, když se to zvíře mělo probudit z narkózy, začal ošetřovatel pracovat jako kosmetička a nanesl mu na nehty lak růžové barvy. Jaký to mělo smysl? Ta neobvyklá procedura na nehtech má nyní odvést orangutana od úmyslu hrát si s obvazem nebo se škrábat v čerstvých ranách. Ošetřovatel chtěl, aby se fascinovaný tím růžovým lakem na nehty nějakou chvíli zaměstnával, dříve než ho oškrábe. Takovéto odvrácení pozornosti totiž při bolestech pomáhá.

Také i my lidé býváme raněni: skrze nehodu ... nemoc ... osamocení ... výpověď ... nezaměstnanost. Jak se s tím vším vyrovnáváme? Přemýšlíme o našem životě a o našich prioritách, uvažujeme a ptáme se, jestli nám tím Bůh nechce něco říci? Nebo si jen jednoduše nanese „lak na nehty“, který nám z toho stavu dá uniknout, někam nás odvede?

To, co mohlo dávat smysl u orangutana a co jsme my při menších poraněních našich dětí také už vyzkoušeli – se mine účinkem, když středem našeho života budou rozptýlení se a nějaké změny. Už nepomůže rozptýlit se jen zaujetím lakem na nehty a přitom neslyšet Boží řeč v našich životech. Bůh chce, abychom byli uzdraveni, a k tomu potřebuje naši ochotu a pozornost.

Chci slyšet, co mi chce Bůh říci. Nechci se jen utěšovat slovy „Pokoj, pokoj“ – když se v mém životě vše bouří. Chci, aby mi ten velký lékař daroval uzdravení.

pátek 19. leden

Když ale ve své tísní úpěnlivě volali k Hospodinu, zachránil je z jejich úzkostí. Vyvedl je z temnoty, z nejhlubší tmy, a zpřetrhal jejich pouta. Ať vzdávají Hospodinu chválu za jeho milosrdenství a za divy, které pro lidi koná!

Žalm 107,13–15

Jak se mohu osvobodit?

Sylvain, odsouzený k doživotnímu vězení a uvězněný v cizí zemi, vypráví:

Dlouhých deset let jsem kul plány, jak bych mohl uprchnout z tohoto temného místa. Deset let jsem plánoval pomstu lidem, plný nenávisti vůči společnosti! Deset let jsem den za dnem snil o životě mimo tyto šedé zdi.

Pak, jednoho dne, když jsem zapnul rádio, byl právě vysílán křesťanský pořad. Slovo Bible, které jsem slyšel, mě hluboce zasáhlo: *„Každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu... Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.“* (Jan 8,34.36) A v tomto okamžiku jsem musel znovu myslet na to, čemu mě dříve učila má matka. Bylo to, jako kdyby mi Bůh říkal: „Ty jsi sice vězeň, ale tvým skutečným vězením nejsou vůbec tyto zdi. Ve skutečnosti je uvězněna tvá duše a ty jsi otrokem zla.“

Poklekl jsem, pláče a prose Boha: „Odpusť mi! Osvobod' mě!“ A tu jsem poprvé ve svém životě pocítil Boží blízkost. Do mého srdce vstoupil hluboký pokoj – byl jsem svobodný! Mého plánu na únik jsem se vzdal, teď jsem chtěl sloužit Bohu, zde ve vězení.

Když duši mou proniká nebeský mír,

ať hrozí mi svět ze všech stran,

mou duši už nestrhne bouřlivý vír:

Šťasten jsem, šťasten jsem v Bohu mém.

... nemaje podoby ani krásy. Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.

Izaiáš 53,2 (BK)

Je zajímavé, že slavné osobnosti často nacházíme v jejich domovinách bez povšimnutí. Tak tomu bylo také 20. července 1969, když astronaut Neil Armstrong (1930–2012) jako první člověk stoupl svou nohou na měsíc. To od něj pochází ten známý výrok: „Malý krok pro člověka, velký skok pro lidstvo.“ Armstrongův pradědeček pocházel z Ladbergenu ve Vestfálsku. V této vesnici si však přistání na měsíci všimli jen okrajově – protože mnozí v té době dali raději přednost místnímu střeleckému festivalu.

Před 2000 lety se narodil jeden, kterého si také mnozí nevšimli, kterého podcenili. Neměl „vzezření ani důstojnost“, a když Ho viděli, tu pro ně neměl žádnou vážnost, aby po Něm toužili (viz Izaiáš 53,2). Oni Ho zavrhlí, oni Ho vydali, ukřižovali Ho, protože Ho nechtěli!

Vy víte o kom je řeč: o Ježíši Kristu, Božím Synu, který se stal člověkem, který zde žil a činil dobře a který byl zavržen a ukřižován. Jak nepochopitelné! Bůh se stal člověkem – a lidé Ho přehlíželi a zavrhlí. A přitom On přece přišel, aby nás lidi zachránil a smířil s Bohem.

Také dnes jsou lidé, kteří Ježíše Krista nechávají stranou, kteří jsou vůči Němu lhostejní. Ladbergerští tenkrát propásli jedinečnou světovou historickou událost – to je možná mrzuté, ale ne tragické. Ale „propást“ nebo „podcenit“ Ježíše Krista a Jeho dílo spasení na kříži Golgoty by bylo osudné.

„A v nikom jiném není záchrana;

neboť není pod nebem jiného jména daného lidem,

v němž bychom měli být zachráněni.“

neděle 21. leden

A on, až přijde, přinese světu důkaz o hříchu, o spravedlnosti a o soudu: o hříchu, že nevěří ve mne, o spravedlnosti, že odcházím k Otci a již mne neuvidíte, a o soudu, že vládce tohoto světa je již odsouzen.“

Jan 16,8-11

Myšlenky k Evangeliu Jana

Myšlenka na to, že je jejich Mistr opustí, učinila učedníky smutnými. Avšak Pán jim vysvětluje, že jeho návrat do nebe pro ně nebude znamenat ztrátu, nýbrž dokonce zisk. Neboť na jeho místo přijde Duch Svatý. – Deset dní po Ježíšovu nanebevstoupení pak Duch Svatý přišel na zem. Od té doby bydlí ve věřících. A zároveň je ustavičným svědkem proti nevěřícímu světu.

Duch Svatý „usvědčuje“ svět. Neznamená to, že svět zlepší nebo že přivede všechny lidi k obrácení. Míněno je toto: Přítomnost Ducha Svatého na zemi přivádí na světlo pravý charakter světa.

Předně je prokázán stav světa ve vztahu k hříchu, „že *nevěří ve mne*“. Bůh ukázal ve svém Synu Ježíši Kristu všechnu svoji milost a lásku. Avšak svět Božího Syna nenáviděl a ukřižoval. Protože v Něho neuvěřil, On už tady není. Na jeho místě je nyní na zemi Duch Svatý. Jeho přítomností je tedy prokázán hřích světa. Za druhé je svět usvědčován ze spravedlnosti, protože Ježíš Kristus se vrátil k Bohu Otci. Je jen spravedlivé, že má nejvyšší místo ve slávě, protože byl dokonalý a bezhříšný. A je jen správné, že svět, který Ho viděl a bez příčiny nenáviděl, Jej nyní už nevidí. Za třetí je svět usvědčován ze soudu. Ježíš je v nebi a Duch Svatý zde na zemi – to dokazuje, že Ďábel je poražen. Rozsudek sice ještě není proveden, ale je zpečetěn.

pondělí 22. leden

Hospodinova přikázání jsou přímá, obšťastňují srdce. Hospodinův příkaz je vytříbený, dává očím světlo.

Žalm 19,9

Ale on (Ježíš) řekl: „Spíše jsou blahoslavení ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.“

Lukáš 11,28

Jeden mladý muž, kterému jsem chtěl dát křesťanský spisek, odmítl se slovy: „Já vůbec nejsem pobožný!“ – „Ale proč se jednou s tímto důležitým tématem neseznámit?“ odpovídám.

„Já nejsem člověk pro Bibli,“ pokračuje jiný. – „Tak vy už ji znáte?“ navazuji. „Vlastně ne!“ odpoví na to. Ale potom již vážněji dodává: „To jediné, co chci vědět, je, co je na oné straně.“ – „Velmi dobře, a proto je tu právě Bible.“

Že Bible nepřitahuje zájem každého, nemění nic na tom, že Bible je Božím sdělením toho největšího významu pro nás. Kdo mimo Boha samého by nám mohl zodpovědět základní otázky našeho života: kdo jsme my sami, co se stane s životem po smrti, kdo je On, jak nás vidí On, a jestli je nějaké nebe a nějaké peklo? Ke všem takovýmto tématům máme od Boha zjevení, která jsou zapsána v Bibli. Vyplatí se jimi zabývat.

Lukášovo evangelium vypráví o jednom bohatém muži, který zemřel, aniž by byl smířen s Bohem. Své životní provinění si vzal bez odpuštění s sebou do hrobu. A tak se našel, když procitl v říši mrtvých, náhle v nepopsatelném trápení, na místě vzdáleném od Boha. Takového údělu můžeme být ušetřeni, když včas vezmeme Bibli do rukou a necháme ji na sebe působit. Je zajisté důležité, abychom ji četli bez výhrad. Když dáme Božímu slovu důvěru, brzy najdeme cestu k věčné slávě.

úterý 23. leden

Pilát mu řekl: „Co je pravda?“

Jan 18,38

Pilát rozmlouvá s Ježíšem Kristem a přitom s klidem, možná i víceméně chladnokrevně pronáší tato velká slova. Otázka „Co je pravda?“ je na programu již od počátku lidské historie. Zdá se, že mnohé to už nezajímá. Lže se nejen pod tlakem, lze se také s klidem – nějak jsme si na tuto skutečnost již zvykli.

Pravda byla tímto způsobem relativizována, nějaké absolutní měřítko není nezbytně žádoucí. To však přirozeně vede k mnoha posunům – také v mezilidských vztazích. Co má jeden za dobré, to je pro druhého špatné a také naopak. Co je opravdu správné, lze jen těžko říci. O pravdě rozhodují stále více osobní pocity.

Přehánět to samozřejmě nechceme, ale co by se stalo, kdyby soudce najednou soudil jen podle svého vlastního pocitu. Co bychom řekli, kdyby byl propuštěn nějaký sexuální delikvent, poněvadž soudce by pro takové provinění měl pochopení? Kdo tedy zasáhne, jestliže pravda již nebude pravdou, poněvadž pravda se stala relativní?

Zjišťujeme, že pravda a právo musí zůstat zachovány. Bez hodnotového měřítka to nejde. A toto měřítko si nemůže každý přizpůsobovat podle libosti. Jinak by se nejen právní stát obratem ruky postavil na hlavu.

Ale kdo je oprávněn, takové měřítko vytvořit, takové které se dá použít na všechno? Kdo má oprávnění stanovit, co je pravdivé? V každém případě by to musela být vyšší instance: nestranná, spravedlivá a také ne vydíratelná. Touto instancí je jen jedna osoba. A s touto osobou zde Pilát hovoří. S Osobou, která o sobě samé mohla říci: „*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.*“ (Jan 14,6) Je to Ježíš Kristus, Boží Syn. Ať to chceme přijmout, nebo ne.

Hospodin nám přikázal, abychom plnili všechna tato ustanovení a báli se Hospodina, svého Boha, aby se nám dobře dařilo po všechny dny a zůstali jsme naživu, jak je tomu dodnes.

5. Mojžíšova 6,24

Dodržovat pokyny k použití!

Když si člověk koupí nový oděv pak je důležité, aby také dodržoval pokyny na praní. Doporučení se skutečně vyplatí uposlechnout a například žádné citlivé látky nevyvařovat. Kdo se pokyny na praní neřídí, ten možná žádné škody na svém oděvu ihned nezjistí, ale dříve nebo později se objeví nepříjemné následky: barva se změní nebo se oděv srazí a někdy tak že se stane již nepoužitelným.

Není to s naším životem podobné? S Biblí nám Bůh poskytl jakýsi „návod k použití“, abychom se mohli cítit dobře. On je naším Stvořitelem a dobře ví, jak život funguje. Žel jsme obklopeni mnoha hlasy, které odporují dobrým Božím pokynům.

Jedním příkladem je Boží vůle ohledně sexuality: je to velkolepý dar pro manželství a jakákoliv jiná praxe Bohu odporuje. Mnozí však mají Boží myšlenky za naprosto zastaralé. On nechce nikomu nic upírat, místo toho však lidem usilovně objasňuje, aby se tak vyhnuli nepříjemným následkům. Pokud ale někdo Boží pokyny, které mají sloužit právě k jeho dobrému, přechází, ten bude muset dříve nebo později sklidit, co sám zasel.

Když vezmeme Boha za slovo a budeme je plnit, budeme požehnáni a budeme také moci potvrdit slova Bible: „*Sestoupil jsi na horu Sínaj a mluvil jsi s nimi z nebes. Dal jsi jim ... dobrá ustanovení a příkazy.*“ (Nehemjáš 9,13)

Máme u Otce Zastánce, Ježíše Krista, toho spravedlivého. On je smířčí obětí za naše hříchy.

1. Jan. 2,1.2

Neypi je největší hinduistický svátek na Bali. Je to první den nového roku a má být také novým začátkem a v co možná největší čistotě. Den na to se Balijsi vzájemně navštěvují a jeden druhého prosí o odpuštění, aby tak započali nový rok očištění. Mnozí z nich potírají toho dne svá těla bahnem z mangrovových lesů a potom se koupou v moři, aby všechno špatné smyli: bahno, negativa, neštěstí. Je to velká zábava – s vážným pozadím!

Vystačí to tedy, poprosit o odpuštění ostatní lidi, abychom byli čistí? Co je s vinou, kterou jsem nahromadil vůči Bohu? „*Vaše zvrácenosti se staly hradbou mezi vámi a vaším Bohem a vaše hříchy skryly jeho tvář před vámi, aby neslyšel. Vždyť vaše ruce jsou poskvrněné krví a vaše prsty zvráceností. Vaše rty mluví klam a váš jazyk opakuje zvrácenosti.*“ (Izaiáš 59,2.3.) Z tohoto biblického textu je jasné, že každé provinění směřuje také proti svatému Bohu. A tento dluh může zahladit jen Bůh. Jeho Syn Ježíš Kristus za to zaplatil. On zemřel, abychom my mohli být Bohem přijati.

Nikdo nemůže vrátit nebo vymazat zlé myšlenky, slova ani činy. Ale když je před Bohem odhalíme, a budeme jich upřímně litovat, On nám je rád odpustí. Proč to může udělat? Protože On je věrný a spravedlivý: věrný, poněvadž On to řekl a On stojí za svým Slovem; spravedlivý, protože Jeho Syn Ježíš Kristus již byl potrestán. On se stal smířením za mé hříchy, Jeho krev byla prolita a tato drahocenná krev mě očišťuje od každého hříchu. (1. Jan. 1,7)

pátek 26. leden

... my, kteří jsme se utekli k pevnému uchopení předkládané naděje. Máme ji jako kotvu duše, bezpečnou a pevnou.

Hebrejům 6,18.19

Jak používáme v každodenním životě slovo „naděje“? Zde uvádíme jen několik příkladů: Vystupujeme po vratkém žebříku – a doufáme, že vydrží. Vyjíždíme na domluvený čas – a doufáme, že včas dorazíme. Měníme práci – a doufáme, že to bude lepší. Doufáme ..., ale tyto naděje jsou často velmi nejisté, protože nemají žádné dostatečné oprávnění, žádný jistý základ. Pevná naděje, která skutečně vede k očekávanému cíli, potřebuje tak jako kotva jisté držení, spolehlivé upevnění.

Obzvlášť kritické jsou však nepodložené naděje, pokud jde o náš věčný úděl. Žel, že je tak mnoho lidí, kteří se domnívají, že žijí způsobně – a kteří doufají, že Bůh je proto také jednou přijme. Naproti tomu jiní žijí, jakoby Boha ani věčnosti nebylo – a přesto se může stát, že při jejich pohřbu bude vyzváno k tomu, abychom na ně mysleli „v naději na Boha“. Tak jako jednou jeden farář řekl o tom, který se Bohu rouhal až do posledního dechu: „Doufám, že si zemřelý v nebi zvykne, protože na zemi o něm nechtěl nikdy nic vědět.“

Jak jen může člověk tak lehkovážně nakládat s útěchou a nadějí na nebe!

Když Bible hovoří o naději, potom nemyslí nic nejistého, nýbrž něco naprosto spolehlivého, ač je to ještě budoucností. Jistota naděje, kterou mají všichni věřící je totiž založena na vzkříšení Ježíše:

„Požehnaný Bůh a Otec ..., který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých“ (1. Petr. 1,3). Ježíš žije – to je jistá a pevná kotva všech opravdových věřících.

Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; ... a je schopné rozsoudit myšlenky a postoj srdce.

Hebrejům 4,12

Kdo chce mít z Bible, Božího slova, užitek, nikdy nesmí přehlížet, že toto Slovo posuzuje nás – a nikoli obráceně. Mnoho lidí se domnívá, že si mohou o Božím slovu učinit vlastní úsudek. Potom je žel výsledkem, že mnozí ke své vlastní škodě Bibli odmítnou. Naproti tomu jiní vytvářejí své vlastní interpretace, místo aby slova Bible nechali na sebe nepředpojatě působit.

Ano, také opravdoví věřící ztrácejí mnohá požehnání, a jejich život víry chřadne, když sami sebe stále nevystavují posuzování Božím slovem.

A jak potom rozumět tomu, když apoštol Pavel například v 1. Korintským 10,15 říká: „*Mluvím jako k rozumným; sami rozsudte, co říkám.*“? Tímto apeluje na úsudek Korintských, ale přitom je nevybízí k tomu, aby Boží výroky posuzovali či revidovali.

Boží slovo je skutečně „živé a působící“. Bůh hovořil k lidem nejen tenkrát, když bylo zaznamenáno, On hovoří také ještě dnes, pokaždé když je čteno. A toto živé slovo Boží je „ostřejší“ než jakákoliv jiná zbraň. Proč? Protože ono působí na naše svědomí. To sice někdy působí bolest, ale následky toho jsou vždy pozitivní.

Když je nám při čtení Bible ukázáno něco, co při nás není takové, jak si to Bůh přeje, slouží to jen k našemu dobrému. Protože jen tímto způsobem jsme schopni dojít k základu pochybení a s Boží pomocí to také změnit. Pisatel Žalmu 139 rozuměl, jaké požehnání spočívá ve čtení Bible a uplatňování toho ve vlastním životě a tak Boha prosí: „*pohleď, není-li ve mně cesta trápení*“ (v. 24).

neděle 28. leden

„Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést. Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám od sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít.“

Jan 16,12.13

Myšlenky k Evangeliu Jana

Skutečnost, že Duch Svatý přišel na zem a bydlí ve věřících, má velmi velký význam. Uvedla novou epochu v dějinách lidstva. Duch Svatý sice nezměnil běh bezbožného světa, ale přivedl na světlo pravý charakter světa: ten je v nepřátelství proti Bohu a jde vstříc soudu.

Pro věřící je vlastnictví Ducha Svatého nadmíru velkým požehnáním. Tehdy přede dnem Letnic si nemohli věřící mnoho Božích výroků správně zařadit. Dokonce i proroci zkoumali, jak se asi jejich proroctví naplní (srv. s 1. listem Petrovým 1,10.11). A Ježíš ještě nemohl svým učedníkům sdělit všechno; bylo by to na ně příliš. Teprve po příchodu Ducha Svatého mohl být zjeven celý obsah božské pravdy. Pán zde bezpochyby myslí nejprve na to, že Duch Boží „uvede do veškeré pravdy“ apoštoly. Avšak v Listech Nového zákona poznáváme výsledek této činnosti Ducha Svatého, který nám úplně zpřístupnil Boží myšlenky.

Dále měl Duch Svatý učedníkům oznámit to, „co má přijít“. To je obsaženo zvláště v Knize Zjevení, ale i v některých oddílech apoštolských Listů. Těmito prorockými spisy je nám v hrubých rysech předpověděn vývoj událostí jak v církvi, tak i ve světě, takže nemusíme tápat ve tmě. – Bohu buď dík!

Druhého dne tam Jan opět stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, Beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. ... Jeden z těch dvou, kteří to uslyšeli od Jana a připojili se k němu, byl Ondřej, bratr Šimona Petra.

Jan 1,35-37.40

Ondřej přichází k Ježíšovi

Šimon Petr a Ondřej byli tělesní bratři, ale jinak byli velmi rozdílní. Petr, zjevně starší, udával tón a často byl první. O Ondřejovi toho čteme méně; asi mnoho nemluvil a do popředí vystupoval výjimečně. Petr kázal před mnoha lidmi, tak že se jednou obrátilo zhruba 3000 lidí (Skutky 2,41). Naproti tomu Ondřej si všímal jednotlivců. Byl to on, který v jedné nouzové situaci věděl o jednom chlapci a také o něm mohl povědět (Jan 6,9).

Oba byli odlišní – jako my všichni. A přece oba obdrželi odpuštění svých hříchů a byli spaseni – a oba také obdrželi úkoly od svého Pána, Ježíše Krista, ačkoli rozdílné.

Ondřej byl nejdříve učedníkem Jana Křtitele. Následoval výzvu: „*Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes.*“ Potom však Jan viděl jednoho dne jít kolem Ježíše a zvolal: „*Hle, Beránek Boží!*“ Tu nechává Ondřej všechno stát a následuje Ježíše, společně s dalšími učedníky. Když se jich Ježíš potom zeptal: „*Co hledáte?*“ řekli: „*Učíteli, kde bydlíš?*“ – a zůstali po celý den s Ním (Matouš 3,2; Jan 1,38).

Ondřej nehledal učení, žádné náboženství, žádnou novou církev nebo společenství – hledal jen jednu osobu: Krista Ježíše. A potom k Němu přišel, k tomu, který sám mohl odpouštět hříchy, zůstal s Ním a následoval Jej. – Tato cesta je otevřena každému člověku ještě i dnes!

úterý 30. leden

Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.

Marek 10,45

31. ledna 1953 se dozvěděli obyvatelé holandského ostrova Texel, že se k nim ze severozápadu blíží silná bouře. Obzvláště vysoká hladina vody současně vyvíjela tlak na ochranné hráze ostrova.

Bylo známo, že jedna ochranná hráz na severu ostrova se nachází ve špatném stavu, a tak byli ještě téhož večera povoláni muži z takzvané „hrázní stráže“. Ti byli zavázáni přijít a pomoci při hrozícím porušení hráze. Velmi se nadřeli, aby hráz stabilizovali. Ne dlouho po půlnoci udeřily první vlny na korunu hráze a následujícího rána se hráz, žel, protrhla. Poldrem se hnalo plno vody.

Toho času byl na cestě ještě jeden autobus s dalšími pomocníky. O protržení hráze zatím nic nevěděli. Zpozorovali to, právě když vjížděli do hrázní nížiny a tak se zkusili zachránit na vnitřní hrázi ostrova. Přesto se šest pomocníků utopilo. Dnes na ně upomíná vzpomínkový kámen, kde je napsáno: Ztratili své životy v bouřlivém příboji ve službě k ochraně ostrova. Tito muži přišli, aby pomohli, protože k tomu byli zavázáni.

To mě vede k zamyšlení o tom Jednom, který se vydal ku pomoci, aniž by k tomu byl zavázán. On již předem věděl, na rozdíl od hrázní stráže, že Ho to bude stát život. O Ježíši Kristu bylo řečeno: „*Ježíš, který věděl o všem, co se mu má přihodit*“ (Jan 18,4). On byl hotov dát „*svůj život jako výkupné za mnohé*“. On šel dobrovolně a s pevným odhodláním na kříž Golgoty – věda, co ho tam čeká. Tam zemřel, poněvadž chtěl zachránit lidi a mít je po celou věčnost při sobě. A On nepřišel zbytečně!

středa 31. leden

A hle, muž z Etiopie, eunuch, dvořan kandaky, etiopské královny, který byl správcem celého jejího pokladu, se přijel poklonit Bohu do Jeruzaléma.

Skutky 8,27

Tento muž, o kterém nám Skutky apoštolské podávají zprávu, zaujímal vážené postavení. Nejen že spravoval obrovské poklady své panovnice, nýbrž i on sám byl jistě také zámožný.

Ale v nehlubším nitru mu něco chybělo, jinak by nepodstoupil tak namáhavou cestu do Jeruzaléma, aby tam poznal toho opravdového Boha. Žel, v Jeruzalémském chrámu přes všechnu jeho okázalost a mnohé obřady Ho nalézt nemohl. Možná trochu zklamán se komorník vydal na cestu domů.

Jeden poklad si však jen s sebou z Jeruzaléma vzal – svitek z proroka Izaiáše, který si při zpáteční cestě, ačkoliv byl unaven, četl a rád by porozuměl přečtenému.

Bůh viděl srdce tohoto muže a jeho vnitřní prázdnotu. A tak mu poslal do cesty evangelistu Filipa. Ten si k němu stoupl na vůz a 53. kapitolu z knihy proroka Izaiáše, kterou právě četl, mu vykládal. Filip mu objasnil, že tu jde o Pána Ježíše Krista, který v Božím soudu trpěl jako Boží beránek za provinilé lidi.

Komorník toto dobré poselství vírou přijal, a poněvadž našel Spasitele, mohl konečně s radostí pokračovat ve své cestě.

Náboženské formy ani obřady, ač mohou být jakkoli pěkné a okázalé, nemohou dát nikomu vnitřní pokoj a věčné blaho. To je k nalezení jenom v Kristu Ježíši, Božím Synu.

Neboť od vás se rozeznělo Pánovo slovo ..., ale [i] vaše víra, která směřuje k Bohu, se rozšířila všude.

1. Tesalonickým 1,8

Rozhlasová společnost Lotyšsko o roce 1980. Křesťanská víra a šíření evangelia bylo tenkrát v zemích bývalého Sovětského svazu mocnáři se vši tvrdostí potlačováno. Křesťané z Finska, kteří provozovali rádiovou misijní stanici, dostali tehdy povolení přicestovat do Rigy. U rodiny, kterou navštívili, se setkali s nějakou starší paní, která přijela z jedné velmi vzdálené vesnice a vyprávěla jim opravdu zajímavý příběh.

Bydlela ve velké vesnici sama v malém domku. Jednoho večera v rádiu narazila na program tohoto misijního vysílání. Tehdy slyšela poprvé ve svém životě evangelium o Ježíši Kristu. Po odvysílání relace sepjala ruce a přijala Pána Ježíše jako svého Spasitele.

Tak započal její život křesťanky. Od té doby pravidelně poslouchala vysílání této rádiové misie a učila se chápat stále lépe poselství Bible. Jedna myšlenka ji ale přece jen stále zaměstnávala: byla snad v celém okolí jedinou věřící? Jsou tu mimo ni ještě nějací jiní křesťané? Zatím ještě žádné nepoznala. Pozorně tedy naslouchala, co říkají obyvatelé z vesnice a ke svému velkému překvapení našla jednu paní, která se přiznala k Ježíši Kristu. Brzy nato objevila jednu celou rodinu a později ještě někoho – v této vesnici existovalo skutečné „obecenství prostřednictvím rozhlasu“! Nebyla tedy jedinou, která tenkrát odpověděla na Boží volání. Od té doby mohla žít křesťanskou vírou společně s druhými v skutečném obecenství, a tím být také vnitřně velmi povzbuzena a posílena.

„... tak bude mé slovo, ... nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu.“ (Izajáš 55,11)

pátek 2. únor

Jonáš vstal, aby utekl pryč od Hospodina do Taršíše.

Jonáš 1,3

Napínavý příběh neposlušného proroka Jonáše lze nalézt v první části Bible, ve Starém zákoně, kde čteme, že Bůh posílá Jonáše do Ninive, hlavního města Asyrské říše s poselstvím o soudu. Jonáš se tedy vydává na cestu, ale ne správným směrem! Skutečně si myslí, že Bohu může utéci? Zřejmě ano, ale to je naprosto nemožné. A toto je možná první důležitá lekce, kterou tato zajímavá biblická kniha obsahuje.

Bůh mluví k neposlušnému prorokovi skrze jednu velkou rybu, která ho zachrání před utopením a která ho o tři dny později vyvrhne opět na zem. V této extrémní situaci má Jonáš čas důkladně přemýšlet o svém životě. Dostává druhou možnost, a využívá ji. Jonáš káže obyvatelům Ninive, že budou přivedeni pod Boží soud, poněvadž spáchali tak mnoho zla. A jak na to reagovali posluchači? Vzali Boha za slovo, truchlili nad svými hříchy a svůj život změnili. Jak se z toho Bůh těšil, když lidé uznali svou vinu a prosili Jež o smilování a odpuštění.

Jonáš se zlobí a nedokáže pochopit, proč Bůh tyto lidi za jejich hříchy nepotrestal. A proto ho Bůh bere znovu do své školy. Nechává vyrůst zvláštní strom, který má Jonášovi poskytnout stín a potěšit jej, přes noc ale ten strom odumírá a Jonáš se kvůli tomu zlobí. Nato pokládá Bůh proroku poslední otázku: „*Tobě je líto ricinovníku, ... A mně by nemělo být líto toho velkého města Ninive, ve kterém je víc než sto dvacet tisíc lidí?*“ (Jonáš 4,10.11)

Pokud si tedy někdo myslí, že Bůh ve Starém zákoně nebyl milosrdným Bohem, potom zde je o tom lépe poučen.

„*Ale ty jsi, Panovníku, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti.*“
(Žalm 86,15)

Panovníku, jsem utištěn, zastaň se mě!

Izajáš 38,14

Strach je jako nějaká neviditelná přítěž, která může zatížit celý náš život. Výše citovaný výrok pochází od krále staré judské říše Chizkijáše. Jeho strachu budeme lépe rozumět, jakmile si přečteme 38. kapitolu proroka Izajáše. Chizkijáš se totiž právě dozvídá, že má žít již jen krátký čas.

Když Bible hovoří o strachu, je důraz častokrát kladen na vnější příčinu a ne tolik na pocit, který je skrze ohrožení vyvolán. Příčiny strachu mohou být velmi rozdílné: lidé nebo okolnosti, které nás ohrožují, stáří, nemoci nebo neznámá budoucnost.

Se strachem se častokrát dostaví i pocit, že nám nikdo nerozumí a že jsme ponecháni jen sami sobě. A u Chizkijáše tomu jistě nebylo jinak, neboť se obával zemřít. Chizkijáš však při všem svém strachu věděl, na koho by se s tím mohl obrátit. On věřil živému Bohu, který je Pánem nad životem i smrtí, a co bylo tedy přirozenější, než obrátit se na Něj: „*Zastaň se mě!*“

Kdo má dnes strach ze smrti, ten může jít stejnou cestou. Přímluvce stojí připraven již déle: Ježíš Kristus, Boží Syn, chce, aby lidé mohli předstoupit před Boha beze strachu. On je prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Proto tedy prostě tohoto přímluvce, aby převzal také i váš „případ“. Přitom Mu ovšem musíte předložit vaše „složky“ a bez zkseslování vyhlásit bankrot. Teprve potom budete moci pozorovat, jak Boží pokoj vstupuje do vašeho srdce a strach před oním „co bude potom“ slábne.

A co se týče strachů v našich životních okolnostech – ty smíme kdykoliv přinášet před našeho Přímluvce: není totiž žádného, který by nám rozuměl lépe než Ježíš Kristus. On je nám rád nablízku a rád nám pomáhá přemáhat naše obavy.

neděle 4. únor

On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí to vám. Všechno, co má Otec, je mé, proto jsem řekl, že z mého bere a vám to oznámí.“

Jan 16,14.15

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pán Ježíš ohlašuje učedníkům příchod Ducha Svatého a podrobnosti o jeho činnosti. Duch Svatý je bude předně uvádět do celé pravdy a za druhé bude zvěstovat, co má přijít. A oslaví Ježíše, který byl od světa nejvyšší mírou zneuctěn. Tento úkol plní Duch Svatý tím, že nám zvěstuje vše, co se týká Božího Syna a jeho slávy v nebi, jakož i spojení věřících s Ním.

Vše, co vlastní Bůh Otec, patří také jeho Synu Ježíši Kristu. Velký dosah tohoto výroku nechtějme přehlížet. Na dvou dřívějších místech čteme, že Otec dal vše do rukou svého Syna (kap. 3,35; 13,3). Ten bude vše věrně spravovat a naplní všechna Boží zaslíbení. Avšak náš Otec jde ještě dále. Všechny Otcovy věci byly vždy také jeho, jsou jeho a budou jeho. Ten, kdo takto mluví, má nárok na to, že je božská Osoba uvnitř jednoty Božství. A o této skutečnosti neponechává Nový zákon žádnou pochybnost!

Jakou obdivuhodnou úlohu přebírá Duch Svatý! Zprostředkovává nám požehnání, které leží zcela mimo naši představivost a o kterém na jiném místě je napsáno: *„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha; neboť Duch zkoumá všechno, i Boží hlubiny. Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku, než duch člověka, který je v něm? Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Duch Boží.“* (1. Korintským 2,9-11)

pondělí 5. únor

Ježíš říká: Nikdo nemá větší lásku než tu, že položí svou duši za své přátele.

Jan 15,13

Je rok 1941 a zuří druhá světová válka. V koncentračním táboře Osvětim, v kterém nalezlo krutou smrt pravděpodobně nejméně jeden milion Židů, Poláků, Rómů i Rusů, je vězněn také kněz Maximilian Kolbe.

Jednoho dne nebyl nalezen jeden vězeň a sadističtí hlídači se domnívali, že unikl. Jako odplatu náhodně vybrali nějaké muže, aby je popravili. Mezi nimi byl také Franciszek Gajowniczek, manžel a otec, který propukl v hlasitý pláč, protože nechtěl zanechat svou rodinu samotnou. Tehdy se stalo něco nepředstavitelného: Maximilian Kolbe předstoupil a prosil hlídače, aby do pověstné hladové kobky strčili místo odsouzeného jeho. Strážci souhlasili a tak byl 31. července 1941 Kolbe společně s jinými muži uvězněn, aby tam podstoupili krutou smrt hladem. O několik dnů později byl popraven smrtící injekcí. Gajowniczek ten den a dokonce i celou dobu v koncentračním táboře Osvětim přežil a mohl se vrátit domů. On mohl žít dále, poněvadž za něj zemřel někdo jiný.

Tento příběh nás upomíná na smrt Ježíše, který také zemřel zástupně za jiné – a ne jen jako mučedník. A jsou tu ještě další rozdíly:

- Kolbe umřel za jednoho – Kristus umřel za mnohé.
- Kolbe utrpěl smrt pro kruté jednání lidí – na Kristu byl nadto proveden rozsudek, který Bůh vyslovil nad hříšníky.
- Kolbeho zástupná smrt ušetřila jednoho bližního před fyzickou smrtí – Kristova smrt ušetří věřící před věčnou smrtí a daruje jim věčný život.

Jak podivuhodný čin Ježíšovy lásky!

úterý 6. únor

Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?

Marek 10,17

Žádejte, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo žádá, dostává, a kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.

Matouš 7,7.8

Paní L. měla šťastné manželství. Její muž ji miloval a staral se o ni, děti byly zdravé a dělaly jí radost. Vlastně jí nic nechybělo; a přesto v hloubi jejího srdce byla touha po něčem víc. Ne, nejednalo se o materiální věci – její duše neměla vůbec pokoj.

Potom, když jednoho dne slyšela při nějaké křesťanské akci poprvé poselství o Spasiteli Ježíši Kristu a o jeho nepopsatelně velké lásce k nám ztraceným lidem, byla hluboce dotčena. Později o tomto okamžiku vyprávěla:

Nejraději bych v té hodině poklekla a poprosila Pána o odpuštění svých hříchů. Bylo mi horko i zima, ale ještě jsem nemohla. V tom okamžiku jsem se to neodhodlala udělat – chtěla jsem s Ním být jen sama. Hned nato jsem se doma zamkla v koupelně a pověděla jsem Pánu Ježíši všechno, co jsem pociťovala, a prosila Ho o odpuštění svých vin, abych se mohla stát Božím dítětem. Zaklepala jsem u Něj a On mi otevřel. Najednou jsem měla jistotu, že mě Bůh vyslyšel a já se skutečně stala Božím dítětem.

Od té doby už nemám žádný strach před smrtí – vím, že potom přijdu ke svému Pánu – a modlím se také za své nejbližší, aby i oni našli cestu k Pánu. Toho dne vlastně poprvé dostal můj život skutečný obsah – k vnějšímu blahu se přidalo i vnitřní štěstí.

středa 7. únor

Ale on, plný Ducha Svatého, upřeně pohlédl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po pravici Boží.

Skutky 7,55

Ve Skutcích apoštolů jsou zaznamenány počátky pronásledování křesťanů, které se žel ještě dodnes celosvětově děje. Důrazné kázání věrného učedníka Štěpána bylo poslední výzvou, kterou Bůh tehdy směřoval k duchovním a politickým vůdcům Židů, kteří odsoudili Ježíše Krista, toho úplně nevinného k smrti. Právě to jim Štěpán jasnými slovy stavěl před oči.

Když Štěpán „*plný Ducha Svatého, upřeně pohlédl k nebi*“ takto hledě, směl nahlédnout do nebe. Nemohl mlčet a říká o tom: „*Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží!*“

Posluchači byli docela bez sebe: Oni však vykřikli, zacpali si uši a vrhli se jednotně na Štěpána, aby ho kamenovali. Tak se stal Štěpán prvním křesťanským mučedníkem. Všimněme si, že opravdoví křesťané, kteří se stali kvůli své víře mučedníky, vždy rozsévali lásku a sklízeli nenávist, ti nikdy nešli na smrt, protože by někomu ubližovali. Krom toho křesťané nemusí obětovat svůj život, aby se tak svému Bohu obzvlášť zalíbili. Bůh je totiž přijal za své děti již pro jejich víru v Ježíše Krista.

V krupobití na něj dopadajících kamenů umírající Štěpán prosí: „*Pane Ježíši, přijmi mého ducha.*“ Potom klesá na kolena, před tím než navždy odejde ke svému Pánu do nebe a hlasitě se modlí svou poslední modlitbu: „*Pane, nepočítej jim tento hřích.*“ – Jaký měl postoj vůči svým vrahům! A jaká je to působivá paralela k Ježíšovým slovům na kříži: „*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*“ a „*Otče, odpuť jim, neboť nevědí, co činí.*“ (Lukáš 23,46.34)

Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista.

1. Petr. 1,18.19

Být vykoupen znamená, že bylo potřeba zaplatit výkupné. Při únosech byl často požadován peněžitý obnos jako protihodnota za propuštění rukojmích. V historii bylo již zaplacené podobně vysoké výkupné mnohokrát:

- 20 talentů stříbra žádali piráti ve starověku za římského vojevůdce Julia Césara;
- 6000 věder stříbra bylo požádáno v roce 1194 za anglického krále Richarda Lví srdce a
- 25 tun ve zlatě a stříbre požadoval španělský dobyvatel Francisco Pizarro v roce 1533 za propuštění císaře Inků Atahualpy.

Avšak cena, která byla zaplacená, aby všichni, kteří jsou podle Božího měřítka hříšníci, mohli být zachráněni, je nepředstavitelně vysoká: to nebyly pomíjivé věci, jako jsou stříbro a zlato – tou cenou byla „drahá krev Krista“. Ježíš Kristus sám se stal prostředníkem mezi Bohem a lidmi a „*dal sám sebe jako výkupné za všechny*“. Nyní mohou být zachráněni všichni – protože výkupné je dostatečné pro všechny! Ježíš však věděl, že ne všichni lidé se nechají osvobodit, vykoupit, proto říká, že přišel, aby dal svůj život jako „*výkupné za mnohé*“ (1. Timoteovi 2,5.6; Marek 10,45).

Ježíš Kristus zaplatil výkupné také i za vás. Je jen na vás, zda tuto cenu akceptujete a necháte si ji připsat. Teprve potom můžete říci: „vykoupen ... drahou krví Krista“.

Vždyť kdo mě nachází, nachází život, dosáhne zalíbení u Hospodina.

Příslaví 8,35

Hlavním námětem známého mezinárodního bestselleru „Kavárna na konci světa“ od Johna Streleckého je otázka o smyslu života. Pojednání je jednoduché: jeden přetížený reklamní manažer se ocitne v kavárně Nikde. Než si přečte jídelní lístek, narazí tam na tři otázky:

- Proč jsi zde?
- Máš strach ze smrti?
- Vedeš naplněný život?

Nejdříve je nedůvěřivý. Potom přece jen na ty tři otázky přistoupí a v diskuzi s číšnicí, kuchařem a jedním hostem se následně spustí postupná výměna názorů o smyslu života.

Odpovědí Streleckého na ně je: „Dělej vždy to, co chceš ty a co odpovídá tvému cíli.“ Na jiném místě to vyjadřuje takto: „My všichni si určujeme svůj osud sami.“ – Strelecky tedy považuje za smysluplnou jediné seberealizaci.

Obzvláště patrné je, jak rychle se autor vypořádává s otázkou strachu před smrtí. Podle něj lze tento strach odstranit tak, že v životě člověka bude vše odpovídat tomu, co chce činit on sám.

A co na to říká Bible? Ta nám ukazuje, že člověk má od počátku smysluplné určení, poněvadž je Božím stvořením. A proto ten nejvyšší, nejlepší a nejkrásnější smysl života spočívá v tom, aby byl v Boží společnosti a užíval jeho dobré vůle. Jak můžeme přijít k tomuto šťastnému společenství s Bohem, o tom informují mnohé texty tohoto kalendáře. „Najít život“ tedy neznamená, najít sebe sama či se seberealizovat jak se domnívá Strelecky. Naopak – život najdeme pouze v Bohu. A strach ze smrti se potom rozpustí v radostném očekávání na věčnost u Boha v nebi.

Vždyť strach působí muka (nebo: má co činit s trestem).

1. Jan. 4,18

Počátkem roku 1978 objevila policie v Bělehradě bývalého vojáka, který se ze strachu před svým potrestáním stále skrýval na půdě svého domu. A to už od roku 1945!

Roku 1943 se přidal k partyzánům, kterým velel komunista Tito. Tři měsíce na to byl zajat Němci. Později se připojil ke skupině, která bojovala proti komunistům. Avšak potom zvítězil Tito a stal se prezidentem.

Bývalý voják se obával, že bude pro své aktivity ve druhé světové válce potrestán. A tak se skryl. Když činil toto rozhodnutí, bylo mu 32 let – a když byl objeven, bylo mu 64 let. Celou polovinu svého života se skrýval, protože nechtěl být objeven a potrestán. Potom zjistil, že proti němu nebylo nikdy nic vzneseno a že nikdy nebyl obžalován. On sám se trestal – 32 let, jemu „strach působil muka“ – celou polovinu jeho života!

Nejsou i dnes lidé, kteří se před Bohem také skrývají, protože se Ho bojí? Kteří nevědí, jak osvobozující je evangelium Boží milosti? Bůh nenávidí hřích, to je jistá věc, ale On miluje každého člověka a podal o tom důkaz, když poslal svého Syna na tento svět. (Jan 3,16)

Je-li někdo, kdo teď čte tato slova, také plný strachu kvůli nepřátelství vůči Bohu, tak ho prosím, aby sebral odvalu a přišel. Bůh je milostivý Bůh, On je hotov odpustit! On chce odejmout každý strach a darovat pokoj, který nikdy nepomine. Neboť Bůh řekl: „*Krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.*“ (1. Jan. 1,7)

Rozhodne se dnes ještě někdo pro cestu ke svobodě?

neděle 11. únor

„Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uvidíte, protože odcházím k Otci.“ Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: „Co znamená to, co nám říká: ‚Zanedlouho mě nespátříte a opět zanedlouho mě uvidíte‘ a ‚Odcházím k Otci‘?“ Říkali: „Co znamená to, co říká: ‚Zanedlouho‘? Nevíme, co mluví.“

Jan 16,16-18

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš svým učedníkům sdělil, že se vrátí k svému nebeskému Otci. Ti se nyní dovídají, že to bude trvat už jen malou chvíli. Učedníci jsou podrážděni. Vycházejí z toho, že Mesiáš, který jim byl zaslíben, u nich zůstane provždy. Stojí před hádankou, která je pro nás dnes už dávno vyřešená.

Učedníci svého Pána už brzy nespátří, ale po krátké době Jej opět uvidí. V tomto památném výroku používá Pán dvě různá slovesa: První je „spatřit“ nebo „jako divák pozorovat“, druhé „vidět“, to znamená „vnímat“ nebo „rozlišovat“. Ještě krátký čas, a už nebudou svého Pána spatřovat, tedy nebudou už jako diváci zde na zemi hledět na jeho cesty a skutky. Za málo hodin zmizí zrakům lidí – ve tmě kříže a hrobu.

Měla proběhnout malá chvíle, a učedníci Ježíše opět uvidí. Toto vidění je zdůvodněno tím, že Ježíš šel k Otci a Duch Svátý přišel na zem. Tak byli věřící uschopněni vidět Ježíše novým způsobem. Bůh buď za to chválen, že mohou říci: *„Ježíše vidíme... ověnčeného slávou a ctí.“* (Hebrejům 2,9)

pondělí 12. únor

[Ondřej] našel nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše“ (což je v překladu: Kristus). Přivedl ho k Ježíšovi.

Jan 1,41.42

Ondřej přivádí svého bratra k Ježíšovi

Ondřej následoval Ježíše Krista a osobně Ho poznal. Touto osobou je fascinován a naplněn a chce teď o Něm vyprávět i jiným. Tak nejdříve vyhledá svého bratra Šimona a říká mu: „*Nalezli jsme Mesiáše*“, Spasitele, který „*vysvobodí svůj lid z jeho hříchů*“ (Matouš 1,21).

V této zprávě čteme jen krátkou a přece tak smysluplnou větu: „*Přivedl ho k Ježíšovi.*“ Ondřej sám je přesvědčen – proto také může přesvědčit svého bratra a přivést ho tak k Ježíšovi. Ondřej hlásal, evangelizoval, dával tu Dobrou Boží zvěst dále. On nekalkuloval a neptal se: Co je vlastně jeden samotný člověk? Ne, jemu leží na srdci každý jednotlivec. A tak začal ve svém okolí, ve své rodině, právě u svého bratra.

Ondřej svěřil sebe samého Ježíšovi a nyní k Němu přivádí také svého bratra. Neboť chce, aby také i on zakusil, co zažil on sám. – Jak to vypadá se mnou? Možná jsem skrze nějakého „Ondřeje“ osobně dostal darem tento kalendář, možná už také vím, že nějaký „Ondřej“ se za mě a mou docela osobní situaci modlí – abych také i já našel Ježíše. Nebo jsem já sám takovým „Ondřejem“ a někomu jinému, kdo mi leží na srdci, jsem vyprávěl o Ježíši, protože ho k Němu chci přivést?

Ano – Ondřej je tak příkladem pro jednoho každého z nás! Dodnes je osobní kontakt s jednotlivcem cennou příležitostí, jak předat tu dobrou zprávu dále.

úterý 13. únor

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahama.

Matouš 1,1

Rodokmen Ježíše Krista

Evangelium podle Matouše začíná rodokmenem Ježíše Krista. Jména jednotlivých osob, která jsou v něm zaznamenána, jsou nápadným výčtem lidí, kteří všichni více či méně selhali. Proč se však Bůh rozhodl, pro Krista „vybrat“ právě takovéto předky? V tom můžeme vidět především jeho milosrdenství. Právě tento seznam osob dělá nepochybně jasným, proč Bůh přišel v osobě svého Syna.

To druhé, co je na soupisu rodu Ježíše Krista bijící do očí, jsou ženy, které jsou v něm uvedeny: Tamar, snacha Judova; Rachab, nevěstka z Jericha; Rút, Moábkyně; Batšeba, manželka Uriášova; a konečně Marie, manželka Josefova. Proč Ježíš, ten Pán Pánů, nechal ve svém rodokmenu ženy, které částečně neměly vůbec dobrou pověst? Zjevně chtěl tímto poukazem na své rodinné vazby vyjádřit to, co Mu leželo na srdci.

Když přišel Ježíš na tuto zem, vyzařovala jeho vnější sláva, ale ne v nějakém majestátním lesku. Bylo to mnohem více Jeho bytí, jako skutečného Boha a jako skutečného člověka, které se člověka dotýkalo. Apoštol Jan Ho nazval „Slovo“, které bylo od věčnosti a potom tělo, tedy stalo se člověkem (Jan 1,1.14). Matouš uvádí, že On je „Emmanuel“, to znamená: Bůh s námi. Jak nepochopitelné je jeho milosrdenství! Ale Syn Boží nepřišel, aby žil skvostný život mezi těmi nejlepšími lidmi. On přišel k chudým, k jeho bídnému lidu a k nám. Jaký důkaz jeho lásky k nám! Je jedno, jak proběhly naše životní příběhy, Ježíš se za nás nestydí. Když On vstoupil do našeho života jako Spasitel, smíme minulost nechat být.

středa 14. únor

Ale ty se na chvíli zastav. Oznámím ti Boží slovo.

1. Samuelova 9,27

Poslouvejte a vaše duše ožije.

Izaiáš 55,3

Musíte si na 14 dní odpočinout!

Takové rozhodnutí lékaře bývá pacienty přijímáno velmi různě. Někteří se cítí při takové nucené pauze úplně vyprázdnění, bez aktivit nemohou být. Jiní se třeba stále považují za nepostradatelné a těžce tak dokážou snést pomyslení, že zaměstnanecký život půjde dalších 14 dní bez nich. Jiní možná přijmou takový čas naopak jako příjemnou pauzu, která jim umožní nadechnout se a opět vykročit.

Náš život se někdy podobá útěku vpřed a to do docela nejisté budoucnosti. Potom je však velmi prospěšné, ba bezpodmínečně nutné, uniknout z víru naší doby, abychom se v klidu zamysleli nad svým životem a našimi osobními cíli.

Ještě důležitější je, abychom takovýto čas využili k naslouchání – ne naslouchání četným hlasům tohoto světa, které často jen ohlušují a dusí každé vnitřní soustředění, nýbrž naslouchání Bohu, který mluví ještě dnes. Jak potřebné je dávat pozor na to, co nám říká! Bůh se obrací na jednoho každého z nás osobně – v Bibli.

Jeho poselství je formováno láskou a pravdou zároveň. Ačkoli nám Bůh musí ukázat, že jsme ztraceni a od Něho vzdáleni, tak nám přece jen představuje také i prostředek spásy: Ježíše Krista, který zachrání každého, kdo Ho přijme. On skrze svou smrt odstranil vše, co nás od Boha oddělovalo. On „*způsobil pokoj skrze krev jeho kříže*“ (Koloským 1,20). Chvilé odpočinku tedy mohou být i život zachraňující, použijeme-li je tak, abychom hledali spojení s Bohem.

čtvrtek 15. únor

Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, co jsme spatřili a čeho se naše ruce dotýkaly ohledně Slova života ..., zvěstujeme i vám.

1. Jan. 1,1.3

Když chtějí slavné osobnosti vést normální život v nepoznání od paparazzi a fanoušků, často to mají těžké. Jednou se nějaký muž s nalepenými vousy a parukou vydal do klenotnictví v Los Angeles. Klenotník si myslel, že se jedná o nějakého lupiče, a tak zalarmoval policii. Pak se ale ukázalo, že podezřelým je známý umělec, který se zamaskoval, aby unikl dotěrnosti svých obdivovatelů.

Tu myslím na Syna Božího, který byl nesrovnatelně vyššího původu a větší důstojnosti. Také k Němu přicházeli mnozí, aby Ho viděli a slyšeli, anebo aby u Něj vyhledali pomoc. Občas Ho obklopovaly velké zástupy lidí a nedopřávaly Mu žádný oddech. A On se lidem přesto nevyhýbal. Když chtěl být při modlitbě sám, tak k tomu často využíval noční hodiny. Přesto byl Ježíš dostupný každému, nejen přes den, nýbrž také i v noci, když si to někdo přál. Tisíce v Izraeli sledovaly jeho činnost vlastníma očima, mnozí Mu naslouchali a někteří se Ho také dotýkali. A jak mnoho jich On uzdravil!

A přece o něco později zjitřený zástup lidí v Jeruzalémě sborově křičel „*Ukřižuj ho!*“ Právě Jeho, který činil jen dobré! Bible na druhou stranu nedovoluje nikomu pochybovat o tom, že On dal svůj život za své nepřátele dobrovolně. Skrze tento čin se stal vskutku Spasitelem světa. Ještě i dnes je On Spasitelem každému, kdo v Něho věří.

Co jsou, v porovnání s tímto Pánem, slavní tohoto světa? Oni zemřeli a zůstali v hrobech. Ale Ježíš Kristus žije!

Tehdy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn.

Matouš 3,13

Jan Křtitel je předchůdcem Mesiáše, Vykupitele a Panovníka Izraele. Jeho příchod je oznámen na mnoha místech Starého Zákona a vše nasvědčuje tomu, že Mesiáš již brzy vystoupí. Nejen Jan, nýbrž celý Izrael je plný očekávání (např. Lukáš 2,25-38; 3,15).

Jakým způsobem asi Mesiáš přijde? – Podle čeho Ho poznají?

To nás přece musí dojmout: Jako Ježíš Kristus nepřišel na svět v paláci, tak nezačal svou službu ve vnější okázalosti.

Jan křtí v Jordánu všechny, kteří následují jeho volání k obrácení, aby obnovili svůj vztah k Bohu a očekávali Mesiáše. V tom vstupuje do řeky Boží Syn sám. Navenek se od ostatních neliší. A také se nestaví po bok Jana; On nevolá: „Já jsem ten, kterého čekáte!“ Ne, Ježíš se staví k těm, kteří vyznávají své hříchy a mají být od Jana křtěni (Matouš 3,6).

Ježíš chce být od Jana pokřtěn? To Jan nechce připustit, poněvadž Ježíš sám nemá žádné hříchy k vyznání. „*Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.*“, objasňuje mu Pán (v. 15).

Něco takového je u panovníků starověku neobvyklé. Zde se neukazuje žádná arogance, nýbrž opravdová pokora. Zde není svévolné jednání, nýbrž jednání podle vůle Boží. Zde nejsou žádné projevy okázalosti, kterými bývají odlišeni panovníci od ostatních, nýbrž skutečné obecenství mezi Božím Synem a všemi bohabojnými.

(pokračování zítra)

Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se [mu] nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“

Matouš 3,16.17

Ježíš Kristus, ten od Boha zaslíbený Vykupitel a Panovník jeho lidu, přišel k Jordánu k Janu Křtiteli. Navenek se Syn Boží neliší od ostatních, kteří se tam nechávají křtít. Také Jan Křtitel Ho poznává teprve tehdy, když ho On žádá o křest; a zpočátku se zdráhá Mesiáše pokřtít. Ježíš mu však objasňuje, že je to potřeba, protože to odpovídá spravedlivé Boží vůli. (v. 15)

Křtus se tak staví nenápadně a pokorně na stranu těch, kteří vyznávají své hříchy a s Bohem činí nový začátek.

Avšak: Boží Syn nestojí na stejném stupni jako hříšní lidé. V tomto bodě nesmí být žádných pochyb! Nebe se nad Ním otevírá a Boží potvrzení předchází každému možnému nesprávnému výkladu. Ne, při Ježíši není žádný hřích, žádná chyba; On je ten jediný, který při svém křtu žádné hříchy nevyznával; On je ten milovaný Syn, který má ve všem souhlas a zalíbení Otce v nebi.

Bůh Mu dává toto svědectví a Duch Svatý na Něj přichází pro všechny viditelně; teď započne Ježíš svou službu na veřejnosti. Zároveň je tím potvrzeno, že On je skutečně ten oznámený Mesiáš (viz. Izaiáš 11,2). A tak šel dál, „*činil dobře a uzdravoval všechny, kteří trpěli pod mocí Dábla, protože Bůh byl s ním*“. (Skutky 10,38)

neděle 18. únor

Ježíš poznal, že se ho na to chtěli ptát, a řekl jim: „Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: ‚Zanedlouho mě nespátříte a opět zanedlouho mě uvidíte‘? Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy budete zarmoucení, ale váš zármutek se změní v radost.“

Jan 16,19.20

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pro učedníky to je hádanka: Ježíše už brzy neuvidí, a po krátkém čase Ho znovu uvidí. Jak tomu mají rozumět? Dříve než svou těžkost vysloví, Pán na jejich otázku odpovídá a dává jim doplňující vysvětlení ke své „hádance“.

I nás mohou vždy znovu zaměstnávat otázky – otázky, které vyvstávají, když čteme Bibli, nebo přicházíme do situací, které jsou pro nás hádankou. Pak bychom neměli váhat a tyto otázky předložit živému Bohu. On nám chce pomoci dále.

Ježíš zde ohlašuje svým učedníkům, jak tyto těžké události jim nejprve způsobí zármutek, a potom radost. Krátký čas, po který ležel v hrobě, bude pro jeho učedníky čas hlubokého zármutku – čas pláče a zármutku pro mrtvého. Jejich celá naděje pro Izrael byla nyní s Ním pohřbena. Svět se naproti tomu bude radovat, protože se domnívá, že porazil toho, který odhalil jeho zlé skutky.

Avšak Pán staví před učedníky vyhlídku na čas radosti. Jejich zármutek se měl po krátkém čase proměnit v radost. A tak se také potom stalo. Když se Ježíš po svém vzkříšení ukázal učedníkům a zvolal na ně: „*Pokoj vám!*“, tu se zaradovali, „*když uviděli Pána*“ (kap. 20,20).

pondělí 19. únor

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život.

1. Jan. 4,9

Víra v Ježíše Krista působí vždy pozitivně: na život člověka, na bližní ale také i na společnost celkově. To lze sotva přehlédnout. Příkladem toho jsou odpovědi jednoho 77letého muže, s kterým měl před nějakým časem jeden novinář rozhovor. Poslední otázka pro něho zněla: Stane se člověk ve stáří věřícím? Nebo jinak: Vytratilo se nám jako společnosti něco, když křesťanství ztratilo na váze?

Dotázaný odpověděl: „Křesťanské povídky mohu jen stěží věřit, ale křesťanství má něco, kvůli čemu bylo po mnohá léta velmi úspěšným. A není to nějaké laciné náboženství. Křesťanství zprostředkovalo těm, kteří pevně uvěřili, a nemluvím zde o lidech, kteří jdou do kostela jen o Vánocích, toto:

- 1) útěchu,
- 2) smysl života,
- 3) naději,
- 4) pomoc v modlitbě,
- 5) potěšení v odpuštění a
- 6) křesťanskou lásku, která byla neuvěřitelným darem pro lidstvo.

A ve chvíli, kdy křesťanství ztratí svou váhu, když věříme čím dál méně, bude to vše ztraceno. A otázkou je, zda lidé všechny tyto věci nepotřebují, a pokud je potřebují, co může zaujmout místo křesťanství a co to bude znamenat, když v budoucnu jeho místo nezastoupí nic. “

Toto zjištění nás vyzývá, abychom si udělali čas a bez předpojatosti si probrali poselství Bible. Přijmeme-li ho a učiníme-li Ježíše základem našeho života, můžeme jen získat.

úterý 20. únor

Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že skrze jeho jméno přijme odpuštění hříchů každý, kdo v něho [Ježíše Krista] věří.

Skutky 10,43

Svědectví v poslední minutě

Jeden významný týdeník uveřejnil výpovědi odsouzených kandidátů na smrt. Mnozí se vyjádřili se zřetelným odporem – ale ne tak M.

Ten řekl: „Nejdříve chci rodině své oběti, které jsem způsobil mnoho bolesti, žalu, smutku a utrpení vyslovit mou upřímnou lítost. To, že nic nemůže A. (jeho oběť) vrátit zpět, mě naplňuje velmi hlubokým zármutkem. Chci však, abyste věděli, že už nejsem ten člověk, jaký jsem byl: ten je mrtvý ... Své rodině chci také říci: Také i vám jsem způsobil mnoho utrpení a prosím vás, odpusťte mi. Ačkoli pláču jako dospělý muž, pláču jako malé dítě; ale nepláču sám nad sebou, nýbrž nad těmi, kteří už nejsou, a nad těmi, kteří umřeli, aniž by poznali Boha, aniž by byli osvobozeni od svých hříchů.

Ve vězení jsem strávil třináct let, ale po všechna ta léta jsem nebyl vězněm ve svém nitru, neboť jsem byl svobodný, protože mě Kristus změnil. I když musím sám za svou vinu zemřít: za mou vinu zaplatil On. A On zaplatil více, než bych Mu kdy mohl vrátit!“

Jak velké bylo břímě mých hříchů, / jak bylo zatěžováno mé svědomí,
než jsem našel Spasitele / než jsem slyšel o Ježíši.

Zaplatil to, co já nemohu. / Udělal to, co bylo pro mě nemožné.

Přivedl mě k Bohu, Otci. / Zemřel pro mě na Golgotě.

Frank Ulrich

středa 21. únor

Probudil se [Ježíš], pohrozil větru a řekl moři: „Mlč, buď zticha!“ A vítr přestal a nastal úplný klid.

Marek 4,39

Možná si někdo myslí: To přece není vůbec možné! Vichr se přece neuklidní jednoduše proto, že na něj nějaký člověk zavolá: „Mlč, buď zticha!“ – Ne, jistěže ne! Ale ten, kdo to učinil, to nebyl jen tak někdo, nýbrž Ježíš Kristus, Boží Syn sám.

Lidé jako my by se takovým pokusem uklidnit vítr a vlny jen zesměšlili. Ale byl tu Jeden, kterého vítr i vlny uposlechly, a to mohl být jen všemohoucí Bůh! A Ježíšovi učedníci, kteří Ho převáželi na lodi na druhý břeh moře, tím byli hluboce dojati.

Je potřeba si uvědomit, že Boží Syn je ten, skrze kterého Bůh stvořil svět. Tak to čteme v Koloským 1,16 a také na mnoha dalších místech Písma svatého. Proč by tedy mělo být pro Stvořitele vesmíru těžké utišit nějaký vichr? Proč by neměl být schopen z vody učinit dobré víno nebo uzdravit nemocné nebo trochou jídla nasytit 5000 lidí nebo vzkřísit mrtvé nebo ...?

Tehdy byli očitými svědky Ježíšových divů mnozí lidé. Matouš-celník, Marek-služebník, Lukáš-lékař a Jan-rybář pro nás zapsali svá pozorování a sdělili nám jen některé z jeho divů. Tak to píše Jan ve svém Evangeliiu: „*Ještě mnoho jiných znamení, učinil Ježíš před [svými] učedníky.*“ (Jan 20,30) Není žádný rozumný důvod těmto svědkům nedůvěřovat. Přijmeme-li, že všemohoucí Bůh Stvořitel existuje, pak stojí nade vším On a potom divy nejsou pro Něj žádný problém.

Jak unikneme my, zanedbáme-li (nebo: pohrdneme-li) tak velikou záchranu?

Židům 2,3

Je to už 70 let – ale stále si to pamatuji, jako by to bylo včera. Jedné noci jsem byl na cestě vlakem jako strojvůdce. Bylo bouřlivě a byla velká tma. Když jsem projížděl dlouhou zatáčkou, najednou jsem před sebou uviděl červená světla. „Brzdi, Honzo, brzdi!“, křičel jsem, „brzdi – nebo bude pozdě!“ Můj parťák zapnul rychlobrzdu a vlak zastavil. Právě včas, před námi se totiž kupily trosky nákladního vlaku, který vykolejil. Nedovedu si představit, co by se stalo, kdyby ...

Byl jsem vděčný, že jsem ta červená koncová světla viděl včas. Krátce nato jsem na ně byl upomenut znovu. Někdo mě navštívil a zeptal se mě: „Gustave, přemýšlel jsi už někdy o tom, jak by to s tebou bylo po smrti? Ptal ses sám sebe, zda ti Bůh může dát bílou návěst pro volný průjezd – nebo ti bude muset ukázat návěst červenou?“

Bylo mi jasné, že Bůh mi bílou návěst určitě ukázat nemůže. Svítí mi červenou, aby mnou zatřásl a varoval mě. Tehdy jsem poznal, že jsem v Božích očích hříšník a vzal jsem jeho záchranu na vědomí. Nyní vím, že mám: *„vykoupení skrze jeho krev – odpuštění provinění podle bohatství jeho milosti“* (Efeským 1,7).

Každý z nás je na cestě. Na své docela osobní cestě životem. A pro každého z nás ta jízda končí ve věčnosti. Máte-li život z Boha, pak vám návěst svítí bíle. V opačném případě svítí návěst červeně. Když vám svítí červená, tu vás Bůh dnes ještě jednou varuje. Chcete opravdu jeho „velikou záchranu zanedbat“, pohrdnout jí?

pátek 23. únor

A v hodinu večere poslal svého otroka říci pozvaným: „Pojďte, protože [vše] už je připraveno.“ I začali se všichni stejně vymlouvat. ... Tu se hospodář rozhněval.

Lukáš 14,17.18.21

Opravdu by vás to nechalo chladné? Pozvali jste své nejlepší přátele na večeři, dali jste si s tím mnoho práce – a když jste měli všechno konečně připravené, tak krátce před tím se jeden za druhým omlouvá ...

K tak urážlivému chování dochází pravděpodobně jen zřídka. Avšak Bible vypráví o jednom muži, kterému se to přesně tak přihodilo: Když je vše připraveno, nikdo z pozvaných už nechce přijít! A jaké „důležité“ důvody pro to uvádějí! Jeden musí posoudit své nové pole, druhý chce vyzkoušet svá spřežení volů a konečně třetí se oženil. Slavnost je zjevně vůbec nezajímá a k pánu domu jsou docela lhostejní. Dobře pak rozumíme tomu, že se hostitel kvůli tomu rozhněval. Ale kvůli tomu nenechal večeři jen tak vyhodit. Ne, hledal nové hosty, neboť byli jiní, kteří přátelským hostitelem nepohrdli a kteří se z pozvání radovali: chudí, mrzáci, chromí, slepí ...

Také i Bůh připravil slavnost radosti a zve na ni každého. On chce darovat všem lidem odpuštění hříchů a vnitřní pokoj. A oni se jednou mají účastnit slávy nebe. Ale lhostejní, samolibí a samospravedliví, ti Božím pozváním pohrdají – pro ně to není žádná radost. Naopak opovržení, bez domova, zlomení, kteří Mu svou vinu vyznali – ti okusí jeho milost a prožijí velkou radost!

Pro všechny blízké i vzdálené je odpočinek v ranách Božího Beránka, na kříži na Golgotě.

Eleonore, kněžna Reusová (1835–1903)

Vždyť Syn člověka přišel zachránit, co zahynulo.

Matouš 18,11

George Whitefield (1714–1770) byl věhlasný kazatel v Anglii. Odhaduje se, že za svého života měl kolem 30 000 kázání před téměř 10 miliony lidí.

Tento muž měl bratra, který o Bohu nechtěl nic vědět a podle toho také žil. Jednoho dne však došel k zamyšlení, ale vzhledem k velké vině, které si byl vědom, nedokázal uvěřit v Boží odpuštění. Jednou byl hostem u přátel. A jelikož hostitelka věděla, jak je zoufalý, představovala mu Boží milost, která přišla v Kristu Ježíši. Marně. Nakonec řekl sklíčený a skleslý: „Milá paní, vím, že to, co mi říkáte, je pravda. Že Boží milost je nekonečně velká. Ta ale není pro mě. Na to jsem příliš zkažený a špatný. Jsem ztracený.“

Jeho hostitelka se usmála: „Těší mě, když slyším, že jste ztracený.“

Rozhořčeně odvětil: „Jakže, vy z toho máte radost?“

„Ano,“ řekla, „protože Ježíš Kristus právě proto přišel na svět. On přišel, aby hledal a spasil, co je ztraceno. Takže je naděje i pro Vás!“

Možná čte tato slova někdo, kdo se snad také má za černou ovci ve své rodině, kdo se cítí odstrčený a odepsaný. Snad jste se v beznaději vzdali nebo míníte, že všechno uznání viny přichází příliš pozdě. A přece je naděje – neboť Ježíš Kristus přišel právě pro takové, kteří vědí, že jsou ztraceni! On řekl: „*Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.*“ (Jan 6,37)

Pokud se tedy bojíte, že jste ztraceni – potom je pro Vás naděje!

neděle 25. únor

Žena, když rodí, má zármutek, protože přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná již na soužení pro radost, že se na svět narodil člověk. Tak i vy nyní máte zármutek; opět vás však uvidím a vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme.

Jan 16,21.22

Myšlenky k Evangeliu Jana

Jsou to tajemně znějící slova, která Ježíš sděluje svým učedníkům: Na krátkou dobu Ho neuvidí, a proto budou velmi smutní, ale svět se bude radovat. Pak Jej opět uvidí a jejich zármutek se promění v radost.

Řešení je prosté: Na jedné straně jde o Ježíšovu smrt a na druhé straně o jeho vzkříšení a nanebevstoupení. Bolesti při narození dítěte zde slouží jako výstižná ilustrace, aby byl znázorněn velký zármutek učedníků. Jak je to bolelo, když po uložení Ježíše do hrobu mysleli na svého ukřižovaného a zemřelého Pána. – Nesrovnatelně horší byly ovšem Ježíšovy bolesti, které prorok Izaiáš nazývá „námahou jeho duše“, když na Něj dolehla „kázeň pro náš pokoj“ (Izajáš 53,11.5) a On „za všechno okusil smrti“ (Hebrejům 2,9 – přel.).

Jak velká je radost ženy, když přivedla své dítě na svět! A jak rychle jsou zapomenuty ty silné bolesti! Tak se proměnil po Ježíšově vzkříšení zármutek učedníků ve velkou radost.

Nikdo nemůže Ježíšovým učedníkům uloupit jejich radost. Přitom tedy asi nejde o radost, která naplňovala učedníky během 40 dnů mezi vzkříšením a nanebevstoupením, když se jim a dalším 500 bratřím Pán zjevoval (srv. s 1. Kor. 15,6). Až dodnes se věřící radují v Pánu, protože vědí, že On žije a že brzy opět přijde.

Petr a Jan vystupovali o třetí hodině odpoledne – hodině modlitby – do chrámu. Právě tam přinášeli nějakého muže, který byl chromý již od lůna své matky; každý den ho kladli ke dveřím chrámu, kterým se říkalo „Krásné“, aby ty, kdo vcházel do chrámu, prosil o almužnu.

Skutky 3,1.2

Chromý skáče (1)

Petr a Jan mají dobrý zvyk: Chodí do chrámu, aby se modlili. Také my máme určité zvyky: během dne, v povolání, mezi sebou navzájem. Známe také zvyk pravidelně se modlit k Bohu? Každý za sebe, ale také, jako tady, společně s ostatními?

U jedněch dveří do chrámu, kterým se říkalo „Krásné“, sedí chromý žebrák. Větší protiklad už to být nemohl, neboť zde se setkaly lesk a bída.

Ano, chrám je nádherný (Marek 13,1) i přístup do něho. Dveře „Krásné“ nesou své jméno jistě oprávněně – přesto všechna tato nádhera nemohla toho nemocného uzdravit. Neboť náboženství, jen nějaká povrchní bohoslužba, nemůže pomoci, bez ohledu na to, jak krásně to může vypadat s liturgiemi, rouchy, s krásnými budovami a posvěcenými předměty. Zapotřebí je přesvědčení, víra, jedna Osoba – také dnes!

Ten žebrák, kterému je více než 40 let, chromý od narození, je odkázán na nosiče a almužnu – den za dnem. On je obrazem nás lidí, kteří jsme od přirození hříšní a bezmocní – bezmocní, poněvadž nejsme schopni sami se vysvobodit. Každý z nás je „narozený v nespravedlnosti“ a každý, kdo zná Boží požadavky na nás lidi, ví, že je nedokáže splnit. My jsme k tomu sami v sobě příliš slabí. Tato bezmocnost by nás mohla deprimovat, kdyby nebylo žádného východiska ...!

(pokračování zítra)

úterý 27. únor

Když [chromý] uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil o almužnu. Petr s Janem se na něj upřeně zadíval a řekl: „Pohled' na nás!“ Pozorně je sledoval a očekával, že od nich něco dostane. Petr však řekl: „Stříbro a zlato nemám!“

Skutky 3,3-6

Chromý skáče (2)

Petr a Jan se chystají vejít do chrámu skrze dveře, zvané Krásné. Tam sedí chromý žebrák, který když je uviděl, prosí o almužnu, nějaký milodar – tak jak to každý den činí nesčetněkrát. Tentokrát je však všechno jinak.

Petr a Jan zůstávají stát, upřeně se dívají na žebráka a žádají ho o soustředěnou a plnou pozornost. On v očekávání nějakého velkorysého daru je plný napětí a naděje. Avšak dostává odpověď, jakou neočekával. Petr mu říká: „Stříbro a zlato nemám!“ Jakým zklamáním je toto prohlášení pro žebráka!

„Pohled' na nás!“, zní Petrova výzva. On si přeje mít s ním oční kontakt a pak napravuje jeho myšlenky a očekávání: „Stříbro a zlato nemám!“ Petr musí vytvořit prostor pro zcela jinou odpověď, pro něco mnohem většího, pro něco, s čím ten chromý vůbec nepočítal: Bůh chtěl učinit zázrak.

Bůh mluví a jedná také i dnes. A On si přeje naši plnou pozornost, proto říká také i nám: „*Ale ty se na chvíli zastav. Oznámím ti Boží slovo.*“ (1. Samuelova 9,27)

Petr „nic“ nevlastnil, stejně jako jeho Mistr a Pán Ježíš, když žil zde na zemi – a přece mohl učinit „mnohé bohatými“. A to chce učinit také i zde – což ten chromý sám ještě zakusí (viz. 2. Korintským 6,10).

(pokračování zítra)

Petr však řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského [vstaň a] chod!“ Uchopil ho za pravou ruku a pozdvihl jej. Ihned se zpevnily jeho nohy a klouby.

Skutky 3,6.7

Chromý skáče (3)

Ten žebrák očekával od apoštolů nějaký milodar – Petr mu však poukazuje na „*Ježíše Krista, toho Nazaretského*“; žebrák očekává něco na živobytí – Petr ho však uzdravuje, činí ho docela zdravým. (kap. 4,9) Jak proti tomu bledne „stříbro a zlato“ i všechny ostatní almužny!

Petr se při tom odvolává na Ježíše Krista, Nazaretského, který byl několik týdnů předtím v Jeruzalémě zavržen a ukřižován. On přišel z Nazareta, z toho malého a opovrhovaného města, o kterém jednou někdo řekl: „*Může být z Nazareta něco dobrého?*“ – avšak tento Ježíš také řekl: „*Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi.*“ (Jan 1,46; Matouš 28,18)

Petr pak bere toho muže za ruku a zdvihá ho. A okamžitě „*se zpevnily jeho nohy a klouby*“ (originální výraz Lukáše, který sám byl lékařem), nervy reagují, šlachy i svaly se hýbou a ten před chvílí chromý je nyní zdravý: okamžitě – úplně – trvale. Bez nemocnice, rehabilitací nebo medikamentů.

O něco později se Petr musí pro toto uzdravení zodpovídat náboženským elitám v Jeruzalémě a přitom se ještě jednou odvolává na Ježíše: „*Jsmeli dnes vyslýcháni pro dobrý skutek na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, ať je známo vám všem a všemu lidu Izraele, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, ... v tomto jménu stojí tento člověk před vámi zdrav.*“ (kap. 4,5-10)

Ani dnes nemůže být člověk spasen skrze jiné jméno než skrze jméno Ježíš (kap. 4,12)!

(pokračování zítra)

Uchopil ho [Petr] za pravou ruku a pozdvihl jej. Ihned se zpevnily jeho nohy a klouby. Postavil se, vyskakoval a chodil.

Skutky 3,7.8

Chromý skáče (4)

Kdo uzdravuje toho nemocného? Ten, který k tomu Petra zmocnil – Ježíš Kristus. Jak se stává ten nemocný zdravým? Tak, že mu Petr mluví Boží slovo a ujímá ho za ruku a zdvihá jej. On vyskakuje (ačkoli předtím ve svém životě ještě nikdy neskákal), dokáže stát a chodit sem i tam. Kdo vloží svou důvěru v Ježíše, toho ukřižovaného a vzkříšeného Pána, ten stejně tak zažije, že Ježíš zachraňuje i dnes. Jak se to děje? Skrze Boží slovo, když čteme Bibli nebo z ní slyšíme kázání.

Jedině „Slovo života“ může při nás způsobit do základů jdoucí proměnu. Apoštol Petr později píše: „...*Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a [na věčnost] zůstávající slovo Boží.*“ (1. Petr. 1,23)

Člověk, který byl spasen skrze Ježíše, ...

- ... bude „skákat“, bude svou víru směle osvědčovat, protože zakusil mocné Boží jednání.
- ... bude „stát“. Křesťan stojí v Boží milosti, to znamená: že je obklopen a udržován Boží láskou. „*vždyť vírou pevně stojíte*“, říká jiný biblický verš (2. Korintským 1,24). To znamená, že věřící se smí den co den spoléhat na svého nebeského Otce a tak získávat sílu a odvahu pro všechny výzvy.
- ... bude „chodit sem i tam“ a povede život, který odpovídá Božím myšlenkám.

(pokračování zítra)

pátek 1. březen

Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal a chválil Boha.

Skutky 3,8

Chromý skáče (5)

První reakce toho dříve chromého jsou: vyskakovat, stát a chodit sem a tam – projevy jeho osobní radosti. Přitom však nezůstává stát, neboť jak je uvedeno v biblickém textu, on „*vešel s nimi do chrámu*“ a také, že „*chválil Boha*“ – znak společně vyjadřované radosti.

Až do nynějška sedával u dveří, které vedly do chrámu. Jenže s největší pravděpodobností sám dovnitř nikdy nemohl, protože byl chromý. Teď už ale může. Co asi přitom pociťoval?

Petr a Jan ho doprovázejí dovnitř. Každý, kdo je spasen, je povolán do společenství. Člověk se „rodí“ do nové rodiny, totiž do rodiny Boží. Ta bývá také nazývána společenství nebo shromáždění Boží. Jak výrazná byla myšlenka společenství a pospolitosti prvních křesťanů, to můžeme číst ve Skutcích apoštolů (kap. 2,44). – Žel, také i dnes jsou někteří křesťané z nějakého důvodu na cestě sami, bez jakéhokoliv duchovního společenství!

Ten dříve chromý chválí Boha. Také i k tomu Bible vyzývá věřící: „*Skrze něho [Krista, tedy] přinášíme Bohu stále oběť chvály, to jest ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno.*“ (Židům 13,15) Boha je možné chválit každý den. K tomu není potřeba mít církevní budovu ani shromažďovací prostor. Bůh je potěšen a poctěn, když Mu přinášíme chválu „neustále“. A protože víra vždy žije v společenství i s jinými křesťany, využívají věřící bohoslužbu, aby slavili Boha a děkovali Mu za Jeho spasení společně.

„Dobrořečení a sláva, moudrost i vděčnost, úcta a moc i síla náleží našemu Bohu na věky věků. [Amen.]“ (Zjevení 7,12)

(dokončení zítra)

A všechen lid ho spatřil, jak chodí a chválí Boha. Poznali ho, že je to ten, který kvůli almužně sedal u „Krásné brány“ chrámu, a byli naplněni úžasem a ohromením nad tím, co se mu přihodilo.

Skutky 3,9.10

Chromý skáče (6)

Stal se zázrak: chromý, který po více než 40 let od narození nebyl schopen chodit, může běhat sem i tam a skákat! Reakce na to jsou však zklamáním! Všechny lidi poznává, že ten chromý, který den za dnem sedal u „Krásné brány“ najednou chodí uzdravený. Před širokou veřejností se stal zázrak, který nelze popřít.

Kritici, žel, to, co se událo, nepřijímají pozitivně. Jeden je ohromen, protože s tím nepočítal. Jiný je zmatený, užíšlý a nemůže tomu uvěřit, proto v tom zázraku nevidí jednání Boží a proto Ho také nechválí.

Jistě si ještě vzpomenete na ten zjevně skličující začátek příběhu – tu bezmocnost chromého. Konec toho příběhu je však skutečně deprimující. Bůh tady mocně zapůsobil, učinil zázrak, ale tito lidé se s ním neradovali, místo toho jsou zpočátku zmatení a později to chtějí dokonce utajit.

Jsem jako ten chromý, jehož život byl beznadějný, nebo se už těším ze svého uzdravení, ze svého spasení? – podobám se mu v tom, že vyhledávám obecenství s jinými věřícími, abych Boha pravidelně chválil a Jemu se klaněl? – Nebo jsem jako jeden z mnoha lidí, který sice ví, co se stalo – který ale na sobě samém ještě žádné uzdravení a žádné spasení nezakusil?

Ten chromý skáče a je šťastný – takovouto radost může zakusit každý osobně, také i dnes téměř o dva tisíce let později!

neděle 3. březen

V té hodině /elb. př.: V onen den/ se mě nebudete na nic ptát. Amen, amen, pravím vám: Jestliže o něco požádáte Otce v mém jménu, dá vám to. Až dosud jste o nic nepožádali v mém jménu; žádejte a dostanete, aby vaše radost byla úplná.“ „Tyto věci jsem vám pověděl v přirovnáních. Přichází hodina, kdy k vám již nebudu mluvit v přirovnáních, nýbrž vám budu otevřeně vyprávět o Otci.

Jan 16,23-25

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš mluvil o radosti učedníků, kterou jim nikdo nevezme. Tato radost neměla jen krátké trvání, bude dokonce vyznačovat celou jednu epochu, která je zde nazvána ,onen den'. V tomto ,dni' žijeme.

Až dosud Pán jako člověk na zemi vycházel vstříc všem potřebám učedníků, a ti mohli jít se všemi svými otázkami k Němu. Avšak nyní nastoupí nová situace, která pro ně nebude žádnou nevýhodou. To jim Pán přece už sdělil. Od té doby, kdy Duch Svatý přišel na zem a bydlí ve věřících, mají přímý přístup k Bohu Otci. Mohou se k Němu modlit přímo jako jeho synové. Nepotřebují nyní prosit Ježíše Krista, aby se za ně obracel k Otci (srv. s kap. 11,22). Když prosí Otce o nějakou věc ve jménu Ježíše, smějí prožít to, že On jim dá to, oč prosí – sobecké prosby jsou přirozeně vyloučeny. Mají k dispozici nezměrný zdroj pomoci. Ten, kdo jej použije, obdrží požehnání velké radosti.

Pán naznačuje další změnu: On bude z nebe sdělovat pravdu o Otci už ne v podobenstvích, nýbrž ve vší jasnosti. Duch Svatý inspiroval pisatele Nového zákona, aby psali o Otci, o jeho radě, jeho slávě a jeho lásce. Jak je Božím dětem požehnáno!

pondělí 4. březen

Není člověka panujícího nad větrem tak, že by zadržel vítr, nikdo nemá pravomoc nade dnem smrti.

Kazatel 8,8

Jeden muž si ve věku 63 let nechával udělat novou zubní protézu.

Po jejím osazení proběhl následující rozhovor:

Pacient: „Ten starý zubní můstek vydržel 25 let!“

Zubař: „Doufám, že ten nový vydrží stejně tak dlouho.“

Pacient: „Jestli já tak dlouho vydržím ...“

Zubař: „Ano, to je skličující otázka, která zneklidňuje nás všechny.“

Pacient: „Já věřím v Ježíše Krista, a to mi dává klid.“

Zubař: „Ano, tomu rozumím. Tak to je také napsáno ve spisku, který jste mi posledně dal.“

Každý ví, že jednou musí zemřít, ale nikdo nedokáže určit den své smrti. Zubař četl o tom, že křesťané – přes veškerou nejistotu ohledně doby úmrtí – mají skrze víru v Ježíše Krista pokoj a klid.

Číst o tom nebo pozorovat to, co u jiných biblická víra působí, však nestačí. Aby se člověk mohl přesvědčit o poselství Bible, musí přijít k Ježíši Kristu osobně. On zemřel kvůli našim hříchům a On vstal z mrtvých, aby nám dal věčný život.

Kdo v Něho věří a jeho dílo vykoupení využije pro sebe, smí říci: „*Já však doufám v tebe, Hospodine! Řekl jsem: Tys můj Bůh! Mé časy jsou ve tvé ruce.*“ (Žalm 31,15.16). A tak bez ohledu na to, co vše může přijít a kdy přesně budeme odvoláni, v Něk jsme v bezpečí.

úterý 5. březen

Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Římanům 5,1

Moji rodiče mě vychovávali v židovské víře. Moje matka mi vyprávěla o Mesiáši, který jednoho dne vykoupí všechny lidi. Nacistická genocida však ve mně toto sítě naděje zahubila.

Po studiu se mým náboženstvím stal zpěv. Byl jsem zpěvákem a hercem a byl jsem úspěšný: brzy jsem vystupoval s nejslavnějšími zpěváky. Ale tento úspěch mi nepřinesl vnitřní pokoj a ptal jsem se sám sebe, v čem spočívá smysl mého života.

„Máš pokoj?“ ptal jsem se někdy svých kolegů-umělců, se kterými jsem byl na turné. Dobře si ještě vzpomínám na odpověď známého šansoniéra Jaquese Brele (1929–1978): „Penězi můžeme zaplatit téměř za vše, co chceme, to víš; ale pokoj, o kterém mluvíš, ten nemá stanovenou cenu. Nemůžeme si ho koupit ani za peníze celého světa.“

S tím jsem se však nespokojil a diskutoval jsem o tom také se svým otcem, který studoval mnohá náboženství. Pověděl jsem mu o svých otázkách a o hledání smyslu života. Pozorně mi naslouchal a potom mi dal Nový zákon, který dostal od jednoho misionáře.

Překvapilo mě, že on jako Žid mi doporučil zrovna tuto knihu, která obvykle bývá mým národem odmítána. Ale i když se můj otec cítil zavázán židovským tradicím, byl liberálního ražení a ochotný k dialogu. Zastával názor, že je vždy lepší vrátit se ke zdrojům. A tak jsem dal na jeho radu a přečetl Nový zákon. Od začátku na mě působila Ježíšova slova, Jeho poselství lásky a pokoje.

(pokračování zítra)

Líbejte syna, ať se nerozhněvá. Jinak zahynete na cestě, jestliže jen málo vzplane jeho hněv. Blahoslavení jsou všichni, kdo v něm hledají útočiště.

Žalm 2,12

O několik měsíců později mě přítel pozval na konferenci. Šlo tam o vztah nás Židů k Ježíšovi. Nezáčastnil jsem se, ale v pozvánce byl uveden biblický verš ze Žalmu 2, který mě přiměl k zamyšlení. Ten verš mi můj přítel žel nedokázal blíže vysvětlit.

Poté jsem si otevřel Starý zákon v překladu židovského rabína a přečetl jsem si Žalm 2 celý. Přitom jsem si všiml, že ten zmíněný verš byl zde přeložen poněkud jinak než v letáčku. To mě zarazilo. Na konci pozvánky na konferenci byl nabídnut Nový zákon zdarma – rád jsem toho využil.

O šest měsíců později přišel ke mně domů starší pán: „Jste pan Gil Bernard? Přišel jsem, abych vám předal Nový zákon, o který jste žádal.“ Pustil jsem ho dovnitř a po dlouhém a příjemném rozhovoru se zeptal, zda mi může něco přečíst. Pomalu četl podobenství o marnotratném synovi z Lukáše 15. Rázem jsem pochopil a zeptal jsem se: „Je Ježíš Mesiáš Izraele?“ On na to přitakal.

Byl jsem vystrašený a neschopný slova. Než mne ten muž opustil, prosil mě, abych mu slíbil, že si Nový zákon přečtu. Slíbil jsem mu to a slovo jsem také dodržel. Když jsem znovu četl Evangelia, měl jsem pocit, že jdu v Ježíšových šlépějích. Obrátil jsem se k Němu, čímž se můj život od základu změnil. O tři roky později jsem opustil stávající múzickou scénu a rozhodl jsem se zpívat o své víře v Ježíše. To rozhodování bylo těžké, ale nikdy jsem toho nelitoval. Obdržel jsem více, než jsem očekával: naplněný a šťastný život, i přes bolestné okamžiky. Bůh je věrný a v mých radostech i starostech mě podpíral. Nyní mám jistou naději, že Ho budu po celou věčnost velebit.

A působí, aby všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, byl dán cejch na pravou ruku nebo na čelo [a] aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má cejch: jméno šelmy nebo číslo jejího jména.

Zjevení 13,16.17

Totální dohled

Státní dohled v západním světě se v průběhu boje proti terorismu významně zvýšil. S pomocí dnešní technologie je stále snazší shromažďovat a vyhodnocovat digitální stopy, které lidé po sobě zanechávají: skenují se snímky z kamer, lokalizují se mobilní telefony a dešifrují se zprávy na internetu. Průkazy totožnosti jsou vybaveny čipy, které lze číst. S ohledem na tento vývoj zformuloval jeden novinář otázku: „Co by se stalo, kdyby se zítra ujal vlády nějaký autoritářský nebo dokonce diktátorský režim?“

Totální dohled, který dnešní biblický verš popisuje, je z dnešního pohledu technologicky naprosto představitelný. A ten se také dostaví! Kniha Zjevení nám spolehlivě oznamuje, že v blízké budoucnosti bude nějaký diktátor kontrolovat celou lidskou společnost – jak znepokojující je tato perspektiva!

Ale ten, kdo patří Ježíši Kristu, z toho nemusí mít žádný strach. Neboť takový jde vstříc slavné budoucnosti: bude s Bohem v nebi. Tato naděje věřících je založena na slovech Pána Ježíše: „*Ať se vaše srdce nechvěje. Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce jsou mnohé příbytky. Kdyby nebyly, řekl bych vám to. [Neboť] vám jdu připravit místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.*“ (Jan 14,1-3)

Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšné k pokání.

Lukáš 5,32

Lukášovo evangelium vypráví o jednom pozoruhodném setkání Pána Ježíše s celníkem jménem Lévi. Když ho Ježíš viděl, seděl Lévi, zvaný také Matouš, v celnici. Celníci v Palestině tehdy pracovali pro římskou okupační moc, jejíž celní a daňové požadavky byly, bylo-li toho třeba, vymáhány i vojenskou silou. Proto měli mezi svými krajany tak špatnou pověst. O Léviho praxi v oboru nám není nic bližšího řečeno, ale je dobře možné, že i on se jako jiní celníci jeho doby obohatil nadměrnými daňovými požadavky. Pán Ježíš vidí Léviho – ano On vidí ještě mnohem více. On vidí, že Léviho srdce touží po lásce, ale také po čistém svědomí i hloubce života. Ježíš ví, že může výběřčímu daní dát toto všechno a ještě mnohem víc. A tak mu říká pouhá dvě slova: „*Následuj mne.*“ Vpravme se do Léviho situace: Za ním celnice – jeho trvale pramenící zdroj příjmu – a před ním Ježíš, o kterém nám vypráví Evangelia, že neměl žádný hmotný majetek. Na co asi musel v tu chvíli Lévi myslet? Mám zůstat sedět? Nebo bych měl následovat tohoto Ježíše, o kterém se říká, že je Mesiáš? A co činí? „*A on všeho zanechal, vstal a následoval ho.*“ (v. 28) Lévi však činí ještě něco: pořádá velkou hostinu pro Pána Ježíše a Jeho učedníky, na kterou zve také mnoho svých kolegů.

Při této příležitosti vyjasňuje Ježíš farizeům a zákoníkům, k čemu On přišel: aby volal hříšníky k pokání, k obrácení a k Jeho následování. Lévi svého rozhodnutí jistě nikdy nelitoval a Bůh si ho později použil, aby napsal Evangelium podle Matouše.

sobota 9. březen

Díky Bohu za jeho nevýslovný dar!

2. Korintským 9,15

Martin je hrdý na svou dceru Sárú. Obzvláště nyní, kdy jí září celá tvář, protože dostala malý dárek od pána, který má stůl s knihami.

„Co se říká, Sárú?“ ptá se jí Martin.

„Oh, ona už řekla: děkuji,“ ujišťuje ho muž a ještě jednou se k ní obrací: „Bůh ti žehnej, malá Sárú!“

A potom se obrací k Martinovi: „Vaše dcera se své lekci již naučila.“

Martin mu nerozumí: „Jaké lekci?“

„Děkuje za to, co dostala. Děkujete i vy za vše, co jste dostal darem?“

„Myslím, že ano,“ odpovídá Martin.

Muž pokračuje: „Bůh nám dal svého Syna Ježíše Krista. Kdo věří v Něho, nebude odsouzen a má věčný život. Už jste Bohu poděkoval za to dání, tento dar jeho Syna?“ Martin zavrtí hlavou.

Muž se na něj přátelsky dívá: „Není to od vás nezdvořilé, nejste v tomto nevděčný? Kdyby vás pozval přítel, nepoděkoval byste mu za pozvání, i když je třeba nemůžete přijmout? Proč tedy dnes také neřeknete Bohu, že Mu srdečně děkujete za jeho dar, ač žel nevidíte, jak by vám Boží Syn mohl být prospěšný ve vašem životě? Ježíš řekl: *„Kdo ve mě věří (tedy ne: kdo to cítí nebo si to myslí), má život věčný, kdo mi však nevěří (neuznává mou autoritu, neposlouchá mě a odmítá mou nabídku), ten život nespátří“* (Jan 3,36). Smím se vás zeptat: Chcete být nevděčný a i nadále Ho odmítat? Nebo chcete věřit v Ježíše Krista a děkovat Bohu za Jeho nepochopitelně velký dar?“

neděle 10. březen

V tom dni budete žádat v mém jménu, a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás. Vždyť sám Otec vás miluje, protože jste si mě zamilovali a uvěřili jste, že já jsem vyšel od Boha. Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; opět opouštím svět a jdu k Otci.

Jan 16,26-28

Myšlenky k Evangeliu Jana

Boží děti mají volný přístup k Bohu, svému Otci. Vědí, jakou cenu a jakou vzácnost má Ježíš v Božích očích. V Něk jsou od Boha přijati a směřují v této jistotě předstupovat před Boha. To znamená modlit se v jeho jménu. Nejde tedy o modlitbu, kterou Pán Ježíš učil své učedníky a která je známá jako „otčenáš“.

Otec má velmi velký zájem o své děti a zná jejich potřeby, protože je ze srdce miluje. Bylo by úplně nepřirozené, kdyby prosby některého dítěte musely být vysloveny nejprve před nějakým prostředníkem, který by je pak dále sdělil otci. Totéž platí pro Boží děti, které mají vnitřní vztah lásky ke svému nebeskému Otci. Když sám Pán Ježíš v tomto vztahu nechce převzít žádnou zprostředkující roli, čím méně jsou oprávněni andělé nebo lidé, aby převzali přímělu za druhé.

Pán končí tuto část řeči pozoruhodným výrokem. Učedníci věřili, že On vyšel od Boha; věřili, že On je Kristus Boží a že On jako člověk byl zplozen Bohem Duchem Svatým. Avšak zde Pán otevírá pohled učedníků pro více: On vyšel od Otce a vrátí se k Otci. To v sobě zahrnuje, že Ježíš má věčnou, božskou slávu jako Syn Otce. Za to se Mu klaníme!

pondělí 11. březen

Těm, kteří jsou bohatí v nynějším věku, přikazuj, ať nesmýšlejí povýšeně a nedoufají v nejisté bohatství, nýbrž v [živého] Boha, který nám všechno štědře poskytuje k požitku; ať konají dobro, bohatnou v dobrých skutcích, jsou štědří ...

1. Timoteus 6,17.18

Americký podnikatel John Pierpont Morgan (1837–1913) platil svého času za nejvlivnějšího bankéře. S bankou, kterou založil a především převzetím a rekonstrukcí zchátralých železničních tratí si vydělal obrovské jmění. Jinak byl znám také proto, že zásadně odmítal spekulativní obchodní transakce.

Když Morgan 31. března 1913 umřel, zanechal po sobě závěť s 37 články. Tato byla o tři týdny později v plném znění otištěna v novinách „The New York Times“. To nejdůležitější bylo uvedeno v článku 1: „Předávám svou duši do rukou svého Spasitele s plným vědomím, že Ten, který mě zachránil a umyl ve své drahocenné krvi, mě bez poskvrn postaví před trůnem mého nebeského Otce. A naléhavě prosím své děti, aby za všech okolností a za každou cenu pevně držely a bránily učení, že existuje dokonalé smíření za hříchy skrze krev a smírcí oběť Ježíše Krista, a pouze skrze to.“

Morgan tedy nezakládal svou naději „na nejistém bohatství“, nýbrž na Bohu a smírcí smrti Jeho Syna. „*Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny.*“ (1. Petr. 1,18.19)

Ó Beránku Boží, který jsi nesl

všech mých hříchů vinu, zlořečení a moc;

pro mě byl jsi přibit na kříž,

pro mě jsi tam všechno dokonal!

úterý 12. březen

Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl [Ježíšovi]: „Tady je chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro takové množství!“

Jan 6,8.9

Ondřej ví, co je k dispozici

Ježíš Kristus chce být se svými učedníky sám. Následuje Ho však velký zástup lidí, který u Něj zůstává a po celý den Mu naslouchá. On vidí jejich vnitřní potřebu, On také ví, že nyní ke konci dne mají hlad. A tak klade svému učedníkovi Filipovi otázku: „*Kde nakoupíme chleba, aby se tito lidé najedli?*“ Ten počítá, kalkuluje a odpovídá: „*Ani chleby za dvě stě denárů nestačí, aby si každý trochu vzal.*“ On tedy ví, co má – a ví, že to nebude stačit! (v. 5.7)

Ale Pán Ježíš tím není ani překvapen, ani bezradný, ani přetížen. Poněvadž: „*Sám totiž věděl, co chce dělat.*“ (v. 6)

Učedník Ondřej zjistil, že jeden mládenec má u sebe pět ječných chlebů a dvě rybičky. Řeklo by se: Ondřej byl velmi pozorný! Objevit mezi 5000 muži a mezi dalšími ženami a dětmi jednoho mladíka, který má u sebe chléb a ryby – jak pozoruhodné! A potom konstatovat: „*Ale co je to pro takové množství!*“ – Jeho poznámka je pochopitelná! A přesto to směle řekl Ježíšovi! Ale právě těch pět ječných chlebů a dvě rybičky nyní Pán bere a rozmnoží je – jak veliký div! (v. 9-13)

Ano, Ondřej měl oko pro to, co je k dispozici, pro maličkosti – pro to, co jiní lehce přehlédnou. To na něm oceňuji, poněvadž sám o sobě vím, jak často jsem přehlédl maličkosti nebo jsem Pánu o nich ani vůbec neřekl. Ondřej si všímá a říká o tom, co je k dispozici – a Ježíš Kristus to bere a používá to. Dělejme to tak jako on!

A proto i my vzdáváme neustále díky Bohu, že když jste od nás převzali slovo Boží zvěsti, přijali jste je ne jako slovo lidské, ale tak, jak tomu opravdu je, jako slovo Boží, které také mocně působí ve vás věřících.

1. Tesalonickým 2,13

Jsou lidé, kteří jsou přesvědčeni o tom, že Bible je lidského původu, a někteří ji dokonce připisují ďáblu. Následující příběh je starý zhruba 150 let, a přesto jsem přesvědčen, že něco takového by bylo možné i dnes.

Na jedné lodi rozmlouvá kazatel s pasažéry a přitom přijde řeč také na Bibli. Jeden z posluchačů poznamenává: „Pane, Bible je přece překonaná a plná chyb, naprosto špatná a hrozná kniha!“

Kazatel na to odpovídá: „Nechci s Vámi o tom diskutovat, ale něco Vám z této knihy přečtu.“ A přečetl: *„[Ježíš] otevřel ústa a učil je: Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království Nebes. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi do dědictví. Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha. Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny...“* (Matouš 5,2-9).

Když skončil, zeptal se: „Pane, co si o tom textu myslíte? Může takováto slova říkat člověk? Může takto mluvit ďábel? – Bible, Slovo Boží, osvědčuje sebe sama. Když ji člověk čte a nechá ji k sobě hovořit, zakusí také její působení. To nejsou lidská slova – zde mluví Bůh sám.“

Ježíš říkal Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“

Jan 8,31.32

Nestává se jistě tak často, že ordinovaná profesorka teologie dospěje k živé víře v Boha. Ona sama o sobě říká, že dříve plně zastupovala teologii, kritickou vůči Bibli. A byla přesvědčena, že její teologické dílo bude sloužit Bohu a přispěje k ohlašování evangelia. Přitom však svým základem učinila filozofii, která vylučuje Slovo Boží jako zdroj pravdy.

Bůh ale také tuto chytrou paní nenechal být. Nejdříve se octla v duševní krizi. Jak říká, v „hlubokém zklamání“ byla „otrokyní televizního vysílání“ a byla stále více závislá na alkoholu.

A v tomto pochmurném stavu duše se stalo, že přišla do kontaktu s živými křesťany, kteří jí svědčili o Ježíši Kristu jako o jejich osobním Spasiteli a Pánu. Tato jejich důvěryhodná svědectví na ni udělala dojem a osobně se odvážila vírou přijmout Kristovo dílo vykoupení pro sebe a svěřit Mu svůj život.

S Boží mocí, která nyní vstoupila do jejího života, se její život radikálně změnil. Byla osvobozena od alkoholu, získala docela nový přístup k Božímu slovu a také zatoužila po společenství s jinými křesťany. Teď najednou poznala takováto pochybení ve svém životě jako hříchy, pro které dříve měla vždy nějakou omluvu.

Proto neudivuje, že své dřívější knihy a příspěvky v časopisech nyní popřela.

Pokoj byl nalezen pro všechny, blízké i daleké

v ranách Beránka Božího, na kříži na Golgotě.

pátek 15. březen

A hned, když vyšli ze synagogy, přišli s Jakubem a Janem do domu Šimona a Ondřeje. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli.

Marek 1,29.30

Ondřej nese své problémy k Ježíšovi

To je to působivé na Bibli, že zmiňuje i stinné stránky života – utrpení, selhání a smrt.

Jednoho dne se Ježíš Kristus s některými svými učedníky zastavil ve městě Kafarnaum. Tam nejdříve navštívil synagogu a potom šel k Šimonovi a Ondřejovi domů. Tam však ležela Šimonova tchyně v horečce. Lukáš, který byl lékař, dokonce napsal, že byla „*sužována velkou horečkou*“ (Lukáš 4,38).

Vztah s tchyní dnes často bývá představován negativně. Tady ale prožíváme, jak s ní Šimon a Ondřej zacházejí s uctivostí a jsou o ni velmi starostliví. Ano, dnes stejně jako tehdy jsou zdravé vztahy v rodinách možné – s Boží pomocí!

Ani dům Šimona a Ondřeje nezůstal uchráněn před těžkostmi. Také i my zažíváme často nemoc, nezaměstnanost, příznaky stárí, zneužívání, finanční nebo psychickou nouzi. Některé strádání jde dokonce až na pokraj smrti – aniž by bylo vidět východisko. Dělejme to jako tehdy Šimon a Ondřej: Řekněme to Ježíši!

Pán nad životem a smrtí, ten veliký Bůh-Stvořitel a Spasitel světa, chce a je připraven slyšet, co nás tísní. Vyzývá nás k tomu, abychom Jemu oznamovali naše trápení, neboť On má péči o nás! Kromě toho Mu smíme oznamovat všechny naše žádosti – bez formalit, ústy k uchu a s plnou důvěrou. Tak jako zde: „Pověděli mu o ní“. Je dobré, znát Toho, kterému je možno říci úplně všechno!

Což není balzám ..., cožpak tam není lékař? Proč jen nepřišlo uzdravení ...?

Jeremiáš 8,22

Co mají společného popálenina, pád z lešení, mrtvice, vážná dopravní nehoda nebo předávkování léky?

To vše jsou nouzové situace – nouzové situace, které se mohou stát během pár hodin na jednom místě, při kterých je vytočeno tísňové číslo 112. Ať ve dne nebo v noci, ať muž, žena či dítě, ať starý či mladý: Když je vytočeno tísňové číslo 112 dává se na cestu záchranka se zkušenými zdravotníky a přístroji zachraňujícími život. Pro všechny takové nouzové situace, bez ohledu na to, jak odlišné jsou, je číslo tísňového volání společné, právě 112. – Také i Bůh má „centrální volací číslo“.

Bůh říká: „*Volej mě v den soužení, vytrhnu tě a ty mě budeš oslavovat.*“ a: „*Já jsem Hospodin, který tě uzdravuji.*“ (Žalm 50,15; 2. Mojžíšova 15,26).

Kdokoliv Ho zavolá, poněvadž se ocitl v „duševní tísní“, taktéž zakusí opatření na záchranu života:

- Bude mu odpuštěno a bude očištěn od každé nepravosti (1. Jan. 1,9).
- Nezahyne, nýbrž obdrží nový, věčný život (Jan 3,16).
- Dostane nové čisté srdce a rovněž i nového ducha (Žalm 51,12; Ezechiel 36,26).

Avšak přes všechny shody zůstává zde jeden zásadní rozdíl: číslo 112 se smí používat pouze v nouzových situacích – k Bohu se však může obrátit každý člověk, v každé situaci a v kterékoliv době. Bůh je dostupný vždy a okamžitě a On se postará o každého, kdo k Němu volá. Ať už v radosti nebo strasti, v osamělosti nebo smutku: každý smí přijít, mluvit s Ním a vylít si před Ním své srdce.

A proto: zavolejte Mu! A zavolejte Mu hned!

neděle 17. březen

Jeho učedníci říkají: „Hle, teď mluvíš otevřeně a neříkáš žádné přirovnání. Teď víme, že víš všechno a nepotřebuješ, aby se tě někdo na něco tázal. Proto věříme, že jsi vyšel od Boha.“ Ježíš jim odpověděl: „Teď věříte?“

Jan 16,29-31

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pán Ježíš vyprávěl učedníkům o Otci. Od Něho přišel, a k Němu se opět vrátí. Mezi Bohem Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem existuje věčný vztah.

Rozuměli tomu učedníci? Mysleli si to. Avšak jakkoli jednoduše zněla Ježíšova slova, učedníci nepochopili jejich hluboký smysl. Jejich reakce je prozradila: Mluvili stále ještě o tom, že On vyšel od Boha – což přirozeně bylo správně. Ježíš naproti tomu mluvil o tom, že vyšel od Otce.

Učedníci až do poslední chvíle lpěli na nadějích Izraele: Od Boha poslaný Mesiáš je měl osvobodit. Jistě, tato chvíle přijde, ale teď ještě ne. Zjevně jim ještě neproniklo do vědomí to, že Ježíš bude trpět a že zemře a půjde k Otci a že oni sami nemají k očekávání žádné jednoduché období. Avšak učedníci si byli přesto vědomi toho, že jejich Pán je vševědoucí a zdaleka zná myšlenky lidí (srv. s Žalmem 139,2). My lidé musíme své myšlenky a otázky vyslovit, abychom ukázali, co nás zaměstnává. Ale Boží Syn nás zná zcela.

Jak milostivě reaguje Pán na neporozumění učedníků! Ani je nekoriguje ani nekárá. Klade jim jen otázku: „*Teď věříte?*“

Tak jako tehdy učedníkům se daří dnes často i nám. Mnohé výroky v Bibli jsou těžko srozumitelné. Ale to by nám nemělo bránit v tom, abychom Bohu bez zábran důvěřovali a věřili jeho Slovu.

pondělí 18. březen

Slyšeli jste o Jobově vytrvalosti a viděli jste, jaký konec mu Pán připravil. Neboť Pán je velmi soucitný a milostivý.

Jakub 5,11

Frederick Tucker se narodil 21. května 1853 v severovýchodní Indii jako syn jedné zámožné anglické rodiny, která žila ve vrcholném imperialismu. V roce 1882 založil společně se svou první ženou a třemi spolupracovníky Armádu spásy v Indii. Jeho první manželka předčasně zemřela při epidemii cholery.

Frederick se oženil znovu. Jeho druhou manželkou, je Emma, dcera Willama Bootha, zakladatele Armády spásy, se kterou měl devět dětí. Tři z nich však brzy zemřely a také Emma v Indii těžce onemocněla, takže byli nuceni vypravit se do Ameriky.

Jednoho večera kázal Frederick o tom, že Ježíš Kristus je plný soucitu. Po kázání k němu vyčítavě promluvil jeden posluchač: „Kdyby vám umřela manželka tak jako mně, a kdyby vaše děti s pláčem volaly za svou matkou, potom byste už více nemohl mluvit o Bohu lásky, který je soucitný!“

O několik dní později se stalo něco nepochopitelného: na cestě za svým mužem přišla Emma při železničním neštěstí o život. Frederick stál se svými šesti dětmi u otevřeného hrobu. Tu mu opět přišla na mysl vyčítavá slova toho posluchače, tak že o nich promluvil: „Nedávno mi někdo řekl, že kdyby moje manželka zemřela, tak už bych nedokázal hlásat, že Ježíš Kristus je plný soucitu. Je-li tu tento muž přítomen, tu mu chci říci, že Pán Ježíš je při mně. Ano, moje bolest je velmi velká, ale právě dnes je mi Kristus útěchou.“ Ten oslovený muž skutečně naslouchal a přemožen Tuckerovým svědectvím přistoupil a otevřel se zachraňujícímu poselství evangelia.

Pán Ježíš je skutečně jediný, který s námi soucítí v každé situaci a dokáže nás utěšit.

úterý 19. březen

Slyšte Hospodinovo slovo, kdo se třesete před jeho slovem!

Izaiáš 66,5

Kulka kazatelem

V 17. století byl předpis, aby každý britský voják měl v zavazadle Bibli. Tenkrát se k vojenské jednotce připojil jeden trestaný mladík, poněvadž potají doufal, že si přijde na nějakou válečnou kořist. Tak jako jeho kamarádi si však s sebou musel vzít Bibli. Jednoho dne na konci těžkého boje sáhl hladový do svého zavazadla, aby si vybral něco z proviantu. Přitom mu do ruky padla kniha. Vytáhl ji ven a v obálce objevil ohromnou kruhovou díru. Otevřel tu knihu – byla to Bible – a zjistil, že ve svazku knihy uvízla kulka, aniž by ji prorazila. Kulka se zastavila v Knize Kazatel, kde četl: „*Raduj se, mládenče, ve svém dětství a ať tě tvé srdce oblažuje ve dnech tvého jinošství ... Ale věz, že za všechny tyto věci tě Bůh přivede k soudu.*“ (Kazatel 11,9)

Ihned si uvědomil, že k němu mluvil Bůh. Nebýt té Bible, byl by možná už mrtvý! A nyní si představoval, jaké by to bylo, kdyby zemřel nepřipravený. Bylo mu jasné, že před Bohem by obstát nemohl. Dobrou zvěst o Ježíši Kristu sice znal, ale až do teď ji nebral vážně. A tak se pro něho stal tento zážitek bodem obratu: Nyní přijal Ježíše Krista jako svého zachránce a zakusil do základu jdoucí a trvalou změnu v životě.

Rád říkával: „Mé Bibli vděčím za život, když na bitevním poli ochránila mé tělo a za život mé duše, který jsem našel v Ježíši Kristu.“

Bůh mluví k lidem tisíci způsoby: v každodenním životě, skrze vyslyšení, odepření modliteb, pohromy nebo třeba takovýto příběh a chce nás přesvědčit o tom, že On skutečně existuje a osobně k nám mluví.

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první.

1. Timoteovi 1,15

Jednomu mladému muži bylo v domě jeho křesťanských rodičů příliš těsno. Věděl, že jeho rodiče se za něho pravidelně modlili a to mu vadilo ještě víc. Tak si nakonec sbalil kufr a odstěhoval se do jiného města, kde si u nějaké taxislužby našel místo jako řidič.

Jednoho dne měl vážnou dopravní nehodu a byl těžce zraněn. Sanitka ho odvážela do nemocnice a pohotovostní lékař se ho stále snažil zachránit, náhle otevřel oči a dříve než si mohl uvědomit, kde byl a v jakém stavu je, hlasitě a jasně řekl: „Ježíš Kristus mne zachránil!“.

Později vyprávěl, co pociťoval, když jeho vůz dostal smyk a skončil v příkopu u silnice:

„Před očima jsem viděl smrt, a najednou jsem si byl vědom svých mnohých hříchů. Bylo mi jasné, jak Bůh posoudí hříchy v mém životě; a třásl jsem se před smrtí a věčným zatracením. Pak ve mně problesklo toto slovo: ‚hříšník. Z nich jsem já první!‘ Jak to celé přesně zní? Myslel jsem, že slyším hlas svého otce: ... že *‚Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první.‘* – Já, ten první!

Ještě před tím než mě opustily smysly, jsem se toho chopil a mohl jsem se k tomu upnout, že On mi odpustil všechny moje hříchy! – Co by se však se mnou stalo, kdyby následovala okamžitá smrt a já bych takovéto okamžiky vůbec neměl?“

Zkoumáte Písma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně.

Jan 5,39

Prostě si přečíst Bibli?

Po jedné evangelizační přednášce se obrátil jeden mladý muž na kazatele: „Já jsem beznadějný případ. V nic nevěřím.“ – „A co tedy očekáváte ode mne?“

„Jedno je mi jasné: Víra činí šťastným. Závidím vám. Co mám však dělat? Co mám studovat?“

„Jen Bibli!“ – „Co mi to přinese, číst ji, když nevěřím, že to je Boží slovo?“

V tom otevřel evangelista svou Bibli, přečetl verš, který je uveden v záhlaví tohoto lístku, a dodal:

„Samo Písmo Svaté osvědčuje svůj božský původ a Božství Pána Ježíše.“

„Dobře, budu číst Bibli. A co musím dělat ještě?“ – „Modlete se.“

„Ale proč se mám modlit k Bohu, když v Něho vůbec nevěřím?“ – „To není žádná překážka, musíte však být upřímný. Bůh odpovídá těm, kteří Ho opravdu hledají.“

„A co ještě?“ – „Proste Boha, aby Vám otevřel mysl. A potom podle toho jednejte.“

„To je skutečně všechno?“ – „Ano.“

O dva týdny později přišel ten mladý muž opět a vyprávěl: „Četl jsem to, co jste mi řekl. Potom jsem prosil Boha, aby se mi zjevil a dal mi poznat, že Bible je jeho Slovo a že Ježíš Kristus, jeho Syn, je Spasitel hříšníků. A potom mně najednou bylo jasné, kdo Ježíš skutečně je a co pro mě učinil, takže jsem nakonec jeho pozvání přijal. Vnitřně rozervaný jsem se na Něj obrátil v modlitbě a našel vnitřní pokoj. Nyní vím, že On mě miluje a že mé hříchy jsou skrze moc jeho krve odňaty.“

Nechceme vás, bratři, nechávat v nevědomosti o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději.

1. Tesalonickým 4,13

Naším dnešním biblickým veršem se apoštol Pavel obrací na lidi, které nazývá „bratry“. Takto je mohl oslovit proto, že s nimi byl spojen skrze víru v Ježíše Krista. Oni stejně jako on znali Boha jako svého Otce – stali se Božími dětmi. Proto se věřící křesťané také ještě dnes nazývají „bratři a sestry v Pánu“, protože oni všichni patří k jedné Boží rodině.

Křesťané si nemusí o své spoluvěřící, kteří již zemřeli, dělat žádné starosti. Neboť ti, kteří zemřeli v živé víře v Pána Ježíše Krista, s nimi budou při „vzkříšení k životu“ opět spojeni a potom budou všichni věřící po celou věčnost společně v nebi u svého Spasitele Ježíše Krista.

Ale potom jsou tu ještě ti „druzí“, mezi kterými jsou jak lhostejní, kteří se nezajímají o otázky víry, tak také jasní odpůrci víry v Krista. K těmto patří i nerozhodní, kteří se nedokážou pro něco rozhodnout, i ti sebejistí, kteří se domnívají, že žádnou víru nepotřebují, nebo že mohou žít „svou víru“.

Ti „druzí“ tvoří různorodou společnost. Jedna věc je však spojuje: oni nemají žádnou naději. Jejich milí u jejich hrobů pláčou slzy beznaděje, a ačkoli mnozí z nich tvrdí, že smrtí je všemu konec, přesto se jejich smutek mísí s obavami z věčnosti.

Ano, člověk potřebuje jistou naději, takovou, která jde za tento život, „kotvu duše“, na kterou se může spolehnout: víru v Pána Ježíše Krista.

Předložil jsem ti život a smrt, požehnání a kletbu. Zvol si život, abys zůstal naživu.

5. Mojžíšova 30,19

V nemocnici ležel mladý muž a jeho život visel na vlásku, protože jeho stav byl vážný. Jeden z návštěvníků se ho zeptal: „Věříš, že ti bude opět lépe?“ Ten mladý muž odpověděl: „Když to tady přežiju – pak to bude milost; ale pokud budu muset zemřít – pak to bude sláva!“ Krátce na to pro něho nastala sláva.

Ano, život je milost. A být zdrav, mít dostatek jídla a stárnout při dobrém zdraví je také zvláštní milost. Jenže co pak, když přijde smrt? A každý ví, že k tomu dojde: dříve nebo později, při jasném vědomí nebo s demencí, ať to čekáme, nebo ne. Bude to potom sláva – nebo to bude zoufalství a věčná osamělost, bude to peklo, jak o něm mluví Bible?

Bůh předkládá všem lidem „*život a smrt*“, „*požehnání a kletbu*“. Bůh nikoho nenutí – každý si může zvolit: život a požehnání, věčnou radost a slávu, pokud se rozhodne pro Boha, když zvolí cestu s Ním – nebo smrt a zlořečení, věčný „*pláč a skřípění zubů*“, když Boha odmítne nebo na Něj nebude brát zřetel (Matouš 13,42).

Když byl Ježíš Kristus na zemi, musel jednou smutně konstatovat: „*Nechcete přijít ke mně, abyste měli život.*“ (Jan 5,40) Nemusí také dnes o mnohých lidech říci totéž? Možná také o někom, kdo právě čte tyto řádky?

Avšak přesto stále otevřeně a srdečně, ale také vážně a pln lásky vybízí: „*Zvol si život, abys zůstal naživu*“; „*Nakloňte ucho a pojdte ke mně, poslouchajte a vaše duše ožije.*“ (Izaiáš 55,3) Smí člověk takovouto lásku odmítnout?

neděle 24. březen

Hle, přichází hodina, a již přišla, kdy budete rozptýleni každý do svých domovů a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou. Toto jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj. Ve světě máte soužení. Ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.“

Jan 16,32.33

Myšlenky k Evangeliu Jana

Když šlo o jeho smrt, musel Ježíš svým učedníkům sdělit, že Ho nyní nemohou následovat. Petr namítl, že za Něho chce položit svůj život. Avšak Pán znal Petra lépe než on sám sebe. A Pán také věděl, jak se Petr zachová, až přijde do dvora nejvyššího kněze: třikrát Ho zapře (kap. 13,38).

Co udělají ostatní učedníci, když Ježíš bude zajat a ukřižován? Byli silnější než Petr? Ne, utečou a nechají Pána samotného.

Pán ví všechno předem. Jeho nemůže nic překvapit. Proto u Něho není ani žádné zklamání. Je přirozené, že Ho chování učedníků zarmoutilo. Avšak svou útěchu nalézal ve společenství se svým nebeským Otcem.

Je působivé, co zde dal učedníkům s sebou na rozloučenou. Řekl by někdo kromě Něho za takových okolností: „*Toto jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj.*“? Anebo dal by někdo vzhledem k budoucnosti učedníků tento povzbuzující příslib: „*Ve světě máte soužení. Ale buďte dobré mysli...*“?

Člověk neví, zda má více obdivovat božskou autoritu těchto slov, anebo jejich nepřekonatelnou milost. Ten, jenž na nás takto myslí, přemohl svět svým vzkříšením a nanebevstoupením. Vírou u Ježíše, Božího Syna, i my přemůžeme svět (1. Janův 5,5).

My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu.

Izajáš 53,6

„To jsem já!“ (1)

Před mnoha lety se jeden mladý Angličan zdržel na delší čas v Austrálii. Jednou se přitom ztratil v zalesněné oblasti, až se nakonec dostal na nějakou velkou farmu. Na jeho prosbu o nocleh mu farmář odpověděl: „Jestli chcete, můžete jít tam naproti do stodoly, ale uvnitř už někdo je.“

A skutečně v jednom rohu už nějaká osoba ležela, opravdu bídná a silně kašlala. Při rozhovoru se pak ukázalo, že i to je Angličan a dokonce, že navštěvoval stejnou univerzitu. Kdysi se však pohádal se svou rodinou a odešel do Austrálie, kde po 25 let vedl opravdu divoký život. Nyní cítil, že se blíží k smrti a to ho znepokojovalo. „Víš něco o posmrtném životě?“ zeptal se toho nově příchozího. Ten pokrčil rameny. Když však viděl strach toho druhého, domníval se, že Bible by na to mohla dát odpověď.

Ten nemocný měl mezi svými věcmi Bibli, dala mu ji tehdy s sebou jeho matka, ale on v ní nikdy nečetl. A tak v ní měl nyní jeho společník hledat odpověď. Když vzal Bibli, otevřela se v 53. kapitole proroka Izajáše.

Tam začal číst. Při slovech: „*[On byl] opovržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal nemoci*“, zeptal se ten nemocný: „Kdo je ten On?“ Předčítající se odvážil tázavě odpovědi: „Ježíš Kristus?“ – „Ach,“ řekl ten ležící, „pokračujte!“ Pokračoval dále až ke slovům: „*My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu ...*“ – „Počkejte,“ přerušil ho ten nemocný. „To jsem já, to jsem já sám! To je to, co jsem dělal po celý svůj život.“

(konec zítra)

My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.

Izajáš 53,6

„To jsem já!“ (2)

Když ten mladý Angličan svému na smrt nemocnému krajanovi ve stodole v Austrálii přečetl první část tohoto biblického verše, zvolal nemocný: „To jsem já, to jsem já sám! To je to, co jsem dělal po celý svůj život.“ Potom oba zmlkli. Po nějaké chvíli prosil ten nemocný svého nového společníka, aby četl dále.

„Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.“ – „Ach,“ řekl opět: „Ježíš Kristus!“ – „Přečtěte ten verš ještě jednou!“ prosil po nějaké chvíli ten nemocný a položil se do slámy a tiše naslouchal. Nato přečetl ten mladý muž celou kapitolu až do konce.

Následujícího rána, když se mladý Angličan probudil, svítilo dovnitř mezerami v prknech slunce. Ohlédl se po svém nemocném krajanovi a nad jeho pohledem musel žasnout. Zdálo se, že je úplně jiný, díval se na něj tak pokojně. *„Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech,“* řekl ten nemocný. „Ježíš Kristus je nyní také mým Spasitelem.“ A potom vyprávěl, jak v noci vyznal Bohu své hříchy a že ve víře v Ježíše Krista našel odpuštění.

„Ten člověk se zbláznil!“ myslel si nejdříve ten mladík. Mohl však pozorovat, jak se ho ten pokoj držel, až dokud ten nemocný o několik dní později nezemřel. Když o tom později vypravoval, dodal: „Trvalo dlouho, než i mě přivedl ten zážitek z australské buše k tomu, že jsem našel Ježíše jako svého Pána. Boží milost mne však neopustila.“

Někteří z těch, kteří vystoupili do Jeruzaléma, aby se o tomto svátku poklonili Bohu, byli Řekové. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a žádali ho: „Pane, chceme vidět Ježíše!“ Filip šel a řekl to Ondřejovi. Ondřej a Filip šli a řekli to Ježíšovi.

Jan 12,20-22

Ondřej přivádí druhé k Ježíšovi

Ke svátku Fáze v Jeruzalémě přicházeli nejen Židé, nýbrž také lidé, kteří nepatřili k izraelskému národu a mezi nimi byli i Řekové. Ti chtějí mluvit s Ježíšem, a proto se obrací na Filipa. Ten si však není jistý, a tak jde a říká to Ondřejovi. Nyní jdou oba společně a „*řekli to Ježíšovi*“ – jak pěkná spolupráce!

Když teď přicházejí tito dva učedníci se svou prosbou k Pánu Ježíši, říká jim: „*Jestliže pšeničné zrno, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.*“ Ano, také i lidé mimo Izrael mají být zachráněni – tak to odpovídá Božímu plánu spasení. Ale tento plán spasení mohl platit jen tehdy, kdyby Ježíš Kristus zemřel, jinak by musel zůstat „sám“; když by však zemřel, měl být na světlo vyveden život a přinést „*mnohý užitek*“ (v. 24).

Smrt Ježíše byla jedinou cestou, kterou by mohli být lidé zachráněni. Ano, On zemřel, abych já mohl žít! Neboť Boží Syn si také „*mne zamiloval a vydal sebe samého za mne*“. Proto říkám: „*Dobrořeč, má duše, Hospodinu, ...On odpouští všechny tvé viny*“ (Galatským 2,20; Žalm 103,2.3).

Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěřeni. Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.

Římanům 6,17.18

Zotročen a osvobozen

Uneseni a odvezeni z Afriky, spoutáni těžkými okovy, ve strašných podmínkách převezeni lodí na jiné kontinenty, nabídnuti k prodeji brutálním obchodníkům, násilím nuceni k práci. Pouze do Brazílie byly portugalskými obchodníky v nové době prodány více než tři miliony afrických otroků. Ve Spojených státech bylo otrokářství zrušeno až v roce 1865. Žel, dnes žije na celém světě dle odhadů stále ještě více než dvacet milionů lidí v otrockých podmínkách. Jaká hrůza, když pomyslíme na jednotlivé osudy, které se za těmito čísly skrývají!

Bible hovoří o jednom zotročení, které však nemá co činit s vnější svobodou. Je tím míněna skutečnost, že jsme vydáni našim nutkavým zlým sklónům. Odkud pochází toto nutkání, myslet, mluvit nebo činit zle? Příčinou toho je hřích, který ovládá naši mysl jako zlý princip. To lze vidět v lidském životě již brzy, například když malé dítě vědomě odmlouvá svým rodičům nebo úmyslně činí něco převráceného. Proto také v žádném případě není přehnané to, když nás Bible označuje jako „*otroky hříchu*“ (Římanům 6,20). Teprve, když pochopíme, že my sami se z tohoto otroctví osvobodit nemůžeme, nám může Bůh darovat svou osvobozující milost.

Ježíš Kristus osvobozuje od hříchu. Kdo Mu svěří svůj život, zakusí skutečnou svobodu – osvobození od hříchu. Pán Ježíš říká: „*Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.*“ (Jan 8,36)

pátek 29. březen

Když setník, který stál blízko naproti němu, uviděl, že takto vydechl, řekl: „Tento člověk byl opravdu Boží Syn.“

Marek 15,39

„Tento člověk byl opravdu Boží Syn,“ řekl římský setník. A snad poprvé ve svém tvrdém vojenském životě v sobě cítil vystupovat opravdovou úzkost. Ano, toto ukřižování bylo jiné než jindy. Naprosto jiné. To ten Říman jasně cítil. Probíhalo naprosto zvláště – až do konce. Neboť ten popravovaný ještě dvakrát nahlas zvolal.

Přitom římský žoldněř ze zkušenosti věděl, že ukřižovaný člověk už v sobě nemůže mít žádnou sílu k volání. Ale „tento člověk“ volal. Volal do tmy. A to volání stále ještě znělo v setníkových uších. Co to volal? – „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?*“ A potom, o něco později, zvolal nahlas ještě jednou. Setníkovi bylo jasné: To nebylo smrtelné volání, jak je slyšel často předtím.

Tento Ukřižovaný nebyl žádný zločinec. Tím si byl setník zcela jist. Naopak – byl to dobrodinec. Co to řekl krátce poté, co Ho legionáři přibili na kříž? „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ Se zamyšlením a pohroužen do sebe pohlédl ten Říman na kříž uprostřed. On a jeho muži budou asi muset po nějakou dobu zůstat – dokud také oba druhí popravení nezemřou. Zdalipak tento římský setník, který velel při ukřižování, pak později ukřižovaného Pána zcela osobně přijal za svého Vykupitele?

Tys musel okusiti, jak těžký Boží soud,
my za hřích měli mříti, nás trest měl postihnout.

Zástupcem naším stals se z veliké lásky Své.

Svou duši k naší spáse dal jsi za ztracené.

sobota 30. březen

Způsobil pokoj skrze krev jeho kříže.

Koloským 1,20

Co představuje Golgota?

Popraviště Golgota leželo mimo města Jeruzaléma, ale zároveň od něho nebylo daleko vzdáleno (Jan 19,17.20). Protože Římané chtěli ukřižováními docílit odstrašujícího účinku, vedla kolem živá silnice (Matouš 27,39).

Slovo „Golgota“ nebo „Golgata“ znamená „lebka“. Na základě archeologických vykopávek v okruhu dnešního Chrámu hrobu je možné mít za to, že tento pozemek byl až do prvního století před Kristem velkým kamenolomem. U Golgoty se asi jednalo o skalní útvar, který vyčníval z úpatí lomu a svým tvarem připomínal lebku.

Určovat ještě dnes přesné místo, na kterém stál Ježíšův kříž, není rozhodující. Důležitější je skutečnost, že On byl ukřižován. Jak k tomu došlo? Židé doslova donutili římského místodržícího Piláta k tomu, aby dal Ježíše popravit. Protože chyběly důkazy pro jejich žalobu, nakonec už jen křičeli: „*Ukřižuj! Ukřižuj ho!*“ Jako protitah si Pilát nenechal vzít to, že na kříž umístí nápis: „*Toto je Ježíš, král Židů.*“

Bylo to správně? Ano, neboť Ježíš Kristus je právoplatný Král Izraele, Mesiáš, kterého proroci oznamovali. Ale On je také Boží Syn, který dal dobrovolně svůj život na smrt, aby lidé mohli být zachráněni od svých hříchů. Skrze kříž, skrze smrt svého vlastního Syna Bůh nyní nabízí bez výjimky všem už téměř 2000 let vykoupení, odpuštění, pokoj a věčný život. To představuje Golgota.

neděle 31. březen

Hledáte Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného. Byl vzkříšen z mrtvých, není tu.

Marek 16,6

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš Kristus byl zajat, odsouzen, bylo s ním krutě zacházeno, byl přibit na kříž. Ale proč se nebránil? Proč přijímal tu nezměrnou křivdu bez protestu a nakonec zemřel mučivou a hroznou smrtí? Nakonec ležel v hrobě – a s Ním naděje, očekávání, sny a tužby. Zdálo se, že všemu je konec a že vše už je jen minulostí – v pátek.

V neděli, „*časně ráno prvního dne týdne*“, přichází potom k hrobu několik žen. Mají u sebe „*vonné látky*“ a chtějí pomazat mrtvé tělo. Měla to být poslední služba lásky, abychom tak řekli – jistě spojená se smutkem, slzami a mnoha otázkami! Avšak když vcházejí do hrobu, sedí tam anděl a říká jim: „*Neděste se. Hledáte Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného. Byl vzkříšen z mrtvých, není tu.*“ (v. 6)

Ježíš žije. Vstal! Jaké poselství! – Křesťané mají co činit s žijícím Pánem. S tím, který vstal a vystoupil do nebe, a který jednou opět přijde v moci a slávě, aby potom panoval.

Bible říká: Ježíš se narodil, zemřel a vstal z mrtvých a opět přijde; Židé naproti tomu tvrdí: Ježíš zemřel – ale nevstal; a islám říká: Ježíš nezemřel – a proto nemůže ani být vzkříšený! Je-li výrok Bible pravdivý – a on je pravdivý! – pak jsou ostatní tvrzení chybná.

„Avšak Kristus vstal z mrtvých!“ Pro jeho prázdný hrob bylo mnoho očitých svědků. K jakému užitku by to kromě toho bylo, kdyby lidé za nebezpečí života kázali evangelium, ale mrtví by nebyli vzkříšeni? Byli by nejubožejší ze všech lidí (1. Korintským 15,19.20.32).

pondělí 1. duben

A hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť Pánův anděl sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něm. Jeho vzhled byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strachem z něho se strážci roztřáslí a zůstali jako mrtví.

Matouš 28,2-4

Jak si máme představit „strážce“, kteří zabezpečovali Ježíšův hrob? U Ježíšova ukřižování jsou zmíněni čtyři vojáci a jeden setník. A ve Skutcích se dovídáme, že Petra ve vězení hlídaly „čtyři čtveřice vojáků“ (Jan 19,23; Lukáš 23,47; Skutky 12,4).

Tak můžeme usuzovat, že vojáků, kteří hlídali Ježíšův skalní hrob, bylo také více. Římské strážní jednotky byly velmi disciplinované. Strážní měli čtyřhodinovou službu, zatím co druzí v půlkruhu před nimi spali s hlavami obrácenými dovnitř. Ti, kteří by chtěli hrob vyloupit, by tedy nejprve museli překročit spící. Hrob byl zajištěn kolem dokola.

Při ranním svítání na velikonoční pondělí se země náhle chvěje. Z nebe sestupuje anděl, odvalí kámen a posadí se na něj. Strážci, k smrti vylekaní, klesají k zemi. Anděl odstraňuje kámen, aby otevřel už prázdný hrob. Ženám, které ve stejnou dobu přišly k hrobu, anděl zvěstuje slavné poselství: *„Není zde, neboť byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na místo, kde ležel Pán. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých.“* (Matouš 28,6.7)

Ježíš Kristus, který na kříži trpěl a zemřel, aby vykoupil ztracené lidi od jejich hříchů, vstal z mrtvých. Tato obdivuhodná pravda tvoří jádro křesťanské víry. – Ježíš Kristus žije a brzy opět přijde, jak to sám řekl: *„Ano, přijdu brzy.“* (Zjevení 22,20)

úterý 2. duben

Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný.

Galatským 6,7.8

My od přírody víme, že sklídíme to, co jsme zaseli. Celý náš život je podřízen tomuto nezrušitelnému zákonu o setbě a sklizni. Ještě nikdy nevyrostly na trní říčky nebo hrozny na bodlácích. A hospodář vždy sklídl přesně to, co také zasel.

Tento zákon o setbě a sklizni platí také v morální rovině: naše slova a činy jsou srovnatelné se zrnky semínek, které v našem životě dříve nebo později zplodí nějaké ovoce. Tak to již formuloval moudrý král Šalomoun: „*Kdo rozsívá nepravost, žítí bude trápení*“ (Příslaví 22,8 (BK)). Rozséváme-li lásku, sklídíme lásku; rozséváme-li sobectví, sklídíme strach a chlad; rozséváme-li nenávisť a násilí, budeme sklízet obojí; děláme-li jiné šťastnými, bude to přínosem pro naše vlastní štěstí.

Tento princip rozsévání a sklizně se přitom týká stejně tak způsobu jako i množství semene. Protože: „*Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet; a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.*“ (2. Korintským 9,6)

Když přestupujeme Boží přikázání a neptáme se vždy na jeho dobrou vůli pro náš život, tak sami sobě škodíme. Přitom nemusíme myslet jen na nadměrné požívání alkoholu, drogy nebo pornografii, které mohou zničit ducha, zdraví, ano i celý život jednoho člověka i rodiny. Jedná se také o zlé věci, jako jsou lži, podvody, pomluvy nebo také usilování o kariéru, které rozséváme v našich všedních dnech a které jednoho dne mohou přinést zlé ovoce.

Až, když předáme náš život Ježíši Kristu a od Něj budeme uschopněni žít podle Božích myšlenek, tehdy budeme moci rozsévat dobré pro Boha a sklídit věčný život.

A když ji nalezne, vloží si ji s radostí na svá ramena, přijde domů, svolá přátele a sousedy a řekne jim: „Zaradujte se se mnou, protože jsem našel svou ovci, která se ztratila.“

Lukáš 15,5.6

„Toto malé černé jehně na dvorku, které vidíte poskakovat dokola, mě často upomíná na Boží slovo“, vyprávěla mi jednou jedna hospodářka v Belgii. „Jednou spadlo toto malé jehně do studny. Slyšeli jsme bečení, ale nevěděli jsme, odkud vychází.“

Nakonec můj muž objevil jehňátko hluboko dole ve studni, kde se sotva mohlo držet nad vodou. Neviděli jsme žádnou jinou možnost záchrany, než dolů do studny spustit našeho syna.

Náš chlapec s tím souhlasil; protože to jehně měl rád. Můj muž ho spouštěl opatrně na laně stále hlouběji dolů, až se konečně vzhůru ozvalo: „Vidím to jehňátko!“ Aby ho zachránil, musel sám vstoupit do ledově studené vody, aby se mu podařilo dát to jehně na svá ramena. Vystupování bylo těžké, ale nakonec se s tím černým jehňátkem dostal opět na denní světlo.“

Pokud ještě neznáme Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, je tento příběh o malé, černé ovečce dobrým obrazem. Také my se nalézáme v určité bezvýchodné situaci. Vzhledem k takovému stavu nouze jsme znepokojeni, nešťastní a vystrašení. Nevíme, jak se z toho dostat ven a můžeme jen hledět vstříc smrti a věčnému zatracení.

Ale, ten „dobrý pastýř“, Pán Ježíš Kristus, nám chce pomoci a zachránit nás. On zemřel pro nás, aby nás vysvobodil od věčné smrti. Jak nekonečně velká je jeho láska! On čeká na to, až k Němu zavoláme: „*Ježíši, smiluj se nade mnou!*“ (Marek 10,47)

Vysvobod' vedené na smrt a zadrž potácející se na popravu!

Přísluví 24,11

„Modlitby nebudou vyslyšeny, to všechno je jen klamná představa!“ Ten kdo to řekl, uměl dobře mluvit a svou věc si byl jistý. Díval se na zástup lidí, který mu naslouchal a vybídl ho, aby s ním o tom diskutoval.

V tom vystoupil z toho davu jeden muž dopředu a postavil se vedle něho. Člověk na něm viděl, že mluvit před lidmi ho stálo přemáhání. „Já jsem tu nevystoupil, abych tady diskutoval“ začal, „ale přece jen musím odmítnout tvrzení, že modlitby nebývají vyslyšeny a že jsou čistou představivostí.“

Byl jsem skutečný mizera. Obchodoval jsem s drogami, věnoval se hazardu a byl bitkař. Když jsem v noci přicházel domů, moje manželka a moje dcera se bály, ale modlily se za mě – to jsem však nevěděl.

Jednoho večera jsem přišel domů o něco dříve než obvykle – a ještě k tomu střízlivý. Moje manželka patrně přivzala mou dceru ke své posteli, neboť jsem je slyšel společně se modlit: ‚Milý Pane Ježíši, zachraň prosím mého tátu.‘ A pak jsem slyšel, jak moje žena řekla: ‚Prosím, Pane, vyslyš její modlitbu.‘ Stál jsem v domovních dveřích, naslouchal a byl jsem jako ochromený. Tiše jsem opustil dům a bezcílně jsem se pohyboval ulicemi. A stále znovu jsem slyšel moji dceru říkat: ‚Milý Pane Ježíši, zachraň prosím mého tátu.‘ Proč se za mě modlila? Ještě nikdy jsem ji nevzal na ramena, a jen výjimečně jsem jí dal pusu. Volal jsem k Bohu: ‚Bože, jestliže jsi, pomoz mi a dej odpověď na její modlitbu!‘ A Bůh to udělal. Dnes už vím, že Ježíš Kristus mi moji minulost odpustil.“

Obrátil se k tomu prvnímu řečníkovi a řekl: „Já jsem přesvědčen, že Bůh na modlitby odpovídá – protože jsem to zažil na sobě samém!“

Lid sedící v temnotě uviděl veliké světlo, těm, kteří seděli v krajině a stínu smrti, vzešlo světlo.

Matouš 4,16

Znáte Daniela Düsentriba, geniálního vynálezce v příbězích kačera Donalda? Když dostal nějaký dobrý nápad, rozsvítla se nad jeho hlavou žárovka a tak mu „vzešlo světlo“.

I my sami jsme to docela jistě také tak již zažili: tápeme v temnotách, nechápeme, lámeme si hlavu – a najednou to „cvakne“ a všechno je docela jasné: a tak i nám „vzešlo světlo“.

Ten výraz „rozsvítilo se“, „vzešlo světlo“ má svůj původ v Bibli. V našem dnešním biblickém verši Pán Ježíš cituje z proroka Izaiáše a mluví o čase, kdy je tma, o lidu, který sedí „v temnotě“, o krajině, která ležela ve stínu smrti. Všude dokola se rozprostírala „*ponurá sklíčenost*“, „*soužení a temnota*“ (Izajáš 8,22). Avšak najednou vzchází tomuto lidu světlo, neboť oni vidí „*veliké světlo*“: Ježíš Kristus, ten zaslíbený Mesiáš, Vykupitel, je tu. A tím se vše vyjasnilo.

Když Ježíš Kristus přišel na svět, stal se pro nás lidi světlem. Ano, On sám je „*světlo světa*“ (Jan 8,12). On odhalil všechno, co bylo až do té doby v temnotě. Ať už jde o pravdu o Bohu, nebo o nás lidech a o tom, jak nás Bůh posuzuje – všechno se stalo zjevným skrze Božího Syna. Už více netápeme v temnotě. Jsme také spolehlivě informováni o budoucnosti lidstva i země. Ale přece je zde jeden, který nás chce oslepit: ďábel, který se vši svou lstí chce zabránit, aby lidem vzešlo „*světlo evangelia slávy Krista*“. Nenechme se oklamat! Jen to „*pravé světlo*“ osvěcuje každého člověka (2. Korintským 4,4; Jan 1,9)

... aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci.

1. Korintským 2,5

Apoštol Pavel měl v chrámu řecké moudrosti v Areopagu v Aténách jednu docela zvláštní řeč (Skutky apoštolů 17,22-34), po které pokračoval dále do Korintu, aby také i tam zvěstoval to dobré poselství o spasení skrze Ježíše Krista. Řeční náboženští filozofové sice o spasení diskutovali, avšak Pavel jejich rozvahy nazývá „lidskou moudrostí“. Boží plán s lidmi totiž není o výsledku logických závěrů, nýbrž On sám zjevil, jak chce své stvoření zachránit.

Pavel ve svém kázání Korintským objasnil, že skutečné spasení je možné jen skrze smířčí oběť Krista, toho Ukřižovaného. Přitom výrazně zdůrazňuje, že nebylo založeno na „*přesvědčivých slovech moudrosti*“. Hlásal jim „*Krista ukřižovaného*“ (1. Korintským 2,4; 1,23). To bylo to rozhodující!

Pavel jako velmi sečtělý a učený muž by s filozofy své doby mohl docela dlouze diskutovat a vyměňovat si argumenty, ale to nebylo to, co chtěl. Protože skrze to by nikdo nebyl přiveden k obrácení a k živé víře. Boží Evangelium se neobrací jen na náš rozum, nýbrž v první řadě na naše srdce a svědomí. A skutečně živá víra musí mít jako svůj obsah ukřižovaného, zemřelého, vzkříšeného a oslaveného Krista. To byl centrální bod Evangelia pro Pavla; a tím je On dodnes.

Bible tedy „vírou“ nemá na mysli nějaké náboženství a také ne to, že považujeme za pravdivé nějaké křesťanské poučky. Věřit obnáší mnohem více než jen rozum a pocity. Věřit znamená bezpodmínečnou důvěru Božímu Synu a předání života, odevzdání celého člověka Jemu, Spasiteli a Pánu.

neděle 7. duben

Když toto Ježíš pověděl, pozdvihl své oči k nebi a řekl: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe, tak jako jsi mu dal pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný.

Jan 17,1.2

Myšlenky k Evangeliu Jana

Asi sotva je v Bibli nějaká kapitola, která obsahuje takovou hloubku a plnost, jako 17. kapitola Janova evangelia. Ježíš, Boží Syn, se chystá opustit tento svět a vrátit se zpět ke svému Otci v nebi. Na to své učedníky starostlivě a zároveň laskavě připravoval. Avšak nyní už nemluví ke svým učedníkům, zde mluví Boží Syn ke svému nebeskému Otci.

Tato modlitba je jedinečná. Má za téma učedníky a všechny, kteří uvěří v Ježíše. Ti jsou „ve světě“, který Krista odmítá, a proto jsou v nebezpečí. Zároveň ale už nyní vlastní věčné věci. Věčný život, vztah k Bohu jako jejich Otci, spojení s Kristem ve slávě a jistou budoucnost u Něho – to vše daleko přetrvává jejich pobyt „v tomto světě“ a už dnes to tvoří štěstí Božích dětí.

Před Ježíšem ještě stojí jeho smířčí smrt a jeho vzkříšení; o tom mluví kapitoly 18 – 20. Avšak On se zde na vše dívá jako na něco, co se už stalo. A tak prosí o to, aby Ho Otec oslavil, aby Ho korunoval ctí a slávou. Přitom má Boží Syn – jako vždy – jen jeden cíl: Chce učinit Otce velikým, a to z nebe.

Ježíš je Bůh a člověk v jedné Osobě. Jeho „pravomoc nad veškerým tělem“ se ukazovala tehdy, když vzkřísil mrtvé. V budoucnosti se ukáže v soudu nad lidmi. Dnes se ukazuje v tom, že všem, kteří v Něho věří, dává věčný život.

pondělí 8. duben

Ježíš na něho pohlédl, zamiloval si ho a řekl mu: „Jedno ti chybí: Jdi, prodej všechno, co máš, a dej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“

Marek 10,21

„Který mě miloval“

Pohřeb je u konce. Lidé opouštějí hřbitov. Někomu se rychle uleví, když se může vzdálit z tohoto místa, kde smrt má stále znovu nepřeslechnutelné kázání; jiní odtamtud jdou v tichém zármutku.

U hřbitovní brány někdo nabízí spisek s titulkem „Který mě miloval“.

Jeden mladý muž dobrodružného vzezření prochází se smutečnými hosty branou. Černý nátělník – jeho jediný svrchní oděv – dovoluje volně pohledět na bohatě tetované paže. Na jeho levém rameni je vytetovaná ďáblová hlava.

Také i tomuto mladému muži je nabídnut tento spisek; dívá se na titulek.

„To je Ježíš Kristus, který vás miluje,“ je mu objasněno.

„Toho já nepotřebuji,“ odvětlí tetovaný rozhodně. – „Poslouchejte, ten, kterého máte na vrchu ramene, ten vás nemiluje!“ – „Ale ano,“ odvětlí ten mladý muž s posměšným úsměvem, „ten mě miluje.“

Křesťan se zachvěje: „Že vás miluje? – Ano, ... jako vrah svou obětí!“ Posměšný úsměv ze rtů jeho protějšku mizí. Mladík najednou docela zvážní.

Věřící muž pokračuje dále: „Ale Ten, o kterém se píše tady, Ten vás miluje opravdu. Miluje vás takového, jaký jste. Takový je Pán Ježíš. Bez Něho jste ztracen. Ale On za vás zemřel na kříži. On chce a může vás zachránit. – Prosím!“ V tom si ten oslovený bere spisek a tiše odchází.

úterý 9. duben

A když seděl [Ježíš] na Olivové hoře naproti chrámu, ptali se ho v soukromí Petr, Jakub, Jan a Ondřej: „Pověz nám, kdy to bude a jaké bude znamení, až se to všechno začne naplňovat?“

Marek 13,3.4

Ondřej směřuje své otázky k Ježíši

Když dnes člověk vidí pozůstatky původní chrámové zdi v Jeruzalémě, může jen tušit, jak musel být ten chrám ohromný a nádherný. Potom také rozumí, že učedníci uctivě – a možná také trochu hrdě – na to poukazují Pánu: „*Učitelí, pohled', jaké kameny a jaké stavby!*“ Avšak Ježíš jim říká: „*Jistě [zde] nezůstane kámen na kameni, který by nebyl stržen.*“ Takovéto prohlášení je muselo uvést do rozpaků.

Když pak o něco později seděli na Olivové hoře, přímo naproti chrámu, zahrnuli svého mistra otázkami. Oni nediskutovali, a také nespekulovali, nýbrž kladli Mu v důvěře okruhy otázek. A Ježíš jim ta znamení, která budou signalizovat jeho opětovný příchod a počátek tisíciletého království, objasnil.

Ondřej má otázky a jde s nimi k Ježíši. A v tom je pro mě opět znovu příkladem. Kde mohu klást své otázky? U Boha! A jak mi On odpoví? Skrze své Slovo, Bibli. Poněvadž „*veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti*“ (2. Timoteovi 3,16). Na otázky ohledně mého života a stejně tak i na mé otázky týkající se počátku a budoucnosti člověka mi Bůh odpovídá ve svém Slově. A když je pro mě těžké porozumět Božím myšlenkám, potom Ho upřímně prosím v modlitbě o pomoc. On mi chce dát znát svou vůli a přesvědčit mě o pravdě.

středa 10. duben

Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkroušeni v srdci, zachraňuje ty, kdo mají zdeptaného ducha.

Žalm 34,19

Psychicky nemocný

Ve statistice o pracovní neschopnosti v Německu stojí psychická onemocnění zatím na třetím místě. K těm nejčastějším psychickým nemocem patří deprese. Od roku 2000 se počet dnů neschopnosti z důvodu depresí více než zdvojnásobil. S depresemi je úzce spojen syndrom vyhoření, který je popsán jako stav totálního tělesného a duševního vyčerpání. Také tím se nemocniční zátěž v posledních deseti letech více než zčtyřnásobila. Dotčeny jsou tím především profesní skupiny v sociálních oborech a takové, které jsou v častém kontaktu s lidmi (Call centra). Podle odhadů by se onemocnění syndromem vyhoření mohlo týkat až osmi procent zaměstnanců velkých společností. A k tomu se ještě přidává vysoký počet nehlášených případů a skutečnost, že postižené osoby musí na léčbu často dlouho čekat.

Boží slovo, Bible, nám vysvětluje, že člověk se skládá jednak z tělesné a jednak z duchovně-duševní části (viz. Příslaví 13,25; Matouš 10,28; 1. Tesalonickým 5,23). Z toho je jasné, že ne jen tělesné, ale také duševní nemoci jsou újmou našeho života. Každému našemu čtenáři – ať zdravému či nemocnému – chceme dodat odvahy: ten velký Bůh je tu pro nás právě tehdy, když jsme sklíčení, když naše duše trpí!

Bůh Bible se slitovává nad nemocnými, znavenými, smutnými a zesláblými. Kniha Žalmů je v tomto předmětu opravdové naleziště. Ukazuje nám celou rozmanitost emocí a pocitů, které my jako lidé zažíváme. Ale nejen to: v Bibli se učíme také znát Boha, který nás osobně miluje, rozumí nám, cítí s námi a chce nám darovat věčný život.

čtvrtek 11. duben

Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha.

1. Korintským 6,20

Pán nad životem a smrtí

Jednou byl dotázán mluvčí organizace pro eutanazii: „Komu patří vaše tělo?“ On odpověděl: „Mně a pouze mně. Nepatří ani církvi, ani politické straně, ani medicíně. Od narození jsem svobodným občanem a tím více od mé plnoletosti. A na tom nemám v úmyslu nic měnit, dokud budu žít, a nenechám si nic vnucovat – ani od lékařů ani od mé rodiny nebo od mých dědiců.“

To tvrzení je srozumitelné: Nikdo nemá právo na život někoho druhého. Ale přesto jedna skutečnost zůstala mimo povšimnutí: Život nám daroval Bůh, a proto jsme Jemu zavázáni odpovědností, jak s naším životem nakládáme.

Každý člověk může vědět, že byl stvořen Bohem, který ho znal již při jeho početí. A Bůh je také Tím, který zná den jeho úmrtí: „*Hospodin usmrcuje i oživuje*“ (1. Samuelova 2,6).

Kdybych byl dotázán jako křesťan, komu náleží moje tělo, odpověděl bych asi takto: Moje tělo patří mému Bohu stejně tak, jako moje duše a můj duch. Ježíš Kristus svou smírcí smrtí na kříži zaplatil za mé viny a vykoupil mě pro Boha (viz dnešní verš). A proto jiní smí o mém životě rozhodovat stejně tak málo, jako já sám. Péči a odpovědnost za můj život i smrt přenechávám Bohu, který je mnohem moudřejší než já a který mě miluje.

Já mám tu jistotu, že jednoho dne bude mé tělo podléhající zkáze proměněno v tělo slávy. A mimo to také pamatuji na to, že již více nepatřím sám sobě, nýbrž Kristu; tak abych skrze své chování oslavil Jež.

Neboj se, protože já jsem s tebou, nehleď ustrašeně, protože já jsem tvůj Bůh. Budu tě posilovat, ano, budu ti pomáhat a držet tě svou spravedlivou pravicí.

Izaiáš 41,10

Neměj strach!

- 1) Neboj se, JÁ JSEM s tebou, / to zaslíbil ti Pán.
Nese tě rukou věrnou / těžkostmi – s láskou – sám.
Na Něho hled'!
- 2) Neboj se, já jsem s tebou / když nikdo se o tě
nezajímá. Ježíš svou / ovečku zná – volá tě
tvým jménem. Na Něho hled'!
- 3) Jsem s tebou, když se lekáš, / před budoucností chvěješ,
u Pána milost nalézáš, / též slitování najdeš.
Na Něho hled'!
- 4) S tebou jsem! Jeho ruka / nepustí ovečku nikdy.
K pomoci připravená, / v pravý čas pomůže ti.
Spoléhej naň!
- 5) Neboj se, JÁ JSEM s tebou, / když chybí ti odvaha
On dobrý plán má s tebou, / tvé víře pomáhá.
Hled' naň, než budeš v cíli!

Jeho Bůh ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev, aby ... ukázal svou spravedlnost v nynějším čase, takže sám je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry Ježíšovy.

Římanům 3,25.26

Bůh dal svého vlastního Syna jakožto smíření za hříchy ztracených lidí. Smíření skrze Ježíšovu krev bylo nezbytně nutné, měl-li Bůh odpustit hříchy a zároveň se prokázat spravedlivým. V 5. Mojžíšově 25,1 totiž Boží zákon vyžaduje: „ ... *ať spravedlivého prohlásí za spravedlivého a ničemu prohlásí vinným*“. Zde ale čteme, že je to Bůh sám, kdo vinného hříšníka prohlašuje spravedlivým!

To je však možné jen proto, že ve smířčí smrti Krista byly všechny otázky, které vyvstaly skrze hříchy lidí, s úplnou a konečnou platností vyřešeny. Skrze smrt Krista se dostalo Boží spravedlnosti s ohledem na hřích plného zadostiučinění. Vina všech lidí, kteří měli v Krista uvěřit, spočívala na Něm; proto On podstoupil soud.

Vina je zaplácena, věřící osvobozen. V tomto se Bůh prokazuje nejen jako milostivý, nýbrž jako spravedlivý, když On odpouští vinným hříšníkům a prohlašuje je spravedlivými.

Bůh nejedná v rozporu, nýbrž v naprostém souladu se svou spravedlností, když nevymáhá dluh dvakrát, když dvakrát netrestá hříchy. Ne, protože Kristus vykonal smíření, je požadavkem Boží spravedlnosti ospravedlnit všechny, kterým má být smíření ku prospěchu.

A kteří to jsou? Jsou to všichni ti, kteří své viny už více neskrývají, kteří je Bohu otevřeně vyznávají a již více nespolehají na svou vlastní spravedlnost nebo nespolehají na nějaké jiné východisko, nýbrž kteří jsou „z víry Ježíšovy“.

neděle 14. duben

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal. A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět.

Jan 17,3-5

Myšlenky k Evangeliu Jana

První prosba této pozoruhodné modlitby, v níž se Boží Syn obrací na Otce, zní: „Oslav svého Syna.“ Vše stojí pod nadpisem, aby byl ctěn Bůh Otec. A On je ctěn tím, že Ježíš Kristus všem, kdo v Něho věří, dává věčný život.

Co to je věčný život? Je to život z Boha, který dostávají věřící skrze nové narození a který je uschopňuje znát Boha Otce a jeho Syna Ježíše Krista a těšit se ze společenství s Nimi. Už věřící Starého zákona měli život z Boha, ale ještě ne v tomto hluboko jdoucím charakteru, protože tehdy Kristus, ten věčný život, ještě nebyl zjeven. Dnes ho věřící vlastní v Božím Synu; On sám je jejich život (1. Janův 1,2; 5,11). Jaké to je nebeské požehnání!

Mnozí si vytvářeli myšlenky o Bohu a docházeli k chybným závěrům. Od doby, kdy přišel Ježíš Kristus, se už nikdo nemusí držet chybného obrazu o Bohu. On vyšel od Boha a dokonale Boha oznámil, a také vykonal smířčí dílo na kříži.

Na tomto základu prosí Pán Ježíš nyní Otce, aby Ho oslavil. Pro nás lidi by byla taková prosba domýšlivá: abychom sami toužili po slávě u Boha. To si mohl vyprošovat jen jednorozený Syn. Ten se chystal vrátit jako člověk tam, kde vždy byl, předtím než se stal člověkem. A tam nyní je – oslavený svou věčnou slávou.

pondělí 15. duben

Bud'te však těmi, kdo slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří klamou sami sebe. Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se totiž na sebe a odešel, a hned zapomněl, jaký byl.

Jakub 1,22-24

Dívat se do zrcadla

Co si myslíte, když se díváte do zrcadla? Pokud to dělá nějaký věřící křesťan, pak to může dělat s vědomím: Bůh mě stvořil, chtěl, miloval, přitáhl na své srdce, učinil svým dítětem a já mu od té doby, co jsem přijal Pána Ježíše, jako svého Spasitele patřím.

Když mám toto za základ svého života, připadá mi mnohem snazší přijímat sám sebe tak, jak jsem byl od Boha stvořen. Potom se nesnažím v první řadě líbit se lidem, nýbrž Bohu a už se nepotřebuji více honit za každým „posledním výkřikem módy“. Ano, moje okolí vidí jen můj zevnějšek, ale Bůh zná mé srdce. A Jemu je čisté srdce důležitější, než tvář bez vrásek nebo perfektně sladěný oděv.

Kromě toho nám Bůh dal ještě jedno jiné „zrcadlo“ a těší se, když se do něj pravidelně díváme: Boží slovo, které nám ukazuje, jak si vnitřně stojíme. Ono námi proniká „až do rozdělení duše a ducha, ... a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.“ (Židům 4,12)

Když na svém oděvu objevím nějakou špínu, dám ho do prádla. Když mi Bůh skrze své Slovo ukáže nějakou poskvěnu, měl bych postupovat stejně tak, před Ním ji vyznat a potom mi snad bude o něco jasnější, proč musím poprosit některé lidi o odpuštění.

Jak pěkné je, když se potom mohu opět šťastný podívat do zrcadla, poněvadž vím: už není nic, co by stálo mezi Bohem a mnou.

úterý 16. duben

A byla tam žena, která měla dvanáct let krvotok. Mnoho vytrpěla od mnoha lékařů a vynaložila všechny své prostředky, nic jí to však neprospělo, ale spíše jí bylo hůře. Když uslyšela o Ježíši, přišla v zástupu zezadu a dotkla se jeho šatu.

Marek 5,25-27

Ta žena je nemocná, trpí a to již delší dobu. Je to smutná a zjevně beznadějná situace. Radila se s mnoha lékaři – a kvůli nim vytrpěla ještě více. Její zdraví, lépe řečeno: její nemoc, ji mnoho stála, přesněji řečeno: všechny její prostředky. Nic jí nezůstalo – vůbec nic, kromě její nemoci. A s tou to nebylo lepší, naopak „*spíše jí bylo hůře*“.

Nyní se doslýchá o Pánu Ježíši, slyší o Něm, že uzdravuje a odpouští hříchy. A ona věří, přichází a přináší Mu bídu svého života (mimořádně k zamyšlení: Přišla by vůbec, kdyby její nouze byla o něco menší?) Ona se Ho dotýká, byť pouze zezadu – ale přece jen. Protože je přesvědčena: „*Jestliže se dotknu třeba jen jeho šatů, budu zachráněna.*“ A nebyla zklamána, neboť: „*A hned vyschl pramen její krve a pocítila na těle, že je uzdravena ze svého trápení.*“ Ona ví, co se jí stalo, a přichází a padá před Ním a říká Mu „*celou pravdu*“. Ano, ona je nyní zdravá. Ne jen na těle, ale také i na duši a na duchu. Protože Ježíš ji říká: „*Jdi v pokoji.*“ A pokoj obnáší více, než jen uzdravení těla!

Slyšet ... přijít ... dotknout se ... vědět – takto zažila ta žena velkolepé osvobození.

Jsou tady bídy (hříchy) mého života, břemeno mého svědomí, kterého se nemohu zbavit: tu slyším o Ježíši ... přicházím k Němu ... spoléhám se na Něho ... a zakouším, že ... On mi odpouští.

Pohled' na mě a smiluj se nade mnou, protože jsem osamělý a zkroušený.

Žalm 25,16

Osamělost

Stále více lidí se z různých důvodů cítí osaměle – a to ve všech věkových skupinách a sociálních vrstvách. Jakou útěchu má Bible připravenou pro osamělé? Předně platí, že každý osamělý se smí vždy znovu obracet na Boha, tak jako to činil již král David, když se cítil osamělý a zkroušený (viz dnešní verš). Vědomí, že Bůh je mně v každé životní situaci nablízku, může být právě tou největší útěchou.

Při čtení Bible, například v Žalmech, se setkáváme s osobami, které se cítily velmi osamělé a které přicházely se svou nouzí k Bohu. Budiž to pobídkou i vám, abyste to dělali stejně. Mimo to Bůh chce, abychom se při zaměstnávání se jeho dobrými myšlenkami stěžili před tím, stát se zahořklými nebo ztrácet odvahy. Bible je skutečně nevyčerpatelný zdroj síly – právě pro osamělé!

A právě tuto formu osamělosti musel Ježíš Kristus jako člověk pociťovat velmi hluboce. Jak prudce byl On odmítán od těch, kterým přinášel svou lásku, a navíc Ho obklopovali jeho učedníci, aniž by Mu skutečně rozuměli. A tak byl Pán Ježíš často se svými osobními pocity docela sám. On skutečně může z vlastní zkušenosti cítit s osamělými.

Tedy každý, kdo se cítí osamělý a patří Pánu Ježíši, smí vědět: Můj Pán mně rozumí, miluje mě, chrání mě, může změnit situace a při všech životních okolnostech je při mně. Jemu smím své srdce vylít vždy. „*Protože já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který drží tvoji pravici a říká ti: Neboj se, já ti budu pomáhat.*“ (Izajáš 41,13)

Byli jste jako poleno zachráněné z ohně.

Ámos 4,11

Pro muže z námořní záchranné služby je nepříjemnou představou dorazit pozdě.

12. května 1975 byl plovoucí bagr Sten Trans, naložený štěrkem, již na cestě do Kielu, když meteorologická služba vydala varování pro Baltské moře. Strhla se bouře a jedna vysoká vlna se svalila na loď tak, že ji naklonila na bok – a loď se už nenarovnala. Štěrk se začal sesouvat a s každou velkou vlnou se loď nořila do vody hlouběji. O něco později odvysílala volání o pomoc: „Mayday, překlápíme se na bok, hrozí potopení!“

Námořní záchranný kříž vyrazil už deset minut poté, přesto však bude potřebovat něco přes hodinu, než se dostane na místo. Dorazí ještě včas? Jízda vlnami krátce po čtvrté hodině ranní byla náročná, byla tma a zpěněné vlny jim bránily ve výhledu. Chtěli jízdu zpomalit, když v tom přišla další zpráva: „Zábradlí právě pod vodou, připravujeme se opustit loď!“ Tedy plnou parou vpřed!

Ještě za tmy dorazili záchranáři na místo a mohli ty muže, kteří se právě chystali použít záchranný kruh, vyzvednout. Vrtulník současně zachraňoval dva muže, kteří ještě zůstali na Sten Transu. A právě, když se ten poslední muž – kapitán – dostal dovnitř vrtulníku, se loď překlátila a potopila. To byla záchrana v poslední minutě!

Mnoho křesťanů se modlí za to, aby lidé vyslali SOS signál svého života a včas slyšeli Boží slovo tak, aby mohli být spaseni. Ne, že by Bůh mohl přijít pozdě – lidé ale častokrát nechtějí žádnou pomoc přijmout a chtějí se zachránit sami. To je však odsouzeno k ztroskotání.

Jste už zachráněni? Nebo se ještě stále nacházíte na „potápějící se lodi“?

pátek 19. duben

Kdo věří ve mne, má život věčný.

Jan 6,47 (BK)

Tento Biblický verš je krátký, ale velmi dobře popisuje křesťanskou víru, krátce řečeno evangelium.

„Kdo“ zde znamená, že možné je to každému. To není samozřejmost! Když člověk pomyslí jen na naše osobní omezení, která vymezují naše možnosti ať ve škole, při vzdělávání nebo v povolání. Avšak evangelium, to dobré Boží poselství, je pro každého jednotlivce, a to bez výjimky. Dnes, stejně tak jako tehdy je vyzýván každý, aby tu dobrou zvěst přijal, aby tak obdržel věčný život.

„Kdo věří ve mne“: ústředním bodem evangelia je Ježíš Kristus. Bez Něho (nebo mimo Něho) nemůže být žádný člověk spasen, žádný nemůže k Bohu přijít! Sám Ježíš řekl: *„Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“* (Jan 14,6) Spasení bez Ježíše Krista tedy není možné, ani tehdy, ani dnes.

„Kdož věří ve mne“: věřit znamená přijmout, mít za pravdivé, spolehnout se na Něho. Víra v Ježíše Krista přijímá vše, co Bible o Něm říká: o Jeho člověčenství, o Jeho Božství, o Jeho smírcí smrti a stejně tak o Jeho zmrtvýchvstání i nanebevstoupení.

Kdo věří v tohoto Ježíše Krista tak, že Ho přijímá jako svého Spasitele a Pána, *„má život věčný“*: on nemusí doufat nebo očekávat. Ne, on již v bezpečí je a věčný život je jeho nezcizitelným a nezničitelným vlastnictvím.

„Život věčný“ neznamena jen nějaký život ve věčnosti. Sám Ježíš Kristus je *„ten věčný život“* a jiným dává účastnit se na Jeho životě, když je spojuje se Sebou samým. Nepochopitelné! Proto také Jan může psát: *„Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.“* (1. Jan. 5,13)

sobota 20. duben

A celý zástup se ho snažil dotýkat, protože od něho vycházela moc a všechny uzdravovala.

Lukáš 6,19

Moc Boží v Pánu Ježíši

Poté co Pán Ježíš na jedné hoře vyvolil svých dvanáct apoštolů, sestoupil s nimi do údolí „*a na rovině se zastavil; a s ním veliký zástup jeho učedníků a veliké množství lidu z celého Judska a Jeruzaléma*“ (v. 17). Tito mnozí lidé přichází k Ježíši, aby Ho slyšeli a byli od Něho uzdraveni.

Co však znamená „uzdravení“ v biblickém smyslu? Ano, v našem biblickém textu jde o uzdravení od nemocí nebo tělesných vad, ale uzdravování Pánem Ježíšem nelze srovnávat s nějakým lékařským ošetřováním. Neboť když On zde žil, vycházela z Něho moc a On uzdravoval všechny. Dokázal to kdy některý z lékařů?

O uzdravování je řeč již ve Starém zákoně. Bůh dal svému lidu směrnice, dle kterých mohlo být rozeznáno úplné uzdravení od nějaké nevyléčitelné nemoci (viz. 3. Mojžíšova 14). V tom vidíme, že Bohu nejde jen o nějaké vnější ošetření příznaků. Když uzdravuje Bůh, tak odstraňuje příčinu něčeho zlého dokonale a úplně. Tak je to řečeno o Bohu v Žalmu 103: „*On uzdravuje všechny tvé nemoci*“ (v. 3).

Tato uzdravující Boží moc působí až dodnes, i když ne vždy nás osvobodí od našich tělesných nemocí takovým způsobem, jako tomu bylo za času Ježíšova života v Izraeli (Skutky 10,38). On nám však ještě i dnes chce umožnit přístup k opravdu zvláštní formě uzdravení, takové, která se týká celého našeho života. Vyhledávejme proto Jeho blízkost tak jako tenkrát zástupy lidí, abychom našli odpovědi na naše existenční otázky, které se týkají našeho života a smrti.

neděle 21. duben

„Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že vše, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim a oni je přijali. Skutečně poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi mě poslal ty.

Jan 17,6-8

Myšlenky k Evangeliu Jana

První a zcela zvláštní touha Pána Ježíše v jeho modlitbě je, aby byl oslaven Otec (v. 1-5). Dříve než vysloví další žádosti vzhledem ke svým učedníkům, popisuje je slovy, která jdou k srdci.

Učedníci už nepatřili k tomuto světu, tak jako Kristus nikdy nepatřil k tomuto světu. Jsou tím znevýhodnění? Nikoli, naopak – znají jméno Otce. Jméno v Bibli představuje vše, co nějaká osoba je. Tak mohli učedníci v Ježíšově životě a skutcích poznávat Otce (kap. 14,9).

Pán dále říká, že učedníci patřili Otci. Vždy byli součástí rady, kterou Otec pojal před věčnými časy.

„Tvoje slovo zachovali“ – jak milostivé je toto posouzení! Mysleme jen na to, jak těžce učedníci chápali a jak byli leniví a necitelní, když k nim Pán mluvil! Přesto: Uvěřili a poznali, že všechno, co Pán činil a říkal, vycházelo od Boha Otce.

Jedno se učedníci museli zvláště naučit: Ježíš byl nejen ohlášený Mesiáš, nýbrž byl také věčný Syn, který vyšel od Otce – důkaz jeho vlastní lásky. Kromě toho to, že Otec poslal svého Syna, dokazuje lásku Otce k jeho dětem, k věřícím.

pondělí 22. duben

„Žádejte, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo žádá, dostává, a kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.“

Matouš 7,7.8

Šířka kontaktního pásma pro spojení s Bohem

Provozovatelé telekomunikací si celosvětově konkurují v nabídkách na novější a rychlejší přístup k internetu. Přitom nejde jen o nějaké regiony, kde doposud žádný internet nemají, nýbrž chtějí také již stávající šířky pásem vylepšit tak, aby domácnosti, vzdělávací instituce a společnosti mohly internet využívat ještě lépe a více.

Avšak existuje již jedno komunikační spojení, které my všichni využíváme až příliš málo: šířka toho pásma je neohraničená, balíček je zdarma, a dostupnost účastníka, s kterým hovoříte, je garantovaná – po sedm dní v týdnu a 24 hodin denně.

Kdo je ten účastník k rozhovoru? Bůh sám! On nám naslouchá: „*A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás.*“ (1. Jan. 5,14) Zároveň se z Bible dozvídáme, co Bůh chce, totiž, „*aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy*“ (1. Timoteovi 2,4)

Ano, a ještě více: ten kdo zná Boha jako Otce, obdrží na Něho přímé spojení. U tohoto Boha nacházíme odpovědi nejen na zásadní otázky týkající se smysluplného a naplněného života. Bůh má také zájem i o naše každodenní starosti a těžkosti.

Avšak nejdříve musí být navázáno spojení. To je totiž od té doby, co se člověk provinil proti Bohu a odvrátil se od Něho, přerušené. Nejdříve musíme uznat, že před Bohem jsme vinni a že potřebujeme Pána Ježíše jako svého Spasitele. Teprve potom obdržíme toto přímé a věčné spojení s všemohoucím Bohem, pro kterého není nic nemožné.

úterý 23. dubna

Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu [svého] srdce dobré a zlý [člověk] vynáší ze zlého [pokladu svého srdce] zlé; neboť jeho ústa mluví z přebytku srdce.

Lukáš 6,45

Martin Luther (1483–1546) přeložil Nový zákon do německého jazyka ve Wartburgu poblíž Eisenachu od prosince 1521 do února 1522 – tedy za pouhých jedenáct týdnů. Tu poslední část dnešního biblického verše přeložil slovy: Čeho je srdce plné, tím ústa přetékají. Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Tím vytvořil výraz, který se běžně užívá jako přísloví ještě i dnes. Ano, když nás nějaké téma nadchne, tak o něm vyprávíme i ostatním. Jaksi se nemůžeme zdržet, nedokážeme mlčet.

Když byla dovolená skvělá, básníme o ní kolegům. Když náš oblíbený fotbalový tým překvapivě zvítězil, chceme, aby to s námi každý prožíval. U zamilovaných často hovoří již oči a člověk už na jejich chování vidí, co se odehrává v jejich srdci. Obvykle hovoříme o tom, co nás v myšlenkách silně zaměstnává, a obecně to platí také i pro zlé věci. V Bibli je psáno: „*Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstva, krádeže, lživá svědectví, urážky.*“ (Matouš 15,19)

Také my křesťané, pisatelé a vydavatelé tohoto kalendáře, kteří jsme byli přijati Ježíšem Kristem, Jím přesvědčeni a naplněni, vám chceme mluvit o NĚm. On byl potrestán za naše hříchy, On pro nás trpěl, pro nás zemřel a On nás zachránil. A vyzývá nás: „*Neboj se, ale mluv a nemlč!*“ (Skutky 18,9)

Když se jednou museli první křesťané ospravedlnit, protože mluvili o Ježíši, řekli: „*Neboť my nemůžeme nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli.*“ A stejně tak je tomu i dnes! Proto ti, kteří věří v Ježíše Krista, prosí ostatní lidi – a tedy také i vás – stále znovu a naléhavě: „*Smiřte se s Bohem.*“ (Skutky 4,20; 2. Korintským 5,20)

středa 24. dubna

Neboť v něm jste byli ve všem obohaceni.

1. Korintským 1,5

Korint patřil k těm nejvěhlasnějším městům římské říše. Rozkvetlý přístav, který se nacházel na křižovatce důležitých obchodních cest starověku, přinesl kosmopolitnímu městu nejen spoustu bohatství, ale také některé temné prvky světového velkoměsta. Toto město bylo ztělesněním života v opilosti a morální zkaženosti. Stručně řečeno, bylo to obchodní centrum, jaká jsou i dnes, se všemi neduhy lidství.

A potom přišlo do Korintu evangelium, ta dobrá zvěst, že Bůh chce omilostnit hříšníky a darovat jim nový život. Mnozí lidé tam vzali toto poselství vážně. To, že vedli špatný život, jim nikdo říkat nemusel, to věděli sami. A toho, že jejich dosavadní život jim žádné déle trvající uspokojení nepřinášel, si byli vědomi již dlouho. Nikdo z nich se nestal docela šťastným. Není tedy žádné překvapení, že mnozí z nich přijali Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele! A že skrze Něj dostal jejich život nejen pravý smysl a naději, ale také způsobil i obrat a oni se již více neřítíli vstříc zkáze, ale slavné budoucnosti.

Pro apoštola Pavla, který evangelium Korintským přinesl, bylo jejich viditelné obrácení tak působivé, že za ně Bohu děkoval stále znovu.

„Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království. Takoví jste někteří byli. Ale dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v Duchu našeho Boha.“ (1. Korintským 6,9-11)

Apoštol Pavel říká: Naléhavě jsem Židům i Řekům svědčil o pokání k Bohu a o víře v našeho Pána Ježíše [Krista].

Skutky 20,21

Karel studuje medicínu, ale nyní při rozhovoru s dvanáctiletým Ondřejem to není jejich hlavní téma, teď vysvětluje tomu mladšímu dobrou zvěst o Ježíši Kristu. Ondřej pozorně poslouchá a potom říká: „Já jsem se rozhodl!“ – „A pro co ses rozhodl?“ – „Přece být křesťanem,“ odpovídá Ondřej.

„To je dobře,“ odpovídá Karel, „ale to nestačí.“ A vysvětluje mu to: „Když jsem se rozhodl být lékařem, tak jsem se jím nestal automaticky týž den. A mé rozhodnutí musely následovat také skutky, takže jsem se přihlásil ke studiu. Jen tak jsem mohl začít s víceletým studiem.“

Karel mu uvedl ještě další příměr: „Chceš být křesťanem, Ondřeji? – Dobrá, potom ale musíš udělat ještě další krok, který k tomu vede. Tento krok už může být proveden v méně než pěti minutách.“

„Ten krok má však dvě hlediska: Ty ses dopustil hříchů; proto je nutné pokání. To znamená, litovat hříchů, vyznat je Bohu a vzdát se jich. A potom je také potřeba víry, víry v Ježíše Krista, který šel kvůli hříchům na kříž a tam zemřel. Až když učiníš tento krok – když se obrátíš k Bohu a uvěříš v smířčí smrt Pána Ježíše – jsi křesťanem.“

Toto vysvětlení Ondřejovi pomohlo, aby své rozhodnutí prokázal také i skutkem.

Být křesťanem také znamená následovat Ježíše Krista. Činit Jeho vůli a Jemu sloužit je životem vnitřní svobody. A není nic lepšího!

„Kdo však činí vůli Boží, zůstává na věčnost.“ (1. Jan. 2,17)

pátek 26. duben

Přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, a pokoj těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho jedni i druzí máme přístup k Otci v jednom Duchu.

Efezským 2,17-18

A my jsme uvěřili a poznali lásku, kterou Bůh má k nám.

1. Jan. 4,16

Josiane je dítě z rozvedeného manželství. Poté, co se její rodiče rozvedli, se už o svou dceru více nestarali a tak vyrůstala v pěstounských rodinách a dětských domovech, bez rodičovské lásky a podpory.

Jako už dospívající se Josaine dostala opět do nové rodiny. Ze začátku to tam neprobíhalo dobře. Později o tom vyprávěla: „Byla jsem velmi divoká a nesnášela jsem, když mi dávali pokyny. Chtěla jsem o všem rozhodovat sama a prosadit si svou; a když mi někdo odporoval, začala jsem všechno rozbíjet.“

O několik měsíců později byla Josaine jako vyměněná. Její agresivita byla téměř úplně pryč; najednou byla ochotná pomáhat a ráda se i učila. Vypráví: „V této rodině to chodí docela jinak, než všude tam, kde jsem předtím byla – tady vládne přátelskost. Nikdy jsem nebyla odmítnuta a nikdy mi nedělali výčitky. Dokonce mám svůj vlastní pokoj. Ale především vnímám, že moji noví rodiče mě mají rádi. Poprvé si mohu užívat spořádaný rodinný život.“

Přátelskost a dobrota, kterou Josaine zakouší, je jakýsi odraz Boží lásky. On nás miluje, bez ohledu na to, jak vypadal náš předešlý život. Tím největším důkazem Boží lásky je dar Jeho Syna – Ježíš Kristus podstoupil smrt, aby nás přivedl k Bohu – a Boží láska nám usnadňuje obrátit se k Němu ze všech dalek a odcizení.

Bůh je láska.

1. Jan. 4,8

Je sotva nějaký pojem, který je v naší době tak velmi znehodnocený, jako pojem „láska“. Mnozí říkají „láska“ a míní tím „žádost“. Nebo to vyjádří „love“, aby se vyjádřili řečí mladé generace. Ale při této „lásce“ jde většinou o pocit, o šimrání v břiše nebo o sexualitu.

Pro některé je láska souhrnem toho, co je dobré a morálně vznešené. Tím rozumějí konání toho, co bližnímu pomáhá. Skutečné a nesobecké nasazení pro blízké, z opravdové mravně čisté lásky, to je něco velikého. Takováto oddanost může být v jednotlivých případech skutečně velká, avšak obvykle rychle narazí na hranice naší lidské nedokonalosti, které my sami na zemi nedokážeme uniknout. Cožpak tedy taková obětavá láska – dokonalá láska – na kterou se člověk může bezmezně spolehnout, vůbec není?

Ano, existuje, i když mezi námi lidmi se vyskytuje jen zřídka! Je to Boží láska, o které nám mluví Bible. A čím se tato láska vyznačuje? Tím, že je bezpodmínečná. Bůh nás nemiluje proto, že by v nás samotných k tomu našel nějaký důvod. Ne, my lidé se právě vůči Němu chováme tak lásky nehodně. Nechceme nad sebou strpět Boží autoritu, odmítáme Boha a tím, že jednáme v odporu proti jeho dobrým přikázáním, žijeme v nepřátelství vůči Němu (Římanům 5,10; Koloským 1,10). A přesto – On nás miluje. Není to jen jeho vlastnost, láska je přesně tak, jako světlo, jeho podstatou.

Bůh nám projevil svou lásku, když dal Ježíše Krista, svého jednorozeného Syna, za nás. Bůh však miluje také vás! Budeme-li hledat skutečnou lásku ve světě, budeme vždy zklamáni. Naopak ti, kteří se spolehnou na Boží lásku, nikdy zklamáni nebudou.

neděle 28. duben

Za ně prosím, neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, protože jsou tvoji – a všechno mé je tvé, a co je tvé, je mé – a v nich jsem oslaven. A již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já přicházím k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme jedno my.

Jan 17,9-11

Myšlenky k Evangeliu Jana

V těchto verších se dovídáme, proč se Pán modlí za své učedníky. On sám byl s nimi více než tři roky a v lásce se o ně staral. Avšak nyní mělo dojít k dalekosáhlé změně. On půjde k Otci a tělesně už nebude v tomto světě. Ale jedno zůstane nezměněné. Srdce Pána je u těch Jeho. Miluje je „až do konce“ (Kap. 13,1).

Pán se výslovně zmiňuje o tom, že nyní prosí za učedníky – a ne za svět. Přejde chvíle, kdy jako Král králů bude prosit vzhledem k celému světu. Pak Mu Otec řekne: „*Požádej mě a dám ti národy do dědictví. Tvým vlastnictvím budou i končiny země.*“ (Žalm 2,8) Avšak nyní Mu nejde o jeho budoucí dědictví v tisíciletém království. Jeho srdce je u jeho spoludědiců, protože ti ještě žijí ve světě, který je bez Krista.

Bůh svěřil učedníky svému Synu. Přesto může Syn říci: „*Jsou tvoji.*“ Nepřestali tedy patřit Otci. – Není to největší bezpečí pro všechny věřící, že patří jak Otci, tak i Synu?

To, co patří Bohu Otci, patří také Bohu Synu a obráceně. My bychom mohli Bohu říci: „Všechno, co je mé, je Tvé,“ ale nikdy: „Všechno, co je Tvé, je mé.“ Ale Ježíš tak mohl mluvit, protože On je věčný Boží Syn, jedno s Otcem. Ještě jednou jde o učedníky: Ježíš je v nich oslaven. Je v nich tedy viděn. To je činí tak cennými pro Otce.

Jozue zestárl a dosáhl pokročilého věku. Tehdy Jozue svolal celý Izrael, ... a řekl jim: ... Vy jste viděli všechno, co učinil Hospodin, váš Bůh, se všemi těmito národy před vámi, neboť Hospodin, váš Bůh, bojoval za vás.

Jozue 23,1-3

Vůdce s důvěrou v Boha

Jozue je jeden z největších vůdců starého Izraelského lidu, muž, který je v mnoha ohledech znamenitý. Jemu dal Bůh dobýt Izraeli zaslíbenou zemi Kanaán, zemi, kterou zaslíbil již praotcům lidu.

Nyní se život tohoto požehnaného vůdce chýlí ke konci, a on předává Jeho lidu takřikajíc svoji závěť, která je tak významná, že je zaznamenána v Písmu svatém.

Přirozeně začíná minulostí, kterou však on sám výraznou mírou spoluvytvářel. Podlehně pokušení vyzdvihnout své zásluhy nebo se o nich alespoň zmínit? Ne, nic takového nečteme. Poukazy na jeho bezpochyby velké hrdinské skutky zde čtenář hledá marně. Jozue věděl a pevně se toho držel, že veškerá sláva za to, že se Izrael dostal do vlastnictví zaslíbené země, přísluší pouze tomu velkému Bohu. Bůh vedl boj za svůj lid a lidé byli jen nástroji v Jeho ruce. To byl vyšší, ale pro něj jediný správný pohled.

Opravdu velicí lidé se nebudou namáhat, aby sebe samé a to co vykonali, stavěli na odiv. Ten kdo s důvěrou v Boha dosáhl ve svém životě úspěchů – tak jako Jozue – ten ví, komu má za to děkovat a přitom zůstává. A je to příklad pro nás, kterým tak dává najevo, že jestliže náš život má být úspěšný a požehnaný, tak se musíme oddat Bohu cele.

úterý 30. duben

Vždyť jsem ti napsal třicatero s radami a poznáním, abych tě přivedl k poznání pravdy spolehlivých slov.

Přísluví 22,20.21

Je známo, že index nájemného je vodítkem pro stanovení nájemného. Můj dědeček dříve natahoval mezi dvěma kolíky nějakou šňůru, dříve než vyznačil řádek, do něhož zasel mrkev. A moje žena mě někdy poměřuje se sousedem, když mi předkládá, že je opět třeba umýt naše auto... Dnes je to těžké s nějakým vodítkem, s nějakou směrnicí, s nějakým obecně platným hodnotovým měřítkem.

Nechceme, aby nám ho stanovil někdo cizí, nýbrž chceme být svými vlastními pány a chceme si rozhodovat sami. To požadujeme jak při dotazech na naše životy a naši víru – tak i v Božích otázkách.

Bůh však nechce, abychom žili podle jakékoliv vodící šňůry. On nám proto dal své „vodítko“ – Bibli, v které nalézáme „slova pravdy“ a z které známe Jeho myšlenky, Jeho vůli.

Když se spolehne na Boží vodítko, poznáme, že ono je nám bez výjimky k našemu dobrému. „*Dal jsi jim správná nařízení a spolehlivé zákony, dobrá ustanovení a příkazy*“, vyznali jednou před Bohem věřící (Nehemjáš 9,13). A Bůh podle tohoto vodítka posuzuje náš život. On stanovuje, co je hodnotným životem a jak se můžeme dostat do nebe. „*A toto je jeho přikázání, abychom uvěřili jménu jeho Syna Ježíše Krista*“ (1. Jan. 3,23). Ještě je čas a ještě je příležitost změnit vodítko našeho života. Co nám brání ve čtení Božího slova a jeho následování? Proč s tím nezačneme už dnes?

„*Vždyť tento příkaz, který ti dnes přikazuji, není pro tebe nepochopitelný ani vzdálený.*“ (5. Mojžíšova 30,11)

středa 1. květen

Každá duše ať se podřizuje nadřízeným autoritám, neboť není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha.

Římanům 13,1

1. květen je již více než 100 let Mezinárodním dnem práce. Tento svátek se vztahuje k dělnickému hnutí ve Spojených státech amerických, které 1. května 1886 vyzvalo k vícedenní generální stávce. Dělníci z průmyslu tam začali stávkovat právě tento den, protože k 1. květnu jim vypršely jejich pracovní smlouvy. Chtěli si vyjednat nové a přitom požadovali osmihodinový úvazek. Třetí den stávky při jednom incidentu v Chicagu přišlo o život mnoho stávkujících pracovníků i příslušníků policie. Tento krvavý konec stávky způsobil, že v následujících letech se stádkovalo 1. května také v Evropě.

Demonstrace, protesty, stávky – ty se dějí po celém světě dodnes. A požadavky jsou rozmanité. Jednou jde o změnu klimatu, podruhé o politickou situaci, s kterou je člověk nespokojený. Ve většině případů mají být odpovědné osoby podníceny k jednání. Žel, že při tom opakovaně dochází také k násilí nebo útokům na policisty.

Bible občanskou neposlušnost a vzpuru proti vládě jednoznačně odmítá.

Ta skutečnost, že vládu ustanovuje Bůh, stojí zjevně v rozporu k ústavám některých zemí, kde je například zakotveno: „Veškerá státní moc vychází z lidí.“ – Ale protože všechno, co Bible říká, je pravda a je závazné, měli bychom bezpodmínečně naší vládě zachovat poslušnost, protože ji ustanovil Bůh.

Jedinou výjimkou je: pokud věřící nemohou svobodně praktikovat svou víru. Pouze tehdy platí: „*Boha je třeba poslouchat více než lidí*“ (Skutky 5,29).

Ocitla se náhodou [Rút] na dílu pole patřícím Bóazovi.

Rút 2,3

Moábská vdova Rúť se stěhuje se svou izraelitskou tchyní do Betléma v Izraeli. Její tchán a tchyně toto místo před mnoha lety kvůli hladu opustili a vydali se do Moábské země. Tam nejdříve zemřel její tchán a později i její manžel. Nyní se Rúť rozhodla následovat svou tchyni při návratu do její vlasti. Cítí se být spojena s izraelským Bohem a Jeho lidem.

Je to dojemný příběh, který má překrásný konec: Rúť poznává bohatého Bóaze, provdá se za něj a narodí se jim syn, který se stane předkem pozdějšího krále Davida – a tím také Mesiáše, Ježíše Krista. Zdánlivá „náhoda“, která svedla Rúť a Bóaze dohromady, však souvisí s Božím vedením.

Ten kdo vede život s Bohem, smí takové zkušenosti činit ještě i dnes. To zažil také jeden křesťan, který za dob studené války cestoval s Biblemi do Ruska. V Rumunsku ho prosila nějaká žena o rumunskou Bibli. Pokoušela se totiž Sintům a Romům vyprávět o Ježíši Kristu, aniž by měla svou vlastní Bibli. Žel, ten muž ji musel odpovědět, že má zabaleny pouze ruské Bible. Ta žena se však nechtěla jen tak vzdát: „Tomu nemohu věřit. Pro mě je to tak důležité. Nemáte s sebou ani jedinou rumunskou Bibli?“ Přitom brala do rukou z kufru jednotlivé Bible. Najednou se zarazila a zvolala: „A hle, přece jen tady jedna rumunská Bible je! Bůh na mě myslel!“

Ten křesťan, který si ty Bible sám připravil a nakládal, při tom zřejmě tuto jedinou Bibli v rumunském jazyce nechtěně přibalil, mlčel. Náhoda? Ne, Bůh sám se o to postaral. Tak si Bůh používá zdánlivých „náhod“ a cest životem, aby nám ukázal svou velkou lásku.

A tito půjdou do věčného trápení, ale spravedliví do věčného života.

Matouš 25,46

Jeden kazatel vešel na nějakou diskotéku. Tu k němu přistoupil majitel: „Můj pane, evangelizovat zde je zbytečné.“ – „Naopak,“ odpověděl mu evangelista, „právě zde je důležité ukázat lidem cestu k opravdovému štěstí. – Také vy se musíte obrátit k Bohu, jinak jste na věky ztracen.“

Majitel odpověděl: „Já nevěřím v existenci pekla. A jestli nějaké je, tak potom je tady.“ – „Ne, drahý příteli, tady peklo není, a já vám také chci říci proč:

- Za prvé, já věřím v Pána Ježíše a v pekle žádní věřící nejsou.
- Za druhé, mám Bibli, a v pekle nejsou žádné Bible.
- Za třetí, vy tady prodáváte nápoje, ale v pekle je žízeň, kterou nikdo nedokáže uhasit.
- A nakonec, já z tohoto domu opět vyjdu, ale peklo už nikdo nemůže opustit.“

Peklu by se nikdo neměl smát; ono skutečně existuje! Sám Ježíš Kristus před ním varoval, a to nejen naším dnešním biblickým veršem.

Peklo je ve skutečnosti připraveno pro ďábla a jeho anděly (v. 41). Bůh však chce zachránit hříšné lidi od věčného zatracení (1. Timoteovi 2,4). Pokud však přece jen někdo do zatracení jde, pak to není na Bohu. On poslal svého vlastního Syna, aby všichni mohli být zachráněni a obdrželi místo v nebi.

„Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn!“ (Skutky 16,31)

sobota 4. květen

Ježíš řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, ... kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí.“ A bral je do náručí, vkládal na ně ruce a žehnal [jim].

Marek 10,14-16

V čekací hale jednoho letiště budil jednou jeden mladý pár se svým děťátkem obzvláštní pozornost. Kdykoli se na něj podívala nějaká osoba – bylo jedno, zda byla mladá nebo stará, veselá nebo smutná, muž nebo žena – děťátko se na něj zasmálo a tím obveselovalo všechny cestující. Bylo to prostě okouzlující.

Když jsem viděl to děťátko smát se stále znovu, myslel jsem na to, jak velmi nás Bůh miluje. On si přeje mít s námi oční kontakt, v tom On nalézá svou radost. A také i my bychom měli nalézat opravdovou radost v obcenství s Ním.

Jistota, že Bůh nás miluje, je základem křesťanské víry. Přitom si nesmíme tuto lásku představovat jako neurčitou nebo abstraktní, ona je totiž hluboce osobní. To není jen nějaký obecný postoj, Bůh se mnohem více chce věnovat jednomu každému docela osobně.

Naše hříchy nám pohled na Boží lásku zatemnily. Tato Božská láska se však přesto projevila ve vší jasnosti, když přišel Boží Syn na tuto zem.

Ježíš Kristus, Boží Syn, se stal člověkem. On se ponížil, aby nás získal. Když se díváme na Něj, poznáváme, jak tato Boží láska triumfuje nad morální temnotou, nenávistí a násilím. On však učinil mnohem více: On za nás položil svůj život. On pykal za hříchy na kříži Golgoty, aby ztracení lidé našli cestu zpět k Bohu a mohli opět prožívat obcenství s Ním.

neděle 5. květen

Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme jedno my. Dokud jsem byl s nimi ve světě, zachovával jsem je a střežil ve tvém jménu, které jsi mi dal, a nikdo z nich nezahynul, kromě syna záhuby, aby se naplnilo Písmo. Nyní přicházím k tobě a toto mluvím ve světě, aby v sobě měli plnost mé radosti.

Jan 17,11-13

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš se měl vrátit k Otci v nebi. Jeho učedníci zůstanou na tomto světě, plném nebezpečí. Proto ta prosba Pána k Otci: „*Zachovej je ve svém jménu.*“

Jak potřebná je tato prosba! Neboť Kristus chce být v těch Svých oslaven. Tu je nutné, aby učedníci žili v souhlasu se jménem „svatého Otce“. Hřích – ať už v jakékoli formě – se nehodí k takovým, kteří skrze Ježíše Krista nazývají Boha svým Otcem.

A jaký cíl má prosba Pána, aby byli zachováni? Učedníci měli být jedno – tak jako Otec a Syn. Tato jednota se projevuje stejnými city, stejnými myšlenkami a stejnými úmysly. Když o Letnicích přišel na tuto zem Duch Svatý, byla tato prosba vyslyšena. Těch dvanáct, kteří byli někdy žárliví jeden na druhého, ukazovalo pak jednotné svědectví v slovu i skutku.

Sotva je představitelné, že před Ježíšovou smrtí byl mezi dvanácti někdo, koho Pán nazývá „synem záhuby“. Byl to Juda Iškariotský – falešný učedník mezi pravými. Čistě vnější blízkost k Ježíšovi ho nemohla změnit a zachránit.

Pánova modlitba má ještě jeden cíl: Jeho učedníci měli žít v jeho vlastní radosti. Čím více si věřící uvědomují lásku svého nebeského Otce, tím větší bude jejich radost.

pondělí 6. květen

Smiluj se nade mnou, Bože, podle svého milosrdenství! Podle svého hojného slitování vymaž má přestoupení! Dokonale mě umyj od mého provinění a od mého hříchu mě očisti. Já svá přestoupení uznávám, svůj hřích mám před sebou ustavičně.

Žalm 51,3-5

Světlo hvězd – světlo slunce

Jeden vzdělaný muž v dnešním Myanmaru jednou našel biblickou knihu Žalmů, kterou ztratil nějaký cestovatel. Se zájmem v ní začal číst. A ačkoli Žalmy vznikly v docela jiném čase a kultuře, bylo mu brzy docela jasné, že je v nich řeč o věčně platných skutečnostech: o tom jediném Bohu, který stvořil nebe a zemi, o spravedlnosti a lásce Boží, ale také o lidech a jejich potřebě odpuštění a vykoupení.

Ještě předtím, než muž dočetl knížku do konce, vyhodil své domácí bůžky, proto aby sloužil jen tomu jedinému pravému Bohu. Žalm 51., ze kterého jsou vzaty dnešní biblické verše, se stal jeho každodenní modlitbou.

Jednoho dne se potkal s misionářem, který mu dal Nový zákon. S velkým očekáváním a radostí četl nyní evangelia a poznával Ježíše Krista jako svého Spasitele.

Žalmy mu ukázaly na Boží ochotu odpustit mu a spasit ho. Ale až skrze Nový zákon mu bylo jasné, na jakém základě Bůh hříchy odpouští: skrze Syna Božího a Jeho zástupnou smrt v utrpení na kříži Golgoty. A protože si pro sebe tuto dobrou zvěst vírou přivlastnil, získal tento nálezce Žalmů potom také i jistotu, že Bůh ho přijal. Přeshťastný pak svědčil: „Doposud jsem putoval ve světle hvězd, ale nyní mi vyšlo slunce!“

úterý 7. květen

Čiňte pokání a věřte evangeliu.

Marek 1,15

Jeden biblický verš může zachránit lidský život!

Katka se stala věřící před mnoha lety. Potom duševně onemocněla a nedokázala už věřit, že Bůh jí skutečně odpustil. Jednoho odpoledne nastoupila do auta a vyjela. Bez chuti do života a bez cíle. Byla zmatená, nedokázala už jasně myslet a chtěla ukončit svůj život. Na cestě před ní vezli plakát, kde byl zvětšeným písmem napsaný biblický verš: Obrát se a věř evangeliu! Když si Katka ta biblická slova přečetla, zasáhlo ji to přímo do srdce. Od svého záměru upustila a jela domů. Potom vyhledala duševní podporu, která ji povzbudila a modlila se s ní. Dnes žije šťastně a je nesmírně vděčná za to, že je Božím dítkem; a že je Bohem milována.

Ano, Bůh mluví stále, ještě i dnes. Někdy hlasitě, někdy tiše a někdy je Jeho slovo „*jako kladivo, které tříští skálu*“, někdy On táhne „*provazy, pouty lásky*“. Někdy mluví skrze kázání a někdy zase skrze biblický verš (tak jako v případě Katky), někdy skrze nějaké slovo, pohled nebo kontakt. (Jeremjáš 23,29; Ozeáš 11,4; Skutky 17,22-31)

On však, bez ohledu na to jakým způsobem, chce vždy dosáhnout srdcí, proměnit je, zadržet lidi před „propastí“. Jeho slova jsou „Duch a život“. Jsou to „Slova života“, která konkrétně a docela osobně promlouvají do života. (Job 33,18; Jan 6,63; Skutky 5,20)

Nechám se zasáhnout Božím slovem? Uvědomuji si, že ke mně mluví On? Přímou ke mně a přímo teď v mé konkrétní situaci? On mě miluje a chce mě zachránit, činit mně dobře a mít mě u sebe po celou věčnost. Jak Mu odpovím? A kdy Mu odpovím?

Ještě dnes, ještě dnes můžeš přijít ke kříži! Ještě dnes Ježíš přijme každého.

Margret Birkenfeld (1926–2019)

Připrav se na setkání se svým Bohem, Izraeli!

Amos 4,12

„Připrav se!“ – není již pozoruhodné to, že Bůh nedělá žádné okolky a mluví k nám přímo a tak velmi osobně? Skutečnost, že Bůh má právo se na nás obracet formou příkazu, je založena jednak na tom, že On je naším Stvořitelem ale také proto, že celý vesmír náleží Jemu. „*Připrav se na setkání se svým Bohem!*“ – To je jistě dostatečně srozumitelné.

Bůh člověku předkládá tyto skutečnosti: před Ním bude jednou stát každý člověk. Zda to chceme nebo zda to zapadá do našeho vnímání světa, to na tom nic nemění: před Ním neobstojí žádný člověk. – Co bude činit Bůh, až se s Ním jednou setkáme? On bude „*soudit, co je skryto v lidech*“ (Římanům 2,16)

To vědomí o Bohu soudci jaksí neodpovídá představě o nějakém „milém Bohu“. Někdo takový jako „milý Bůh“, který vše promíjí, neexistuje. Bůh je vševědoucí a spravedlivý. On zná a posuzuje každý náš skutek, každé slovo a každou myšlenku.

A protože Bůh je spravedlivý, musí hříšníka soudit a hříchy odsoudit. Ale Bůh je také láska; a proto nenechává nikoho jít do věčného zatracení, aniž by o tom měl nejmenší tušení. A je to Jeho láska, která nám dává tuto naléhavou výzvu: „*Připrav se na setkání se svým Bohem!*“

A stejně tak je to Boží láska, která svého Syna, Ježíše Krista, poslala na tento svět. Ježíš musel zemřít na kříži, abychom my mohli obdržet odpuštění a záchranu. Tam On podstoupil Boží soud za všechny, kteří se k Němu obrátí a v Něho uvěří. Kdo přijme vírou Krista, Spasitele a Pána, již se nemusí obávat Božího soudu, protože: „*má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života*“ (Jan 5,24).

Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, ... a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.

Židům 4,12

Po celá staletí musel člověk být buď velmi bohatý, nebo žít v klášteře, aby mohl Bibli vůbec spatřit. A aby si v ní člověk mohl číst, musel také umět latinsky. Pak ale Johannes Gutenberg (přibližně 1400–1468) vynalezl knihtisk s vyměnitelnými literami a Bibli vytiskl. Ta stála nejdříve 70 guldenů, (ručně psaná však stála 400–500 guldenů!), potom 16 guldenů (kolem roku 1500), a o něco později už jen pouhé 1–3 guldeny. A tak si Bibli mohlo koupit více lidí.

Když Martin Luther (1483–1546) o několik let později přeložil Nový zákon do německého jazyka a použil přitom slova a pojmy z hovorové řeči, mohl ji už číst také i neučený člověk. To byla čtenářská revoluce, první v Německu! Teď už čtení a studium Bible nebylo jen výsadou odborníků – nyní si v ní mohl číst každý.

Aby si dnes u nás někdo mohl pořídit Bibli, nemusí už přinášet žádné větší oběti a mnozí Bibli také mají – ale nechtou v ní. Mají ji buď za kulturně historický dokument, rodinné dědictví nebo také jako lapač prachu, a možná také jako nějaké obvinění, nad kterým se pousmějí. Boží slovo je přitom „živé“ (není mrtvé, ale plné života), „činné“ (má moc a účinek), „ostřejší než jakýkoli dvousečný meč“ (říká pravdu: čestně a otevřeně) a „proniká“, rozsuzuje „*myšlenky a postoje srdce*“.

Čtení Bible je životně důležité! Bůh nám skrze Bibli mluví a oznamuje nám pravdu o sobě samém a o nás, lidech.

pátek 10. květen

Když sestoupil z hory, vydaly se za ním velké zástupy. A hle, přišel malomocný, klaněl se mu a říkal: „Pane, chceš-li, jsi mocen mne očistit.“ On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď očištěn.“ A hned byl očištěn od svého malomocenství.

Matouš 8,1-3

Před jednou chudou hliněnou chýší někde na blízkém východě se krčí malomocný. Jeho nemoc, malomocenství, již napadla velkou část jeho těla. Tu se k němu přibližuje nějaká mladá žena. Ten nemocný ji odhání rukama; nechce, aby se návštěvnice od něj nakazila.

Avšak ta žena jde stále blíž, promlouvá k němu přátelsky a přitom ze své tašky vytahuje Nový zákon. Pak mu předčítá příběh o uzdravení malomocného.

Nemocný pozorně naslouchá. Ano, do myšlenek a pocitů toho spolutrpicího se dokáže vcítit docela dobře. Když předčítající přišla k tomu místu, kde se Ježíš dotýká toho malomocného, ji posluchač náhle přerušuje a s úžasem zvolá: „Ježíš se ho dotkl? On se ho skutečně dotkl?“ – každý se přece snaží malomocnému z cesty uhnout. Ježíš naopak byl jeho bídou hluboce pohnut a ve své lásce se toho nemocného dotýká. – Ten nemocný tomu nemůže uvěřit.

Ano, Ježíš se neštítel dotýkat se těch nemocných a „nečistých“, aby je uzdravil. A On také neustoupil, aby nepřišel do kontaktu s „malomocenstvím“ hříchu, tehdy když On šel kvůli nám na kříž, aby strpěl smírcí smrt. Každý, komu jeho hříchy působí trápení a chce být spasen, smí k Němu přijít hned s plnou důvěrou. Pak slova Pána: „Chci, buď očištěn!“ platí také i jemu.

Kdo však (pro svou spravedlnost) nepracuje, ale spoléhá na toho, který ospravedlňuje bezbožného, tomu se jeho víra pokládá za spravedlnost.

Římanům 4,5

Ten, kdo má zřízeno bankovní konto, má také možnost číst své výpisy z účtu. Položky na straně k úhradě nás většinou tak moc netěší, protože potom bude zůstatek na účtu o to menší. Položky na straně přijaté působí, že stav našeho účtu roste. A neočekávané položky na této straně výpisu jsou vždy velmi vítané.

Také Bible nás v Dopise Římanům informuje o jistém druhu „konta“, které je ovšem vedeno u Boha. Provinění, přestupky nebo také hříchy z opomenutí zatěžují v pravém smyslu slova naše konto a tím také nás. A když chybí potřebné vyrovnání, stav zůstává záporný, a s tím proběhne také konečné vypořádání, ano toto musí následovat. A jak již každý ví z běžného života, je to krajně problematické, ale opravdu vážné, pokud jde o konečnou bilanci našeho života. Tu jde o spásu nebo zatracení a to pro celou věčnost.

V co mnozí nevěří, je, že o vyrovnání svého „konta života“ se nikdo nemůže postarat sám! Jinými slovy: V této věci dobré skutky nic nezmohou. To je však podle Bible naprosto jasné. Proto také náš dnešní verš hovoří o takovém, který „nepracuje“, který svou naději na věčnost nezakládá na svých vlastních dobrých skutcích.

Jak ale takový účet vyrovnat? – To je vlastně ta dobrá zpráva od Boha! On každému člověku, který tak, jak to Bible říká, v Něho uvěří, tuto víru počte za spravedlnost a tak všechno, co nás dosud před Bohem zatěžovalo, je tímto vymazáno – musíme však dodat: skrze krev Ježíšovu (Římanům 3,24-26). Tomu říkám „vyšší účetnictví!“.

„Krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ (1. Jan. 1,7)

neděle 12. květen

Já jsem jim dal tvé slovo, a svět proti nim pojal nenávist, protože nejsou ze světa, jako já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale aby je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, tak jako já nejsem ze světa.

Jan 17,14-16

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíšova starostlivá péče o jeho učedníky byla jedinečná. Během tří a půl let, kdy byl s nimi, je zachovával a ochraňoval. Zvláště dával pozor na jejich srdce. K tomu jim dával také „své slovo“ – slovo od Otce a o Otci. Tak mohli učedníci sami poznávat Otce i jeho myšlenky a úmysly, které má vzhledem ke svému Synu a svým dětem.

Udivuje nás, že svět nenávidí Ježíšovy učedníky? Vždyť jsou velmi úzce spojeni se svým Pánem. On byl od světa nenáviděn, protože nebyl z něho. On neměl se světem nic společného. On zde byl jen cizinec; jeho pohnutky a způsob jeho života byly světu naprosto cizí. Učedníci se nacházejí ve stejném postavení jako jejich Mistr! Znají Boha jako svého Otce, mají a znají jeho Slovo a mohou počítat s jeho otcovskou péčí. Dokonce i Ježíšova radost je jejich radostí. Avšak jsou odmítáni a opovrhováni jako jejich Mistr, protože nejsou „ze světa“.

Jestliže Ježíšovi učedníci jsou v tomto světě „cizinci“, proč je potom nebeský Otec hned nevezme k sobě? – Nepochybně přijde chvíle, kdy věřící budou vzati do nebe. Ale až do té doby mají ještě úkol: Jsou „Kristovi vyslanci“. Jak je proto důležité, aby věřící zůstali uchráněni od zlého, aby vydávali věrohodné svědectví. Tak jsou zachovávaní od Otce samého, neboť nikdo jiný by toho nebyl schopen.

... až do dne, kdy byl vzat vzhůru, když skrze Ducha Svatého dal příkazy apoštolům, které si vyvolil. Jim také po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a říkal jim o Božím království.

Skutky 1,2,3

Skutky apoštolů

Evangelista Lukáš ve svém Evangeliu vypráví o životě i smrti Ježíše a to až po jeho přijetí do nebe, takzvané nanebevstoupení. Na každého, kdo čte toto evangelium, udělá dojem, jak byl Ježíš ve všech životních situacích veden Duchem Svatým. Dokonce i úkol kázat byl apoštolům oznámen „*skrze Ducha Svatého*“: oni měli ve jménu Ježíše kázat všem národům pokání k odpuštění hříchů. (Lukáš 24,47) Druhou biblickou zprávou, kterou Lukáš napsal, jsou „Skutky apoštolů“. Tato kniha začíná skutečností Ježíšova zmrtvýchvstání. Lukáš při tom myslí na setkání Ježíše s jeho učedníky – na ty mnohé očitě svědky, kteří viděli vzkříšeného Pána. A k těm „mnoha jistým znakům“ patří, že se jim nezjevil jako duch, nýbrž v těle vzkříšení s viditelnými znaky po ukřižování. On s nimi dokonce i jedl (1. Korintským 15,4-8; Lukáš 24,38-43)

Navíc v těchto čtyřiceti dnech mezi vzkříšením a nanebevstoupením mluvil Ježíš se svými učedníky o „království Boží“. Objasňoval jim, že království Boží je již na zemi všude tam, kde je uznána Boží vláda a člověk Ježíš Kristus je nazýván „Pánem“. Oni také slyšeli, že toto království bude jednou zřízeno v zjevené moci a slávě, a to když se Kristus opět objeví na zemi. Až do té doby se království Boží projevuje „spravedlností, pokojem a radostí v Duchu Svatém“ (Římanům 14,17).

úterý 14. květen

Jako když člověk utíká před lvem a potká ho medvěd, vejde do domu, položí svou ruku na stěnu a uštkne ho had.

Amos 5,19

Zde člověk uniká před lvem a medvědem. Potom však doma v domnělém bezpečí je uštknut nějakým hadem. Smrt číhala tam, kde ji možná vůbec nečekal!

Když v roce 1452 obsadila osmanská armáda Konstantinopol, bojovali za posledního byzantského císaře Konstantina XI. (1404–1453) s odvahou a beznadějí také i východní římsí vojáci. Zbytečně. Bitvu prohráli a s ní i město a umělecká díla nedozírné hodnoty. Knihy s moudrostmi staletí byly zničeny, spáleny nebo poškozeny.

A proč to město padlo? Poněvadž zapomněli na kerkaportu, malé vedlejší dveře v hradbě! Protože ty dveře neměly žádný vojensky strategický význam, zapomněli na ně. Ony však nebyly ale ani uzavřeny, nebyly zamčeny! A právě skrze ně se nepřítel dostal do města, nejdříve ostražitě, poněvadž očekával nějakou léčku, potom nevěřícně, ale potom neohroženě a vítězně. Jedna malá nedbalost, jedna lhostejnost – a smrt byla ve městě.

Jak mnohé vztahy byly zničeny – pro jeden jediný skutek, jedno kliknutí na internetu, jedinou noc ... Tak jako na počátku, jako „*skrze neposlušnost jednoho člověka*“, Adama, přišel hřích na svět a dále ho zdělili všichni lidé (Římanům 5,19). Tak se stali všichni hříšníky a tak vstoupila na svět smrt!

Avšak stal se také i opak: div Boží milosti. A tak jako skrze jednoho člověka přišlo odsouzení, tak také skrze jednoho člověka přišla spása, a to skrze Ježíše Krista. Tentokrát to nebylo „dveřmi“ k smrti – nýbrž k životu! Protože těmi dveřmi, skrze které může být každý spasen, je Ježíš! (Jan 10,9)

středa 15. květen

Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.

Jan 11,25

Za mého mládí jsme bydleli na venkově. Měli jsme pěknou zahradu, podél které protékal potok. Jednoho dne šli kolem po druhé straně chlapec s dívkou. Viděl jsem, jak ta malá vytrhla ze země řeřichu i s kořenem a hodila ji do vody, a pak jsem jí slyšel říci: „Ty znovu ožijíš a začnou růst.“ „Cože?“ zvolal ten chlapec kroutě hlavou, „mají znovu ožít? Mysli přece: Když jednou zemřeš, jak potom můžeš znovu žít?“

Tato krátká rozprava mě udivila. Vychován křesťanskými rodiči mi připadalo téměř nepochopitelné, že ten chlapec ve věku osmi nebo devíti let zjevně ještě nikdy neslyšel křesťanskou zprávu o vzkříšení.

Dnes už se tomu tolik nedivím. Žel, že mnozí lidé Bibli neznají; neznají ani zprávu o zmrtvýchvstání Ježíše ani jeho oznámení, že všichni mrtví budou jednou vzkříšeni.

A přece dříve nebo později bude každý konfrontován s otázkou: Budu, když jednou zemřu opět vzkříšen k životu? – Na tuto otázku může dát spolehlivou odpověď jen Bůh sám ve svém Slově.

A Bible říká jednoznačně, že všichni zemřelí budou opět vzkříšeni – buď „*vzkříšeni k životu*“ nebo „*vzkříšeni k soudu*“ (Jan 5,28.29). Vzkříšení Ježíše Krista je již historickou skutečností. Naše vzkříšení bude zároveň hodinou pravdy o životě jednoho každého z nás. – Není to snad důvod, proč tak mnozí toto téma ignorují?

čtvrtek 16. květen

Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Lukáš 23,34

Tento výrok Pána Ježíše Krista mnoho našich čtenářů dobře zná, ale uvědomili jsme si už někdy, za jakých okolností On tato slova zvolal?

Když visel na kříži a krvácel ze svých ran, mučen prudkými bolestmi a palčivou žízňí a když kolem místa popravy stáli vojáci, kteří Mu právě ruce a nohy probili hřeby a možná to učinili i s bezcitnou profesionální rutinou a k tomu za posměchu svých tvrdých druhů. Bible však zmiňuje také kousavý výsměch vůdců národa.

Soucitní přihlížející si možná pomysleli: „Přece nemohou být tak krutí a připravit Ho o život!“ Ano, přesně to chtěli! Možná si někdo pomyslel: „Tomu bezmocnému přece musí někdo pomoci!“ Jiní, kteří tomu porozuměli, však ihned věděli, jak uklidnit takové svědomí: „Odsouzený zločinec nemá nárok na soucit.“ A přitom krátce před tím Pilát položil otázku: „Co tedy ten člověk udělal zlého?“ Odpověď však chybí už dva tisíce let. K jeho odsouzení nebyl žádný pádný důvod! Byl popraven nevinný.

A za těchto okolností se Pán Ježíš modlil za své nepřátele! Pro to člověk nenalézá slov, takto by nejednal nikdo z nás. Ale Ježíš i v těch nejhlubších utrpeních myslel na odpuštění, které potřebovali nejen ti, kteří Ho nenáviděli, ale které potřebujeme i my všichni. To je láska – nevýslovně velká a přemáhající láska! Teď, potom co vstal z mrtvých a žije, stále ještě miluje. – A Jeho láska platí také vám osobně!

Svou lásku zjevil na Golgotě, / však člověk zase zášť a smích, / naplnil Boží vůli svatě, / člověk, žel, míru hříchů svých.

pátek 17. květen

Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem.

Titus 2,11

Milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Jan 1,17

[Všichni my jsme] ospravedlnováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši. Jeho Bůh ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev.

Římanům 3,24.25

Boží milost je vynikajícím tématem Bible. A co ta milost vlastně je? – Můj všeobecný naučný slovník ji popisuje takto: „Milost je základním pojmem křesťanského učení. Je člověku darována bez nějaké zásluhy, ze svobodné dobré Boží vůle.“ Jiné dílo říká: „Milost je nezasloužené Boží milosrdenství vůči hříšníkům, kteří si zasluhují přesně opak.“

Dokonalá záchrana místo věčného odsouzení: přesně to nám Boží milost nabízí. K charakteru té milosti patří, že je pro nás lidi zdarma a nevyžaduje od nás žádné zásluhy; jinak by to ani nebylo možné. Neboť kdo by mohl splnit spravedlivé Boží nároky? A přesto Boží spravedlnost vyžaduje přiměřený a spravedlivý základ, na kterém nám bude prokázána milost. A proto Bible neustále mluví o Ježíši Kristu a jeho smířčí smrti na kříži. – Bůh může mě, provinilého hříšníka, omilostnit jen proto, že Ježíš Kristus mě zastoupil a vzal trest za moji vinu na sebe. A tímto způsobem za mě a mé hříchy učinil Boží spravedlnosti zadost.

Boží milost se zjevila v Kristu „*která přináší záchranu všem lidem*“, čteme v Bibli. Opravdu všem? Ano, je nabízena všem lidem naprosto bez rozdílu – zdarma. Jen si ji musíme přivlastnit osobně pro sebe tím, že každý vyzná Bohu svou vinu a uvěří v Krista a jeho smířčí smrt.

Jejich ústa jsou plna kletby a hořkosti.

Římanům 3,14

Hojně využívané nákupní třídy bývají hlučné. Hlučí nejen auta, autobusy, nákladní auta, které tvoří nekonečný řetěz, ale po stranách také spěchající pěší. Náhle však někteří zůstávají stát, neboť po krajnici kráčí muž v otrhaném oděvu a bez přestání kolem sebe hlasitě kleje. Tak, že překonal dokonce i hluk ulice. Z jeho úst vycházejí ta nejsprostší a nejspinavější slova, a že je třída dlouhá, nebere to konce.

Většina kolemjdoucích nad tím zvláštním divadlem krouť hlavou, mně však přišlo na mysl slovo z Bible uvedené na začátku. Ten nadávající jistě vypil nějaký alkohol a tím to bylo vzbuzeno. Ale – může něco takového vyjít z úst, aniž by to již dříve nebylo skryto hluboko v srdci?

Může člověk vyslovit tak zlá slova, jestliže nepatří k jeho vlastní slovní zásobě a k jeho myšlenkovému světu? Jak mnoho nadávek vychází neustále od mnoha lidí při různých příležitostech! Možná je to pro vás zcela nová myšlenka: Bůh však má v povědomí každou nadávku, která kdy byla vyslovena. A On má nadávání za zlo a za projev bezbožnosti. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a chce, aby on odrazil také jeho charakter.

Ale nejsou to jen nadávky. V našem životě jsou také mnohé zlé zvyky, které nutkavě činíme stále znovu a znovu a které působí zle. Ty mají svou vnitřní příčinu a ta musí být odstraněna. „*Stvoř mi čisté srdce*“ (Žalm 51,12), prosil správně král David, protože my sami sebe očistit nedokážeme. Bůh však chce to nečisté, soužené srdce očistit a změnit – vírou v Ježíše Krista a jeho smrt na kříži (Skutky 15,9). Pak jsme schopni vést život, který je v souladu s Bohem.

neděle 19. květen

Každý, kdo bude vzývat Pánovo jméno, bude zachráněn.

Skutky 2,21

Vánoce – Velikonoce – nanebevstoupení – Letnice

Před několika měsíci byly Vánoce. Tyto svátky připomínají to, že se Ježíš Kristus narodil. V který den se to před asi 2000 roky stalo, už nemůžeme přesně zjistit. Přesné datum také není důležité. Mnohem důležitější je, že Ježíš, Boží Syn, se stal člověkem, aby nás vykoupil od našich hříchů.

K tomu musel Pán Ježíš zemřít na kříži. Nikdy neučinil nic zlého. A přece se dobrovolně nechal od Boha potrestat za hřích, aby nám Bůh mohl odpustit. Ježíš zemřel, a po třech dnech opět vstal. To připomínají „Velikonoce“.

Po svém vzkříšení zůstal Ježíš ještě čtyřicet dní na zemi. Mnozí z jeho učedníků Jej viděli a mohli se přesvědčit o tom, že skutečně vstal. Pak se vrátil zpátky do nebe k Bohu, svému Otci. Mluvíme o „nanebevzetí“ – to je rovněž křesťanský svátek.

Od „nanebevzetí“ až k dnešnímu dni Letnic to je 10 dní. O Letnicích přišel tehdy na zem Duch Svatý, jak to Ježíš oznámil svým učedníkům. O této události se mluví ve Skutcích apoštolů ve druhé kapitole.

Letnice byly hodinou zrození křesťanské církve. Všichni věřící byli Duchem Svatým pokřtěni v jedno tělo; jsou nerozlučně spojeni spolu a s Ježíšem Kristem, svou Hlavou v nebi.

Od té doby uvěřilo v Pána Ježíše mnoho lidí – nejprve v okolí Jeruzaléma, potom v Samařsku, dále přes Malou Asii až do Evropy. Všichni věřící po celém světě patří dnes k jedné církvi nebo shromáždění, o kterém podává zprávu Bible v Novém zákoně.

pondělí 20. květen

Když uviděl zástupy, byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli utrápení a sklíčení jako ovce, které nemají pastýře.

Matouš 9,36

Jedna mladá žena pracovala po nějakou dobu v jedné křesťanské rodině. Velký dojem na ni dělalo, jak se matce dařilo vychovávat své děti s láskou, to totiž v tak malém bytě nebylo vůbec jednoduché. Před jídlem se tam modlili, a panovala tam atmosféra, v které se jako výpomoc cítila velmi dobře. – Sama však trpěla tím, že její vlastní dcera nebyla vychovávána jí samou, nýbrž otcem.

O několik let později tu mladou ženu její starý otec požádal, aby mu pořídila Bibli. Když po dvou letech smířen s Bohem zemřel, zůstala ta Bible jeho dceři. Tu knihu vzala do rukou až mnohem později, měla tenkrát právě dovolenou, když v ní začala číst. Zpočátku dokázala rozumět souvislostem jen s námahou, ale i v následujících dnech četla trpělivě dále. Až došla ke knize Přísloví, která na ni zapůsobila jako zrcadlo a odkryla jí v jejím životě tak mnoho chyb a hříchů.

Co měla dělat? – Tak ráda by si promluvila s tou věřící křesťankou, u které tenkrát před léty pomáhala. A tak se rozhodla, jít v neděli do jejich shromáždění; předpokládala, že by tam tu ženu mohla zastihnout.

„Ten den,“ tak to vyprávěla později, „byl tím nejkrásnějším v mém životě.“ Kázání, které slyšela, bylo o Ježíši Kristu, o jeho hlubokém soucitu a jeho lásce. Cítila: To je přesně to, co jsem hledala a co tak nutně potřebuji.

A pak se pomodlila: „Pane, otevírám Ti své srdce.“ A to byl začátek jednoho šťastného života víry.

úterý 21. květen

A tedy musel [Ježíš] být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

Židům 2,17.18

Ježíš Kristus a naše problémy

„Jak je ten život těžký“ – tento nářek slyšíme opravdu často. A když pomyslíme na všechna utrpení, na mnohé nespravedlnosti na světě, na těžkosti a zklamání v různých obdobích našeho života a na smrt, která stojí na konci toho všeho, potom chápeme, proč mnozí lidé takto mluví. Tím spíše, když je v tomto životě tak mnoho nejistoty a vůbec žádná naděje pro věčnost. Potom může být život skutečně těžký.

A přece je jeden, který nám docela dobře rozumí: Ježíš Kristus. On žil na této zemi mezi lidmi jako člověk. On sám při určitých příležitostech proléval slzy, proto tě může potěšit. On byl světem opovržen a nenáviděn, ale tobě chce prokázat lásku. On byl všemi opuštěn, ale tebe se nikdy nevzdá, když se Mu svěříš. On byl zavržen, ale tebe nikdy neodmítne. „*Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven*“ říká (Jan 6,37).

Protože On, ten spravedlivý, podstoupil Boží soud za hříchy, může každý obdržet odpuštění od Boha. On zemřel na kříži i pro tebe a chce ti dát věčný život.

Co tedy musí člověk udělat, aby byl Ježíš jeho Spasitelem a přítelem? Říci Mu v modlitbě všechna naše selhání, odkrýt i ty nejtemnější stránky našeho života. Jemu není žádný prohřešek příliš velký a žádné břemeno příliš těžké, takže se nemusíme stydět vyznat Mu je. Naopak, On je potěšen, když s tím k Němu přicházíme. On nám tu tíži chce odejmout a místo toho dát pokoj.

středa 22. květen

Hospodin je dobrý a přímý, proto vyučuje hříšníky cestě.

Žalm 25,8

Jen poryv větru

V roce 1999 při kosovské válce byla skupinou ozbrojených mužů přepadena jedna vesnice. Obyvatelé se pokusili ve svých traktorech uniknout do blízkého lesa, ale brzy byli obklíčeni a vzati do zajetí. Útočníci jejich traktory zapálili a k nebi z nich začal stoupat temný kouř.

Vesničané měli být zastřeleni, už proto byli stavěni do řady. V tom se stalo něco neočekávaného: vítr se najednou otočil a dusivým kouřem udeřil ty ozbrojené muže do tváří. Ti nebyli schopni nic rozeznat; nadávající a kašlající stříleli svými zbraněmi na všechny strany. Tím však nedokázali zabránit, aby těch asi sto zajatých zmizelo v lese. Později mnozí obyvatelé té vesnice říkali, že to Bůh učinil zázrak.

A skutečně Bůh jako Stvořitel je také příkazatelem větru. Všechna čtyři evangelia nás nechávají žasnout nad tím, jak vítr a vlny musely uposlechnout Božího Syna (Matouš 8,27). A když vidíme něco z jeho moci, jeho soucitu a skutků jeho lásky k záchraně lidí, měli bychom potom mluvit o nějaké „náhodě“? Tito vesničané podivuhodným způsobem unikli smrti. Sami zakusili, jak je Bůh dobrotivý.

Ano, Bůh je dobrý. To znamená, že On to s námi myslí upřímně a bez výjimky dobře. Každý z nás si jistě může vzpomenout na události, při kterých zvláštním způsobem zakusil Boží dobrotu. Důležitý je však také i dovětek našeho dnešního verše z Bible: Bůh nám prokazuje svou dobrotu proto, že nám chce ukázat dobrou cestu a také nás chce po ní vést.

čtvrtek 23. květen

Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: ačkoli byl bohatý, stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

2. Korintským 8,9

Sultán Hassan al-Bolkiah s odhadovaným soukromým jměním 20 miliard dolarů je považován za druhého nejbohatšího monarchu a jednoho z nejbohatších mužů na světě. Jako hlava státu Brunej sídlí na ostrově Borneo v největším paláci na světě, má 1 800 místností a obytnou plochu zhruba 200 000 metrů čtverečních.

Tento sultán vlastní četné nemovitosti po celém světě, a několik z nich v Anglii. Kdysi si koupil nějaký dům také v Surrey, aniž by si ho prohlédl. Při první cestě na tuto usedlost měl jet za jedním vozem, který ho měl přivést k cíli. Sultán ho však ztratil z očí a dvě a půl hodiny neúspěšně bloudil okolím. Pak došel k závěru, že dům, který bylo tak těžké najít, se nevyplatí vlastnit a obratem ruky ho prodal.

Boží Syn disponoval ve slávě nebes docela jiným bohatstvím, nezměrné a věčné ceny. A On s tímto bohatstvím nenakládal tak jako velcí lidé tohoto světa, nýbrž On se stal dobrovolně chudým, aby nás mohl zachránit z naší duchovní chudoby a ztracenosti. Ježíš Kristus vzal na sebe vnější chudobu, když se stal člověkem a pro nás zemřel na kříži. K tomuto kroku mohla být pohnutkou jen bezmezná láska a milost!

Boží Syn chce své bohatství ve slávě nebes sdílet s námi a základem k tomu je jeho smírcí oběť na kříži. Nyní je každý vyzván k tomu, aby se tohoto bohatství pro sebe, skrze obrácení k Bohu a víru v Ježíše Krista také skutečně ujal. Tohoto kroku nebudeme nikdy litovat.

pátek 24. květen

Neboť v jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo, ať Židé nebo Řekové, ať otroci nebo svobodní.

1. Korintským 12,13

Ježíš Kristus oznámil, že po svém nanebevstoupení pošle učedníkům jiného Utěšitele nebo Správce. A to se naplnilo v den Letnic, když v Jeruzalémě sestoupil Duch Svatý na zem. On přišel, aby přebýval v jednotlivých věřících, v těch, kteří přijmou dobrou zvěst o Ježíši Kristu.

Tento den byl současně dnem vzniku církve (neboli: shromáždění), kterou tvoří všichni, kteří znají Ježíše Krista osobně a přijali Ducha Svatého. Duch Svatý je „pokřtil v jedno tělo“. Tento organismus se skládá z hlavy (Ježíše Krista) a těla (církve), které je tvořeno mnoha údů (všemi opravdovými věřícími).

Toto „jedno tělo“ pociťujeme, když se setkáváme třeba s cizími lidmi, kteří však Krista přijali do svého života a následují Ho v moci Ducha Svatého. Při jedné procházce městem jsem to mohl zažít osobně:

Jedna egyptská žena šťastně vyznává, že je věřící křesťankou, a říká mně i o dalších egyptských křesťanech v našem městě.

Jiná mladá matka se svým děťátkem v kočárku, která pochází z jižní Afriky, říká, že Ježíš Kristus je jejím Spasitelem; a raduje se, že jednou s Ním bude v nebi.

V metru se setkávám s jinou mladou paní, která se s velkou radostí přiznává ke křesťanství. Je Řekyně a studuje tady zubní lékařství.

Při tak mnohých setkáních s křesťany, s těmi, kteří patří Ježíši Kristu, prožíváme, jak skutečné je obecenství skrze víru. Křesťané jsou navzájem tak úzce spojeni – také, i když jsou roztrženi v tak mnohých církvích, spolecích nebo skupinách.

Jestliže jsme jako nepřátelé byli usmířeni s Bohem smrtí jeho Syna, tím spíše jako usmíření budeme zachráněni jeho životem.

Římanům 5,10

Cesta domů

Ve skotském Glasgowu se jednou ztratil malý chlapec. Cítil se docela beznadějně a propukl v pláč. Viděl ho jeden policista, přátelsky k němu přistoupil a zeptal se ho, proč pláče. „Já jsem se ztratil“, vzlykal ten chlapec, „Prosím doved'te mě ke kříži. Odtamtud najdu cestu domů.“ Chlapec myslel křížem křížovatku ve městě, která se nazývá Glasgow Cross (glasgowský kříž).

Tento příběh dobře objasňuje, co se stane tomu, kdo nalezne své útočiště u Ježíšova kříže. Odtamtud nachází cestu k Bohu, cestu domů. Kříž Golgoty přináší ztraceným lidem možnost se zorientovat: tam můžeme poznávat Boha takového, jaký je: spravedlivý, hotový k odpuštění a plný lásky. A jen skrze tento kříž přicházíme do obecenství s Bohem.

Na kříži dal Ježíš svůj život jako oběť smíření za hříchy. A „u kříže“ bude hříšník, který se obrací k Bohu a věří v Ježíše Krista, osvobozen od tíže svých hříchů a smířen s Bohem. Tam nachází duše pokoj a přichází ke klidu. Co musíme udělat, abychom učinili takovou zkušenost? Podobně jako u toho malého chlapce je nutné připustit, že jsme bezmocní, ztracení a potřebujeme záchranu. K Bohu se smíme obracet při modlitbě velmi jednoduchými slovy. Vyznejme Mu přitom, jak velmi jsme pobloudili při neposlušnosti a svévoli, a požádejme Ho o srdečné milosrdenství.

Tam na Golgotě jednou stál starý drsný kříž, / stálý symbol utrpení a bolesti; / já ale ten kříž miluji, protože tam visel můj Pán / a v Něk vidím Beránka Božího.

neděle 26. květen

Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. A sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.

Jan 17,17-19

Myšlenky k Evangeliu Jana

Boží Syn se jako člověk na zemi modlí k svému Otci. Jeho prosby se týkají převážně života jeho učedníků, které ponechá zde v tomto světě. Měli zůstat ochráněni před zlým. Ba ještě více: Nebeský Otec je měl posvětit skrze pravdu. Učedníci měli být Bohu zcela zasvěceni, a tak vést svůj život. Otcovo slovo je nejen oddělovalo od světa, který odmítl Božího Syna, nýbrž i od starých židovských mravních zákonů a zvyků, které předem ukazovaly na Syna.

Dříve než Boží Syn přišel na zem, Bůh už lidem sdělil pravdy, ale ne pravdu. „*Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.*“ (kap. 1,17) S Ním a jeho zjevením Otce se ukázalo, kdo je Bůh, kdo je člověk, kdo je Ďábel, co je hřích, krátce: jak věci skutečně jsou. Tak nás pravda může osvobodit od sebeklamu. Dnes vlastníme pravdu v Bibli, dokončeném Božím slovu.

Učedníci měli žít odděleni pro Boha, aby mohli splnit svůj nový úkol. Neboť tak, jako byl Boží Syn poslán do světa a zjevil Otce, tak nyní také učedníci budou posláni do světa, aby oznámili svého Pána a Mistra.

Pro jejich posvěcení bylo potřebné ještě něco: Pán sám se musel posvětit, to znamená vejít do slávy nebe, aby se srdce učedníků neztrácelo v tomto světě, nýbrž aby bylo u svého „pokladu“ v nebi – u Krista.

pondělí 27. květen

Avšak jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, jen krok je mezi mnou a smrtí.

1. Samuelova 20,3

Dramatická záchrana (1)

28. listopad 1951, 14.00 hodin. Severní moře bičuje silná bouře. Pobřežní nákladní loď TEESWOOD opouští anglické pobřeží a nabírá kurs na německý Emden. Parník byl sice postaven již roku 1915, avšak je moderně vybaven. Těch 15 mužů na palubě je zvyklých na bouře. Vědí, že to nebude příjemná cesta, a přesto žádný z nich si na začátku nedělá nějaké starosti. Při naklánění lodi pomáhají vlastní nohy, proti chladu teplé spodní prádlo a proti dešti voděodolné oblečení.

V 18.20 hodin, tedy o dobré čtyři hodiny později, je TEESWOOD již před německým ostrovem Borkum mrštěn obrovskou silou na písčinu. Loď skřípe, vzdychá a v tom se láme její kýl. Námořníci neprodleně vysílají signál SOS. Nepochybují, že jejich signál bude slyšen a také i zpracován, ale je v takové bouři nějaká záchrana vůbec možná, může záchranná loď vůbec vyplout?

Ve 14.00 hodin bylo vše v nejlepším pořádku – v 18.20 hodin je člověk nečekaně v ohrožení života. A to téměř bez naděje na záchranu. Jaká katastrofální změna nastala – tak jako to někdy také prožíváme v našich životech: Jdeme na prohlídku do nemocnice a cítíme se zdraví – o dvě hodiny později se náš svět hroutí; začínáme svou dovolenou plni radostného očekávání – o několik hodin později jsme rádi, že jsme tu nehodu vůbec přežili.

Ti muži tenkrát vyslali signál SOS a doufali v pomoc záchranného člunu. Znam dnes nějaké takové kontaktní místo, znám Toho, který řekl: „*Volej mě v den soužení, vytrhnu tě a ty mě budeš oslavovat*“? (Žalm 50,15)

(pokračování zítra)

úterý 28. květen

„Není spravedlivého, není ani jednoho, není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.“

Římanům 3,10-12

Dramatická záchrana (2)

28. listopad 1951, 19.15 hodin. Loď TEESWOOD leží na písčině před ostrovem Borkum. Vyvržena – jakoby určena k smrti. Mezi můstkem a přídi lodí se již táhne trhlina, která se s každým náporem vln stává větší a větší. Lodi hrozí rozlomení.

Mezi námořníky stojí promočený mladík s očima vytřeštěnými strachem. Vydal se na moře, jako již před ním jeho otec a jeho dědeček. Je hrdý na to, že může pomáhat v lodní kuchyni a obsluhovat v lodní jídelně. Také na palubě je rád. Ale teď se všechno bortí.

Vidí světla ostrova Borkum, vidí záblesky majáku. Pravidelné, neustálé, tak nějak uklidňující. Avšak potom cítí také nápor, který s nimi cloumá, vidí tu obrovskou trhlinu, která se táhne napříč lodí a cítí se malý, bezmocný a slabý. Ne, nedokáže si představit, že by v této bouři nějaká loď dorazila a zachránila je.

Také náš dnešní verš zní beznadějně. Říká že „žádný“ a „ani jeden“ neodpovídá Božím nárokům, tak aby obdržel věčný život – to platí pro „každého“ a pro „všechny do jednoho“. Ten popis je přesný a jasný, bez jakékoliv naděje. Potom o několik veršů dále, je to uvedeno ještě jednou: „*Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu*“ ale potom následuje: „*..., ale jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši*“ (Římanům 3,23.24).

Záchrana tedy možná je! Skrze Ježíše Krista! On je ten jediný Zachránce – v beznadějně situaci!

(pokračování zítra)

Nezachránila je jejich paže, nýbrž tvá pravice, tvá paže a světlo tvé tváře, protože jsi v nich našel zalíbení.

Žalm 44,4

Dramatická záchrana (3)

V 18.20 hodin vyslal anglický parník signál SOS. Již o 15 minut později opouští záchranný člun BORKUM chráněný ostrovní přístav, vstříc bouři, která mezitím dosáhla síly orkánu.

Ještě jeden člun pospíchá lodi TEESWOOD na pomoc a to záchranný parník SEEFALKE, s domovským přístavem v Emsu. Ten sice doráží na místo ztroskotané lodi jako první, ale nijak ji nemůže pomoci – jelikož má příliš velký ponor a nemůže se k ztroskotané lodi přiblížit dostatečně blízko. Dělá však lodivoda záchrannému člunu BORKUM, a když se tento ujímá práce a zkouší zachránit námořníky z rozlomené lodi, on míří svými silnými světlomety na místo neštěstí a tak usnadňuje záchranný, životu nebezpečný manévr.

Světlo záchranářského parníku ukazuje BORKUMu cestu k záchraně. Jak často Boží slovo již postavilo lidi do Božího světla! A v tomto světle jim odkrylo, že jsou hříšníci a že jsou ztraceni. Avšak poznali také, že Bůh již připravil cestu ke spasení a že „záchranný člun“ je již připraven.

Kdo se nechal Ježíšem Kristem zachránit, tomu potom světlo Božího slova ukazuje, jak vypadá život víry. Proto Bible říká: „*Vždyť poučení [je] světlem*“ a „*Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce*“ (Příslaví 6,23; Žalm 119,105).

Neboť Bůh, který řekl: „Z temnoty ať zazáří světlo,“ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista. (2. Korintským 4,6)

Upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši.

Židům 12,2

Dramatická záchrana (4)

V 18.20 hodin vysílá anglický parník SOS. V 18.35 hodin opouští námořní záchranný křižník BORKUM ostrov, ale až v 19.35 hodin se dostává na místo neštěstí.

Protože je bouře příliš silná, nemůže připlout k nákladní lodi podél boku a ani s ní navázat spojení lanem. A tak se snaží připlout co nejbližší k přídi lodi TEESWOOD, aby mohli námořníci do lodi přeskočit. Záchranná loď je však silným příbojem mezi nimi stále odvrhována zpět – přesto k ní najíždí stále znovu a znovu, aby byla dostatečně blízko. Žádný z námořníků se však neosměluje, žádný z nich neskáče.

Námořní zákon zní, že kapitán je povinen opustit potápějící se loď jako úplně poslední. Ale protože nikdo neskáče, rozhodne se za těchto okolností skočit jako první. Jako příklad, pro dodání odvahy. Skáče a bezpečně dopadá do záchranné lodi. A teď skáčou také i ostatní, skáčou s rizikem smrti a s odvahou zoufalství. Do záchranné lodi ale dopadají bezpečně. Skok kapitána je jen nedokonalým příkladem něčeho mnohem většího: Ježíš Kristus je ten začínající, „původce“ nebo také vůdce víry. On učinil ten první krok, je předchůdce všech, položil základ a tím nám dal dokonalý příklad, který máme následovat.

On je však současně i „dokonavatel víry“, který dobyl na kříži velkolepé vítězství, a jeho cesta víry skončila vítězně. Ano, Ježíš Kristus „zničil smrt a skrze evangelium vyvedl na světlo život a neporušitelnost“ (2. Timoteovi 1,10).

(závěr zítra)

pátek 31. květen

A ještě mnoha jinými slovy to dosvědčil a vyzýval je [apoštol Pavel]: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“

Skutky 2,40

Dramatická záchrana (5)

Poté, co kapitán lodi TEESWOOD skočil do záchranné lodi, sebrali odvahu také ostatní námořníci a jedním skokem se jeden za druhým dostali do bezpečí. S každým nájezdem záchranné lodi byly těžkosti větší, protože rozlomený parník se stával stále nebezpečnějším vrakem.

Už celou jednu hodinu se záchranný člun BORKUM neúnavně usiluje, již dvacetkrát se přiblížil a zachránil 13 mužů. Dva námořníci se však ještě stále nacházejí na ztroskotané lodi – a nemohou se odhodlat ke skoku. Jsou zoufalí, skleslí, jsou jako ochromení. A potom se převalí přes loď další silný příboj a bere je s sebou ...

Třináct námořníků bylo ze smrtelného nebezpečí zachráněno, protože připlul námořní záchranný křižník a jeho posádka pomáhala. Ti muži ze záchranné lodi byli nesobeckým a neúnavným způsobem připraveni je zachránit, je, docela neznámé lidi a to s nasazením svých vlastních životů – ale nakonec musel každý z námořníků skočit sám – jinak nemohl být zachráněn.

Také evangelium, to dobré Boží poselství chce zachránit a také může zachránit, protože Ježíš Kristus dokončil dílo spásy, které je dostatečné pro všechny lidi. Avšak každý člověk ho musí přijmout sám pro sebe. Vyžaduje to odvahu a důvěru, ale vyplatí se to.

A proto prosíme každého, kdo toto čte nebo slyší: Seberte odvahu a odvažte se ke skoku do náruče Ježíše Krista! Je to, jako by Bůh skrze nás vyzýval, proto vás prosíme na místě Kristově: Smiřte se s Bohem! (2. Korintským 5,20)

sobota 1. červen

Tomáš mu řekl: „Pane, ... Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.“

Jan 14,5.6

Putgarten nebo Puttgarden?

Jedna paní z Německa chtěla jet se svými dětmi přes Fehmarn do Dánska. Avšak místo názvu přístaviště trajektu Puttgarden (Fehmarn) zadala do své navigace „Putgarten“ a skončila v jedné malé obci na ostrově Rujána. Odtamtud už nebyla žádná možnost, jak pokračovat dále.

Na podzim roku 2007 projížděl řidič kamionu z Česka jihozápadní Anglií a zadal naproti tomu vše správně, avšak GPS systém ho v určitém okamžiku zavedl na opuštěnou, houštím zarostlou venkovskou silnici, kde nakonec v jedné zatáčce uvízl. Tento výjev byl obyvatelům nedaleké vesnice již známý, GPS systémy totiž opakovaně tuto zrádnou zkratku mezi dvěma státními silnicemi uváděly jako optimální spojení.

V našem životě se také často potýkáme s následujícími otázkami:

- Jakého cíle chceme dosáhnout?
- Která cesta tam vede?
- Kterému vůdci můžeme důvěřovat?

Tyto otázky jsou nanejvýš důležité – a právě tak i odpovědi! Obzvláště, když jde o konec naší cesty, který leží ve věčnosti. A k odpovědím na tyto otázky je výhradně oprávněn Ježíš Kristus, neboť On jako jediný zná pravdu a cestu pro nás, ano, protože On sám je ta cesta i pravda.

Je toto Ježíšovo tvrzení oprávněné a můžeme Mu opravdu věřit? Abychom to zjistili, nepotřebujeme a nesmíme čekat až do doby, kdy přijdeme na věčnost. Ti, kdo se nyní svěří Kristu a jeho slovu, budou mít jistotu již nyní! – To může zakusit každý sám osobně!

neděle 2. červen

Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve mne; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi mne poslal ty.

Jan 17,20.21

Myšlenky k Evangeliu Jana

Když se Pán modlil za ty Své, neměl před očima jen malou skupinu svých učedníků. Jeho srdce zahrnovalo všechny, kteří v Něho ještě uvěří. Většina lidí neuvěřila skrze ústní službu apoštolů, protože ti žili na zemi jen málo let.

Avšak slova apoštolů ve formě inspirovaných spisů Nového zákona nám zůstala a trvají. Od počátku to byl směrodatný základ všeho zvěstování evangelia – a je jím ještě dnes.

Ve spojení s tímto obsáhlým okruhem všech věřících vyslovuje Pán podruhé prosbu, aby byli jedno. Při porovnání s první prosbou si všimneme rozdílu: Tam byla jednota omezena na apoštoly a prosba zněla: „..., *aby byli jedno, jako jsme jedno my.*“ (v. 11) – Jedno v myšlení a jednání. Zde naproti tomu prosí: „..., *aby i oni v nás byli jedno.*“ To jistě znamená jednotu, která je tvořena tím, že věřící mají společný zájem o Otce a o Syna, protože vlastní věčný život.

Jaké je to svědectví vůči nevěřícímu světu, že lidé nejrozumnějšího kulturního a náboženského původu, kteří se k tomu lišili ještě společensky a intelektuálně, mohou být jedno! U prvních křesťanů byla tato jednota částečně poznatelná: „*Všichni, kdo uvěřili, byli jednoho srdce a jedné duše.*“ (Skutky 4,32)

pondělí 3. června

Ježíš odpověděl: ... Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.

Jan 3,7

Můj známý v Norfolku je stavitel lodí. Je to spolehlivý řemeslník. Když na nějaké staré lodi objeví slabé místo, jednoduše ho nezakytuje, nýbrž to místo pečlivě očistí a shnilý materiál nahradí novým, zdravým dřevem. Na svou dobrou práci, kterou dělá pro své spokojené zákazníky, je hrdý. Dlouho si myslel, že dobrou prací může uspokojit také Boha. Navenek se v jeho životě zdálo být všechno v pořádku.

Když jsem k němu jednoho dne přišel, stál u nově natřené lodi. „Nová loď?“ zeptal jsem se. „Ne, jen opravená,“ odpověděl. – „Ale vypadá jako úplně nová: Lak je nový, nemohu na ní najít žádnou záplatu.“ – „Ano,“ poznamenal, „ale protože jsem tu práci dělal já, tak o těch místech vím. Možná podle tebe vypadá všechno velmi dobře, přesto opravené lodi nemůže člověk říkat nová.“ – „Docela správně“, odpověděl jsem mu, „a stejně tak nemůžeš hříšného člověka nazvat novým člověkem, ačkoli zevnějšek, který lze vylepšit dobrými skutky, může být také pěkný. Ty se musíš narodit znovu! Žádný člověk nedokáže svůj charakter, svoji přirozenost skutečně změnit nebo zdokonalit. Bůh však z tebe může udělat něco docela nového.“

Toho dne si stavitel lodí připustil, že ze své vlastní síly se novým člověkem stát nemůže. Před Bohem vyznal, že byl hříšníkem. A potom směl zakusit, že „v Kristu“ není žádné záplatování, nýbrž že On činí něco docela nového.

Ježíš, zemřel na místě tvém / proto ti Bůh také může odpustit, / nic jiného nenaplní tvou duši! /
Nechceš dnes omilostněn být? / Milost, milost, milost ti odpouští a očišťuje tě! / Boží milost přináší
spásu tobě i mně.

Julia Harriet Johnston (1849–1919)

úterý 4. červen

[Syn Boží], který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

Galatským 2,20

Isaac B. Singer (1904–1991) se narodil v rabínské rodině. Psal básně a povídky, z počátku v hebrejštině a poté v jidiš. Roku 1935 emigroval do Spojených států amerických a v roce 1978 obdržel Nobelovu cenu za literaturu.

Když popisoval své dětství ve Varšavě, věnoval jednu celou kapitulu mlékaři Reb Ascherovi. Tento muž totiž jemu a jeho rodině zachránil život. Singer o tom vypráví:

Tenkrát bylo u nás doma již vše připraveno na oslavu svátku stánků, a protože bylo už dost pozdě, šli jsme spát. Zapomněli jsme však zhasit svíčky. Reb Ascher jel pozdě v noci na nádraží, aby vyzvedl mléko, a když míjel náš dům, zahlédl v našem obývacím pokoji neobvyklé světlo. Uvnitř hořelo. Zvonil jako na poplach, pak rozrazil bránu a vyběhl po schodech nahoru, kde vší silou vyrazil dveře bytu. Všichni spali. Křičel a při tom vzal deku, aby uhasil požár – právě začal hořet pult a modlitební knihy.

Isaac Singer píše: Reb Ascher byl jediným člověkem, který byl v tuto hodinu vzhůru, jediný, který se neostýchal dělat hluk tak dlouho, dokud někdo nepřišel, a také byl odhodlán dát za nás v sázku svůj život.

Od Reb Aschera směřují mé myšlenky k Ježíši Kristu, Božímu Synu, který nejen nasadil svůj život, nýbrž který „*vydal sebe samého za mne*“. On byl totiž tím jediným, který mě mohl zachránit, jediný, kterému má ztracená bytost nebyla lhostejná, jediný, který byl hotov jít kvůli mně na smrt. On „*mne zamiloval*“ a zachránil mě před věčnou smrtí. A za to mu chci věčně děkovat!

středa 5. červen

V pokoji budu uléhat i spát. Hospodine, ty sám mi připravuješ bezpečné bydlení.

Žalm 4,9

Pohled do nebe

Obraz, který ho i po 70 letech stále ještě děsí ve snu.

Je den-D, tedy 6. června 1944, den invaze spojeneckých jednotek v Normandii. Ty chtějí dobýt úsek pláže, který se bude později jmenovat „pláž Omaha“. Jeho jednotka má zdržet nepřítele a zatlačit ho zpět. Vidí, jak jeden ze spojeneckých vojáků skáče z rampy vylodovacího člunu, prodírá se vodou a běží k útesu naproti němu. Tu vystřelí a zasahují toho amerického vojáka přímo do hrudi. Ten klesá na kolena, pokládá před sebe do písku svůj samopal, sundává si svou přilbu a vzpíná své ruce. Potom zakloní svou hlavu na šíji a hledí do nebe. Dokud se neskácí.

Obraz tohoto vojáka má stále znovu před očima. Ne, neděsí ho ti mnozí mrtví z války, ne, jen tento jeden, který se modlil, dříve než zemřel. Musí na to myslet zas a zas: „Jak jen může být člověk tak zbožný, že i v poslední vteřině svého života se ještě modlí?“

Možná také i vás sužuje nějaký konkrétní prožitek z vašeho života a stále znovu se vám před očima zjevuje jedna tatáž scéna: nějaké slovo ... nějaké setkání ... nějaký pohled. V myšlenkách nebo ve snech. Náhle a znovu a znovu.

Ale nemluví k vám skrze tuto vzpomínku Bůh? Jeho přáním je, abyste Mu řekli o tom, co vás děsí a co vás tíží. On vám chce dát odpuštění, chce vám darovat pokoj. Chce, abyste mohli být vnitřně klidní. Klidní vzhledem k výčitkám, otázkám a vině ve vašem životě – klidní především při pohledu na věčnost.

V ten den, v kterémž se třísti budou strážní domu, a nakřiví se muži silní, a ustanou melící, proto že jich málo bude, a zatmí se ti, kteříž vyhlédají z oken.

Kazatel 12,3 (BK)

Moudrý král Šalomoun zde obrazně popisuje stárnutí člověka. Ruce – „strážní domu“ – se později často začínají třást, končetiny se „křiví“, zuby – „odpočívající melící“ – ubývají a oči se „zatmí“ – zrak ochabuje. Toto téma, kterého se tu Šalomoun dotýká, není vůbec oblíbené. Mladší lidé se na stáří neteší a mnohým starším přibývá omezení, se kterými musí bojovat.

Pokroky v medicíně, zvýšená mobilita nebo sofistikované pomůcky pro tělesná postižení na tom mohou změnit jen málo. Stárnout nikdo nechce, avšak přesto se to děje.

Jak dobré je potom vědět, že život zde na této zemi není úplně vše. Když známe Boha jako věčného Otce, máme naději na další život. On nám totiž poslal Svého Syna Ježíše, abychom skrze víru v Něho mohli žít věčně. Jemu smí věřící pevně důvěřovat – právě, když stárne, když ho opouští jeho síla, když se musí učit žít s omezeními.

Bůh není Bohem silných. On pečuje obzvláště o ty staré, nemocné a slabé: „*Unavenému dává sílu a bezmocného zahrnuje zdatností.*“ (Izaiáš 40,29)

Kdo složí svou důvěru v Boha, ten smí vědět: „*Proto neochabujeme; i když náš vnější člověk chátrá, ten vnitřní se však den ze dne obnovuje.*“ (2. Korintským 4,16)

Ano, pohled věřícího směřuje k jeho věčné vlasti, k jeho „vytouženému přístavu“ (Žalm 107,30), tam kde již nyní je jeho Pán a Spasitel. A tato naděje dává sílu pro stáří – a to až do toho slavného cíle.

pátek 7. červen

Je-li však naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří hynou. Jim, nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Krista, jenž je obrazem Božím.

2. Korintským 4,3.4

Pro japonského námořníka Kouriho, platí jen jedno: potěšení. S Ježíšem Kristem by za ním neměl nikdo chodit – to je pro něj Bůh cizinců.

Jednoho večera je Kouri zase na cestě vykřičenou čtvrtí Tokia. Tu cítí, jak se nějaká ruka dotýká jeho rukávu. Někdo mu podává leták. Co to zas je? Asi zase nějaký ten křesťanský spisek? Mačká ho a zahazuje pryč.

O něco později jde Kouri opět tou stejnou ulicí. Skupinka křesťanů tu zpívá píseň o své víře. Kouri přichází blíže a naslouchá. Nakonec vystoupí jeden mladý Japonec a čte: *„Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží.“* (1. Korintským 1,18)

Kouri poslouchá; začátek toho textu považuje za zajímavý a dobrý: *„Slovo kříže je totiž bláznovstvím“* – ale potom ten nepříjemný dovětek o jítí do zahynutí! A teď předčítající dodává stále ještě silným hlasem: *„Ano, bláznovství těm, kteří hynou. A pokud si tu někdo myslí, že evangelium je bláznovství, potom je to jistým znakem toho, že se ubírá do ztracení.“* Ta slova zasáhla Kouriho jako blesk. Patří i on k těm, „kteří hynou“?

Na konci akce jde Kouri k tomu mladému kazateli evangelia a nyní má opravdové přání lépe porozumět „slovu kříže“. Nyní chce vědět více o Boží moci, moci, která může zachránit.

Chvalte Hospodina, všechny národy!... Neboť je mocné nad námi jeho milosrdenství.

Žalm 117,1.2

„Nad námi je Bůh“

Jednoho jasného letního dne jsme brzy ráno vstali, abychom vystoupili na Silvretthorn ve východních Alpách. Během výstupu směřovaly naše pohledy stále znovu vzhůru k 3244 m vysokému vrcholu. Čím výše jsme vystoupali, tím lépe byl vidět nově postavený kříž na vrcholu hory. Čerstvostí zářící dřevo se vyjímalo v jasné modři nebe. Když jsme dosáhli vrcholu, mohli jsme si přečíst tmavý, vypálený nápis: „Nad námi je Bůh.“ Tento nápis se nás jako mladých křesťanů přirozeně hluboce dotkl.

Z té výšky se nám při naprosto jasném výhledu otevřelo působivé panorama, kterým jsme byli za náš namáhavý výstup odměněni.

„Nad námi je Bůh,“ to znamená, že „nad námi“ je Někdo, komu jsme dlužni odpovědnost. Když to akceptujeme, bude to jen k našemu dobru, protože Bůh má pro náš život dobrý plán. „Nad námi je Bůh“ – On má autoritu nad naším životem a On ve své dobrotě nad námi bdí.

Několik desetiletí po tomto zážitku v horách se mi do rukou dostala aktuální fotografie stejného vrcholového kříže. Dřevo bylo zvětřalé a nápis byl obtížně čitelný. Jak velmi pravdivým se však ukázalo to doslovné znění v mém životě! Bůh byl ochranou „nade mnou“. Každý den. On byl přítomen se svojí dobrotou, také i v těžkých situacích.

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a celé mé nitro jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci. On vykupuje z jámy tvůj život, korunuje tě milosrdenstvím a slitováním.“ (Žalm 103,1-4)

neděle 9. červen

Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne.

Jan 17,22.23

Myšlenky k Evangeliu Jana

V první části modlitby se Pán modlil za to, aby byl oslaven Otec; ve druhé části myslí na ty Svě a prosí Otce, aby je zachovával v době Jeho nepřítomnosti – aby On byl viděn v jejich životě. V závěrečné části jde Ježíš v myšlenkách až k budoucí slávě. Je to Jeho vůle, aby ti Jeho obdrželi a viděli Jeho slávu.

Jaká to je nepochopitelná skutečnost: Sláva, kterou Kristus jako člověk obdržel od Otce, když se navrátil do nebe, je nyní darována také věřícím! Čím si ji zasloužili?

Pán zde mluví tak, jako kdyby již nyní vlastnili Jeho slávu. V Boží radě je totiž oslavení věřících už neodvolatelně stanoveno (Římanům 8,30). Jako Otec a Syn, tak mají také věřící být jedno ve slávě. To je dokonání jednoty, jak zde na zemi není dosaženo. V nebi ale bude Kristus v těch Svých neomezeně oslaven. Zdrojem slávy je Otec sám. On se plně zjevil ve Svém Synu Ježíši Kristu. A tato božská sláva se pak zjevuje ve věřících.

Jednoho dne Ježíš Kristus opět přijde. Všichni lidé Jej uvidí. Pak svět s velkým údivem pozná, kdo On je: Otcův Vyslanec. Kromě toho bude v těch, kteří Jej potom budou doprovázet, viditelná Otcova láska. Jsou milováni toutéž láskou, jakou Otec miluje Svého Syna! – Znáte něco z této lásky?

pondělí 10. červen

Jak příhodné jsou na horách nohy toho, kdo přináší novinu, kdo zvěstuje pokoj, kdo přináší dobrou novinu, kdo zvěstuje záchranu.

Izaiáš 52,7

V zimě roku 1940 byl farář Wilhelm Busch (1897–1966) opět zavřen tajnou státní policií do vězení. Když tak seděl ve své cele, kde bylo ticho, zima a pomalu se v ní šířilo před dlouhou a bezesnou nocí, tu najednou slyšel: „Hej, ty nový!“ a pak: „Vylez nahoru k oknu a šepť ven, budeme si tak moct popovídat.“

Busch tedy přisunul stůl k oknu, postavil si na něj židli a vylezl na ni. Nyní mohl ve stoje dosáhnout na mříž okna cely, a když se k ní přitáhl a zašeptal z okna, slyšeli ho i ti další vězni, neboť kousek od budovy stála zeď, od které se vyslovená slova odrážela zpět dovnitř. Tak zjistil, kdo byli jeho spoluvězni: opravdu pestrá společnost! Slyšel o jejich potížích, jejich strachu a také jejich beznaději.

A tak jim večer co večer zvěstoval evangelium: stavěl věž, aby na ni vystoupil a potom se mohl přitáhnout k mříži. A zatímco na ni visel jako opice, kázal. Po biblickém verši následovalo objasnění – dlouhé podle toho, jak mu stačila síla, protože po chvíli se musel mříže krátce pustit, aby se znovu nadechl. Byla to kázání více než krátká, ale zpětně viděno psal: Neviděl jsem žádného z mých posluchačů, ale napjaté poslouchání bylo doslova cítit.

Pisatelé tohoto kalendáře také žádného jejich čtenáře nebo posluchače nevidí, ale stejně jako Wilhelm Busch jsou i oni přesvědčeni, že evangelium o Ježíši Kristu musí být kázáno a vysvětlováno. Bible odpovídá na problémy a otázky lidí i dnes – a to konkrétně a docela osobně!

úterý 11. červen

Kdyby tvůj zákon nebyl mým potěšením, byl bych už ve svém soužení zahynul. Na tvá přikázání nikdy nezapomenu, neboť mi dávají život. Jsem tvůj – pomoz mi.

Žalm 119,92–94

Matčina Bible

Bylo to v srpnu 1944. Dlouhá řada politických vězňů stála ve vstupním prostoru koncentračního tábora. Museli odevzdat všechny svoje osobní věci.

Jeden z vězňů by si rád ponechal Bibli, kterou mu při rozloučení dala jeho matka. Na psacím stole ležel papír, kde bylo uvedeno jeho jméno, věk a adresa. Ten dokument musel podepsat a tak si Bibli před podepisováním klidně položil na stůl. Důstojník vzal tu knihu do ruky a tázavě se podíval na vězně. Ten tiše řekl: „To je Bible mé matky.“ Muž pokrčil rameny a vrátil mu ji.

Proč chtěl mladý muž zachránit tu knihu? To by přesně nedokázal říci. Především asi proto, aby měl v tom osamění upomínku na svou matku. Potom si však, ztrápený hladem, zimou a zlým zacházením v Bibli začal číst; a v ní našel útěchu a povzbuzení. Později napsal: „Dobře si vzpomínám na den, ve kterém se mi Bůh zjevil skrze slova Bible: *„V tobě, Hospodine, hledám útočiště; kéž nejsem nikdy zahanben. Vytrhni mě pro svou spravedlnost!“*“ (Žalm 31,2)

Pak jsem se začal modlit, tak jako jsem to nikdy předtím neudělal. Ve své bídě jsem volal k Bohu, a On mé volání slyšel. Bůh je věrný: On mi odpověděl. V Jeho knize jsem poznal Jeho lásku, která je zjevena v Ježíši. Ano, Ježíš zemřel, aby zachránil ztracené lidi – aby zachránil mě.“

středa 12. červen

Když se Daniel dověděl, že byl vydán takový předpis, šel domů, kde měl ve střešní místnosti okna otevřená směrem k Jeruzalému, a tam jako vždy třikrát denně poklekal na kolena, modlil se a vzdával chválu před svým Bohem, neboť tak to činil i dříve.

Daniel 6,11

Urozený mladý izraelita Daniel byl odveden králem Nebúkadnesarem jako zajatec do Babylona. Král ho nechal společně s dalšími vychovat pro službu na svém dvoře. Bůh dal Danielovi schopnost chápat význam snů. Tím se později dostal do vysokého postavení v Babylonské říši. Také i za jeho nástupce, perského krále Dareia, zastával Daniel znovu vysoký úřad. Když však chtěl Dareios svěřit Danielovi ještě více moci, vstupují do tohoto plánu protivníci. Ti přimějí krále k tomu, aby vystavil dekret, který směřoval proti Danielovu obyčeji – proti jeho modlitbě k Bohu, kterou se modlil třikrát denně.

Daniel na toto nařízení nebere zřetel, ačkoli ví, jak krutě vládnou panovníci jeho doby a že často vyžadují od svých poddaných Bohu rovnou úctu. A běda tomu, kdo jim odporuje!

Co však vede Daniela k tomu, aby dal všanc svůj život? – Daniel má k „Bohu nebe“ blízký vztah. On ví, že jeho Bůh je větší než král Dareios. Je si jistý, že také nyní je Bůh na jeho straně a chce Ho za všech okolností oslavit. A skutečně: Ten Všemohoucí zasahuje a zachraňuje ho – ne před lví jámou, ale před lvy samými. Jaký zázrak!

Možná se při tomto pravdivém příběhu ptáme sami sebe: Čekat na zázrak, není to nereálné? – Jak by mohl Bůh zasáhnout? To před tím samozřejmě nevěděl ani Daniel, ale přesto svůj úděl s plnou důvěrou vložil do rukou všemohoucího Boha. Jak mnoho věřících se již ve své nouzi svěřilo tomuto Bohu a zakusilo předivnou Boží pomoc. Ne, nemusí to proběhnout tak jako u Daniela, neboť Bůh má bezpočet možností jak nám pomoci, ale člověk musí vést svůj život v souladu s Bohem tak důsledně jako Daniel.

Neboť si říkala: „Jestliže se dotknu třeba jen jeho šatů, budu zachráněna.“

Marek 5,28

Tato žena musela žít se svým utrpením celých dvanáct let. Na léčení vynaložila celý svůj majetek, aniž by se jí vedlo lépe. Naopak: ta nemoc se stále zhoršovala! Zjevně slyšela mnoho o Ježíšovi a nyní byl v její blízkosti. Pevně věřila, že On jí může pomoci. Tu příležitost musí využít.

Okolo Pána Ježíše se tlačí mnoho lidí. Mluvit s Ním proto ta nemocná nemůže, ale ona spoléhá na Jeho moc. Ona je přesvědčena, že k uzdravení stačí pouhé dotknutí se Jeho oděvu. A tak „*dotkla se jeho šatu*“ – a byla uzdravena! Víra v Krista a v Jeho moc bude vždy odměněna.

Ježíš se rozhlíží kolem a ptá se, kdo se Ho dotkl. Boží Syn se ptát nepotřeboval. On však chtěl s tou ženou mluvit a dát jí ještě mnohem více, než ona od Něho již získala. Tu ona s leknutím před Ním padla a „*řekla mu celou pravdu*“. Vylíčila Ježíšovi zcela otevřeně svůj zoufalý stav, ve kterém je On její jedinou nadějí. Ona už zakusila Ježíšovu moc – a nyní se učí znát také lásku Božího Syna. Jaké to srdečné milosrdenství, jaká hluboká láska spočívá v Ježíšových slovech: „*Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď uzdravená ze svého trápení.*“

Jde-li o uzdravení z nemoci hříchu a utrpení, které způsobuje, platí to samé: ani „lékaři“ tohoto světa, ani my sami si nemůžeme pomoci, ani tehdy ne, když na to vynaložíme naši veškerou sílu a náš veškerý majetek. Naší jedinou nadějí je Kristus. On má tu moc a lásku, aby nás uzdravil a daroval nám pokoj.

pátek 14. červen

Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

Jan 6,37

Jak srdečné pozvání! Přijít může a smí každý, nikdo nebude odmítnut. Ježíš Kristus nás zve, abychom přišli k Němu. A ten kdo přijde, si smí být jistý, že bude vpuštěn a přijat. Tady se schází vedoucí koncernu vedle praktikanta, učitelka vedle žákyně, duchodce vedle mládence, počestný občan vedle vězně. Přicházejí ze všech společenských vrstev a kultur a nad to ze všech věkových skupin. Jak rozmanitá společnost! A všichni mají jeden směr a jeden cíl: k Ježíši Kristu.

Při tom neexistují žádné vstupní požadavky, žádná přijímací zkouška, žádný numerus clausus (uzavřený/omezený počet), žádná skupinová metoda výběru, žádná dočasná praxe jako zkušební provoz, žádná zkušební doba. Není to úžasné?

„*Kdo*“ znamená každý – a „*kdo ... přichází*“, to znamená teď, dnes a zde, za života, ne až jednou později a už vůbec ne v dalším životě. Mimo to také říká „*ke mně*“. Tedy žádný libovolný cíl, žádné svévolně zvolené náboženství. „*Ke mně*“ znamená skrze Ježíše Krista, neboť On je „*ta Cesta, Pravda i Život*“ (Jan 14,6). Avšak dnešní biblický verš nejen zve – on také nabízí naprostou bezpečnost a spolehlivost. Smím si být jistý: Když přijdu k Ježíši, nikdy nebudu „sedět před dveřmi“. – „Nebudu Jím odstrčen“ to platí pro příchod i pobyt. Mé spasení, které se jednou stalo, je absolutně jisté. Jak úžasné!

Kdo je „uvnitř“ a je takto skryt ví, že nemůže mlčet. Ten bude takové, kteří jsou ještě „venku“, zvát, aby přišli k Ježíši. Také i oni mají zažít, jak je to příjemné, být přijat a být milován.

Pojď k Spasiteli, pojď ještě dnes! / Řid' se Jeho slovem, nyní je ještě čas! / Je nám nablízku, připraven žehnat, / a tak laskavě volá: „Pojď!“

George Fr. Root (1820–1895)

Vím, Hospodine, že ... pokořils mě pravdou. Jak příjemné jsou mému patru tvé řeči, mým ústům jsou sladší než med.

Žalm 119,75.103

Dobrá medicína

Jedna dáma, která často bojovala s trudnomyslností, se nakonec rozhodla vyhledat jednoho slovuťného lékaře. Tento muž se vyznačoval zvláštní znalostí lidí. Položil ji řadu otázek, poznamenal si její odpovědi a zamyšleně ji pozoroval. Následně uvěřil, že poznal její problém. Aniž by jí něco předepsal, postavil se a řekl: „Ode dneška, prosím, čtěte každý večer jednu hodinu ve vaši Bibli. A po měsíci bych vás tu opět rád viděl.“

Ta dáma se rozloučila, aniž by měla úmysl na toto doporučení přistoupit. Myslela si: „On si snad ze mě dělá legraci. Přece jsem sem nepřišla, abych vyhledala kněze, nýbrž lékaře.“ – Přesto si večer vyndala Bibli: „Koneckonců nic to nestojí a já chci tuto ‚léčbu‘ vyzkoušet.“ Četla si, a po nějakém čase měla potřebu se i modlit. Tak to šlo večer co večer. Postupně jistá vnitřní vyrovnanost zahнала její temné myšlenky. A pak opět navštívila lékaře.

„Na vás člověk hned vidí, že se vám vede lépe!“ zvolal. „A to mě vůbec nepřekvapuje. Předepsal jsem vám totiž tu samou ‚léčbu‘, kterou používám sám při sobě.“ Z psacího stolu vytáhl velmi používanou Bibli a pokračoval: „Vidíte tuto knihu? Z ní si čtu každé ráno. Nikdy nezačínám své konzultace, aniž bych konzultoval s ní. Dává mi vnitřní oporu. Neděkujte mně, ale děkujte Bohu! A především – pokračujte v této ‚léčbě‘ dále.“

neděle 16. červen

Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před založením světa.

Jan 17,24

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pán je v myšlenkách už v nebi, v domě svého Otce. Naproti tomu učedníci jsou ještě zde v tomto světě. Avšak On od nich nechce být provždy oddělen: On chce opět přijít a vzít je a mít je věčně u sebe – tam, kde je On. Toto přání srdce Pán sdělil svým učedníkům už na začátku svých řečí na rozloučenou (kap. 14,3). Zde říká svému Otci ještě jednou, jak velmi touží po těch Svých. A jak na to mohou věřící odpovědět? – „*Amen, přijď, Pane Ježíši!*“ (Zjevení 22,20)

Krásnější místo přebývání, než je dům Otce, nemůže existovat. Tento dům není součástí stvoření, nýbrž je to věčné místo Božího přebývání. Tam nikdy nebyla ani stopa hříchu! Avšak to samo není to, co činí to místo pro věřící tak přitažlivým. On sám, který je miloval a dal sebe samého za ně – On sám je tam. „Navždy být s Pánem“ znamená naprostou dostatečnost a dokonalé štěstí.

Věřící budou na věčnosti hledět na slávu Božího Syna. Není to ona sláva, kterou nezná nikdo než jen Otec (Matouš 11,27). Ani to není sláva, kterou s nimi chce sdílet a kterou svět uvidí při jeho zjevení se (Jan 17,23; Koloským 3,4). Je to sláva, která je nejužším způsobem spojena s věčnou láskou mezi Otcem a Synem. Vlastnil ji před založením světa a vlastní ji nyní jako člověk. Tato sláva leží zcela mimo tento svět a je určena jen pro takové, kteří mají svou vlast v nebi.

pondělí 17. červen

Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života.

Jan 6,68

Bolesti si rozmnožují ti, kdo běhají za jinými bohy.

Žalm 16,4

Toho nenásledujte!

Znáte pověst o flétnistovi, který osvobodil město Hameln od krysí pohromy? – Když však nedostal slíbenou odměnu, vylákal svou nebezpečně okouzlující hrou na flétnu děti z města a odvedl je daleko.

Podobně jako tento krysař z Hamelnu to dělá také Boží protivník – ďábel. On ví, jak může na lidi zapůsobit, a začíná s tím již u dětí. Pohled do literatury a médií, které se zaměřují na děti, někdy naprosto jasně ukazují satanův vliv. Svádění ke zlu se všemi jeho strašnými důsledky je v každé věkové skupině velké. Satan svými „flétnovými tóny“ dokázal odloudit od Boha již první lidský pár. A šťastnými se skrže to nestali. Ba naopak, oni a jejich potomci poznali „mnohé bolesti“ jako následky hříchu.

Tomu, jak vypráví jedna známá báje, byl vystaven také Odyseus a jeho společníci. Pluli kolem jednoho místa, kde zlopověstné sirény svým omamným zpěvem lákaly lodníky do zkázy. Ten hrdina přikázal svým mužům, aby si ucpali uši voskem a sám se nechal připoutat ke stěžni lodi. Tedy už v dávných dobách člověk něco věděl o síle svádění a jeho ničivých následcích.

Krysař a sirény jsou jen bájně postavy. Naproti tomu ďábel a jeho svůdný vliv jsou ve všech dobách realita. A proto je tak velmi důležité být ostražitý. Naopak Ježíš Kristus, Boží Syn, nám ukazuje cestu k pravému, věčnému životu. Kdo Ho následuje, bude bezpečně přiveden „domů“, do věčného života.

úterý 18. červen

Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu!

Žalm 96,2

Někdy je člověk v nebezpečí, aniž to ví – a je zachráněn a opět na to zapomene!

Září 2011. Už po několik dní prší proudem. Malé potůčky, které se vlévají do Rýna, se stávají nebezpečnými potoky. Po železniční trati u St. Goar jede vlak Intercity. Náhle se před lokomotivou objevují nakupené hromádky horniny ze skalního sesuvu. Strojvedoucí nedokáže lokomotivu dostatečně rychle zabrzdit a vjíždí do hromady sutin. Těžká elektrická lokomotiva je vytlačena z trati a zůstává stát až na protilehlé železniční koleji. 800 lidí může opustit vlak nouzovými východy. Téměř všichni nezraněni.

Lokomotiva stojí na protější koleji. A zdá se to jako zázrak, že v tomto okamžiku po této tak frekventované trati neuhání v protisměru žádný vlak a nesráží se v místě nehody. Pak by se části vlaku zřítily do Rýna, pak by naprosto jistě byli zranění a možná i mrtví. A co vedlo k tomu, že se tak nestalo? Nenadálý výpadek stavědla. Náhoda?

Tím ale tento příběh ještě nekončí. Obvykle jezdí Intercity s řídicím vozem vpředu. Ale z důvodu nějaké provozní poruchy byla pro tuto jízdu dopředu postavena lokomotiva. Kdyby byla vzadu, tlačila by vlak před sebou a vozy by byly vytlačovány z kolejí až do okamžiku kdy by lokomotiva konečně zastavila. Je také toto pouhá náhoda?

Možná, že až později si mnoho postižených uvědomilo, proč to nedopadlo mnohem hůře. A možná, že mnozí byli také i vděční. Ale komu? Strojvůdci ... náhodě ... velikému Bohu?

Jak je dobře, když člověk ví, že jeho život je v Boží ruce a uvědomuje si, že každého dne zažívá Boží pomoc – a potom jde a tomu velikému Bohu děkuje za Jeho záchranu a opatrování!

A vzal dítě a postavil je doprostřed nich; pak je vzal do náručí a řekl jim: ...

Marek 9,36

Překvapivá situace. Muž bere dítě a staví ho doprostřed dvanácti mužů, kteří ho doprovázejí. Potom se sklání a bere dítě do náručí. Takový je Ježíš! Jakou lásku projevuje Spasitel světa tomuto dítěti! To dítě jistě nemuselo mít strach. Možná bylo zpočátku překvapené, ale přece jen nikam neuteklo. A nechalo se od toho muže obejmout. Jak dojemná scéna.

Být „objat“ někým z našich milých blízkých nebo někým z přátel, to nám dělá dobře. A když nám někdo, od koho bychom to vůbec nečekali, prokáže opravdovou lásku, udělá to na nás dokonce trvalý dojem. Nebyli jsme možná příliš pochybovační a neodhadli jsme tu osobu špatně? To zvláštní na dětech je, že nejsou podezíravé. A od nich se můžeme poučit. Přistupme k Ježíši tak jako dítě! On to s námi myslí jen dobře! On chce být naším Zachráncem. Proto On také přišel na svět: „*přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno*“. (Lukáš 19,10) Pán Ježíš Kristus nás chce osvobodit od našich hříchů a darovat nám věčný život.

Uvědomovat si, že jsme Jím milováni, nás činí nekonečně šťastnými. Budeme zažívat, že Jeho milující rámě jsou také silné ruce, které nás podpírají a nás nesou, abychom neumdlévali. Jednoho dne přivede On ty Své do domu do věčné vlasti – tam, kde On je doma a kde bydlí Božská láska.

Jist v loktech Ježíšových, jist v něžném objetí,
si v stínu Jeho lásky smím sladce hovětí.
Jsa tíhy žalu zbaven a pochybností prost,
jen málo ještě zkoušek, jen málo slz a dost!

Jakože živ je Hospodin, ... jemuž sloužím.

1. Královská 17,1

Ta druhá ruka

V úzkém kroužku vyvstala otázka: „Je možno lidi přimět/povzbudit k tomu, aby ještě věřili v zázrak?“ Jeden lékař k tomu velmi sebevědomě zmínil: „Veškerá víra v zázraky nemůže obstát proti výsledkům moderní vědy.“ Tu jeden mladý muž proti tomu vznesl námitku a zeptal se: „Smím vám předvést jeden improvizovaný zázrak, abyste viděl, k čemu se při posuzování dojde?“

Vzal ze stolu malé pravítko a držel ho mezi dvěma konečky prstů. „Co se asi stane, když ty konečky prstů roztáhnu? Samozřejmě mi řeknete: Potom to pravítko spadne na zem a zůstane tam ležet a kvůli gravitační síle tomu tak musí být, to je celkem jasné. Když však to pravítko zůstane ve vzduchu, co potom?“ – „To by pak byl zázrak,“ potvrdil lékař.

V tom ten mladík otevřel ruku a nechal pravítko padat. Ale nečekaně ho opět chytil druhou rukou. „Vidíte?“ řekl, „ukázal jsem vám zázrak.“ – Lékař byl v obličeji celý rudý. „To je tedy vrchol!“ vybuchl. „To pravítko přece zachytila vaše druhá ruka! Kdyby zůstalo volně ve vzduchu, to by pak byl ...“

„Děkuji,“ odpověděl ten mladý muž, „že mluvíte o té druhé ruce. Když ta totiž neočekávaně vstoupila do akce, dokázala něco, co se předtím našemu rozumu zdálo jako nemožné. Síla gravitace byla překonána skrze jinou, nějakou ještě větší sílu!

Ta druhá ruka! Kdybychom ji mohli vidět pořád, potom by už nevznikaly žádné rozdílné názory ohledně zázraků, které činí Bůh. – Já patřím k lidem, kteří ve svém životě tuto druhou ruku pocítili již častokrát, ruku, která dělá nespočetné zázraky každý den.“

pátek 21. červen

Lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo jedná zle, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny.

Jan 3,19.20

Žijte jako děti světla.

Efeským 5,8

„Každý, kdo jedná zle“ – při tom nemáme myslet jen na špatné zlozvyky nebo pouze na těžké zločiny. Ne, to se týká všech, všech lidí, kteří se ve svém životě od Boha a Jeho světla odvracejí.

Navenek sice můžeme vést bezúhonně životy, které jsou v mnohém dokonce i příkladné, ale kdesi hluboko uvnitř máme všichni místa, která bychom si raději ponechali pro sebe. Hřích a vina s sebou vždy nesou také i stud. U mnohých je pak následkem hra na schovávanou před světlem pravdy, a osobou, která ji ztělesňuje: Ježíšem Kristem.

Bible ví, že člověk je opravdu dovedný v unikání před Bohem – před světlem. Boží měřítko pro dobré a zlé nahrazuje takový člověk vlastními pravidly. Toto však není řešení, nýbrž v konečném důsledku to přináší ještě více tmy. A my pak přijdeme do zahynutí.

Před Ježíšem se nebudeme moci skrýt natrvalo. On zná naše nitro. A jednoho dne po tomto životě se před Ním budeme muset zodpovídat.

Dobrá zpráva je, že se na to můžeme připravit. Také s temnotou, kterou Bůh v našem životě odkrývá, se nemusíme vyrovnávat sami. Ne, za to již zaplatil Ježíš na kříži. A my teď smíme celou vinu, ty malé, ale i ty nejhorší hříchy přinést Jemu a rozhodnout se pro život v Jeho světle.

Ježíš k nim opět promluvil: „*Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, ... bude mít světlo života.*“ (Jan 8,12)

Protože se již mnozí pokusili sestavit vyprávění o událostech, které se mezi námi naplnily, ... rozhodl jsem se také já ..., že ti to po pořádku vypíši, vznešený Theofile.

Lukáš 1,1.3

Tato slova uvádějí Evangelium podle Lukáše. V době jeho sepsání již existovala nějaká vyprávění o životě a úmrtí Ježíše. Proč se pak v Bibli nalézá právě Lukášova zpráva a ty jiné ne? Poněvadž nebyly prvními křesťany považovány za Bohem inspirované, protože se nezakládaly na přímém svědectví apoštolů. To však vůbec neznamená, že by nutně byly falešné. Inspirovaný text ale představuje ty věci popsány tak, jak to chce Bůh.

To nám také objasňuje, proč ta čtyři Evangelia sice z velké části líčí události shodně, ale současně se v různých pohledech od sebe liší.

Matouš, sám Žid, se obrací na Židy a popisuje Ježíše především jako Mesiáše Izraele. Marek, který byl kdysi nevěrným služebníkem, představuje Krista jako věrného a dokonalého Služebníka. Lukáš, lékař, se na Něho zaměřuje jako na opravdového člověka, zatím co Jan představuje Ježíše jako Božího Syna.

Evangelia – stejně jako celá Bible – jsou dokumenty, jejichž autorem je sám Bůh. Inspirace však nevylučuje ani charakterové vlastnosti pisatelů ani úroveň jejich zkušeností. Není to tedy čistě nějaký diktát.

Prostřednictvím Bible k nám lidem mluví Bůh. A právě to ji činí tak důležitou! Když čteme Slovo Boží správně, zjišťujeme, že Bohu nejde jen o pouhé podání zpráv. Ne, On nám sděluje mnohé o sobě samém, a jeho nejvyšším cílem je, abychom poznali jednu osobu: Jeho Syna Ježíše Krista. – Jak dobře Ho znáte vy?

neděle 23. červen

Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal. I tito poznali, že ty jsi mne poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich.

Jan 17,25.26

Myšlenky k Evangeliu Jana

Nikdy neexistoval tak spolehlivý svědek o nějaké věci nebo nějaké osobě, jako jím byl Kristus o Bohu Otci. Avšak svět Otce nepoznal a nepřijal Ježíšovo svědectví, nýbrž stále více se proti němu vzpíral.

V této souvislosti Boží syn nepoužívá oslovení „Svatý Otče!“ jako v 11. verši, kde jde o zachování věřících, nýbrž říká: „*Spravedlivý Otče!*“ Jednoho dne svět kvůli svému hříchu pocítí Boží spravedlnost.

Učedníci naproti tomu poznali v Ježíšovi Otcova Vyslaného, přijali Ho a následovali Ho. Jim mohl Pán oznámit jméno Otce. V 6. verši mluvil o tom, že zjevil jméno Otce. Každý podstatný rys Boha Otce se stal viditelným v Ježíšově životě. Avšak On oznámil, kdo je Otec, nejen svým životem, nýbrž také svými slovy. A tato slova budou po jeho nanebevstoupení slyšena skrze apoštoly.

Vše mělo sloužit tomu účelu, aby Otcova láska, která byla ve své celé plnosti v Synu, byla také „v nich“. Kristus si byl v životě na zemi vědom lásky svého Otce hodinu za hodinou; určovala jeho život. A tak také smí tato láska činit šťastnými všechny, kteří Mu patří.

Jestliže Otcova láska v nás přebývá, pak budeme také v stavu představovat Ježíše Krista v našem životě. On má „v nás“ být viděn.

pondělí 24. červen

A my jsme viděli a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, Zachránce světa.

1. Jan. 4,14

Je udivující, jaké odpovědi může člověk dostat, když konfrontuje lidi s poselstvím Bible.

Jedné starší dámě nabízím křesťanskou brožuru a krátce jí objasňuji její obsah. Zdráhá se přijmout nabízenou knížečku. „Já mám svou víru a chodím také do kostela.“ – „Smím se vás tedy zeptat, kdo je pro vás Ježíš Kristus?“ – Tu se na mě nechápavě podívá a odpoví: „Tak dalece vůbec neuvažuji.“

Není to šokující? – Tato žena byla docela nábožná, jak často již asi slyšela jméno Ježíš a také ho i sama vyslovila, a přesto na otázku, co Ježíš Kristus pro ni osobně znamená, dosud neměla žádnou odpověď!

„Tak dalece vůbec neuvažuji.“ – Žel, byla zjevně spokojena s náboženskou formou a zvyky, aniž by skutečně poznala Ježíše Krista a sama s Ním měla živý vztah. Přitom celá křesťanská víra je závislá na skutečnosti, že Boží Syn se stal člověkem, aby zemřel za hříšníky na kříži, na skutečnosti, že Ježíš Kristus je Zachránce světa!

Ježíš sám je ta cesta k Bohu, Otci. Proto je tak velmi důležité, abychom Krista znali jako svého osobního Vykupitele. Bez živého vztahu k Němu jsou všechny náboženské úkony naprosto marné. V nejlepším případě jsou to vnější formy, ale bez života, bez obsahu, bez budoucnosti.

Kdo cítí, že mu stále to podstatné chybí, ten by neměl váhat následovat volání Ježíše a obrátit se přímo k Němu, k Zachránci.

„A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni.“ (Skutky 4,12)

úterý 25. červen

Ukazují, že mají dílo Zákona napsané ve svých srdcích. Jejich svědomí bude svědčit spolu s myšlenkami, jež se navzájem obviňují nebo také obhajují.

Římanům 2,15

Svědomí politika

Předsedkyně strany si myslela, že patovou situaci po volbách může vyřešit čistě pragmaticky, a chtěla se nechat zvolit předsedkyní vlády i přes všechna ujišťování z volebního boje pomocí hlasů jedné neoblíbené konkurenční strany. Nepočítala však s delegátkou vlastní frakce, která ji pro její porušení slova daného voličům nechtěla podpořit a odepřela jí poslušnost. Tato politička se přitom odvolávala na své svědomí.

V dnešní době člověk slyší a čte o této „instanci“ stále méně, zatímco zprávy o porušení daného slova a podvodech se dostávají do titulků často. Přitom všichni víme, že každý člověk má svědomí – povědomí dobrého a zlého. Tento vnitřní hlas nás zřetelně varuje, když jsme něco udělali špatně anebo se to chystáme udělat.

Svědomí samotné však není žádné absolutní „měřítko“, nýbrž slouží nám jako nějaký „ukazatel“. Nesmí se nechat ovlivnit duchem doby, nýbrž se musí stále znovu srovnávat podle Božího slova a Jeho vůle. Bůh nás důrazně varuje před tím, „říkat zlu dobro a dobru zlo“ nebo před tím, abychom naše svědomí činili necitlivým a zatvrzelým. On sám nám „oznámil, co je dobré“ a podle toho máme žít (Izaiáš 5,20; 1. Timoteovi 4,2; Micheáš 6,8).

Když jsme učinili zle a naše svědomí je obtíženo, smíme prosit Boha o odpuštění. On nechal zemřít svého Syna. Ježíšova smířčí smrt a Jeho prolitá krev má moc úplně očistit naše svědomí (Židům 9,9.14; 10,2.22).

středa 26. červen

Ježíš řekl: Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce.

Jan 10,11

Vždyť když jsme ještě byli bezmocní, zemřel Kristus v určený čas za bezbožné.

Římanům 5,6

Jedna italská novinářka v Iráku byla právě propuštěna ze zajetí. Nyní se nacházela s jedním tajným agentem, který se výrazně podílel na jejím osvobození, na cestě k letišti, když se náhle pouhých 700 m před cílem dostali do prudkého ostřelování. Ten agent se bleskurychle vrhl na novinářku, aby ji svým tělem chránil před kulkami. Přitom byl smrtelně postřelen; ona však kvůli tomu mohla přežít.

To nás vede k zamyšlení o dobrovolné obětní smrti Božího Syna.

Bůh je svatý. A proto nemůže hříchy jen tak jednoduše přejít. On musí všechno zvrácené odkrýt a opět dát všemu to správné místo; tak jak to odpovídá Jeho podstatě. – Ale Bůh je také láska. Proto poslal svého vlastního Syna na zem a vydal Ho kvůli nám na smrt. Ve své lásce chce bezbožné zachránit; tak to odpovídá Jeho charakteru.

Boží Syn přišel na svět, aby mohl zástupně trpět a zemřít za provinilé lidi. Na Něm samotném nebylo ani té nejmenší stopy po hříchu. A proto byl On tím jediným, který se mohl před nás ochranně postavit a tak před zaslouženým odsouzením zachránit. A přesně to udělal! Na kříži Golgoty snášel Ježíš ta nejhlubší utrpení: Bůh se od Něho odvrátil; On Ho opustil; On „*na něho nechal dopadnout vinu nás všech*“ (Izaiáš 53,6).

A komu to prospěje? – Všem, kteří uznávají, že si zaslouží Boží odsouzení, a kteří nyní uvěří v Ježíše Krista. Kteří v Jeho zástupné oběti nalézají svou ochranu a spásu.

Zákon tvých úst je pro mě lepší než tisíce ve zlatě či stříbře.

Jásám nad tvým slovem jako ten, kdo našel velikou kořist.

Žalm 119,72.162

Nečekaný nález pokladu

Před zhruba 20 lety bylo při renovačních pracích v jednom domě v Satillieu (Ardèche/Francie) objeveno 283 starých zlatých mincí. Nějaký muž tenkrát narazil krumpáčem do nádoby, v které byly ty mince od 18. století ukryty.

Ty objevené mince měly celkovou hmotnost 2,5 kg a zobrazovaly podobizny králů Ludvíka XV. a Ludvíka XVI.

Člověk si snadno představí tu velkou radost nálezce, kterému podle zákona náležela polovina pokladu (ta druhá polovina náležela vlastníkovu pozemku). – Náhle a neočekávaně se stát bohatým, to přece musí učinit člověka šťastným!?

Větší štěstí a hlubší radost však mají všichni, kteří znají Boží slovo a podle něho žijí. V něm, zpočátku možná neočekávaně, „nalezli velikou kořist“.

Hodnota tohoto pokladu byla pisatelem Žalmu 119 oceněna na více než „tisíce ve zlatě či stříbře“. A pisatelé Žalmů věděli, o čem hovoří. Oni měli bohatou životní zkušenost. Ať už David nebo Mojžíš, ať už Asaf nebo synové Kórého – jejichž životy vedly skrze „návrší i údolí“.

A při tom se učili vážit si Božího slova pro jeho trvalou hodnotu. Ono ukazuje člověku přístup k Bohu v nebi, k Jeho moci a k Jeho štědrosti. A tak dává Bible také pro všechny změny v životě jistou oporu a jasné směřování. Což zlaté mince nikdy nedokážou.

Hle, říkám vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice.

1. Korintským 15,51.52

V Tesalonice, dnešní Soluni, si apoštol Pavel udělal dvakrát přestávku. Kázal tam v synagoze a někteří Židé, ale také Řekové tam tehdy přišli k víře. Později napsal Pavel tomuto mladému sboru dva dopisy.

V prvním dopise se Pavel věnuje palčivé otázce Tesalonických. Apoštol Pavel jim jistě hovořil o křesťanské naději, kterou sám Ježíš popsal takto: „*A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.*“ (Jan 14,3) – Ježíš Kristus opět přijde, aby vzal všechny, kteří Mu věří k Sobě do slávy nebes. Ale, co se pak stane s věřícími, kteří již „zesnuli“, ptali se Tesaloničtí.

Apoštolova odpověď byla: „*Neboť toto vám říkáme slovem Pánovým: My živí, kteří jsme tu ponecháni do příchodu Pána, jistě nepředejdeme ty, kteří zesnuli, protože za zvuku příkazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. Potom my živí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem. A tak už navždy budeme s Pánem.*“ (1. Tesalonickým 4,15-17)

Epocha Boží milosti se chýlí ke konci. Evangelium Ježíše Krista je zvěstováno po celém světě již téměř 2000 let a za tu dobu je již „mrtvých v Kristu“ mnoho miliónů. Ale ti všichni, když Ježíš opět přijde, vstanou z mrtvých a společně s živými věřícími budou vytrženi. Jaká to bude událost! Pro pozůstalé však už pak nebude možné uniknout Božímu soudu. Dejte proto své věci s Bohem do pořádku ještě dnes!

sobota 29. červen

Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.

Římanům 3,23

Vešli jsme do čtvrti drog a červených luceren jednoho německého velkoměsta a chtěli jsme tam lidi oslovit evangeliem a říci jim, že je jeden, který je miluje a který kvůli nim i zemřel: Ježíš Kristus. A abychom s nimi navázali řeč, měli jsme sebou malé dárky.

Když jsme tam potom o tři týdny později mluvili s jedním vyhazovačem z baru, zeptal se nás, zda by si nemohl obdržený dárek vyměnit za jiný. Vysvětlil nám: „Dali jste mi tehdy zapalovač, na kterém je biblický verš: *‘Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.’* Já už to ale nevydržím, budu-li muset tento verš číst znovu a znovu!“

Ano, jsou biblické verše, které znervózňují, které obviňují, které pálí. Upomínají nás snad na něco, čeho se nedokážeme zbavit, na něco co nemůžeme zapomenout. – Avšak právě skrze tento verš z Bible chce Bůh mluvit přímo k nám osobně. Místo toho abychom reagovali podrážděně, uděláme tedy dobře, když se zeptáme sami sebe, co nám tím Bůh říká?

Považujme tedy tento biblický verš jednoduše za nějakou zprávu od někoho, kdo je k nám dobrý a upřímný. Když nám lékař objasňuje náš špatný nález, tak to také jistě není příjemné, ale je to první krok na cestě k uzdravení. A jen málokterí budou tak pošetilí, že budou ignorovat doporučení směřující k uzdravení; obvykle za to býváme vděční, a co nejdříve podle toho také jednáme.

Ten muž četl: „*Všichni zhřešili a postrádají ...*“ a věděl, že to znamená: Já jsem zhřešil a postrádám! A to už byl docela dobrý začátek ...

neděle 30. červen

Po těch slovech vyšel Ježíš se svými učedníky za potok Cedron, kde byla zahrada, do níž vešel on i jeho učedníci. Také Juda, který ho zrazoval, to místo znal, protože Ježíš se tam častokrát setkal se svými učedníky. Juda vzal s sebou oddíl vojáků a od velekněží a farizeů strážce a přišli tam se svítilnami, pochodněmi a zbraněmi.

Jan 18,1-3

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš mluvil svým učedníkům potěšující slova, a potom se v modlitbě obrátil ke svému nebeskému Otci. Pohnutku k tomu dala velká změna, ležící před nimi: On se vrátí k Otci do nebe, Duch Svatý přijde na tuto zem a učedníci budou muset zůstat v nevěřícím světě. Avšak nejsou odkázáni sami na sebe: Tři Osoby Božství jsou činné v jejich prospěch.

Nyní se Pán vydává na cestu ke getsemanské zahradě. Jak často asi se svými učedníky vyhledal toto místo, aby tam s nimi večer rozmlouval a možná se také modlil. Tentokrát vládne zvláštní tísnivá nálada. Jeden v jejich kruhu chybí – Juda. Jindy býval přítomen, avšak nyní stojí u Ježíšových nepřátel a dokonce je jejich vůdcem. Přichází s přibližně 600 vojáky, kteří jsou všichni dobře ozbrojeni. Cožpak Juda neví, že Pán se nikdy nenapřáhne k ráně na svoji obranu?

Co zde Pán Ježíš pociťuje, když vidí Judu, to nám evangelista neříká. Ale smíme vycházet z toho, že Ho to velmi hluboce bolelo. Kniha Žalmů nám dává pohlédnout do Jeho srdce: „*Netupí mě nepřítel; to bych snesl. Nevyvyšuje se nade mnou ten, kdo mě nenávidí; před tím bych se ukryl. Ale jsi to ty, člověk jako já, můj přítel, můj známý, s nímž mě pojila sladká důvěrnost!*“ (Žalm 55,13-15)

pondělí 1. červenec

Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce.

Žalm 119,105

Domov mého přítele je na Blízkém východě. Před několika desetiletími tam ještě nebylo žádné elektrické světlo a přirozeně také žádné kapesní svítilny, v každém případě ne v té malé vesnici, kde strávil své dětství. Stejně jako v biblických dobách si tam lidé museli vystačit s malými olejovými lampami. A ty osvětlovaly doslova jen na délku kroku. Cesty byly poseté hrboly, vyjetými kolejiemi a i jinými překážkami. Proto docela chápeme, jak byly ty lampy potřebné, když člověk musel vyjít po setmění ven.

Spojitost s dnešním biblickým veršem se tedy jasně nabízí. Bez Božího Slova, říká dnešní Žalm, se také ani dnes nedostaneme dále. My potřebujeme světlo – dobré měřítko, podle kterého bychom mohli poměřovat vedení svého života – protože „duchovní temnota“ je přinejmenším stejně tak nebezpečná jako ta přirozená. Člověk se může zmýlit, dokonce může i padnout. Takovýto obrázek obvykle používáme pro přirovnání, pokud jde o špatné smýšlení a nesprávné chování.

Můj přítel mi jednou vyprávěl, že jako mladík často prováděl průměrné žerty – také i s olejovými lampičkami. Například když jednoho dne viděl kráčet jednu starou, sehnutou ženu se svou olejovou lampičkou domů nepozorovaně se k ní přiblížil a to slabé světélko ji sfoukl. Ta ubohá žena samozřejmě zpanikařila a hlasitě křičela. A jako mladík se jen smál, protože jeho žert mu přišel dost povedený.

Dnes se však za toto své chování stydí a to nejen, proto, že se stal starším a zralejším, ale hlavně proto, že přijal Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána. A to ho úplně změnilo. „*Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla*“ (Efeským 5,8).

úterý 2. červenec

Nikdo nemůže být otrokem dvou pánů; buď bude totiž jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se k jednomu upne a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.

Matouš 6,24

Protože nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, tak minulého roku klubem Schalke 04 zapůjčený fotbalista Mark Uth do 1. FC Köln, nesměl hrát v zápasech proti svému vlastnímu klubu.

I když nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, tak přesto se mnozí rodiče mohou strhnout mezi dítětem a povoláním, mezi jeslemi a pracovištěm.

Protože nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, jsou „vedlejší pracovní poměry úředníků zakázané a podléhají schválení, pokud by to mohlo být na újmu služebním zájmům“.

Na konci dnešního verše říká Ježíš Kristus konkrétně: „*Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*“ Mamon je označením pro zosobněné bohatství nebo majetek.

Martin Luther (1483–1546) ponechal latinský výraz mammona (majetek, jmění) nepřeložený a tak si našlo slovo mamon svou cestu i do našeho jazyka.

Milovat Boha znamená, že On má v našem životě první a ústřední místo. Bible říká: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*“ (Matouš 22,37) On stojí o celou naši mysl, On touží po naší úplné lásce, po našem celém a nerozděleném srdci! A jak mnoho je toho co nám v tom překáží, co nás zajímá: počítačové hry, surfování na internetu, sport, wellness, další sebevzdělávání, kariéra, firemní povinnosti, koníčky a mnoho dalšího.

Ano, musíme se rozhodnout: Pro Boha nebo proti Bohu - protože „nikdo nemůže sloužit dvěma pánům“! A nerozhodnout se, je v samotném závěru také určité rozhodnutí ...

středa 3. červenec

Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce jsou mnohé příbytky.

Jan 14,1.2

Chce si se svoji přítelkyní v jednom německém velkoměstě pronajmout byt. Avšak žádný nenachází. Lépe řečeno: Když nějaký našla, jsou již před ní mnozí jiní. S více penězi, s konexemi, s prořízlou pusou.

Nakonec se musí ucházet o byt podle pravidel. S formulářem, který obsahuje také údaje o jejím otci, s jeho výplatní páskou a jeho daňovým přiznáním, protože on by měl být jejím ručitelem. Tyto údaje se vlastně samotného pronájmu netýkají, ale pronajímatel to vědět chce a ona byt potřebuje. A tak odevzdává formulář a doufá, že její žádost uspěje.

Jak je dobře, že nemusím žádat o to, abych byla přijata Bohem, že se nemusím dožadovat, abych u Něj měla domov.

Co bych mu tak mohla předložit? Nějaký přehled jmění? Potvrzení o darech? Křestní list? Doklad o přijímání a biřmování? Výpis z trestního rejstříku? Ne, nic z toho by mi nepomohlo přiblížit se k Němu byt jen o jediný krok.

Ježíš Kristus říká: „*Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce jsou mnohé příbytky... [Nebot'] vám jdu připravit místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.*“ (verše 1-3)

Je to víra v Ježíše Krista – a jediné v Něho –, která mi otevírá dveře k Bohu. On mi dává právo na nebe, na místo u Něho, mého Spasitele. Tak jsem občanem nebe a odtud očekávám mého Pána Ježíše Krista, který opět přijde a vezme si mě k sobě domů. (viz Filipským 3,20) Doufejme, že již brzy!

Vstanu, půjdu ke svému otci.

Lukáš 15,18

„To je přece tvůj příběh!“ (1)

Jednou odehráli na návsi pod širým nebem nějakí hráči na kytary koncert bez vstupného. Svými rytmickými písněmi rychle přitáhli zvědavé posluchače. Po vystoupení jeden z nich obcházel okolí, aby sesbíral dary. Zaklepal také na okno jednoho přilehlého domu.

„Mladý muži“, řekl mu odtud někdo „máte pěkný hlas. Zde je Nový zákon a nějaký peníz. Ten patří vám, když těm lidem tam přečtete příběh o ztraceném synu“.

„Ten peníz si lze lehce zasloužit!“, myslel si potěšeně mladík. „Mé dámy a pánové“, zvolal k dokola stojícím, „mám vám něco přečíst.“ Otevřel si 15. kapitolu Lukášova evangelia, jak mu bylo ukázáno, a četl: *„Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil majetek ...“* Tady udělal předčítající pauzu. Potom, o něco méně sebejistě pokračoval: *„Po nemnoha dnech mladší syn všechno sebral, odešel do daleké krajiny a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházal ...“* To se tomu mladíkovi již táhla hlavou myšlenka: „To je přece tvůj příběh!“ Rozrušený a přemožený zároveň četl ten příběh – shrnutí jeho vlastního života – dále až ke slovům: *„... já zde hynu hladem! Vstanu, půjdu ke svému otci ...“*

(Závěr zítra)

pátek 5. červenec

Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a líbal ho.

Lukáš 15,20

„To je přece tvůj příběh!“ (2)

V duši toho mladého muže se odehrává skrytý boj. Ten příběh o ztraceném synu ho upomíná na jeho domov, domov, který opustil.

V duchu před sebou viděl své rodiče a myslel na jejich lásku, kterou ho obklopili. Byla to nějaká „chorobná představa“, pro kterou opustil rodičovský dům? Viděl, jak velmi jeho rodiče jeho rozhodnutí bolelo. I přes to se rozhodl proti svým rodičům a také i proti Bohu pro svůj „svobodný“ život. Opravdu šťastným se tím ale nestal. Nyní se snažil skrýt svůj smutný stav a svou vnitřní osamělost a nabízet ostatním zábavu, aby mohl přežít.

Nyní s tím malým Novým zákonem v ruce opět vyhledal toho křesťana, který mu ho dal. Od něho se pak dozvěděl, že cesta zpět je otevřena i pro něho. A to nejen zpět k jeho rodičům, nýbrž také zpět k Bohu. Nyní byl připraven vyznat Bohu svou vinu a vírou přijmout Ježíše Krista za svého Spasitele.

Vedlo se mu tak jako tomu ztracenému Synovi, o kterém předčítal: Bůh ho přijal, takového jaký byl a jak přišel; nečinil mu žádné výčitky; odpustil mu jeho vinu a daroval mu jistotu odpuštění. Skrze Ježíše Krista nalezl pokoj s Bohem.

*„Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“
(Římanům 5,1)*

Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, ... opilci, ... nebudou dědici Božího království.

1. Korintským 6,9.10

Návštěva v domě duchovního byla u konce. Muž kladl k Bibli celou řadu otázek. Potom duchovní doprovodil svého návštěvníka ke dveřím a tam mu řekl: „Vy však máte problém s alkoholem!“ Muž hleděl rozpačitě k zemi. Ve skutečnosti byl totiž toto jeho největší problém a vše ostatní, o čem se po celou hodinu bavil, bylo druhořadé.

Alkohol! – To je zásadní problém mnoha lidí: nejen prostých, nevzdělaných, chudých lidí, nýbrž stejně tak lidí chytrých, vážených a vysoce postavených. Příliš mnozí jsou svázáni poutem, které slibuje krátké potěšení nebo omámení a zapomnění – přitom však vede jen k chorobnému návyku.

Nadměrná konzumace alkoholu je jistě skutečnou metlou lidstva!

Aby byl člověk vysvobozen od této závislosti, musí být upřímný sám k sobě a před Bohem. Dotyčným se to často neříká tak lehce, protože si namlouvají, že to vůbec není tak zlé, aby se už objednali u lékaře. Účinné lékařské nebo duševní poradenství však může uspět pouze tehdy, když si přiznáme, že bez pomoci zvenčí to prostě nepůjde. A skutečné uznání toho je tím prvním krokem k uzdravení.

Ještě lepší však je, když drogově závislí vedle nevyhnutné lidské pomoci lidí hledají pomoc také u Pána Ježíše, který jediný nás může osvobodit z nedobrych svazků a hříchů. On nás chce přivést nejdříve k uvědomění si naší naprosté nespravedlnosti před Bohem a také nás z ní vykoupit. On má tu moc, protože On je Boží Syn. A pravda je to, co On sám o sobě řekl: *„Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.“* (Jan 8,36) – svobodní od moci hříchu, toho lidského skonu, který působí jediné bídu a sám do bídy uvrhá.

neděle 7. červenec

Ježíš, který věděl o všem, co se mu má přihodit, vyšel a řekl jim: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem.“ Stál s nimi i Juda, který ho zrazoval. Jakmile jim řekl: „Já jsem“, ustoupili dozadu a padli na zem.

Jan 18,4-6

Myšlenky k Evangeliu Jana

Je tma. Ježíš se shromažďuje se svými učedníky v zahradě Getsemane k modlitbě. Ježíšovi nepřátelé, vedeni Judou, přicházejí, aby Ježíše zajali. Je to „jejich hodina a vláda temnoty“ (Lukáš 22,53). Avšak temné stíny, které se kladou na tento výjev, slouží jen k tomu, aby daly ještě jasněji zasvítit tomu „pravému světlu“.

Jako první vidíme, že Ježíš z Nazareta „*je nade vším, Bůh požehnaný na věky*“ (Římanům 9,5). Každý, kdo je jen člověk, by v takové situaci ustoupil – v každém případě tehdy, když tuší, co ho očekává. Jen o božské Osobě může být v absolutním smyslu řečeno, že „ví o všem“. Ježíš ví „o všem, co se mu má přihodit“, a neuhýbá se! V božské svrchovanosti vychází ke svým nepřátelům. Nemá před nimi žádný strach.

Ačkoli Ježíš přesně ví, že hledají Jeho, ptá se lidí. Chce to slyšet z jejich úst, aby jim pak ukázal svou božskou slávu. Jejich odpověď dává poznat, jak o Něm smýšlejí. „Nazaretský“ – výraz pohrdání.

Avšak kdo je ten hledaný ve skutečnosti? On ten „Já jsem“, ten Věčný. Tak se Bůh zjevil už Mojžíšovi (2. Mojžíšova 3,14). To velekněží a farizeové věděli přesně. Nyní stojí před nimi – a oni padají k zemi. Proti Božímu Synu nemůže Jemu nepřátelský svět přes spojené síly nic zmoci. „*Moudrost i sílu má on.*“ (Daniel 2,20)

pondělí 8. červenec

Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost.

Jan 10,10

21. července 1969 vstoupil Neil Armstrong jako první člověk na Měsíc. Byl to ten slavný „malý krok pro člověka, velký skok pro lidstvo“. Dnes jsou však lidé, kteří doopravdy pochybují, zda se procházka po Měsíci odehrála skutečně tam nahoře.

Na jedné straně bylo 400 000 lidí, kteří byli zapojeni v programu Apollo a kteří to vše zažili. Na druhé straně bylo radiové vysílání amerických astronautů odposloucháváno ze Sovětského svazu a dokonce i přesně lokalizováno. Kdyby ono nepřicházelo z vesmíru, nýbrž z nějakého filmového studia, Rusko by toto tenkrát – na vrcholu studené války – zveřejnilo – zaručeně.

Ještě více sporů je ohledně historické události vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista, Syna Božího. To, že On na této zemi žil a zemřel, zpochybňuje málokdo. Avšak kdo popírá Jeho z mrtvých vstání, které je ostatně věrohodně dosvědčeno, opomíjí skutečnou Ježíšovu životní misi. Bible podává zprávu o tom, že On přišel na tento svět, aby dal ztraceným lidem naději a budoucnost – věčný život. On však proto musel zemřít smírcí smrtí. Nezemřel proto, že by se něčím provinil. On byl bez hříchu a nikdy by zemřít nemusel – na rozdíl od nás lidí. Ale On zemřel pro nás a je zmrtvýchvstalým vítězem nad hříchem a smrtí.

Život a vzkříšení Ježíše má pro nás lidi dalekosáhlejší existenční význam – mnohem větší význam než ten první krok člověka na Měsíci. – Kristus vyvedl na světlo život a neporušitelnost (2. Timoteovi 1,10). On přišel, abyste vy i já „měl život a měl ho hojnost“.

úterý 9. červenec

Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem.

Lukáš 15,18.19

Obrácení

V prvním dopise Tesalonickým se dočítáme, že ti lidé tam prožili obrácení. Oni se „obrátili od model k Bohu“. Tímto je míněn obrat, změna směřování v životě, ke kterému dochází, když někdo uvěří v Ježíše Krista.

Při obrácení člověk vidí, že se nachází na cestě životem, která směřuje jen od Boha pryč a nakonec skončí ve věčném vzdálení od Boha. Pociťuje skutečnou lítost nad tím, co činil a prosí Boha o odpuštění, který mu je tak rád dává.

Příkladem jednoho takového obrácení k Bohu je příběh „ztraceného syna“ v evangeliu podle Lukáše. Tento syn opouští svého otce a odchází do světa. Bohatě opatřen penězi si dopřává rozmařilého života – dokud mu peníze nedojdou. Nakonec se z něj stává pasák vepřů, který se chce sytit lusky pro prasata. Ale potom v Bibli stojí, že „přišel k sobě“: odhodlal se vrátit ke svému otci a říct mu: „*Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem.*“ (Lukáš 15,18.19)

Každý, kdo takto přichází k Bohu, dostává úplné odpuštění a je Jím přijímán s otevřenou náručí – ano, Bůh ho činí svým dítětem!

„Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy.“ (Skutky 3,19)

„Bůh, je milostivý a soucitný, neodvrátí od vás svou tvář, jestliže se k němu navrátíte.“ (2. Letopisů 30,9)

Víra jest ... důkaz skutečností, které nevidíme.

Židům 11,1

Slon v oblacích

„Podívej, mami!“, říká malá holčička a ukazuje na táhnoucí mraky, „tam nahoře je slon!“ I když se maminka podívá vzhůru, možná že tam toho slona neobjeví, ale ten úkaz zná jistě z vlastní zkušenosti. V oblacích vidíme obrázky, protože náš mozek při pozorování automaticky porovnává mraky k již v paměti uloženým obrazům. A jakmile najde shodu – a může být, že se slonem – mrak se „promění“ v tento obraz. Věci, které „vidíme“ v oblacích tam ve skutečnosti neexistují a my je tam můžeme „vidět“ jen proto, že jsme se na ně někdy dříve dívali ve skutečnosti.

S vírou je to přesně obráceně! Tu jde o věci neviditelné, ale jistě skutečné. Když věříme ve smyslu Bible, připouštíme si skutečnost, která je pro naše oči neviditelná a máme plnou jistotu, že Bůh existuje, ačkoli jsme Ho nikdy neviděli.

Před téměř 2000 lety se Bůh sám učinil viditelným v osobě svého Syna Ježíše Krista, který na této zemi žil, působil a kázal. Bible obsahuje mnoho zpráv očitých svědků o velkých událostech z Jeho života: vypráví nám o Jeho smrti a Jeho vzkříšení. Kromě toho Jeho současníci pod vedením Ducha Svatého přesně zaznamenali Jeho slova.

Každý, kdo nyní uposlechne výzvy k pokání a víře, zažije také, že Bůh je živou skutečností v mém životě, i když jsem Ho ještě nikdy neviděl. On odpouští mé viny. On mě činí svým dítětem. On mne bezpečně vede skrz všechny výzvy života do cíle, do věčné slávy nebe. A tam uvidím Krista, kterému jsem věřil.

V těch dnech přichází Jan Křtitel hlásající v judské pustině: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes.“

Sám Jan pak měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem beder kožený pás a jeho potravou byly kobylinky a med divokých včel.

Matouš 3,1.2.4

„Co ty? Kdo jsi?“ – s pohledy plnými očekávání si měří delegace kněží a levitů toho prostého muže. Náboženskému vedení v Jeruzalémě se totiž doneslo k uším, že v judské pustině působí rozruch nějaký podivný kazatel.

„*Já nejsem Kristus*“, zní strohá odpověď. „*Co tedy?*“, pokračuje dotazování dále. „*Jsi Eliáš?*“ – „*Nejsem.*“ – „*Jsi ten Prorok, který má přijít?*“ – „*Ne.*“

Při každé nové otázce vypadá vysvětlení kazatele z pustiny nesdílňější. Poslaní pozvolna ztrácejí trpělivost. „*Řekni nám tedy, kdo jsi? Musíme těm, kteří nás poslali dát nějakou odpověď. Co říkáš sám o sobě?*“

Nakonec pak kazatel dává vysvětlení: „*Já jsem hlas volajícího v pustině: ‚Vyrovnajte Pánovu cestu‘, jak řekl prorok Izaiáš.*“ (Jan 1,19-23)

Pozoruhodný muž – pozoruhodná odpověď. Jan Křtitel, tak se jmenuje ten kazatel, nezískává pro sebe samého. Jeho životním posláním je, zvěstovat Ježíše Krista, Spasitele světa. A když Jan pak poprvé viděl Božího Syna, zvolává: „*Hle, Beránek Boží.*“ Což znamená, že pouze díky smírcí smrti Ježíše Krista můžeme obdržet odpuštění svých hříchů. Tento dar si můžeme osobně přivlastnit vírou. On čeká na to, že v Něho uvěříme a Jemu se cele svěříme!

Což neslyší ten, kdo udělal ucho? Což nevidí ten, kdo vytvořil oko?

Žalm 94,9

K tobě, jenž vyslycháš modlitby, přichází veškeré tvorstvo.

Žalm 65,3

U některých lidí se modlitba omezuje na vyslovení nějakých nazpaměť naučených veršů. Modlit se však znamená, obrátit se na Boha tak jako dítě, které mluví ke svému otci. Bůh slyší každou jednotlivou modlitbu obzvláštně, a i když na celé zemi mluví k Bohu miliony lidí současně, Jemu neunikne ani jedno slovo ani jedna myšlenka.

Různé Davidovy Žalmy to potvrzují a to doslovně: „Ty,... už dávno znáš mé úmysly. ... Ještě nemám slovo na jazyku – hle, Hospodine, ty už všechno víš.“ – „Hospodin hledí z nebe, vidí všechny lidské syny. Ze sídla svého přebývání pozoruje všechny obyvatele země.“ (Žalm 139,2.4; 33,13.14)

Modlit se znamená předkládat Bohu naše nesnáze i potřeby; a také to znamená mít jistotu, že On nás slyší a že On odpoví tak, jak to odpovídá Jeho nekonečné lásce a Jeho dokonalé moudrosti. On ví, co je dobré pro všechny, kteří se na Něho obracejí. V jistém smyslu si Bůh přeje dialog: On k nám mluví skrze své Slovo, Bibli a my jsme vyzváni k Němu mluvit skrze modlitby.

Bůh je poctěn, když se na Něho obracíme v modlitbě a Jemu předkládáme všechny naše naléhavé prosby, a On nám chce rád odpovídat. Předpokladem k tomu však je, že jsme pokorní a že to míníme upřímně. Krom toho se naše modlitby musí Bohu líbit. Kdo přednáší sobecké prosby, ten se nemůže divit, když nedostává odpovědi.

A ten kdo je ještě vzdálen, ten není navyklý přednášet Bohu „nenaučené modlitby“. Pro to musí člověk nejdříve dosáhnout živého vztahu s Bohem. A to se děje právě při modlitbě: „*Hledejte Hospodina, dokud se dává najít, volejte ho, dokud je blízko.*“ (Izajáš 55,6)

Kéž Pán uveďte vaše srdce do Boží lásky a do Kristovy trpělivosti.

2. Tesalonickým 3,5

To si já přeji také: aby si mě Ježíš všímal a věnoval se mi. A přesně to On činí! V Bibli stojí: „*Hospodin hledí z nebe, vidí všechny lidské syny.*“ (Žalm 33,13) Takže také i mě!

Jak velmi toužím po zakoušení Boží lásky. A také i to On činí, respektive již učinil! Ta dobrá zpráva totiž zní: Bůh „*neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal*“ (Římanům 8,32).

Bůh to své nejmilejší dal za nás lidi, tedy také i za mě. Větší tedy už láska být nemůže. Bůh to se mnou myslí dobře, On mě chce učinit šťastným. Jemu v žádném případě není lhostejné, když se soužím, když mám strach, když se sám zmítám v beznaději nebo nevidím žádné východisko. On sám se o mě zajímá – i tehdy, co já stojím proti Němu možná lhostejně. Jeho láska není podmíněná, ona nezávisí na tom, jestli já Jeho lásku opětuji. On mě miluje, protože On je láska (1. Jan. 4,8).

Když nám Bůh zaslibuje svoji lásku, tak to nejsou žádná prázdná slova. Boha následují činy. On svou lásku ke mně již dokázal v Ježíši Kristu, když Jeho vlastní Syn za mě zemřel, když jsem já byl ještě hříšník (Římanům 5,8). Nepochopitelné! Ano, já jsem se provinil, o Boha jsem se vůbec nezajímal, dokonce jsem si myslel, že se bez Něho obejdu.

Ale On mě viděl a obrátil se ke mně ve své lásce. Nyní už musím jen Jeho nabídku přijmout tím, že uvěřím v Ježíše Krista. Potom jsem dítě Boží a On mi daruje pokoj a jistotu. On ale také chce, abych kontrolu nad svým životem přenechal Ježíši. Proto říká: „*Pojď a následuj mě!*“

neděle 14. červenec

Opět se jich tedy zeptal: „Koho hledáte?“ Oni řekli: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li mne, nechte tyto lidi odejít.“ To aby se naplnilo slovo, které řekl: „Z těch, které jsi mi dal, neztratil jsem nikoho.“

Jan 18,7-9

Myšlenky k Evangeliu Jana

Nic a nikdo, ani všechna nenávist a nepřátelství Židů, ani celá moc Říma by se Ježíše nemohly zmocnit dříve, než v čas, určený Bohem. Nyní to došlo tak daleko: Ježíš má jako „pšeničné zrno“ padnout do země a zemřít (kap. 12,23.24). Je přirozené, že Boží Syn by býval mohl zničit ten houf, který Ho chtěl zajmout. Když jen vyslovil své božské jméno, museli už padnout k zemi. A později se v síle jeho jména skloní každé koleno všech bytostí v nebi a na zemi a pod zemí, a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán, ke cti Boha Otce (srv. s Filipským 2,10.11).

Avšak Božího Syna nevyznačuje jen vševědoucnost, božská důstojnost a moc. Zde zároveň vyzařuje jeho nekonečná láska, kterou má dobrý Pastýř ke svým ovčím. Vydává se svým pronásledovatelům dobrovolně, aby ochránil své učedníky před jakoukoli škodou.

Jak zcela jinak často jednáme my lidé. Když hrozí nebezpečí, že něco ztratíme – uznání, blahobyť nebo svobodu – pak rádi vsunujeme před sebe jiné, abychom se sami ochránili. Ale božská láska tak nikdy nejedná. Nehledá vlastní výhodu; je dokonce připravena dát život za druhé. Pán se stará o to, aby nikdo z těch, které Mu dal nebeský Otec, nezahynul. To jsou nejprve učedníci. V širším smyslu jsou míněni ti, kteří jsou narozeni z Boha. Ti všichni budou přivedeni domů – do domu Otce.

Bude rohatou zmijí, ... která kouše koně u kopyta, až jezdec padne nazpět.

1. Mojžíšova 49,17

Ne, nepatří k hadům – ale jsou stejně tak zákešní a lstiví. Mravkolev, okrouhlá 1,7 cm velká larva, vytváří 3 cm hluboký a 8 cm široký trychtýř, v kterém se schovává na dně pod vrstvičkou písku. Mravenci, kteří trychtýřem prochází, sklouznou dovnitř, jsou jím ochromeni a potom vysátí.

Pro stavbu trychtýře používá tento hmyz jen drobná zrnka písku. Ty větší jsou jím odvrženy do vzdálenosti až 30 cm. Díky tomu je trychtýř obzvláště kluzký, neboť malinká zrníčka ztrácí svou pozici ve sklonu snáze než ty větší. Zjevně tento hmyz o tomto fyzickém jevu ví. Kromě toho buduje zvenčí dovnitř, což je optimální výkopová technika. Pro stavbu potřebuje méně než půl hodiny – potom je stůl prostřený a pokrm může přijít.

Zjistily ty zvířata něco prostřednictvím srovnávací studie, že budování trychtýře zvenčí dovnitř je obzvláště efektivní? Odkud vědí, že ve svahu to lépe klouže, když tam nejsou větší zrna. Jak se tomu naučily a jak toto své poznání ukotvily?

Jen málo zvířat klade jiným zvířatům pasti. Ta, která to činí, k tomu používají většinou materiál z vlastního těla, jako například pavouci se svými vlákny a sítěmi. Mravkolvové naopak, aby vybudovali past, používají cizí materiál. A to postupem, který jinak umí dokonale jen člověk!

Bible říká, že jednou stvoření „*bude vysvobozeno z otroctví zániku*“. Když to zotročené teď působí tak lstivě a inteligentně, jak dokonalé muselo potom být stvoření na počátku, když vše bylo ještě „*velmi dobré*“! (Římanům 8,21; 1. Mojžíšova 1,31)

úterý 16. červenec

Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý.

Žalm 34,9

Všechn život usiluje o zralost. U zralého ovoce myslíme na jeho krásu, velikost, barvu, vůni – jako u opravdové lahůdky. Zralé plody jsou znakem Boží dobroty, kterou můžeme ochutnat a pochutnat si na ní. Ale žel ne každé ovoce je dobré nebo zralé. Jsou věci, které zralosti brání: červi, slimáci, padlí, napadení houbami, špatná půda, příliš mnoho vlhkosti a k tomu ještě chyby v dědičných vlastnostech, v křížení nebo genetické vady.

Mysleme teď na jiný proces růstu, který stejně tak uvedl v život Bůh. Vlastní počátek tohoto procesu je spojen se smrtí a vzkříšením Ježíše Krista. Bible říká: *„Jestliže pšeničné zrna, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.“* (Jan 12,24) Jde tedy o život ze smrti – jako u semena, které padne do země a vyrostе. To pšeničné zrna je Ježíš Kristus. On vedl dokonalý život, ve kterém měl Bůh velké zalíbení. Avšak od smrti a vzkříšení Ježíše Krista existují lidé stejného druhu jako toto „pšeničné zrna“ – jsou to věřící, kteří obdrželi věčný život. A tento život se v nich rozvíjí. A tímto započal proces jejich osobního růstu a nesení ovoce pro Boha, ke kterému patří: *„lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání“* (Galatským 5,22.23)

Přírodě daruje vzrůst Bůh. Díky tomu sklízíme plodiny, které vděčně jíme a vychutnáváme si je. Avšak daleko větší než tyto dary pro tělo je věčný život pro duši, který nám Bůh nabízí: *„Kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život“* (Jan 5,24). Takový život nese Bohu ovoce a je pro Něho k užtku. A nám je k požehnání.

středa 17. červenec

Tyto [všechny] věci se jim staly jako příklady pro nás a bylo to zapsáno k napomenutí nám.

1. Korintským 10,11

Všecko, co bylo kdysi napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom skrze trpělivost a povzbuzení z Písem měli naději.

Římanům 15,4

Na výstavě u stánku s křesťanskou literaturou si nějaký mladík žádá „Nový zákon“. A dodává, že si nechce koupit celou Bibli, protože Starý zákon je překonaný. – Překonaný? Skutečně? Pravda, mnohé stránky Starého zákona byly napsány před více než 3000 léty, ale sám Ježíš Kristus nás poučil, jak je máme číst.

Kdysi se dva smutní učedníci vraceli z Jeruzaléma do své rodné vsi Emaus, Pán Ježíš jim na té cestě dodal opět odvahy; objasnil jim totiž, že celý Starý zákon poukazuje obrazným způsobem na Něho.

A ačkoli se Bible skládá z velkého počtu knih a je rozdělena do dvou „zákonů“, přesto tvoří jeden celek. Tou „červenou nití“ je osoba Ježíše Krista. Ve Starém zákoně nalézáme mnoho životních předobrazů, které vykazují podobnost k Pánu Ježíši, například Izák, Josef nebo David. Také nařízení ohledně bohoslužby obsahují četnou symboliku – obdobně „svatyně“ s jejím vybavením a mnohé oběti.

V Novém zákoně pak člověk poznává jak některé události nebo některé předměty ve Starém zákoně mají hluboký význam, jak tyto poukazují na život Ježíše Krista, na Jeho dílo vykoupení na kříži a na Jeho nanebevstoupení. Když považujeme Starý zákon jako ilustraci Nového zákona, chápeme jeho duchovní poselství a dostává se nám uceleného obrazu. A proto má Starý zákon tak velký význam také i pro nás.

čtvrtek 18. červenec

„Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si poklady v nebi, ... Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“

Matouš 6,19-21

On [Bůh] neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?

Římanům 8,32

Během své profesní činnosti jsem poznal odborníka na odhad inventáře domácnosti. Ten během těch let přišel do mnoha milionářských domácností a vyprávěl mi:

„Jednoho dne jsem opět pracoval pro jednoho velmi bohatého muže. Jeho vybrané zařízení domácnosti s mnoha cennostmi mě zaměstnávalo po více dní. Když jsem konečně vyhotovil znalecký posudek, nemohl jsem si odpustit mu pro jeho neobyčejné sídlo učinit kompliment. Tu mi ten starý muž – už mu bylo hodně přes osmdesát – položil ruku na rameno, vážně se mi podíval do očí a řekl: Mladý příteli, v mém věku je toto vše nicotnost!“

Tato slova na odhadce velmi zapůsobila, a také i já jsem jimi byl udiven: Když ten starý muž takto smýšlel, proč potom ty poklady shromažďoval? Ale s přibývajícím věkem mu zjevně došlo, že čas užít si toho všeho se každým dnem krátí, až ... k hodině X, v které si člověk z toho sebou nemůže vzít ani sebemenší kousek. Dobře si tedy uvědomoval, že materiální bohatství postihne na prahu věčnosti naprostá inflace.

Přesto je investice, poklad, který nikdy neztratí svou hodnotu. A tím je poklad v nebi, bohatství v Bohu. To vlastní každý, kdo se vědomě rozhodl pro Ježíše jako svého Spasitele. Všichni, kteří k Němu přijdou se svou vinou, zakusí odpuštění a věčný život. Takoví jsou dokonce nazváni „dětmi Božími“ a „spoludědici Ježíše Krista“. Bohatší už člověk být nemůže.

pátek 19. červenec

I při smíchu může bolet srdce.

Příslaví 14,13

Sidi Musa (1)

Sidi Musa byl zpěvák a bavič. Uměl bezpočet písní a na každé téma měl nějaký příběh, nějakou anekdotu, nějaký vtíp. Jeho humor byl tak nakažlivý, že se každému postaral o zábavu. V anketě o nejšťastnějšího člověka by s jistotou bylo uvedeno také i jeho jméno.

Ale za fasádou veselosti se skrýval ten skutečný Sidi Musa: mladík s prázdným srdcem a s obviňujícím svědomím, se strachem z budoucnosti, před smrtí. Každý si myslel: Musa je asi šťastný – ale on nedokázal před sebou skrývat pravdu.

Byl pobožný. Postil se a modlil, věnoval peníze, trestal se a účastnil se průvodů poutníků. Hledal pokoj, jistotu. Marně. Nenašel žádný klid a jeho srdce zůstávalo prázdné.

Také i dnes jsou lidé, kteří mají to štěstí, že si mohou dovolit téměř vše. Jsou to zářící baviči, miláči médií. Vyzařuje z nich šarm a vtíp, a vezou se na vlně úspěchu, mají peníze i vliv a fanoušci jim leží u nohou. Ale když člověk nahlédne za jejich fasádu, když člověk slyší jejich skutečné nebo čte jejich ne předpřipravené nebo předem formulované komentáře, když člověk vidí jejich nenalíčené tváře, potom poznává skutečnou pravdu: obtížené svědomí, prázdné srdce, strach z pádu, ze zapomenutí, z osamělosti, ze stárí a z konce.

Také Bible zná takové lidi. V knize Kazatel píše jeden král, který měl vše a který si všechno dopřál, shrnutí svého života: „*A hle, to všechno je marnost a honba za větrem a není z toho pod sluncem žádný užitek.*“ (Kazatel 2,11) Nezná ani Bible nějaké východisko?

(pokračování zítra)

A proto i my vzdáváme neustále díky Bohu, že když jste od nás převzali slovo Boží zvěsti, přijali jste je ne jako slovo lidské, ale tak, jak tomu opravdu je, jako slovo Boží, které také mocně působí ve vás věřících.

1. Tesalonickým 2,13

Sidi Musa (2)

Sidi Musa byl zpěvák a bavič. Dělal lidem radost – sám však byl k smrti nešťastný. Jednoho odpoledne se coudal orientálním tržištěm a vychutnával si tu souhru barev a vůní. To odpoledne tam stál také jeden misionář, který chtěl lidem přinést poselství o Ježíši Kristu. Ten misionář to neměl vůbec lehké, odpor vůči němu byl veliký a často se do něho trefovali odmítavými a nenávisťnými slovy.

A Sidi Musa? Ten naslouchal, poslouchal slova, která nikdy předtím neslyšel, slova, která zasáhla jeho srdce. Byla to slova života. Měla to být skutečně pravda, že by tady a teď bylo možné vědět, že člověk byl vyveden ze smrti do života, že člověk byl přijat Bohem?

Sidi Musa nasával ta slova a snažil se co možná nejvíce rozumět. Později zastavil toho misionáře, který mu přečetl, co sám Ježíš Kristus řekl: „*Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.*“ (Jan 5,24) A Sidi Musa tomu evangeliu uvěřil a obrátil se.

Nyní je Sidi Musa už mnoho let u Pána Ježíše, svého Pána, ale na jeho příběh nemohu zapomenout. Když dnes vidím lidi v záři reflektorů, když pozoruji jejich touhu (nebo závislost) po úspěchu a uznání, potom stále znovu myslím na to, že také i oni mají zapotřebí evangelium. Za paprsky a smíchem se často skrývá člověk, který hledá pokoj. Ale také i pro takovéto platí: „*Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek.*“ (Matouš 11,28)

neděle 21. červenec

Šimon Petr, který měl meč, jej vytasil, udeřil veleknězova otroka a uťal mu pravé ucho. Jméno toho otroka bylo Malchos. Ježíš řekl Petrovi: „Schovej meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?“

Jan 18,10.11

Myšlenky k Evangeliu Jana

Učedníci žijí v očekávání, že Kristus osvobodí židovský lid od římské vlády. Ačkoli jim Pán často řekl, že bude vydán a ukřižován, nenechávají se od svých představ odvrátit. Nyní přicházejí římsští vojáci, aby jejich Pána zajali, a On se jim vydává. – To vyvádí učedníky z rovnováhy.

Petr tasí meč a udeří. Chce svého Pána chránit. Cožpak si nevšiml, že to je teprve chvílka, co se Pán před ně postavil, aby je ochránil? Řekl: „*Nechte tyto lidi odejít.*“ Avšak Petr neposlouchá.

Petr zasahuje ucho Malchose. Ale Pán mu prokazuje svoje milosrdenství a uzdravuje ho. Tak nedává nepřátelům žádnou příčinu, aby mu připisovali vzpouru nebo jiné politicky podezřelé jednání.

Petr sotva pomyslel na to, že jeho horlivost je v přímém protikladu k Ježíšovu úmyslu. Tak se může dařit i pravým učedníkům. Když svoji sílu, svoji horlivost a svůj rozum nepodřídí Božím myšlenkám, jak jsou zjeveny v Bibli, nýbrž ženou se v sebedůvěře dopředu, nadělají velkou škodu.

Ježíš Petra kárá. Jeho otázka jasně ukazuje, že On se ve všem podřizuje vůli Otce. I když mu Otec dává kalich, který pro Něho obsahuje soud a smrt – chce ho vypít. Nikdy nebyl Bůh Otec tak poctěn.

pondělí 22. červenec

Všechny moje hříchy jsi odvrhl za svá záda.

Izajáš 38,17

Všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře.

Micheáš 7,19

Až do svého odchodu do důchodu byl ten muž vzhledem ke všemu, co mělo co činit s náboženstvím nebo s vírou Bibli, úplně lhostejný. Potom ho však těžká nemoc přiměla k přemýšlení a on našel Spasitele Ježíše Krista. Když ho jednou navštívil jeho dřívější kolega z práce, našel ho na nemocničním lůžku.

„Abys věděl“, řekl nemocný, „od té doby co tu ležím, jsem udělal velký kus práce, takové, kterou jsem stále odsouval na později.“

„Skutečně? Copak jsi tu vůbec mohl dělat?“

„Sesbíral jsem všechno špinavé prádlo, které jsem stále tahal sebou, aniž bych z toho něco zanechal.“

„Tvé špinavé prádlo? Co jsi s ním potom udělal?“, zeptal se návštěvník udiveně.

„Svázal jsem to do rance a složil jsem to k nohám mého ukřižovaného Spasitele Ježíše Krista. Od té chvíle jsem toho zbaven a už se s tím nemusím tahat.“

Kristu musíme vyznat celou naši morální bídu, všechny naše skutky, jelikož Bůh o nich říká, že i ty nejlepší z nich jsou před ním jako špinavé prádlo (Izaiáš 64,5). S tím by člověk neměl čekat až na odchod do důchodu nebo na nějakou nemoc.

A když, tak jako pisatel Žalmu 51,4 říkáme upřímně: „*Dokonale mě umyj od mého provinění a od mého hříchu mě očisti*“, potom odpověď Boží zní: „*jsou-li vaše hříchy jako šarlat, zbělejší jako sníh, jsou-li rudé jako purpur, budou jako vlna.*“ (Izaiáš 1,18).

úterý 23. červenec

Dáváš vyrůst trávě pro dobytek a rostlinám, které pěstuje člověk, aby ze země vydobyl potravu.

Žalm 104,14

Bůh lidem žehná, v tom že je opatřuje potravou. Tak to bylo dříve – a ještě i dnes je tomu stejně.

Jelikož jen velmi málo lidí je v kontaktu se zemědělstvím, tak stále více se ztrácí vědomí, že naše strava je zcela závislá na přírodě. Ovšem, dnes umíme potraviny velmi kreativně upravovat a zušlechťovat je: dovedeme změnit jejich tvar, barvu a chuť, dokážeme je učinit odolnějšími vůči škůdcům a chorobám, a tím je udělat výnosnějšími, ano, dokonce s nimi manipulovat.

Ale jedno přece nemůžeme (a to to základní!): my nemůžeme žádnou stravu stvořit! Umíme semena pěstovat, třídit a geneticky upravovat – ale jako výchozí produkt vždy potřebujeme nějaké semeno. Bez semene nemá co růst! A to semeno pochází od Boha, který při stvoření řekl: *„Ať země dá vyrašit travě, zeleni vysévající semeno, ovocnému stromovi nesoucím na zemi ovoce podle svého druhu, ve kterém je jeho semeno.“* (1. Mojžíšova 1,11)

Je to tedy Bůh, který mě denně opatřuje chlebem, zeleninou, masem nebo rybami. Ať si toho vědom jsem nebo ne, každý den jsem na Bohu závislý. To On mi dává co jíst, bez Něho nemohu žít! Každého roku přichází po zimě jaro, a každého roku dává Bůh semeni v zemi sílu klíčit, vyrazit, růst a přinést ovoce. Všechno to vymyslel Bůh, abych mohl žít. Jednoduše geniální!

Bůh mě stvořil a udržuje mě při životě. Každý den. Proč? Protože On mě miluje. K čemu? Abych Ho ctil, Jeho chválil a Jemu děkoval: *„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal.“* (Žalm 103,2)

Hřích je svévole.

1. Jan. 3,4

Od pádu prvního lidského páru do hříchu se základní principy hříchu moc nezměnily. Člověk žije na Bohu nezávisle a následkem toho jsou samolibost a neprozíravost ve vlastním chybném chování. Mnozí žijí podle zásady: „Následuj sebe a buď si svým vlastním bohem.“ Postoj, který si během staletí vytvořil nové priority a přizpůsobil svůj přístup.

A tak i naši generaci tento životní postoj nabízí něco pro každou zálibu a pro každou potřebu. Když se necháme ovládnout naší vlastní vůlí, bereme místo Bohu, které náleží pouze Jemu, a tím se vůči Němu proviňujeme. Bible to nazývá hřích!

Pozorujeme, že hříchy se nevyskytují jen u závislých lidí, prostitutek nebo kriminálních, tedy u všech, kteří bývají společností vnímáni, jako ti kteří propadli. Skrývají se také za kulturou, vážeností a blahobytem. Rády skrývají svůj charakter, proto aby nebyly odkryty. A pokud nám dokážou zabránit v tom, abychom se věnovali Bohu, pak tím bylo jejich cíle dosaženo.

Hřích také ovlivňuje naši etiku a náš životní postoj. Znevažuje manželskou věrnost jako staromódní a překonanou a představuje styky mimo manželství jako zajímavé a normální. A nechává je nás okoušet každý večer – jen prosím, bez Boha.

Na druhou stranu hřích nikdy neudělá jednu věc: on nikdy nemluví o následcích a nikdy neřekne: „*Mzdou hříchu je smrt.*“ (Římanům 6,23) „Smrtí“ je míněna jak ta časná smrt tak také to věčné oddělení od Boha, jehož láskou a autoritou lidé pohrdli.

Ale buď Bohu díky, osvobození od hříchu a smrti možné je díky Ježíši Kristu, který „*jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu*“ (1. Petr. 3,18).

čtvrtek 25. červenec

Blahoslavený je muž, který nežije podle rady ničemů, na cestě hříšníků se nezastaví a v zasedání posměvačů neusedne.

Žalm 1,1

Posměvačům se posmívá, ale pokorným dává milost.

Příslaví 3,34

„K čemu tu na stole leží ten Nový zákon?“ Paní učitelka dává znát, že ji tento předmět ve třídě není vhod. Bere si tu knihu, otevírá ji – náhodně, jak věří – a dostává se do Matoušova evangelia do kapitoly 11 verš 25. S posměšným tónem nahlas předčítá:

„V ten čas pak Ježíš řekl: ‚Vzdávám ti chválu, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým.‘“ Se vzpurným pohledem knihu zavírá a pokládá ji zpět na stůl.

Anna, věřící zákyně, která to co se dělo pozorovala, žasla nad tím, jak Bůh v skrytosti působí a ujímá se příležitosti.

On v skutku přesně ví, co se děje v srdci jednoho každého. On rozeznává všechny naše myšlenky, dokonce i ty nejtajnější. A tak nám může ze svého slova představit právě to, co přesně promlouvá k našemu životu. Jednoho chce vyzvat, aby se k Němu obrátil, aby se nechal zachránit. Jinému, který již v Krista věří, chce ukázat další správnou cestu životem.

Avšak kdo jsme my, že k nám Bůh mluví? Na to bychom měli myslet vždy, když slyšíme něco z Bible nebo si v ní čteme. Nikdy bychom se neměli Boží řeči přičít, i když je pro nás nepřijemná.

Bůh ve svém slově říká: *„Naslouchejte a slyšte můj hlas, pozorně naslouchejte a poslechněte mou řeč.“* (Izajáš 28,23)

pátek 26. červenec

Ježíš vyšel a pohlédl na celníka jménem Lévi, sedícího v celnici, a řekl mu: „Následuj mne.“ A on všeho zanechal, vstal a následoval ho.

Lukáš 5,27.28

Nálepka na zadním skle automobilu říká: „Následovat marné! Také jsem zabloudil.“ – Pouhý vtip – ovšemže, nic jiného to také není.

A přece: není to v našem světě široce rozšířený sklon, že člověk někoho následuje? Člověk má zapotřebí vzory, a tak sleduje módu, slavné zpěváky nebo filmové hvězdy. Někdo napodobuje politika, jiný se chová jako určitý televizní herec. Člověk se občas přistihne přitom, že používá ty samé výrazy jako ten, koho obdivuje, ačkoli soukromý život těchto osob není vůbec zas tak příkladný.

Ale každý, kdo následuje někoho jiného, by se přece měl ptát, kam to nakonec vede! Jestli je vzor sympatický a má i určité kladné vlastnosti, bude v konečném důsledku druhořadé. Mnohem zásadnější otázkou je: kterou cestou tento člověk jde? Zaslouží si jeho životní cíl být také mým cílem? Kdyby byl čestný, nemusel by mi potom možná také říct: Následovat marné!, protože on sám žádný cíl nemá?

Jednou řekl Ježíš Kristus celníkovi jménem Lévi: „*Následuj mne.*“ Tento muž pak opustil vše, aby této výzvě vyhověl – a nikdy toho nelitoval.

Uprostřed všech těch cest, kterými lidé jdou nebo je doporučují, zve Pán Ježíš Kristus k následování Jeho. On nám zaručuje trvalé štěstí. Také i proto dal On svůj život! Krok v následování Jeho pro nás znamená jen zisk. I když nám neslibuje pohodlnou cestu, tak ve všech těžkostech našeho života chce být On na naší straně, až dokud nedosáhneme cíle – v Boží slávě.

Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu [všechno] nové.

2. Korintským 5,17

Nový život z Boha

Co se stane s člověkem, který přijme Ježíše Krista do svého života jako Spasitele a Pána? Jako přirovnání si představme housenku motýla. Před několika dny se vylíhla z vajíčka na spodní straně listu. Tam se cítí velmi dobře, protože nezná nic jiného. A kromě toho tu nalézá všechno, aby uspokojila svůj neukojitelný hlad. Od rána do večera žere jeden list za druhým a tak se stává stále větší a tlustší. Jednoho dne ale žrát přestane. Lepivým vláknem, které si sama vytvoří, se zavěsí na spodní stranu nějaké větve a pak se začne celým tělem otáčet, dokud se nevytvoří zámotek.

Kukla visí na větvi jako nějaký odumřelý list. Člověk by si mohl myslet, že život housenky došel svého konce. Z jedné strany to tak je, neboť když housenka kuklu opustí, už housenkou více nebude. V následujícím čase se stane uvnitř kukly úžasná proměna.

Už po několika málo dnech se kukla roztrhne a místo ošklivé, tlusté housenky se vylíhne nádherný motýl. Zpočátku je motýl ještě slabý, ale již brzy se vznese ke slunečné obloze. Jeho novým životním prostorem je teď vzduch. Nyní se sytí nektarem květů a opyluje je. Přitom přenáší pel z jedné květiny na druhou, aby mohla dozrát nová semena, nové plody.

Tak si tedy můžeme představit tu proměnu, která se stane, když člověk uvěří v Pána Ježíše. Potom už nežije více v temnotě hříchu, protože Kristus ho z moci hříchu osvobodil. Bůh mu daroval docela nový život, věčný život. Jehož nový smysl života spočívá v tom, že bude Boha ctít a Jemu sloužit.

neděle 28. červenec

Oddíl, velitel a židovští strážci Ježíše zatkli a spoutali ho. Přivedli ho nejprve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku veleknězem. Byl to právě Kaifáš, který poradil Židům, že je prospěšné, aby jeden člověk zemřel za národ. Za Ježíšem šel Šimon Petr a jiný učedník. Ten učedník byl znám veleknězi a vešel spolu s Ježíšem do veleknězova nádvoří.

Jan 18,12-15

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíšovi nepřátelé právě ještě jednou zakusili, kdo Ježíš Nazaretský skutečně je: Boží Syn, který potřebuje jen říci slovo – a oni padnou k zemi. Zároveň viděli, jaký je milosrdný: Uzdravil Malchosovo ucho. Avšak ani Ježíšova moc, ani jeho milost u nich nezpůsobily změnu postoje vůči Ježíšovi.

Boží Syn je zajat a svázán – ale jen proto, že to dopouští. Evangelista Jan podává třikrát zprávu o tom, že vůdci Židů chtěli Ježíše zajmout, avšak *„nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina“* (kap. 7,30; srv. s 7,44; 10,39). Jako ovci, která je vedena na zabití, Jej nyní vedou před velekněze Annáše.

Annáš byl dříve oficiálně veleknězem. A také nyní byl stále ještě ve velké vážnosti. Avšak mezitím byl římskou okupační mocí za velekněze dosazen Kaifáš, jeho zeť. Tato rada, že má za lid zemřít jeden člověk, aby byl ušetřen všechen lid, je zde zmíněna ještě jednou (srv. s kap. 11,50). Tak je už zde naznačeno, že Ježíšova smrt je pevně stanovená věc – a je jedno, jaké výsledky budou mít následná soudní projednávání.

Zlý úmysl náboženských vůdců lidu je Bohem použit, aby lidem požehnal: Ježíšova smrt přinese život všem, kdo v Něho uvěří!

pondělí 29. červenec

Kdo věří [ve mne], má život věčný. ... Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. ... Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.

Jan 6,47; 8,12.36

Kdo věří v Ježíše Krista, tomu jsou darovány tři věci: život, světlo a svoboda. To má větší cenu než všechna ocenění a všechno bohatství světa. Mnoho křesťanů si tohoto drahocenného vlastnictví však není vůbec vědomo a proto je jejich život i nadále poznamenán jistou temnotou i strachem.

Kdo věří v Ježíše Krista má věčný život. Tato skutečnost je založena na Ježíšových zaslíbeních. Jedno z nich zní: „*Kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život*“ (Jan 5,24). Ten slib platí, bez ohledu na to, jestli to cítíme – ani lidé ani ďábel ho nemůžou zrušit. A tento život už mi také nikdo nemůže vzít. To je mé věčné vlastnictví, které mě činí Božím dítětem.

Každý věřící křesťan má mimoto „světlo života“. Zatímco před svým obrácením tápal ve tmě – bez cíle a zaměření – nyní stíny a temnota pominula. Světlo Boží svítí dovnitř jeho srdce a pomáhá mu vidět věci z Božího pohledu. Najednou chápe souvislosti a poznává, jaké představy a cíle Bůh má, co se Jemu líbí a co ne.

Obdobně jako má věřící život a světlo, má v Ježíši Kristu také i svobodu. Nutkání, které ho drželo v zajetí a svádělo ke zlému, už více neobstojí. Nyní je osvobozen k tomu žít podle Božích měřítek. To staré už více nepotřebuje, svou radost teď nalézá v Bohu samém a ve společnosti se svými sourozenci ve víře.

Život, světlo a svoboda – za tyto dary chci Bohu děkovat z celého srdce.

Hospodin pak řekl: Dobře jsem viděl soužení svého lidu, který je v Egyptě, a slyšel jsem jejich volání kvůli jeho utlačovatelům. Vždyť vím o jeho bolestech.

2. Mojžíšova 3,7

Bůh soucítí (1)

Izraelský lid žil tehdy v Egyptě, zotročen a bez vyhlídky na osvobození. V tom volali ke svému Bohu a ten nechal Izraelitům říci: „Viděl jsem soužení svého lidu, ... a slyšel jsem jejich volání kvůli jeho utlačovatelům. Vždyť vím o jeho bolestech.“ On je nazval „můj lid“ – nemuselo je již to samo o sobě těšit? Neboť když někdo říká „můj“ tak to přece svědčí o nějakém vztahu, určitém vlastnictví, nějakém vnitřním spojení.

Avšak Bůh řekl ještě více: „*Sestoupil jsem, abych ho vysvobodil z moci Egyptanů a abych ho z oné země vyvedl do země dobré a rozlehlé, do země oplývající mlékem a medem*“ (2. Mojžíšova 3,8). Bůh „sestoupil“, jak zvlášť milostivý. On často promlouval z nebe – například k patriarchům – ale někdy se lidem na zemi i zjevil, aby s nimi mluvil a potěšil je, jako zde Mojžíše. On sám chce dokonce Izraelský lid přivést k záchraně, chce je přivést do překrásného cíle.

Tak také Bůh viděl beznadějnou situaci lidí a v Ježíši Kristu se stal člověkem. On nás navštívil, poznal naši situaci a potom, aby pro nás zajistil cestu spasení, zemřel na kříži.

Kdo se nyní k Němu obrátí, kdo přijme Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, ten bude zachráněn, bude osvobozen, půjde cestou života a bude s Ním na věčnosti. Takový může říci: „Děkuji, Pane, že jsi viděl moji bídu. A že jsi pro mě zemřel, aby si mě zachránil! Děkuji, že mě jednou přivedeš domů!“

středa 31. červenec

„Jsem hluboce pohnut nad zástupem, ... propustím-li je hladové domů, zemdlí na cestě; a někteří z nich přišli zdaleka.“

Marek 8,2.3

Bůh soucítí (2)

Pán Ježíš je připraven nasytit 4 000 lidí. Jsou hladoví – a On jim chce dát pokrm. On je jejich stavem hluboce pohnut, je napsáno v dnešním verši. On vidí jejich hlad, vidí je, že již brzy nebudou vůbec moct. Koneckonců *„někteří z nich přišli zdaleka“*, již časně ráno opustili svůj domov a ušli mnoho kilometrů, aby přišli k Němu.

Kdyby je teď na konci dne poslal domů hladové, zemřeli by hladem a žízní, nebo by se slabostí zhroutili. Ano On zná životní cestu každého, průběh každého dne, osobní poměry každého. A On nevidí jen jejich potřeby, jejich problémy – On zná také jejich původ, ví, kde to všechno má svůj počátek. A ve své lásce je potom obstarává chlebem a rybou, tak že všichni jsou nasyceni a ještě zůstává mnoho zbytků.

Ježíš Kristus se stal člověkem takovým, jako jsi ty a já (avšak bez hříchu), to znamená, že hlad, žízeň, únava Mu vůbec nebyly cizí. On ví, jak jsme my lidé uzpůsobeni a On nás zná skrz naskrz. On zná náš původ, náš charakter, naši cestu životem i naše aktuální vnitřní rozpoložení. A On je nad námi *„hluboce pohnut“* – On s námi cítí. *„Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.“* (Židům 2,18)

„Je to Hospodinovo milosrdenství, že jsme nezahynuli, neboť nepominulo jeho slitování. Je nová každé ráno, tvá věrnost je velká.“ (Pláč 3,22.23)

čtvrtek 1. srpen

Z toho důvodu mnozí z jeho učedníků odešli zpět a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života.“

Jan 6,66-68

Lidé ostatně vždy reagovali na Ježíše Krista rozdílně.

Tenkrát Ježíš nasytil více než 5000 lidí. To se jim líbilo, takového muže by mohli upotřebit. Takového, který by uspokojoval jejich potřeby, který by jim dal to, co by potřebovali, a možná je osvobodil od Římanů. A tak šli za Ním (v. 24).

Potom jim Ježíš vysvětlil, že On je ten „chléb Boží“ a že sestoupil z nebe. Stal se člověkem, aby světu dal život. Někteří na to reagují s nepochopením a říkají: „My známe jeho otce i matku. Jak tedy může říkat: ‚Sestoupil jsem z nebe‘?“ (v. 33.41.42).

Poté Pán Ježíš objasňuje, že On dá svůj život, aby lidé mohli žít věčně. Že zemře, že Jeho krev bude téct. Ostatní se teď přeli o to, co On řekl (v. 51.52).

Nakonec se někteří z jeho následovníků rozzlobili nad jeho výrokem, že On se opět vrátí do nebe, že vystoupí „tam, kde byl dříve“. Zlobili se, pohoršovali se nad Ním a odešli zpět a už s Ním nechodili, (v. 62.66). Avšak je tu ještě těch dvanáct, ten nejužší okruh Jeho učedníků. Odejdou také oni? Ne! Petr odhodlaně říká: „*Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života.*“ Jak jasné rozhodnutí!

Hledat Ho, protože Ho člověk potřebuje ... reptat, protože si člověk myslí, že to ví lépe ... hádat se, když Mu člověk nerozumí ... otřít se o Něj a odejít ... nebo s Ním zůstat. Ke které skupině patřím já?

pátek 2. srpen

A kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať si zdarma vezme vodu života.

Zjevení 22,17

„Nedokážu pochopit, proč by člověk, který se namáhal vést morálně bezvadný život, neměl mít větší nárok na nebe než naprosto špatný člověk.“ Tolik mínění jedné dámy.

Odpověď není těžká. Zkuste si představit, že bychom chtěli společně navštívit nějakou výstavu. Vstup stojí sto korun; vy máte v peněžence jen sedmdesát a já pouze dvacet korun. Kdo z nás by se mohl dopočítat, že má větší šanci, že bude vpuštěn? – Samozřejmě, že žádný z nás!

S nárokem na nebe tomu není jinak. Lidé samozřejmě nepřestoupili Boží přikázání stejnou měrou, ale Boží požadavky nesplňuje žádný jedinec, nebe si nezasluhuje žádný. To přijde mnohým zatěžko uznat. Dokazování toho v prvních třech kapitolách v dopise Římanům však přitom může být pomocí. Apoštol Pavel tam dochází k závěru: „*Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu*“ (Římanům 3,23).

Bezprostředně v návaznosti na to Pavel zdůrazňuje, že proto je všem lidem nabízena Boží milost a ospravedlnění od jejich hříchů naprosto zdarma. – Zde se opět setkáváme se slovem „zdarma“ z našeho úvodního verše, který nám chce říct, že Bůh nám nabízí Jeho spásu úplně bez oplátky: vlastní snahy se nepočítají.

Bůh chce, abychom se nespolehali na své vlastní skutky, nýbrž na Pána Ježíše Krista a Jeho smírcí oběť na kříži Golgoty. Jde-li tedy o „nárok na nebe“, tak se nepočítají naše skutky, nýbrž jen víra v Krista.

sobota 3. srpen

V tebe budou doufat ti, kdo znají tvé jméno, neboť ty, Hospodine, neopustíš ty, kteří tě hledají.

Žalm 9,11

Proč a k čemu?

Náraz zezadu na státní silnici a zrovna při naší rodinné dovolené! Když jsme si všimli, že auta před námi najednou zastavila, bylo už příliš pozdě.

Proč to Bůh dopustil? A k čemu to má být dobré? – Přece jsme se pro dovolenou s důvěrou poručili do Božích rukou. A také před tímto dnešním výletem jsme prosili za to, aby nás On ochraňoval. Zapomněl na nás?

Ne, v žádném případě ne! Když jsme večer opět dorazili do našeho penzionu, mohli jsme Bohu děkovat za celou řadu skutečností:

- že při nehodě nebyl nikdo zraněn,
- že manželský pár v autě před námi reagoval tak klidně,
- že policisté v této situaci jednali tak přátelsky,
- že se naše děti mohly s tou nehodou „vypořádat“,
- že se formality ohledně poškozených vozů daly vyřídit tak hladce,
- že jsme již ten večer měli k dispozici náhradní vůz, který jsme mohli používat po zbytek dny naší dovolené.

Ne, Bůh na nás nezapomněl. On nás ochraňoval; On se o nás postaral; On jasně ukázal svůj hluboký zájem a ve východisku ze situace prokázal svou lásku. Jeho blízkost jsme cítili docela skutečně.

Ptáme se zajisté sami sebe, jestli nám chtěl prostřednictvím této nehody ukázat ještě něco více, z čeho bychom se měli učit a mohli mít užitek ...

neděle 4. srpen

Petr však zůstal stát před vraty. Ten druhý učedník, který byl znám veleknězi, vyšel, řekl něco vrátné a zavedl Petra dovnitř. Tu řekla služka vrátná Petrovi: „Nejsi i ty z učedníků tohoto člověka?“ On řekl: „Nejsem.“ Otroci a strážní rozdělali oheň, protože bylo chladno, stáli kolem něho a ohřívali se; i Petr stál s nimi a ohříval se.

Jan 18,16-18

Myšlenky k Evangeliu Jana

Smutný případ, že Petr třikrát zapřel svého Pána, patří k těm málo událostem, o kterých podávají zprávu všichni čtyři evangelisté. Nikdo by si neměl myslet, že Bůh nalézá radost v tom, že sděluje hříchy věřících. On tím má spíše v úmyslu dát varování a naučení, mající velký význam: Ten, kdo chce Ježíše Krista následovat v důvěře ve vlastní sílu, žalostně ztroskotá.

Petr a „ten druhý učedník“ následovali Pána. U toho „druhého učedníka“, který je znám veleknězi, se s největší pravděpodobností jedná o Jana. Ten je známý veleknězi, a to mu zde dává určitou výhodu, kterou používá, aby také Petra přivedl na to nebezpečné místo. Vrátná zřejmě ví, že Jan je Ježíšův učedník. Proto se ho na to také neptá. Ale u Petra si není jistá. Chce to vědět a oslovuje ho. – Petr se sám vydal do pokušení; nyní se mu to stává osidlem.

Petr cítí nebezpečí, které hrozí, když se dá poznat jako Ježíšův učedník, a tak úmyslně lže. Cožpak ještě krátce předtím neudeřil mečem? Nyní mu chybí síla obstát při otázce jedné služky. – To se může stát každému věřícímu, když svou důvěru nevloží cele na Pána.

pondělí 5. srpen

Právě tak není vůle vašeho Otce, který je v nebesích, aby zahynul jediný z těchto maličkých.

Matouš 18,14

V sutinách

Při jednom zemětřesení v Arménii se zřítila škola jako domeček z karet. Nezdálo se, že by někdo mohl přežít. Nějaký muž přesto začal sutiny prohledávat. Byl to otec chlapce, který zůstal pod troskami. Tento otec svému synovi často sliboval: „Budu tu pro tebe vždy, když mě budeš potřebovat – ať se stane cokoliv.“

Neposlouchal lidi, kteří ho chtěli přesvědčit, že jeho snaha je marná a dále tvrdě pracoval. Jinak nemohl; svého syna příliš miloval, než aby se ho vzdal. Po více než 36 hodinách dřiny, když právě s námahou pohnul velkým betonovým blokem, zaslechl několik hlasů. Zakřičel jméno svého syna a okamžitě přišla odpověď: „Otče, jsem tu! Pomoz nám!“ O něco později se prohrabal ke svému synovi a dalším třinácti dětem, které byly úplně vyčerpané. Jako zázrakem zůstali na živu uvěznění v dutině pod troskami. Jaká záchrana!

Tato událost nás upomíná na velkou Boží lásku k nám lidem. Bůh je tady pro nás. On nás chce zachránit. Nejsme sice zasypani pod troskami, ale pod velkým břemenem naší viny, které nás dělí od Boha a které nám uzavírá cestu do nebe.

Bůh proto, aby nás zachránil, učinil vše, co mohl učinit. On, aby nás zachránil, poslal na svět Svého Syna Ježíše Krista. Pán Ježíš zemřel na kříži, aby každý, kdo v Něho věří, obdržel odpuštění svých hříchů a věčný život.

úterý 6. srpen

Člověk odpověděl: Žena, kterou jsi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl.

1. Mojžíšova 3,12

„Nic jako dobrá výmluva neexistuje!“

Ještě stále si pamatuji tento výrok, který za mých školních let rád používal jeden učitel, když se chtěl někdo vymlouvat pro nějaké opomenutí nebo zastít nějakou chybu. Byl dobrým znalcem lidí a každý z nás si měl uvědomit, že výmluvu by prohlédl.

Dnešní verš z Bible nám ukazuje, že výmluvy jsou tak staré jako lidstvo samo. Adam neuposlechl Boha a ze zakázaného ovoce jedl. Když byl Bohem konfrontován, neřekl ano nebo ne, nýbrž se vši vážností se snažil výmluvou svalit vinu na samotného Boha. Řekl Mu: *„Žena, kterou jsi [mi Ty] dal, aby byla se mnou, ta mi dala ...“* – A tak je tomu dodnes. My lidé často rádi mluvíme nejdříve o cizí vině a nakonec přiznáme nanejvýš to, co popřít nelze. Tak jako Adam, který až nakonec dodal: *„a já jsem jedl.“*

Bůh, který stvořil všechno, zná lidi lépe než kterýkoliv psycholog. Konec konců jsme jeho stvoření. Ale Bůh zná také lék na veškerou vinu. – Tehdy musely přijít o život obětní zvířata, aby mohl být první lidský pár oblečen do sukní z kožešin. Bůh se postaral o to, že se již více nemuseli stydět a mít tak novou naději.

Největším Božím darem je však Jeho Syn Ježíš Kristus. On Ho poslal na svět a vydal Ho jako „Božího beránka“ jako oběť za naši vinu. Skrze víru v Něho najde dnes odpuštění každý, kdo chce. Bůh čeká na to, že Mu v modlitbě své viny vyznáme. A tak chci povzbudit všechny lidi, aby se už přestali nadále vymlouvat.

středa 7. srpen

Ježíš ... řekl: „Dokonáno jest.“ Naklonil hlavu a odevzdal ducha.

Jan 19,30

Bagwido, kmen na Nové Guineji, něco z Bible již slyšel. Uvědomovali si, že viny z jejich hříchů je oddělovaly od Boha a že nebyli schopni dodržovat Boží příkazy. A ani oběti, které přinesli, nemohly Boha definitivně uspokojit.

Potom se ale Bagwidové dozvěděli, jak se Syn Boží stal člověkem a jak šel na kříž, aby smířil hříchy ztracených lidí. Ta celá scéna na vrchu Golgoty se smírčí smrtí Pána Ježíše Krista jim vyvstávala živě před očima. Jeden z nich vyprávěl, co se pak stalo:

„Když jsem slyšel Ježíše říct *„Dokonáno jest,”* věděl jsem: To je něco, co jsme ještě nikdy neslyšeli. ... Slyšíš to? To jsme nikdy předtím neslyšeli! Jeho dílo je dokonáno. Už není nic co činit. Ten dar tu je a čeká jen na to, že ho přijmeme.“

Jedna žena vyznala: „Jak mnohé bolesti, utrpení a těžkosti pro mě snášel. Mé srdce pláče, když pomyslím na to, co On pro mě učinil. On mě úplně celou očistil od mých hříchů. On všechno očistil svou krví. O tom mé srdce nemůže přestat přemýšlet ... Jsem tak šťastná za ten dar, který mi Ježíš dal.“

Ano, smírčí dílo Ježíše Krista je dokonalé a dokonané. Nic už nemusí ani nemůže být k němu přidáno. „*Dokonáno jest!*“ To je k užitku každému – když se jen obrátí, uvěří v Ježíše Krista a vírou se pro sebe ujme Jeho zástupné oběti.

„Dokonáno jest!“

Co Boží láska chtěla, co pro hříšníka, pro spásu ztraceného, a věčné uzdravení být mělo, to dokonáno jest, to dokonáno jest.

Jacques Erné (1825–1883)

Vejděte těsnou branou, protože široká je [brána] a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!

Matouš 7,13.14

Prostorná cesta a zúžená cesta (1)

Tyto slova směřuje Ježíš při kázání na hoře svým učedníkům, svým následovníkům. Je to, jakoby chtěl jim (a dnes také i nám) vztít falešnou představu. Ježíš je vybízí k rozhodnutí. Mluví o dvou branách, dvou cestách, dvou cílech a dvou skupinách. A přitom je vyzývá k rozhodnutí: „Vejděte těsnou branou“. A potom líčí obraz, popisuje začátek, cestu a také cíl.

Skrze tu širokou bránu prochází všechno: umění a kultura, sport, potěšení a zábava. Tato brána je lákavá, pohodlná a snadná k nalezení. Tou prochází při narození všichni lidé. Člověk tu nalézá osoby čestné, úspěšné a nábožné, ale také klopýtající a padlé. Jsou tady ti, kteří jsou na sebe hrdí, i ti, kteří to vzdali. Nikdo není odmítnut, v široké bráně je místo pro každého. Očividně se ale jedná o nebezpečný průchod, protože ta brána vede „do záhuby“. Je si toho vědom každý, kdo touto branou prošel?

Ta těsná brána je docela jiná. Je úzká, malá a těžší k nalezení. A k tomu ještě málo lákavá. Kdo do ní vstupuje, ten se musí vzdát všech svých vlastních představ. Sem se žádné dobré skutky, které by mohly někomu zajistit místo v nebi nevejdou. V této bráně jde o poznání a vyznání hříchů, o obrácení a znovuzrození, a „*pokání k Bohu*“ (Skutky 20,21).

Tou širokou branou jsem prošel při narození – naopak pro těsnou bránu se musím sám vědomě rozhodnout. A Ježíš Kristus mě zve: „*Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn*“ (Jan 10,9).

pátek 9. srpen

Protože široká je [brána] ..., která vede do záhuby; ... Jak těsná je brána ..., která vede do života.

Matouš 7,13.14

Prostorná cesta a zúžená cesta (2)

Dvě brány vedou na dvě cesty, jednu širokou a druhou úzkou. Ta široká cesta je stejně tak hodně oblíbená jako široká brána. A proto je také tak velmi rušná. Zde jdou mnozí, tady je mnoho dovoleno. Ta cesta je lákavá, je dostatečně široká jak pro vlastní představy, tak pro klopýtnutí. Tady je člověk volný a smí se nechat unášet.

A je tu ještě ta druhá cesta, ta úzká. Tato cesta podle Bible obnáší poslušnost vůči Božím myšlenkám. Zde je možný odpor, nepřátelství, ano, dokonce i pronásledování. Ta úzká cesta je cesta s Bohem.

Když člověk čte o těch dvou cestách, pak se rozhodnutí zdá celkem jednoduché – nebo? Zastav se přece! Něco tak důležitého, tak rozhodujícího je potřeba ještě zvážit: Ta široká cesta končí v záhubě – naproti tomu ta úzká cesta vede k životu! Neměl bys posoudit cestu podle jejího konce? Bůh nám předkládá život i smrt: „*Zvol si život, abys zůstal naživu*“ (5. Mojžíšova 30,19).

Mnoho lidí si myslí, že náboženství funguje asi takto: do života vstoupíme narozením ... snažíme se žít správně a čestně, dělat dobře ... a po konci života bude život zvážen a bude vyúčtování. Tedy že mezi nebem a peklím se rozhodne na konci.

Bible ale mluví docela jinak. Ta nám jasně říká: teď, za života se musím rozhodnout mezi těmi dvěma branami a dvěma cestami. Můj konec je tedy odvislý od mého začátku! Jedním cílem je záhuba – druhým je život. Záhubou však není míněn rozklad nebo zničení. Ne, záhubou je míněno věčné oddělení od Boha. Tím druhým cílem je život. A tím je míněno obcenství s Bohem, míněna sláva, míněn věčný život. Tedy ta největší představitelná a nepřekonatelná radost.

(Závěr zítra)

sobota 10. srpen

Protože široká je [brána] a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!

Matouš 7,13.14

Prostorná cesta a zúžená cesta (3)

Dvě brány znamenají dvě cesty, dva cíle a také dvě skupiny lidí. Ta jedna skupina je velká ta druhá malá. Ta jedna vchází a cíle dosahuje jakoby samo sebou, ta druhá ji nalézá, zjevně tedy potom co ji hledala.

V té velké skupině jsou jednak všichni, kdo hříchy tolerují, ale také všichni, kteří žijí čestně a přesto hřeší. A jsou tu i ti, kteří důsledně a ukázněně dodržují pravidla i zákony a ti, kteří si vytýčili cestu jen tolik širokou, aby se jim líbila, v naději, že u Boha to ještě „obstojí“. Tady se spoléhá na vlastní schopnosti a na vlastní zkušenosti. Tato cesta však vede do záhuby.

Ta druhá skupina je menší. Ne proto, že Bůh každého nepřijímá nebo že Boží milost nestačí pro všechny – to ne. Ta skupina je menší, protože jen málokterí přijímají celé Boží slovo jako pravdu, jen málokterí osobně přijímají Ježíše Krista jako cestu k Bohu. Ti, kteří touto cestou jdou, se ptali: „*Co mám dělat, abych byl zachráněn?*“ a slyšeli: „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn.*“ A oni to učinili. (Skutky 16,30.31)

Oni hledali a našli, tloukli a bylo jim otevřeno. Oni už více nechtějí „žít podle lidských žádostí“ (jít tou širokou cestou), nýbrž „žít podle Boží vůle“ (jít tou úzkou cestou). A to je možné ještě i dnes! (Matouš 7,7; 1. Petrův 4,2)

neděle 11. srpen

Velekněz se Ježíše otázel na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně; učil jsem vždy v synagoze a v chrámě, kde se scházejí všichni Židé, a nic jsem neříkal tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem jim pověděl, hle tito vědí, co jsem řekl.“

Jan 18,19-21

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš Kristus, Boží Syn, stojí před veleknězem Annášem a je vyslýchán. Už jen tato skutečnost budí pozornost. Musí si to nechat líbit? Ne, ale on to dopouští! V budoucnosti se poměry obrátí. V den Pána se Annáš mlčky zjeví před božským Soudcem a obdrží svůj nezměnitelný rozsudek.

Také způsob jednání velekněze působí zvláště. Místo aby přednesl své obvinění a nechal ho potvrdit svědeckými výpověďmi, ptá se obžalovaného na jeho učedníky a na jeho učení. Je zjevné, že sleduje úmysl najít v Ježíšových slovech nějaký bod vhodný k obžalobě. Jak nespravedlivý je tento výslech!

Annáš chce od Pána vědět něco o jeho učednících. – Možná toto: Proč je asi kolem sebe shromáždil? Nebo: Jak se k Němu stavějí nyní? – Domnívá se snad Annáš, že Ježíš a jeho učedníci představují pro Římany nějakou provokaci, a tím nebezpečí pro židovský národ?

Pak se Pána ptá na jeho učení, jako kdyby jeho učení odporovalo Mojžíšovu zákonu.

Boží Syn odpovídá svrchovaným způsobem. Nejprve je nápadné, že neztratí ani slovo o svých učednících – ochraňuje je. Pak Ježíš ukazuje, že nic neučil tajně. Boží pravdu smí a má znát každý!

pondělí 12. srpen

Běda mně, již zahynu!

Izaiáš 6,5 (BK)

Hospodin zástupů bude vyvýšen v soudu a svatý Bůh bude posvěcen v spravedlnosti.

Izaiáš 5,16

Pastor mládeže a evangelista Wilhelm Busch (1897–1966) o svém obrácení řekl:

Za první světové války jsem byl mladý důstojník. Ježíše jsem nepotřeboval. Byl jsem dobrým jezdcem a už v 18 letech jsem velel jedné baterii. A při tom jsem potřebu Ježíše neměl! Ale potom přišla ta hodina, kdy se přede mnou otevřela propast. Bylo to, když přítel vedle mě, kterému jsem chtěl něco říct, spadl náhle z koně mrtvý. Zasáhla ho střepina.

V tom mě napadla otázka: „Příští střela, když zasáhne tebe – kde potom budeš?“ Najednou jsem věděl: Potom budu stát před Bohem. Pomyslel jsem: „A můžu se před Boha postavit?“ Stále si pamatuji, jak jsem začal počítat: „Jsem přece statečný a bojuji za mou vlast, nejsem o nic horší než ti ostatní ...“ A bylo to, jako by na mě Bůh zahřměl: „A tvé hříchy?!“ V tom se otevřela propast, najednou jsem jasně věděl: Se svými hříchy nemohu před Bohem obstát; když teď budu zasažen, pak přijdu do pekla.“ – Takovouto hodinou musíme projít jednou všichni.

Tu jsem se poprvé modlil: „Milý Bože, nenechej mě padnout, dříve než ...“ Ano, nevěděl jsem ... co. Ptal jsem se: „Jak to udělám? Jak to dám s Bohem do pořádku?“ Situace se uklidnila. Do mého velkého kufru, který byl vždy součástí mých zavazadel, jsem nahoru kladl knížečku, Bibli. Tu mi má matka při poslední dovolené skryla do kufru. Vzal jsem si tu knížečku a listoval v ní. Mé oči se zachytily na slovech: „*Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.*“ (1. Timoteovi 1,15 (BK))

(Závěr zítra)

úterý 13. srpen

Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

Jan 6,37

Zpráva pastora Wilhelma Busche o jeho obrácení v první světové válce pokračuje:

„Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.“ – Na tuto hodinu nikdy nezapomenu. Bylo to, jakoby do mne udeřilo: Hříšník, to jsem já! Být spasen – nevěděl jsem přesně, co to znamená – ale chtěl jsem to. A jestli Ježíš Kristus přišel, aby hříšné spasil, musel jsem Ježíše najít!

Ale jak se to dělá? Široko daleko nebyl nikdo, nikdo kdo by mi to mohl říct. A propast zůstávala otevřená. Měl jsem strach, že přijdu do pekla, strašný strach. Už jste to někdy zažili? Když lidé dnes dělají z křesťanstva hlasitě problém, pak říkám: Vy jste ještě nikdy nepocítili tu hrůzu Boží.

Já jsem musel mít Ježíše. – Tenkrát jsme táhli zpět. Při té cestě stál rozstřílený statek. Přišel jsem k němu blíž a v tom okamžiku mi to došlo jako docela jasné světlo: Ježíš žije! A s živým mohu přece mluvit! A když Ježíš žije, tak potom Mu jen potřebuji říct, že bych byl rád spasen.

Až potud to vše byly jen úvahy. Ale teď jsem vešel do statku, zavřel za sebou dveře, padl na kolena a poprvé v životě jsem se opravdu modlil. Asi takto: „Pane Ježíši, pochopil jsem, že Ty jsi teď tu. A Ty jsi ten jediný, kdo zachraňuješ hříšníky. Já jsem hříšník; a chci být spasen. Tady, dnes, teď! Chci se stát Božím dítětem. Pane Ježíši, předávám se Ti.“ Vzpomínám si, že jsem ještě řekl: „Pane Ježíši, nemohu Ti nic slíbit, mám velmi nestabilní povahu. Ale tady jsem.“ – Od té chvíle jsem měl Pána.

(zkráceno)

středa 14. srpen

Hleďte Hospodina a jeho sílu, ustavičně vyhledávejte jeho tvář.

1. Letopisů 16,11

Čtením Bible jsem se poučil, kdo Bůh je. Dozvěděl jsem se z ní, co učinil a co řekl lidem. Díky Bibli jsem porozuměl, že On žije věčně a že se nemění, že On všechno ví a všechno vidí. On je také věrný svým zaslíbením. On je mimoto spravedlivý, svatý, mocný a moudrý. A On je také dobrý a trpělivý vůči svému stvoření.

Ale poznal jsem také ještě něco jiného, něco co mě děsilo: já jsem Boha neposlouchal, byl jsem Jeho nepřítelem, aniž bych si toho byl vědom. Chtěl jsem žít podle svého rozhodnutí. Co si o tom myslel můj Stvořitel, mě vůbec nezajímalo. Uvědomil jsem si též, že jsem se proti Němu provinil a že jsem odsouzen k věčné smrti. Ale také jsem se dozvěděl, že Bůh mi nabídl odpuštění a Svůj pokoj. Já jsem Mu neměl co nabídnout. Bůh se však již dávno o vše postaral. On zaplatil tu nejvyšší cenu, v Ježíši Kristu, svém Synu. Ježíš přišel na svět, aby nám zjevil Boha. Potom zemřel, aby každý, kdo v Něho uvěří, nezahynul, ale měl věčný život.

Když jsem si uvědomil, že můj dosavadní život byl selháním, vyznal jsem před Bohem, že jsem činil nepravost. Najednou mi bylo jasné, že jsem hřešil. Prosil jsem Ho, aby mi milostivě odpustil skrze Ježíše Krista, který za mne zemřel. A potom jsem zažil něco naprosto úžasného: Bůh mě přijal a celou mou vinu mi odpustil. On neodmítá nikoho, kdo k Němu přichází.

Dnes vím, že jsem Boží dítě. Zní to neuvěřitelně, ale je to pravda! Můj život se stal zcela novým. Díky Ježíši Kristu jsem bohatě obdarován a již nyní se z toho smím těšit. A pokud budu muset zemřít, půjdu ještě téhož dne do ráje, do Boží přítomnosti. – Nechtěli byste mít také tuto jistotu?

Slyšte to přece, lide bláznivý a bez rozumu! Mají oči, ale nevidí. Mají uši, ale neslyší.

Jeremjáš 5,21

Slyší rostliny? Dříve než energicky zavrtíte hlavou, čtěte prosím dále: vědci objevili silné příznaky toho, že některé rostliny v určitém frekvenčním rozsahu na zvukové vlny skutečně reagují. Když člověk přehraje rostlině zvuk letící včely nebo zvukový signál podobné frekvence, tak květy v několika málo minutách vyprodukují více nektaru nebo nektar koncentrovanější. Okvětní lístky tedy zjevně včelu slyší – a okamžitě zvyšují produkci nektaru.

Toto „slyšení“ rostliny znamená oboustranně výhodnou situaci: rostlina může lépe zapojit své zdroje – a včela je odměněna zvýšeným přísunem nektaru. Výhoda pro obě strany. Jak se ovšem včela a rostlina naučily komunikovat, je ještě záhadou.

Některé rostliny zjevně mají „uši“ a slyší. Avšak jak mnoho lidí má uši, mnohem umnější, dokonalejší a efektivnější než rostliny – a přece neslyší: děti neslyší, když je někdo volá; žáci neslyší, poněvadž jsou myšlenkami někde jinde; starší lidé už neslyší, protože jejich sluch ochabl.

Ano my lidé jsme často hluchí, když nás volá Bůh! On volá skrze přírodní události nebo neštěstí. Volá skrze lidi, jako prorok Jeremjáš v dnešním verši, a On volá skrze své slovo, Bibli. Protože Bůh chce, aby lidé slyšeli, aby Jemu naslouchali a Jemu otevřeli dveře. On říká: *„Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.“* (Zjevení 3,20)

pátek 16. srpen

Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili.

Římanům 5,12

Není to první, avšak přece první úspěšný pokus o zavedení demokratické ústavy v Německu. Výmarskou ústavou ze 14. srpna 1919 se válkou poznamenaná země vydává celkem novým směrem. Mladá německá republika, však od počátku stojí na vratkých nohách, protože Versailleská mírová smlouva jí ukládá stěžejní přijatelné podmínky.

Německo v pevném držení nacionalistů se potom v září 1939 opět pouští do války. A tato uvrhne Německo do neštěstí. Na jejím konci zůstává jen bída a zkáza. Všechno to začalo první světovou válkou – a proto je tato některými historiky označována jako „prvotní katastrofa“ 20. století.

To nás upomíná na jinou ještě mnohem horší „prvotní katastrofu“: na událost celkem z počátku našich časů, když se člověk zcela vědomě odvrátil od Boha. Toto rozhodnutí, být nezávislý na Bohu, zničilo vzájemný vztah s Ním. To je skutečný původ všech lidských katastrof vůbec.

Od pádu do hříchu se všichni lidé nalézají pevně v zajetí jedné moci, která nás nechce pustit. Avšak je tu jeden, který nás z „moci temnosti“ může osvobodit: Je to milosrdný Bůh, který má soucit s naší bídou. Jeho milost skrze „*toho jednoho člověka Ježíše Krista na mnohé rozlita jest*“ tak, aby všichni, kteří přijali tuto milost, byli osvobozeni z otroctví hříchu a na „konci“ očekávali věčný život. (Římanům 5,15 (BK); 6,22).

sobota 17. srpen

Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.

Příslaví 14,12

Kouzelná hora Austrálie láká tisíce lidí do neúprosně horké pouště. Skalní výstupek se klene z roviny podobně jako hřbet velryby z oceánu; na počátku večerní hry barev se třpytí červenofialově, poté se změní na hnědou, aby se na začátku soumraku představila v bledých pískovcových barvách. Původní obyvatelé Austrálie ji nazývají „Uluru“ a známá je také pod názvem „Ayers Rock“.

Turisté chtějí tento pískovcový kolos nejen obdivovat, ale také si na něj vylézt. K tomu je potřeba pevnou obuv – a litr vody na osobu a hodinu! A i když se v prvních metrech zdá, že cesta se dá ujit bez námahy, Uluru má své úskalí. To ukazují upomínkové tabulky na smrtelné oběti při úpatí hory. Jejich osud se člověka dotýká. Jistě se na tuto cestu těšili a také do ní nemálo investovali. Avšak co jim prospěl barevný cestovní leták a plná cestovní peněženka. Co pomohlo, že hladké skalní plochy byly jištěny řetězy? Tito lidé opustili jištěnou cestu, aby následovali své vlastní představy, které je potom strhly do záhuby. Také v našich životních cestách jsou takové varovné a upomínkové tabulky. Náš dnešní biblický verš k nim patří také. Lidé, kteří vidí smysl svého života v užívání si a seberealizaci, aniž by se ptali Boha, jsou totiž na scestí, které končí věčnou smrtí.

Božím přáním však je, abychom žili. Proto čteme v Bibli o Jeho cestě, na které můžeme vést smysluplný život a po které můžeme jistě dojít do cíle. Kdo Ho následuje a svěří se Ježíši, je na té bezpečné straně. Tam zakusí podporu, potěšení a posilu. A ačkoli jsou také na této cestě strmé výstupy, věřící však cíle dosáhne, protože za to ručí Pán Ježíš.

neděle 18. srpen

Když to řekl, jeden strážce, která stál poblíž, dal Ježíšovi ránu se slovy: „Takto odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem promluvil zle, vydej svědectví o tom zlém; jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho tedy poslal spoutaného k veleknězi Kaifášovi.

Jan 18,22-24

Myšlenky k Evangeliu Jana

Velekněz Annáš se Ježíše ptá na jeho učení. Cožpak on sám během těch tří a půl roků, v nichž Ježíš veřejně učil, z toho nic neslyšel? To nemluví v jeho prospěch. Jako velekněz by se měl zajímat o duchovní blaho izraelského lidu. Pán mu jasně ukazuje na jeho zanedbání: Když Annáš nyní chce přijít k objektivnímu posouzení, musí se ptát těch, kteří vše slyšeli z první ruky.

Ježíšova odpověď zjevuje nepřátelství přítomných. Jak často se lidé stali násilnými, protože jim došly argumenty! Anebo si tento služebník snad myslí, že Pán se provinil proti příkazu ve 2. Mojžíšově 22,27, kde je napsáno: „*Předáka ve svém lidu nebudeš proklínat.*“? Ne, Pán se nedopustil nepravosti, „*ani lest nebyla nalezena v jeho ústech*“ (1. Petrův 2,22). Nikoli Ježíš se zde chová nepřiměřeně, nýbrž ten služebník! Bít Božího Syna do tváře je hrozný čin.

Ježíš ránu neoplácí, ani nehubuje, ale představuje služebníkovu jeho odpovědnost. Tím nechce vyžadovat své právo, nýbrž vést přítomné k zamyšlení. Tak se také mají vždy chovat Ježíšovi učedníci: v těžkých situacích vytrvat, přitom činit dobré a trpět. „*To je milé před Bohem.*“ (1. Petrův 2,20) Pokud mluví o křivdě, pak jen proto, aby vedli k uvědomění si křivdy – a nikoli, aby druhé napadali.

Služebník zde zjevně nemůže nic odpovědět, a tím potvrzuje Ježíšovu bezhříšnost.

Neboť jste bloudili jako ovce, ale nyní jste se obrátili k pastýři a strážci svých duší.

1. Petrův 2,25

Když Štěpánka vešla do obývacího pokoje, seděl tam přítel jejího otce, který byl u nich na návštěvě. Právě si četl ve své Bibli. Štěpánka chtěla pokoj v tichosti opět opustit, když v tom ji oslovil: „Rád bych se tě na něco zeptal, Štěpánko. Je Ježíš tvým Spasitelem, tvým Zachráncem?“ – Štěpánka byla docela překvapená a nejprve váhala. Po hlubokém nadechnutí odpověděla: „Chtěla bych, abych to mohla o sobě říct.“

„Potom bych ti chtěl navrhnout, aby sis přečetla 53. kapitolu proroka Izajáše, tak jako by byla napsána právě pro tebe. Chceš to udělat?“ Otcův přítel podal Štěpánce svou Bibli, a ona začala nahlas číst: „Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen.“

Viditelně pohnuta pokračovala: „ ... *Ale on byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.*“

Hluboce dotčena zavřela Štěpánka Bibli a řekla: „Ano, teď již tomu rozumím. To vše učinil Ježíš pro mě!“

Když pokoj s Bohem proniká mou duší, / ať už bouře z dálky zuří, / mé srdce ve víře vždy zpívá: / Je mi dobře, je mi dobře v Pánu. / Břímě mých hříchů nesl Beránek Ježíš, / a uvrhl je daleko v dálku; / také za mě zemřel na krvavém kříži: / Moje duše chválí Pána.

úterý 20. srpen

A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni.

Skutky 4,12

Po příjezdu do prázdninového penzionu prosím hostitele o druhý klíč k pokoji. Ten bere ze zásuvky nějakou krabici se spoustou klíčů a hledá ten s příslušným číslem. Ten v ní však není. Potom začíná prohlížet libovolné klíče. V tom se jeho pohled zarazí na jednom z nich, má ten správný. Avšak když ho vstrčí do zámku, vidí, že nezavírá. Podobný, ale žel ne ten správný.

V tom mi přichází na mysl určitá podobnost. Mnozí by rádi měli přístup do nebe. Ale který klíč je k tomu ten správný? Mnohé „klíče“ vypadají jako vedoucí k cíli nebo alespoň k tomu vhodné. Ale co pak, když se po smrti ukáže, že to není ten „správný“? Pak už není návratu zpět. Nikdo nemá druhou šanci. Kdo nevejde do slávy, ten je navždy ztracen. A stejně jako u dveří je také jen jeden správný „klíč“ pro vstup do nebe. Ježíš Kristus říká: *„Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“* (Jan 14,6)

Tento absolutní výrok se zjevně nehodí do našeho pluralistického světa. Jak může někdo tvrdit, že neexistuje žádná alternativa? Co ty miliony lidí, kteří jsou pevně přesvědčeni o svém náboženství? A náboženství je skutečně více, než má můj hostitel klíčů. V konečném důsledku to jsou ale jen pečlivě vykonstruované smyšlenky zakladatelů těchto náboženství, kteří jsou již dávno mrtví.

Jen poselství Bible pochází od samotného Boha a zve k víře v zemřelého a vzkříšeného Božího Syna. O tom se můžeme přesvědčit sami čtením Bible s upřímnou prosbou o setkání s pravým Bohem.

„A když se modlíte, nebudte jako pokrytci; neboť ti se rádi modlí, stojíce v synagogách a na rozích ulic, aby je viděli lidé. Amen, pravím vám: Mají už svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokoje, zavři za sebou dveře a pomodli se k svému Otci, který je v skrytu, a tvůj Otec, který vidí v skrytu, ti odplatí [zjevně].“

Matouš 6,5.6

Čemu se jako křesťan mohu naučit z těchto slov Pána Ježíše o modlitbě?

- Má modlitba směřuje k Bohu, mému Otci, nebo k Pánu Ježíši. On je adresátem mých důkůvzdání a proseb. Není to nějaká zpráva pro jiné – v rámci rodiny nebo pro ostatní věřící. Jinak bych byl jako farizej, který chce svou modlitbou zapůsobit na lidi.
- Má modlitba nemá být rušena. A k tomu potřebuji vhodné místo, možnost úniku ze všedního dne (přísluvečnou komůrku).
- Má modlitba se podobá důvěrnému „rozhovoru“ mezi mnou a Bohem. Modlitba mi dává možnost osobně pohovořit o důležitých otázkách a potřebách s Bohem a Jemu je předložit. V modlitbě smím prosit Boha o jeho pomoc, o jeho požehnání, o jeho milosrdenství. To mě činí docela malým před sebou samým a také před ostatními.
- Pán Ježíš neříká, že se mohu modlit pouze tehdy, když jsem sám (viz Matouš 6,18). Modlit se mohu například při jízdě autem nebo na pracovišti. Modlit se k Němu smím všude a v každé chvíli.
- Co je s podivem, že Bůh mě chce za mou modlitbu dokonce odměnit. A přitom modlitba je doznáním, že od Boha potřebuji vše, pro každý jednotlivý krok. Ale můj Otec v nebi si cení již tohoto samotného uvědomění a odměňuje ho. Jak? Možná již skrze to, že On moji modlitbu vyslýchá.

Jakým je modlitba darem! Využívám ji?

čtvrtek 22. srpen

Toto praví Bůh, Hospodin, jenž stvořil nebesa a roztahuje je, rozprostírá zemi i to, co na ní vzchází, který dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: ... Já jsem Hospodin, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám.

Izajáš 42,5.8

Jak mnohé už technika okoukala od přírody! – Podivuhodné, jak pevně se plod lopuchu zachytí v srsti zvířat, tak aby rozšířil své semeno dále. Ten samý princip používá průmysl od padesátých let například jako uzávěr pro sportovní oblečení. Funguje následovně: pružné plastové háčky se zaháknou, silným zatažením je však lze opět uvolnit.

„Velcro neboli suchý zip“ tak se nazývá toto praktické řešení, které vyvinula příroda. Ale neměli bychom správně říct: Stvořitel? Příroda sama o sobě totiž nemá schopnost dělat inteligentní a vědomá rozhodnutí, které jsou zapotřebí, k dosažení něčeho takového. – Žel, že v dnešních dnech se často hovoří o přírodě způsobem, jakoby se jednalo o nějakou inteligentní a všemohoucí bytost!

Průzkumy žel ukazují, že si mnozí vědci představují vznik vesmíru a života docela bez Boha Stvořitele. Tím ale zůstává mnoho otázek nezodpovězených. Odpověď však dostanou, když si vezmeme do rukou Bibli, Boží Slovo.

Bible mluví o Stvořiteli, který nás miluje a stvořil tento překrásný svět pro nás. On chce, abychom dali za všechny Jeho divy slávu Jemu a nikomu jinému, ano i za tento malý zázrak jako je lopuch.

Ó velký Bože, když se na svět dívám / který jsi stvořil svým všemocným slovem Ty... / Tobě velký vládce pak ve svém srdci jásám: / Jak veliký jsi Ty! Jak veliký jsi Ty!

C. Boberg (1859–1940); Německy: M. von Glehn (1867–1924)

pátek 23. srpen

A ten, který to viděl, vydal svědectví a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili.

Jan 19,35

Angličtí vědci B. P. Grenfell a A. S. Hunt během léta trvajících vykopávek v Oxyrhynchos v Egyptě opakovaně nalézali na papyru napsané starověké texty. Tato na srážky chudá oblast chránila tento na vlhkost citlivý materiál, písečné nánosy zase bránily slunečním paprskům a tak bylo písmo uchráněno před vyblednutím.

Oba badatelé dopravili své nálezy do Anglie, kde je postupně rozluštili. To poskytlo zcela nové, zajímavé pohledy do každodenního života Egyptanů před zhruba dvěma tisíci lety.

Světový ohlas však přinesl jeden útržek papyru, který tam našli v roce 1920. Když badatel C. H. Roberts v roce 1935 nalezený materiál třídil, udeřil ho tento kus do očí. Na přední i zadní straně obsahuje po sedmi řádcích ve starověké řečtině. To stačilo, aby jednoznačně určil, že se jedná o verše z Janova Evangelia. Stáří papyru bylo s velkou jistotou stanoveno: kolem roku 125 po Kristu. Takto byl objeven nejstarší rukopis Nového zákona.

Ještě kolem roku 1920 byli mnozí kritici názoru, že vzniklo-li Janovo evangelium až tak pozdě, tak nemohlo být napsáno Apoštolem Janem samotným. – Podle ústní tradice zemřel Apoštol ve vysokém věku asi koncem prvního století po Kristu. – Když však nyní, jen o několik let později byl v Egyptě používán ruční opis tohoto evangelia, pak se tento argument kritiků hroutí. – Prosím, přečtěte si ještě jednou dnešní verš pod tímto dojmem!

sobota 24. srpen

Cožpak může Kúšijec [člověk s tmavou barvou pleti] změnit svou kůži, anebo leopard svoje skvrny? Pak také vy dokážete konat dobro, když jste si zvykli páchat zlo.

Jeremjáš 13,23

Je zajímavé, jak Bible příležitostně používá obrázky z přírody, aby nám učinila duchovní pravdy srozumitelnější.

Leopardí skvrny jsou geneticky podmíněné a nelze je skrýt. I panter, sytě černá varianta leoparda, je jen zdánlivou výjimkou. Protože když sluneční světlo dopadá na jeho srst pod správným úhlem, je možno vidět, že v tmavých černých odstínech se skrývají známé leopardí skvrny.

Bůh nám tímto říká: Pokud by leopard mohl změnit své skvrny, tak by pro vás lidi zůstávala naděje, že byste dokázali činit dobro. Avšak leopard toto nemůže – a také vy to nedokážete! Protože jste zvyklí činit zlo, a nedokážete toho zanechat. Tak jako leopard ani vy nemůžete změnit svou kůži.

V dopise Římanům Apoštol Pavel popisuje člověka, který chce omezit a potlačit moc hříchu ve svém životě. Ale nedokáže to. Ztrápený volá: „*Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?*“ (Římanům 7,24)

Ale to není to poslední slovo, protože on zná odpověď: „*Bohu bud' dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána!*“ Z toho je jasné: Osvobození, vykoupení z moci hříchu je možné jen prostřednictvím Ježíše Krista! Pouze On může změnit naše srdce, naše vnitřní řídicí centrum, které určuje celý náš život. Ten kdo prožije tuto změnu, může slovy z dopisu Římanům říct: „*Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.*“ – Jak to zní úlevně, přímo osvobozujčně. Zakusit to je možné ještě i dnes! (Římanům 7,25; 8,2)

neděle 25. srpen

Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Tu mu řekli. „Nejsi i ty z jeho učedníků?“ On zapřel: „Nejsem.“ Jeden z veleknězových otroků, příbuzný toho, kterému Petr utál ucho, řekl: „Neviděl jsem tě s ním v té zahradě?“ Petr opět zapřel. A vtom zakokrhal kohout.

Jan 18,25-27

Myšlenky k Evangeliu Jana

Petr se ohřívá u ohně z dřevěného uhlí. Ježíšovi nepřátelé, kteří oheň zanítily, tam jsou také. Petr se tedy nalézá ve špatné společnosti. Chce vidět, jak to bude se zajetím Pána. Avšak příliš si důvěřuje, a proto se chová lehkovážně.

Ten, kdo se usadí u „ohně z uhlí“ tohoto světa, si musí nechat líbit otázky. Tyto otázky vlastně skýtají příležitost k jasnému svědectví pro Pána, ale zde vedou k opaku, protože věřící na špatném místě nemá sílu, aby jasně ukázal, jaké je jeho postavení. Tak tomu s Petrem jde krok za krokem dolů. Nepřítel podniká tři útoky a Petr pokaždé zapře. Tento ohnivý učedník, který miluje svého Pána, bídne troskotá.

Ten, kdo se sám trochu poznal, nebude nikdy tvrdit, že jemu se něco takového nemůže stát. I když Pána Ježíše milujeme – a myslíme to skutečně vážně – nezůstaneme ochráněni před tím, abychom Ho zapřeli, dokud si o sobě mnoho myslíme a hledáme uznání u lidí. Ani velká známost Bible, nejlepší úmysly a mnoho životních zkušeností nás neuchrání před tím, abychom nepovolili ošklivým žádostem, když přijde pokušení, nebo abychom se nestali hněvivými a nemstili se, když dojde k urážlivým útokům – pokud se neuchýlíme k modlitbě. Silní jsme jen v Pánu a v jeho milosti, tak jak to On sám řekl: „*Beze mne nemůžete činit nic.*“ (Jan 15,5)

pondělí 26. srpen

Obrátte se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země, protože já jsem Bůh a jiného není.

Izajáš 45,22

Souhlasí také směr?

Pláž vypadala skoro opuštěná, bylo mlhavo a chladno. Přesto jsem jako obvykle plaval svých dvě stě metrů směrem do moře. Když jsem se chtěl obrátit, najednou jsem ve své blízkosti zpozoroval nějakou ženu. Působila dost nejistým dojmem a zjevně chtěla plavat ještě dál. Zeptal jsem se jí, jestli se cítí v pořádku a ona řekla, že je velmi unavená.

„Potom se obraťte!“, radil jsem ji. – „Ne“, odpověděla, „směr je správný.“ Ujišťoval jsem ji, že se mýlí a že se stále více vzdaluje od břehu. Ale ona stále trvala na svém. Důrazně jsem ji prosil, aby mi věřila; a slíbil jsem ji, že pokud by se obrátila tak zůstanu v její blízkosti. Nakonec na mne dala a směr změnila. Když se pak pláž přiblížila, úlevou vydechla.

Před jejím obrácením tato žena dělala vše, co bylo v jejích silách, ale to ji vedlo jen dál opačným směrem. Jakým směrem se musíme obrátit, když jde o naše věčné spasení? V tom si musíme udělat jasno! Ochota, opravdovost a ani naše nejlepší úsilí nestačí – také směr musí být správný!

A proto k nám Bůh Bible volá: „*Obrátte se ke mně a zachraňte se!*“ On nám tímto ukazuje směr, který nás přivede k cíli. A Ježíš Kristus, Boží Syn, je Spasitel a Pomocník, který nás prosí, abychom svůj život svěřili Jemu. On je hoden toho, abychom svou důvěru dali Jemu; neboť On z lásky k nám podstoupil smrt na kříži.

Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.

Jan 3,7

Křesťanem se nestávám tím, když potlačuji nebo odstraňuji to zlé, ty „*skutky těla*“ (jak je nazývá Bible): „*[cizoložstvo,] smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisti, [vraždy,] opilství, hýření a podobné věci.*“

(Galatským 5,19-21) Ne, být křesťanem neznamená: „Ty nesmíš!“, i když si to mnozí myslí. – „Nesmíš!“ mi říká deset přikázání Zákona: a ty mi nepřímo ukazují, jaký vlastně jsem. Skrze ně jsou mi totiž mé zlé sklony zjeveny ještě důkladněji. Těch deset přikázání však při mně nepůsobí nic dobrého, nic, z čeho by Bůh měl radost.

Ta zvláštnost křesťanství spočívá v tom, že se nesnaží to špatné v lidech potlačit nebo vymýtit, nýbrž že dává vzejít něčemu úplně novému. Křesťanství (a tím mám na mysli něco živého a skutečného, ne nějaké vyznání, nějaké náboženství nebo nějakou tradici) není o nějakém ideálu, kterého musím dosáhnout. Nejde o nějakou mravouku, která opraví moje špatné stránky, nebo nějakou sílu, která mě učiní lepším. Ne, křesťanem se stanu tím že získám nový život – život z Boha!

Když zde Ježíš Kristus říká: „*Musíte se narodit znovu,*“ pak je tím konec jakékoli naděje, která ode mě ještě něco očekává. Tak jako plevel nemůže být napraven, tak také má přirozenost ne.

„*Musíte se narodit znovu*“ také ukazuje, že nový život je nejen možný, ale i nutný. A každý, kdo věří v Ježíše Krista, Božího Syna, ho získá. Tento život přináší to dobré ovoce, z kterého má Bůh radost.

„*Když se však zjevila dobrota a lidumilnost Boha, našeho Zachránce, zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození.*“ (Titus 3,4.5)

středa 28. srpen

Rozhodl jsem se také já, když jsem vše znovu pečlivě prošel, že ti to po pořádku vypíši, vznešený Theofile, abys plně poznal spolehlivost těch věcí, kterým jsi byl vyučen.

Lukáš 1,3.4

Někdy jsme pochybovační, a když je nám něco oznamováno, ptáme se, jestli je to pravda jestli se na to můžeme spolehnout.

Tak se pravděpodobně vedlo také Theofilovi, vyššímu římskému úředníkovi, kterému bylo něco oznámeno o Ježíši Kristu. Tento muž to co slyšel, zjevně neodmítl jako fámu. Ne, on chtěl mít jistotu, a kdyby se to potvrdilo, nemohl by na ty věci jednoduše nedbat. Theofil se svým přítelem Lukášem o těchto věcech zjevně mluvil. Lukáš měl podrobné informace o skutečnostech týkajících se Ježíše, protože on „*vše znovu pečlivě prošel*“. (v. 3) A nyní píše Theofilovi podrobnou zprávu, aby mohl poznat „spolehlivost těch věcí“, o kterých slyšel. Tou zprávou je evangelium podle Lukáše.

Jak Theofil na tuto zprávu reagoval, nevíme. Snad se mu vedlo tak jako královně ze Sáby, která slyšela o moudrosti izraelského krále Šalomouna. Také i ona chtěla mít jistotu v tom, co slyšela a proto se vypravila Šalomouna osobně poznat. A jaký byl její závěr? „*To, co jsem slyšela ve své zemi o tvých slovech a tvé moudrosti, je pravda. Nevěřila jsem těm zprávám, dokud jsem nepřišla a neviděla to na vlastní oči. Hle, nebyla mi oznámena ani polovina. Moudrostí a blahobytem jsi předčil zvěsti, které jsem slyšela.*“ (1. Královská 10,6.7)

Ať už jste o Ježíši Kristu slyšeli cokoli, vraťte se ke zdroji, ke spolehlivým zprávám v Bibli. Abychom tak jako Theofil „plně poznali spolehlivost těch věcí“, musíme číst Bibli.

Řekl jsem: Vyznám na sebe svá přestoupení Hospodinu. A tys sňal vinu mého hříchu.

Žalm 32,5

Nějaký řidič poškodil ve velkoměstě zaparkovaný vůz. Zanechal zprávu a pokračoval v cestě. Na popsaném ubrousku, který umístil na čelní sklo poškozeného auta, stálo: „Sorry! Musel jsem se vyhnout a momentálně u sebe nemám tolik peněz“, a ozdobil to emotikonem s klesajícími koutky úst.

Ten neznámý říká tři věci: 1. Že je mu to líto ... 2. Ví, že způsobil škodu ... 3. Je mu jasné, že ta škoda musí být uhrazena. K tomu ještě předpokládáme, že byl čestný. Avšak osvobozuje ho to, maže to jeho provinění? Kdyby ho našla policie, nechala by ho ujet, protože prokázal lítost, přiznal vinu a také vše vyjasnil? Sotva pravděpodobné!

Mějme teď za to, že stojím na konci svého života před Bohem. A On mi představuje moje pochybení: moji nenávist, moji pýchu, moje urážlivá slova, mé nečisté myšlenky. Bylo by dostatečné, kdybych s ohledem zpět řekl: „Sorry, je mi to líto“? Nebo by mě přijal, kdybych Mu dokázal situaci vysvětlit – proč jsem lhal, kradl nebo ubližoval lidem, proč jsem krátil daň nebo rozbil manželství – a cožpak vina leží jen na mně samém? Můj šéf, moje žena, má výchova, moje celá životní situace mě k tomu nakonec přiměla.

Mohu-li Mu však říci, že ačkoli jsem vinen, tak je někdo jiný, totiž Ježíš Kristus, který za mé provinění na kříži Golgoty již zaplatil – pak jsem zachráněn! Protože sám Ježíš zaujal mé místo a nesl za mne trest. Pak mi bude moje vina odpuštěna – a já jsem volný!

pátek 30. srpen

Ale já budu zpívat o tvé síle a z jitra budu jásat nad tvým milosrdenstvím. Vždyť jsi mi nepřístupným hradem, jsi mi útočištěm v den soužení.

Žalm 59,17

Čím začínám den?

Davidův život je v ohrožení. Saul je mu v patách. Proč? Protože Saulova počáteční sympatie k mladému muži, který zvítězil nad obrem Goliášem, se náhle změnila v čirou nenávist. Jednoho dne dal Saul v noci obklíčit a střežit Davidův dům, aby ho následujícího rána zlikvidoval! Jeho žena se o tom dověděla a varovala ho. David se jen stěží zachránil únikem skrz okno. (1. Samuelova 19,11.12)

Takové je pozadí 59. žalmu. Uprostřed této život ohrožující situace David opět znovu zakusil, jak zasahuje Bůh. Hluboce dotčen Boží velikostí se rozhodl, že od teď na počátku každého nového dne bude Bohu děkovat za jeho dobrotu. V tomto je nám velkým vzorem.

Začneme-li den tak jako David, bude pro nás snazší zvládnout každý úkol i takový, který je na hranici našich možností. A tak jako David to mějme neustále na mysli, když jsme již zakusili Boží dobrotu, abychom dovedli směle hledět do budoucnosti.

Osobně rozpoznávám mnoho věcí, za které mohu Bohu děkovat. Především za to, že On mi skrze Pána Ježíše daroval věčný život. Jsem vděčný, že i v té největší nouzi nejsem sám. On nedopustí, abych padl pod tíhou velké zkoušky. (1. Korinským 10,13) On je mi blízko, když k Němu volám. (Žalm 145,18) Také i dnes smím počítat s jeho dobrotou. Víím, že On mě zná skrz naskrz. (Žalm 139,1-4)

I přes Davidův postoj se všechny jeho problémy nevyřešily hned. Jeho situace zůstávala zpočátku beze změny. Léta trvající únik před Saulem teprve začal být opravdu vážný. Přesto nezoufal, nýbrž počítal s Bohem. Přístup, který byl odměněn.

sobota 31. srpen

Já jsem Hospodin, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám, ani svou chválu modlám.

Izaiáš 42,8

Jedna japonská holčička podvkrát navštívila křesťanskou nedělní školku. A teď o tom vyprávěla své babičce: „Ten Bůh křesťanů je docela jiný než náš bůh. Když s Ním chce člověk mluvit, tak nemusí jít nejdříve do chrámu. Učitel z nedělní školy říká, že člověk s Ním může mluvit vždy a všude. Tady doma, při práci anebo při cestě do školy! A On stále naslouchá!“

Babička tím byla opravdu dotčena: „Mluvíš s Ním tedy taky?“, zeptala se.

„Ó, ano,“ odpověděla ta maličká. „Ty víš, že počítání mi vůbec nejde. Teď Ho prosím každé ráno, aby mi pomohl. A teď už dokážu lépe porozumět úkolům a mohu je tak snáze vyřešit!“

„Ale“, povídala ta holčička dále, „jedno se mi na tom křesťanském Bohu nelíbí: On všechno vidí! Říkal to učitel z nedělní školy. Dříve jsem tu a tam ukradla ze zahrady nějaké ovoce. Byla jsem docela šikovná; nikdo mě nikdy nepřistihl. Ale teď už si více netroufnu. Když ten Bůh křesťanů všechno vidí!“

Holčička se znepokojeně odmlčela. A babička dlouze přemýšlela. Nakonec řekla: „Tak teď už vím, proč tu tak mnoho lidí má zapotřebí dva bohy. Jednoho k činění zlého a toho druhého potřebují, aby si nechali pomoci.“

Také na „křesťanském západě“ má mnoho lidí dva „bohy“. Když se jim vede dobře, tak se vše točí jen kolem nich samých. Ale když se dostaví nějaká mizérie, tak se rádi rozpomenou na Boha Bible.

neděle 1. září

Od Kaifáše vedli Ježíše do vládního paláce. Bylo časně ráno. Oni sami do vládního paláce nevstoupili, aby se neposkvrnili a mohli jíst velikonočního beránka.

Jan 18,28

Myšlenky k Evangeliu Jana

Je mezi 6. a 9. hodinou raní. Ježíš je veden do pretoria, úředního sídla římského místodržícího. Příběh Ježíšova utrpení bez přestávky souvisle pokračuje. Události předcházející noci lze datovat následovně:

- Ježíš se svými učedníky večer jí beránka.
- Poté co Juda opustil horní síň, Pán ustanovuje jídlo na památku a později jde se svými učedníky do Getsemane.
- Mezi 21. a 24. hodinou je Ježíš zajat.
- Mezi 24. a 3. hodinou vyslýchá obžalovaného velekněz Annáš.
- Mezi 3. a 6. hodinou dochází k hlavnímu výslechu před Kaifášem a veleradou.

Není asi žádný méně vhodný čas pro soudní projednávání než v noci. Avšak náboženští vůdci v Izraeli dělají z té věci naléhavou záležitost. Noc je pro ně nejlepší příležitost, jak nenáviděného Ježíše z Nazareta odsoudit, aniž by se seběhl lid.

Protože židovskému národu není dovoleno vykonávat trest smrti, předávají velekněží a služebníci Ježíše římskému místodržícímu. Avšak jaké je to hrozné pokrytectví! Náboženští vůdci nevcházejí dovnitř do pretoria, aby se dotykem pohanských míst neznečistili. Slavení paschy je jim nadmíru důležité – tak to vypadá. Ale kvůli tomu, že se zastávají vraždy a hledají falešné svědky, nemají žádné výčitky svědomí. Toho je nábožnost schopná, jestliže chybí živá víra.

pondělí 2. září

... kterýžto zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou.

Zjevení 1,5 (BK)

Očištění

Na jednom reklamním plakátu na mýdlo drží malý chlapec v ruce kus mýdla a přitom se ohlíží na svůj vlastní stín. Pod ním je velkými písmeny napsáno: „To je to jediné, co smýt nedokážu!“ – Trefná myšlenka tvůrců reklamy!

Když přemýšlím o tomto sloganu, potom si uvědomuji, že my lidé všichni za sebou táhneme nějaký „stín“, takovou temnou stopu: hřích. Teprve když jasné sluneční světlo vrhne jasný stín – když vstoupíme do „světla“ Božího Slova, teprve tehdy se stane stín hříchu viditelný.

Žel, že pro mnohé dnes se pojem „hřích“ stal velmi nejasným a často bývá řečí znevažován. Čím to je? Je to především tím, že definice Bible už není známa. Podle Bible je hřích všechno co člověk obmyslí, říká a činí bez ohledu na Boží vůli. Následky hříchů v srdcích a životech lidí jsou nepřehlédnutelné – a podobně jako stíny se nedají odstranit vnější očistou. Protože to zlé pochází z našich srdcí, proto očista od hříchu musí začít tam. A jak toho dosáhnout?

Bible dává odpověď: „*Krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.*“ (1. Jan. 1,7) To je ten jediný způsob, jak být očištěn od hříchu.

Jaký dar, že Bůh odpouští každému, kdo použije tohoto „očistného prostředku“! Každý kdo věří v Ježíše Krista a Jeho smírcí dílo, smí vědět, že jeho hříchy byly smyty. A on bude jednou v nebi svému Spasiteli Ježíši Kristu děkovat a Jemu se klanět pro Jeho lásku.

úterý 3. září

A roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navraťte se k Hospodinu Bohu vašemu; neboť jest on milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituje zlého.

Joel 2,13 (BK)

Roztrhnout srdce

Roztržení oděvu byl ve starověku zvyk, který představoval naprosté zděšení v hněvu nebo v smutku a pokud přitom bylo také upřímné srdce, Bůh to ocenil.

Ale tak jako při všech vnějších projevech, tak také zde vyvstávalo nebezpečí přitom předstírat nebo nechat se nekontrolovaně strhnout. Proto bylo například nejvyššímu knězi v Izraeli zakázáno svůj oděv roztrhnout. Boží blízkost, v které žil, nějaký takový vzruch lidských citů nedovolovala.

Není tedy těžké rozumět tomu, co nám výraz „*roztrhněte srdce vaše*“ chce říct. Nejde o žádný formální akt, jde spíše o obrácení, které musí začít hluboko v našem nitru: v srdci.

Jak to lze konkrétně provést? Zvážit svůj dosavadní život a uznat, že se stále více vzdaluje od Boha vstříc věčnému zatracení. Vyznat Bohu své selhání, svou vinu a upřímně Ho prosit o odpuštění.

To se neobejde bez vnitřní tísně – to „není v oděvu“, jak se říká –, a přesně to má na mysli prorok Joel. Potom je však volná cesta k druhému kroku: „*navraťte se k Hospodinu, Bohu vašemu*“. Obojí spolu souvisí: upřímné vyznání hříchů a rozhodné obrácení. A toto je „pokání“, jak učí Bible.

„Pokání“ tedy neznamená vykonání vnějších kajících skutků, nýbrž změnu směru. Pokání a víra totiž patří k sobě. Bůh daruje spasení z milosti každému, kdo uvěří v Ježíše Krista.

Zákon se stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry.

Galatským 3,24

Bedřich se zaměřil při vedení svého života na desatero. Viděl se jako slušný člověk, byl zapojen do církve, pravidelně chodil ke zpovědi a domníval se, že Bůh může být s jeho životem docela spokojený. Potom mu jeho starší sestra darovala Bibli a doporučila mu, aby si v ní četl. Sama krátce předtím přijala Pána Ježíše jako svého Spasitele a radovala se z odpuštění svých hříchů.

Bedřich začal v Bibli číst. Jednoho dne četl 2. knihu Mojžíšovu 20. kapitulu a zastavil se u verše 15: „*Nebudeš krást!*“ – Nebyly nějaké věci, které si nedovoleně přivlastnil? No jo, myslel si, to byly jen maličkosti. Byla to opravdu krádež? Četl dále, verš 16: „*Nebudeš vydávat proti svému bližnímu falešné svědectví!*“ – Před soudem ještě žádné křivé svědectví, tak aby někomu jinému přitížil, neučinil. Ale nenastala ve školních letech častěji situace, kdy druhé pomluvil, aby sám vypadal lépe? A nestavěl se také později v zaměstnání ke škodě druhých sám do lepšího světla?

Potom Bedřich četl verš 17: „*Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.*“ – Jak to bylo s tím úžasným autem kolegy, tím hudebním talentem kamaráda v kapele, skvělým zaměstnáním souseda a jeho dobrým příjmem? Byly to opravdu Boží požadavky na něj? Jak často se již proti některému z těchto přikázání provinil! Teď si byl Bedřich vědom, že Bůh s ním spokojen být nemohl. A to ho velmi znepokojovalo. Nakonec o tom vyprávěl své sestře, ta mu poukázala na Spasitele Ježíše Krista. Bedřich Mu svou vinu vyznal a již po mnoho let je šťastným Božím dítětem!

Předal jsem vám především to, co jsem také sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem.

1. Korintským 15,3.4

Ten mladý muž býval po léta v různých křesťanských skupinách, protože si myslel, že tam nalezne úlevu od svých depresivních sklonů. Ale lepší to nebylo, spíše naopak. Mezitím také ztratil zájem o Bibli. Vzdal to s tím, že mu nedala žádnou odpověď na jeho problémy.

Když se ho jeden věřící přítel zeptal, co je rozhodujícím poselstvím Bible, dlouho váhal, než odpověděl. Avšak potom z něho vylétlo: Ježíš Kristus zemřel na kříži za hříšníky!

A skutečně, to je ta velkolepá zpráva pro všechny lidi, kteří si vlastní selhání a nakonec také i své provinění vůči Bohu uvědomují. Avšak od přiznání si viny sám před sebou je ještě velký krok k otevřenému a bezvýhradnému vyznání se před Bohem. Ale pouze ten přináší východisko z bídy – i když tím nejsou docela odstraněny všechny deprese. Tento politováníhodný muž o této možnosti záchrany věděl již šest let – a přesto se jí nechopil. Ale, o tom teď mluvit nechtěl ... Odmlka byla dlouhá, depresivně dlouhá.

Proč tento mladý muž nemohl, tak jako mnoho lidí před ním, zjevit svůj život před Bohem? Byl to, jako už to tak často bývá, nějaký „oblíbený hřích“, kterého se nechtěl vzdát? V této situaci se jeho věřící přítel naléhavě modlil k Bohu a prosil o pomoc. A potom se konečně začal vyznávat a modlit také i ten mladý muž. – Podstatou jeho hříchu byla nesmiřitelnost.

Jaký jste tehdy měli užitek z těch věcí, za něž se nyní stydíte? Neboť jejich konec je smrt.

Římanům 6,21

Změna kurzu směrem k Bohu

Petr, tak se jmenuje, si jako dvacetiletý „užíval svého života“ a přitom nevynechal nic. Jednoho dne si všiml u svého přítele, který doposud nežil jinak než on, nezvyklé změny: jeho přítel se s ním najednou přestal účastnit pochybných zábav a podniků. Přesto však vypadal nepochybně spokojeně a šťastně. Nakonec vyprávěl Petrovi, že uvěřil v Ježíše Krista.

Petr se zamyslel. Uznal, že v hloubi duše vlastně vůbec šťastný nebyl. Jak často pociťoval hořkou pachutí svého obtíženého svědomí a pokoušel se ho umlčet. Ta proměna a radost, která teď vyzařovala z jeho přítele, se ho dotýkala. Jak rád by prožíval totéž. Po dlouhém zvažování a úvahách také on vyznal Bohu vinu svého života a směl vírou uchopit, že Ježíš Kristus trpěl a zemřel na kříži i za jeho hříchy.

Co potom následovalo, se rovnalo do očí bijící změně kurzu. Jeho pohled se docela změnil. To co Petra doposud zajímalo, teď ztratilo na své přitažlivosti, důležitými se staly nové věci. Postupem času poznával Ježíše stále lépe a také co to znamená mít Ho za svého Spasitele a Pána.

Dnes Petr a jeho přítel pravidelně čtou Bibli a chodí k Bohoslužbě. Boží slovo jim dává sílu pro smysluplný život. Posiluje je ve všedním dni a dává jim orientaci. A to je také příčina jejich díků a chval Bohu.

Připomenul jsem si tu upřímnou víru, která je v tobě; ta nejprve přebývala v tvé babičce Loidě a v tvé matce Eunice a jsem přesvědčen, že přebývá i v tobě.

2. Timoteovi 1,5

Ruce mé prababičky

Vzpomínky na mou prababičku z mého raného dětství jsou žel velmi chabé. Její byt byl malý a tmavý. Litinová kamna, která sloužila jak k topení tak také k vaření, byly ústředním bodem jejího posledního úseku života. Co si však ještě velmi dobře pamatuji, jsou její přátelská a laskavá tvář a její ruce, které mě jako dítě kvůli mnoha záhybům upoutávaly.

V posledních letech svého života prababička sedávala se svými zvrásněnými rukama na židli blízko kamen. Jak mnoho tyto ruce v průběhu let pracovaly, pomáhaly, dotýkaly se, záplatovaly, čistily, myly, hladily – a modlily se!

Ke konci byl její zrak tak chabý, že nic víc už dělat nemohla. Ale o to více se modlila. Jak mnoho modliteb vyslovila za své děti, vnoučata a pravnoučata! A docela jistě to je také výsledek jejich modliteb, že tak mnoho jejich potomků přijalo Pána Ježíše Krista za svého osobního Spasitele. Přátelská tvář a vrásčité ruce mé věřící prababičky jsou pro mě velkým a trvalým povzbuzením, protože mi důrazně ukazují, že život v Boží ruce je smysluplný, nanejvýš blažený a naplněný.

Prosím jen, aby do konce až
tvým milosrdenstvím, jež mi prokazuješ;
tu mé ruce obě máš;
teď dále se mnou, co Ty jen chceš.

neděle 8. září

Pilát k nim vyšel ven a řekl: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Řekli mu: „Kdyby tento člověk nebyl zločinec, nevydali bychom ti ho.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho a suďte ho podle svého zákona.“ Židé mu řekli: „My nesmíme nikoho usmrtit.“ Tak se mělo naplnit Ježíšovo slovo, které řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít.

Jan 18,29-32

Myšlenky k Evangeliu Jana

Náboženští vůdcové židovského národa Ježíše vyslechli – a odmítli. Nyní je veden před světské soudnictví. Zdalipak Jej tam posoudí jinak? Nejprve to tak vypadá. Avšak nakonec je vládní moc, kterou Bůh lidem svěřil, aby chválila dobro a trestala všechny, kdo činí zlo, použita k tomu, aby toho „Svatého a Spravedlivého“ odsoudila k smrti (srv. s Římanům 13,4). Tomu se říká justiční vražda.

Římský místodržící se ve srovnání s židovskými velekněžími jeví na první pohled jako přívětivý a spravedlivý. Avšak na konci procesu je zřejmé, že pro něho je vážnost u lidí důležitější než pravda a spravedlnost.

Pilát cítí, že případ, který mu předkládají, není případ pro něho, chce svou odpovědnost vrátit židovskému národu. Proto se ptá na bod obžaloby, který by mohl uchopit. Náboženští vůdcové se uhnou. Rozhořčeně dávají Pilátovi na srozuměnou, že oni nejsou v žádném případě nespravedliví. Pro ně je neodvolatelně jisté: Ježíš musí zemřít.

Pán mluvil víckrát o tom, že musí být povýšen – to je poukaz na jeho ukřižování (srv. s kap. 3,14; 8,28; 12,32.33). Protože jen Římané byli v Izraeli oprávněni vykonat rozsudek smrti, byl Ježíš ukřižován – a nikoli ukamenován, jak to Židé jinak dělali. Tak se naplní každé Boží slovo.

pondělí 9. září

Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo červi zvrтали, však vždy v těle svém uzřím Boha.

Job 19,25.26 (BK)

Přesvědčení, které Job vyjádřil v těchto biblických slovech již před dlouhým časem, je největším blahem lidí všech dob. Job své myšlenky vyjadřuje s obdivuhodnou jistotou a důvěrou, neboť říká: „*Já vím ...*“ Co věděl? Zaprvé, že má živého Vykupitele. Zadruhé, že tento Vykupitel je mocný a věčný, který by se měl jednoho dne mocně „postavit na zemi“. Zatřetí, že by Job měl vstát z mrtvých a vidět Boha.

Toto přesvědčení sdílí všichni, kteří poznali Ježíše Krista jako svého Spasitele. Nový zákon tuto jistotu, kterou Job měl, posiluje ještě více. Křesťané tak mají všechnen důvod, být si jistější a plnější důvěry než byl Job.

V čem to spočívá? Zaprvé jim to říká Bible, že v Kristu Ježíši „*máme vykoupení skrze jeho krev*“ (Efeským 1,7). – Věčné vykoupení je založeno na skutečnosti, že Ježíš Kristus pro nás lidi zemřel a vstal z mrtvých. Toto dosvědčují evangelia stejně tak jako mnohá jiná místa v Novém zákoně.

Zadruhé učedníci při Ježíšově nanebevstoupení dostali zaslíbení: „*Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru [do nebe], přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe.*“ (Skutky 1,11) Ježíš Kristus tedy v budoucnu opět vstoupí svými nohama na tuto zem.

Zatřetí sám Ježíš říká, že každý, kdo v Něho věří, má život věčný a tím nádhernou budoucnost: „*Já ho vzkřísím v poslední den*“ (Jan 6,40). Všichni, kteří za svého života věřili Ježíši a Jemu patří, Ho potom uvidí.

Přišli k Ježíšovi a našli toho člověka, od něhož vyšli démoni, jak sedí oblečený u Ježíšových nohou a má zdravou mysl. A ulekli se.

Lukáš 8,35

Jeden muž odmítl brožuru obsahující Lukášovo evangelium se slovy: „Už jsem do té knížky nahlédl. Pokaždé když v ní čtu, je mé srdce nepokojné a já dostávám strach.“

Jak je to možné? Lukáš ve svém Evangeliu stále znovu vypráví o tom, jak se Ježíš Kristus plný lásky a soucitu setkával s lidmi a pomáhal jim. Lidé byli osvobozováni skrze Něj ze závislosti a hříchu. Bible ale také odkrývá a konfrontuje lidi s Boží pravdou – a to je obzvlášť nepříjemné takovým, kteří si nechtějí připustit pravdu.

Následující příběh však ukazuje, jak to Slovo může působit také jinak. Jeden muž začal číst Bibli se svou ženou. Po pár dnech se při předčítání zastavil a řekl: „Jestli ta kniha má pravdu, jsme docela na špatné cestě!“ Přesto ale četli dále. „Ženo“ řekl po nějakém čase opět, „jestli je ta kniha pravdivá, jsme ztraceni!“

Jejich nitra se dotklo Boží slovo. Probudilo jejich svědomí a odkázalo je na Spasitele. Teď chtěl tento manželský pár přijít věci na kloub a znát pravdu. Jak četli dále. Nejenže stále jasněji poznávali, co je oddělilo od Boha a zanechalo je ztracené, ale poznali též, že v Božích očích byli vinni a že nutně potřebují odpuštění svých hříchů. Zástupné utrpení Ježíše Krista a Jeho smrt na kříži se stala také pro ně osobně. Oni Mu své hříchy vyznali a doufali v odpuštění. A pak jednoho dne řekl ten muž své ženě: „Je-li ta kniha od Boha – a ona musí být od Boha! – potom jsme spaseni!“

středa 11. září

Bůh je naším útočištěm i silou, velkou pomocí, kterou nacházíme v souženích. Proto se nebudeme bát, i kdyby se převrátila země a hory se zřítily do mořských hlubin.

Žalm 46,2.3

Strach – není dalece rozšířen teprve od 11. září 2001 nebo od covidové pandemie. Strach provází člověka už od té doby, co byl vyhnán z rajske zahrady Eden. Denně jsme konfrontováni s množstvím obav a hrozeb. Také i naše civilizovaná, zdokonalená společnost zná strach ze života vzhledem k problémům lidstva a beznaději jednotlivců. Razantní rozšíření koronaviru nám opět o něco více postavilo před oči, jak je globalizovaný svět zranitelný. Možná jsme si delší dobu mysleli, že ve svých domovech a městech jsme v určité míře bezpečni. Ted' však jsme se museli naučit, že tomu tak není.

Možná nás Bůh chce ještě jednou upomenout na to, jak vše na této Zemi je pomíjivé. Bůh prostřednictvím těchto skutečností k nám lidem mluví trpělivě – někdy velmi zřetelně – aby nás upomenul na to, že svůj život musíme uvést do souladu s Ním. Protože On určil den, v kterém bude Ježíš Kristus soudit svět, a potom už obrácení více možné nebude.

Dostávám se do rozhovoru na toto téma s jedním starším párem. Také oni mají obavy z budoucnosti lidstva. V tom nečekaně muž říká: „Kdo věří v Ježíše Krista, ten se bát nemusí. Pán nás neopustí.“ V to pevně věří.

Jakou pravdu ten starší muž měl! Ten kdo je skryt v Pánu Ježíši Kristu ví a nemusí se ničeho bát. Ten může s Davidem říct: *„Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, nebo ty se mnou jsi ...“* (Žalm 23,4 (BK)).

Já, já jsem ten, kdo mažu kvůli sobě tvá přestoupení a tvé hříchy připomínat nebudu.

Izaiáš 43,25

Před několika lety zatkla policie v Indii čtyři ženy, které okradly turisty. Jako trest za tento jejich čin jim vytetovali na jejich čela slova „kapesní zlodějky“.

Co by to způsobilo, kdyby se něco takového dělalo také u nás? Neměl by potom každý z nás něco napsaného na svém čele? Na jednom by stálo „lhář“, na jiném „podvodník“ a na třetím „daňový podvodník“. Bylo by pak ještě nějaké společenské setkávání vůbec možné? A nebyla by v důsledku toho rozbita mnohá manželství a rodiny?

Za času Pána Ježíše k Němu lidé jednou přivedli nějakou ženu, která byla přistižena při cizoložství. Jaký byl nad ní rozsudek? „*Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.*“ On uznává, že ta žena je vinna a že trest je nutný – ale On upírá právo vykonat tento trest žalobcům samým. Jen On, který je bez hříchu, má to právo odsoudit tu ženu. Avšak On ji potom říká: „*Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nehřeš.*“ (Jan 8,7.11)

Každý z nás se provinil. A my jsme tak rychlí k tomu, abychom u někoho jiného konstatovali chybu a hned ji odsoudili. Ale jen Bohu samému přísluší, odkrýt zlé v srdci člověka. On však chce odpustit. Jeho přáním je, abychom naše hříchy vyznali, litovali jich a opustili je. A On nás následně vybízí, abychom věřili v oběť Jeho Syna, který pro tyto hříchy zemřel na kříži.

„Takoví jste někteří byli. Ale dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v Duchu našeho Boha.“ (1. Korintským 6,11)

pátek 13. září

Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří.

Římanům 1,16

Když řeknu o ničemovi: Jistě zemřeš, a ty bys mu nepředal výstrahu a nepromluvil ...; onen ničema zemře kvůli své zvrácenosti; jeho krev však vyhledám z tvé ruky.

Ezechiel 3,18

Člověk stále znovu potkává lidi, kteří se domnívají, že evangelium má být zvěstováno přátelštěji, líbivěji a „pozitivně“. Člověk přece nemá být stále „negativní“ a „hrozit“ věčným soudem. – Co k tomu říct?

Evangelium je rozhodně Božím láskyplným pozváním nám lidem; je dobrou zprávou o spasení skrze víru v Pána Ježíše Krista. Ten kdo je hotov vyznat Bohu vinu svého života, tomu Bůh otevírá cestu ke spasení. *„Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“* (Jan 3,16)

Bůh je svatý a spravedlivý; On musí hříchy soudit. Proto bylo potřeba, aby dal svého jediného Syna jako zástupnou oběť. Jinak by měli všichni lidé k očekávání jen věčný soud! A abychom tomuto soudu unikli, musíme věřit v Božího Syna. Pak obdržíme věčný život.

V evangeliu jde o otázku věčnosti. Není to zpráva, která přináší jen potěšení a veselí pro tento život. Bůh *„nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil.“* (Skutky 17,30.31) Pravou jistotu a opravdové štěstí získáme jen tehdy, když dáme svou věc s Bohem do pořádku a otázka věčnosti je vyřízena. Každý kdo je spasen má proto zodpovědnost varovat své blízké. Také o tom mluví naše dnešní Slovo z Bible. „Varování“ však nelze zaměňovat s „vyhrožováním“.

Hospodin hledí z nebe, vidí všechny lidské syny. Ze sídla svého přebývání pozoruje všechny obyvatele země. Ten, který všem jim vytvořil srdce, rozumí též všem jejich skutkům.

Žalm 33,13-15

Dívám se na zvonkové tablo jednoho velkoměstského výškového domu s desítkami domácky i cize znějících jmen. Za každým jménem se skrývají lidé se svým docela osobním životním příběhem, lidé se všemi svými radostmi i bídami, nadějemi i zklamáními. A ačkoli žijí na tak úzkém prostoru, častokrát prožívají hlubokou osamělost. Člověk často nezná ani svého souseda a taky se o něj vůbec nezajímá; každý má co dělat sám se sebou.

Ale je tu Jeden, který nenechá žádného člověka bez povšimnutí – Bůh! „*Hospodin hledí z nebe, vidí všechny lidské syny*“, říká naše dnešní Slovo Žalmu. Bůh jako Stvořitel a Zachovavatel všech lidí ví, jak se každý jednotlivec cítí.

On se ve své velké lásce vydal vstříc k nám lidem ve Svém Synu, Pánu Ježíši Kristu; u Něho není nikdo zapomenut. On zná těžkosti osamělých; On vidí slzy truchlících, zoufalých a skleslých. On zná každou myšlenku a naše nejnaternější pocity. On ale také ví o hříších jednoho každého, které tak často pramení z naší svévole. „*Neboť jeho oči hledí na cesty člověka, on uvidí všechny jeho kroky.*“ (Job 34,21)

Bůh ve své lásce chce přitáhnout k sobě každého, chce mu odejmout to těžké břemeno jeho životní viny. Neexistuje hlubší osobnější zájem a větší láska. On nechal trpět a zemřít Svého vlastního Syna za hříšníky na kříži Golgoty. – Dostatečný důvod věřit Jeho Slovu a svěřit Mu svůj život!

neděle 15. září

Pilát tedy opět vešel do vládního paláce, zavolal si Ježíše a řekl mu: „Ty jsi král Židů?“ Ježíš odpověděl: „To říkáš sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?“ Pilát odpověděl: „Jsem snad já Žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Co jsi učinil?“

Jan 18,33-35

Myšlenky k Evangeliu Jana

Když chce Pilát mluvit s velekněžími, musí vyjít ven z pretoria, neboť Židé zůstávají stát venku, aby se neznečistili. Tam „venku“ se nyní od Židů dověděl bod obžaloby: Ježíš se sám činí králem. Tato obžaloba je choulostivá, protože „král Židů“ může být jen ten, koho ustanoví Římané. Všichni ostatní jsou považováni za vzbouřence proti Římu. Proto Pilát vchází „dovnitř“, aby slyšel, jak bude Ježíš na tento bod obžaloby reagovat.

Pán odpovídá Pilátovi protiotázkou: „*To říkáš sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?*“ Kdyby byl místodržící ze svého úředního postavení vyslovil nějakou věc, která by byla na pováženou proti Ježíšovu vystupování, pak by jej Pán mohl uklidnit: On sám se nikterak nečinil králem, nýbrž zástup Ho po divu nasycení chtěl učinit králem. On tehdy nepřijal toto prokázání cti a odešel pryč (kap. 6,15). Neboť oni nebyli připraveni činit pokání.

Pravá tvář – zvláště vůdců lidu – se později jasně ukázala: Nechtějí přijmout Ježíše za svého Mesiáše. Proto je zbytečné, aby se Pán obhajoval.

Pilát se zřejmě nezajímá o zákony a zvyky Židů; a patřit k tomuto lidu už vůbec nechce. Tuší snad, kdo před ním stojí?

pondělí 16. září

A Ďábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry.

Zjevení 20,10

Raději se bojte toho, kterýž může i duši i tělo zatratit v pekelném ohni.

Matouš 10,28

Setkání motorkářů na dálnici. Stojí tady – skoro jako uniformovaní – ve svých černých kožených bundách s třásněmi, helmami blyštícími se jako chrom a lak jejich vysoce výkonných strojů.

Pohled na nálepky však zarazí. Nápadné, jak lhostejně se na některých z nich píše o pekle a ďáblu! Je to bezmyšlenkovitost? Sotva pravděpodobné. Možná chtějí být jednoduše cool a dokládají tak svou neohroženost.

Člověk by jim vlastně měl říct: Tak jak si peklo a ďábla představujete vy, tak tak to není! Jsou mnohem, mnohem strašnější! – Odkud to víme? Je jen jeden zdroj informací, který trochu zvedá závoj této hrůze na oné straně věčnosti, a tou je Bible. A to málo co o tom říká, je hrůza pro každého, který ještě není obrácen k živému Bohu. Ježíš Kristus popisuje peklo jako „neuhasitelný oheň“ nebo „věčné trápení“ (Marek 9,43-48; Matouš 25,46).

Nenechejme si namluvit, že Bible je kniha nějakých bajek jen proto, že výslovně trvá na existenci pekla a ďábla. Boží varování jsou stejně tak pravdou jako Jeho podivuhodná zaslíbení, která se týkají nebe.

Bůh nás upozorňuje na hrozící nebezpečí, protože nás chce před ním zachránit! Kdo přijme Pána Ježíše za svého zástupce v Božím soudu, ten věčnému zatracení unikne. Sám Kristus řekl: *„Kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.“* (Jan 5,24)

úterý 17. září

Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi?

1. Mojžíšova 3,9

Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“

Matouš 16,15

My jsme uvěřili a poznali, že ty jsi [Kristus,] ten Svatý Boží.

Jan 6,69

Čím více člověk Bibli čte, tím je mu jasnější, že Bůh se od počátku usiluje o to, aby s člověkem navázal komunikaci. Toto úsilí se táhne jako zlatá nit napříč věky a jinak tak rozmanitými knihami Bible. – Boží řeč v Jeho Slově je někdy věčná a někdy jdou Jeho otázky až na dřeň kosti. „*Kde jsi?*“ První otázka, kterou Bůh směřoval lidem, je dnes určena také mně i tobě. Kde jsem, kde stojím ve vztahu k Bohu? Bůh pak dále říká: „Cos to učinil!“ Od té doby, co jsem spatřil světlo světa, jsem často žil bez Boha, ačkoliv jsem věděl, že On existuje. V tomto tázavém zvolání jde o všechno, co jsem učinil se svým životem, s mým časem, s mými prostředky a – s tím, co On pro mě udělal! (1. Mojžíšova 3,13).

Přibližně o 4000 let později se Ježíš Kristus zeptal lidí, za koho Ho pokládají? – Tuto otázku klade On také nám. Čím On pro mě je? Cizí nebo přítel? Někdo, koho bych rád poznal nebo Komu se chci vyhnout? – Když k Němu přicházím a v Něho věřím, ptá se dále: „*Co chceš, abych ti učinil?*“ nebo: „*Chceš být uzdraven?*“ On je jediný, kdo může uzdravit rány našeho srdce. On se chce s tebou spojit ještě dnes. K Němu smíme přijít! (Matouš 16,13-16; Lukáš 18,41; Jan 5,6)

Pán Ježíš tě volá dnes; / poslouchej přece, tebe On myslel! / Nech stranou všechnu pochybnost! / On je tvůj skutečný přítel.

Friedhelm König (1931–2020)

středa 18. září

[Chizkijáš] **Důvěřoval Hospodinu, Bohu Izraele. ... Přilnul k Hospodinu, neodvrátil se od něj a zachovával jeho příkazy, které dal Hospodin Mojžíšovi. Hospodin byl s ním a kamkoli šel, měl úspěch.**

2. Královská 18,5-7

Leo Lionni, slavný ilustrátor obrázkových knih, vypráví příběh šneka, který míří vysoko. Jeho snem je mít největší šnečí dům na světě. Objeví mechanismus, který mu umožňuje nechat růst jeho dům a tak najednou vytváří neobvyklé a okázalé výtvořky. Užívá si obdivu ..., až náhle dochází k děsivému zjištění, že váha jeho domu mu už neumožňuje se pohnout vpřed. – Jak výmluvné podobenství!

To, o co tak často usilujeme – skvělý vzhled, tučné bankovní konto, ohromný úspěch v povolání a mnoho dalšího – zní opravdu dobře. Ale drží nás to pevně při zemi. Což bude muset jednou každý, až vystřízliví, zjistit. Úspěch a peníze nám v skutečně zásadních životních otázkách nemohou pomoci.

To poznal také úspěšný kytarista Eric Clapton: „Mohl bych mít všechny peníze a všechny auta světa a přesto být nešťastný. Když člověk jednou přijde na to, že to není o penězích, slávě a úspěchu, co udělá pak? To je to velké dilema. Měl jsem to vše: pěknou ženu, auta, dům, peníze, přátele – vše co si jen může muž přát; ale nic z toho mi nepomohlo přestat s pitím. Měl jsem deprese. Zvažoval jsem sebevraždu.“

Také Chizkijáš, muž z našeho biblického verše byl úspěšný. Byl judským králem a velmi bohatý. Ale to oč usiloval, nebylo pozemské bohatství a sláva. Jeho úspěch, jeho zdar měly docela jiný základ. On důvěřoval Bohu, a Bohu sloužil. „*Hospodin byl s ním*“, je napsáno v Bibli. – A to je to, co se nakonec počítá!

A hle, já jsem s tebou. Budu tě chránit, kamkoli půjdeš.

1. Mojžíšova 28,15

Boží zaslíbení Jákobovi

To říká Bůh Jákobovi, jednomu z praotců Izraele. A co tomu předcházelo? Jákob podvedl svého bratra Ezaua, a proto musí před svým hněvajícím se bratrem utéct. Musí opustit svou matku, aniž by si uvědomoval, že na této Zemi ji už nikdy neuvidí. A jeho otec mu řekl slova požehnání, protože se domníval, že již brzy zemře. – Jákob prchá v myšlenkách, že svého otce už více neuvidí. Jak těžké rozloučení! Pouze s holí v ruce a možná pár mincemi v pytlíku absolvuje Jákob pěšky a úplně sám cestu zhruba 1000 kilometrů do Cháranu – nebezpečnou cestu!

Jákob nocuje venku. A netrvá to dlouho, a Bůh se s ním setkává ve snu: Jákob vidí žebřík, který dosahuje od země do nebe. Spojení s rodičovským domem je přerušeno, ale spojení s nebem zůstává nadále. Po tomto žebříku stoupají andělé nahoru a dolů – jsou to nebeští Boží poslové, nebeští ochránci věřících. Oni symbolizují Boží péči pro ten čas, v kterém je Jákob mimo zemi. A to nejdůležitější: nad anděly stojí Bůh – Bůh jeho dědečka Abrahama a jeho otce Izáka.

Aniž by ho káral, Bůh Jákobovi zaslibuje jako již jeho předkům, dát mu tu zemi, na které leží. Má se stát praotcem velkého národa. Bůh ho ujišťuje o své blízkosti a ochraně. A Jákob dostává příslib, že Bůh ho opět přivede zpět do zaslíbené země. – Jaká to milost, kterou Bůh prokazuje tomuto provinilému utečenci hned na začátku cesty! V této chvíli Jákob nemohl z této milosti ještě nic započít. Teprve až mnohem později, když se osobně setkal s Bohem a sklonil se před Ním.

Dám ti chápání, vyučím tě cestě, kterou máš jít, budu ti radit, spočine na tobě mé oko.

Žalm 32,8

Pravděpodobně jsme již my všichni udělali jednu nebo druhou zkušenost s dobrými nebo méně dobrými poradci. Dobrý od méně dobrého se v tomto případě liší v tom, že dobrý poradce na jednu stranu naši situaci důkladně analyzuje a vnese do toho svou bohatou vědomost a stejně tak svou zkušenost. Na druhou stranu přitom nevzbudí pocit, že z doporučení má největší zisk on sám.

Na jednoho rádce se však smíme spolehnout v každé situaci: na vševědoucího a všemohoucího Boha. Neboť On zná nejen každý detail našich životů, nýbrž On má také na mysli pro nás jen to nejlepší. Bible k tomu uvádí celou řadu působivých příkladů, jak Bůh pomohl svou předivnou radou rozličným lidem.

Kdo chce mít prospěch z dobré Boží rady, ten musí nejdříve uznat, že je se svou latinou u konce. Před Bohem smíme v modlitbě otevřeně a čestně říct, že bez Něho se neobejdeme. Pak s Ním musíme navázat vztah, protože Bůh se nedá obsluhovat jako nějaký automat. To tedy znamená: vyznat Mu, že bez Jeho milosti jsme ztraceni. A tímto okamžikem začíná Boží poradenství pro náš život: On nám ukazuje Jeho nabídku záchrany v Ježíši Kristu, který za nás zemřel a vstal z mrtvých. A kdo následuje této „rady“ a věří v Božího Syna, toho Bůh přivádí na svou stranu.

Skrze své Slovo, Bibli, nám potom ukazuje dále, jak vypadá takový šťastný život. Není sice bez výzev a útrap, ale nikdy bez rady a východiska. Bůh nám ukazuje Jeho pohled na věci života a ukazuje nám cestu. A to nás činí klidnými a dává životu hodnotu.

Vždyť odvrácení prostoduchých je zabije, bezstarostnost hlupáků je zahubí.

Přísluví 1,32

Bezstarostnost a lehkomyšlnost mohou být nebezpečné, ano, dokonce smrtelné!

Madam Pele byla plachetnice zakotvená v Kappelnu v Baltském moři, která změnila majitele a nyní měla být převezena do Emdenu. Nový vlastník sice měl sportovní pobřežní lodní licenci, ale jachtařskou praxi neměl vůbec žádnou. Nejdříve hledal zkušeného spoluplavce – žel marně, a tak si pro převozní plavbu vyhledal pár odborných rad na internetovém fóru. Tak se Madam Pele 18. srpna 2004 vydala se svým novým vlastníkem a vskutku nezkušenou spoluplavkyní na moře. 26. srpna opustila přístav na Norderney a ještě jednou byla viděna severně od útesů Juister – potom o ní již více slyšet nebylo. O tři dny později spatřila vodní policie z vody čnící stěžeň jachty. Při následovné ohledací akci byli oba jachtaři nalezeni. Oba utopeni.

Svědci vypověděli, že vlastník již při menším větru loď nezvládal. K tomu byl zřejmě v časové tísní a krom toho si s sebou vzal příliš málo nafty. Při neklidném moři, na což později došlo, vůbec nedokázal ovládnout plachty. Tato lehkomyšlnost zabila oba jachtaře.

Ano také i já jsem ve svém životě často přetížen, jsem pod časovým i výkonnostním tlakem a dostávám se až na hranici mých možností. Budu-li čestný: sám to nezvládám! Ale protože nechci být lehkomyšlný, svěřil jsem se kompetentnímu pomocníkovi. Ano i teď mívám ještě problémy, avšak nyní říkám pln důvěry: „*Pán je můj pomocník, nebudu se bát; co mi udělá člověk?*“ (Židům 13,6)

Ježíš odpověděl: „Mé království není z tohoto světa; kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji strážci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; ale mé království není odtud.“ Pilát mu řekl: „Jsi tedy král?“ Ježíš odpověděl: „Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Jan 18,36.37

Myšlenky k Evangeliu Jana

Apoštol Pavel píše o Kristu Ježíši, „*který před Pontiem Pilátem dosvědčil dobré vyznání*“ (1. Timoteovi 6,13). To se vztahuje na soudní proces před římským místodržícím, který evangelista Jan popisuje nejpodrobněji. Podívejme se, jak zde vystupují na světlo podrobnosti tohoto dobrého vyznání.

Ježíš má království! Jaký je to smělý výrok v přítomnosti muže, který reprezentoval tu největší tehdy existující zemskou moc. Avšak Ježíšovo království se nepodobá státům tohoto světa, ani neodvozuje svoji vyvýšenost a moc „od tohoto světa“. Jeho království dostává všechnu svou autoritu a moc z nebe – nese nebeský charakter.

Pán na jiném místě prohlásil, že nikdo nemůže vidět Boží království, „nenarodí-li se znovu“ (Jan 3,3). Ten, kdo bezpodmínečně uzná Boží autoritu a věří v Božího Syna, vejde do Božího království.

Jakým zvláštním Králem je Ježíš! Má věčnou existenci. Dlouho před jeho narozením bylo stanoveno, jaký úkol má zde na zemi splnit, totiž svědčit o pravdě. Ale Boží Syn nejen mluvil o pravdě, nýbrž On sám je pravda (srv. s kap. 14,6). Zjevil, jak Bůh vidí věci. Všechno se rozhoduje na jeho Osobě.

pondělí 23. září

A hle, jeden zákoník povstal a zkoušel ho: „Učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?“ On mu řekl: „Co je napsáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“

Lukáš 10,25.26

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (1)

Podobenství o milosrdném Samaritánovi je pravděpodobně jednou z nejznámějších pasáží Bible. Nejprve událost, která tomu předcházela: „*jeden zákoník povstal*“. Tento muž sedící při výuce se zvedl a položil Ježíšovi otázku, která až dodnes zaměstnává mnoho lidí: „*Učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?*“ Nepochybně, pohnutka k této otázce byla špatná – zákoník chtěl zkoušet Božího Syna! Ale ta otázka jako taková je pochopitelná: Touhu po nikdy nekončícím životě s Bohem má mnoho lidí.

Současně je z formulace „co musím učinit?“ jasná představa, která nebyla rozšířena jen tehdy a je možno ji nazvat „náboženským principem života“: vedu slušný život a činím dostatečně dobře, takže na konci mě Bůh odmění věčným životem. Není takovéto myšlení nakonec základem všech náboženství světa?

Odpověď Pána Ježíše je podivuhodná: „*Co je napsáno v Zákoně? Jak to tam čteš?*“ Ježíš poukazuje touto protiotázkou na ten jediný spolehlivý zdroj, který nám dává vysvětlení, jak můžeme obdržet věčný život: Bibli, Boží slovo. V době Pána Ježíše byl Starý zákon se svými 39 knihami již kompletně dostupný a náš zákoník ho jistě výborně znal.

Dnes s odstupem 2 000 let máme k dispozici ten stejný zdroj jako tehdy, doplněný o 27 knih Nového zákona. A v něm nalézáme odpovědi na naše nejnaléhavější životní otázky. Co v něm čteme?

(pokračování zítra)

On odpověděl: „Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe samého.“

Lukáš 10,27

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (2)

„Co mám učinit, abych získal věčný život?“ ptal se zákoník Pána Ježíše. Ježíš ho odkázal na písma Starého zákona. Co bylo možné se v nich dočíst? Shrňme to, co ten zákoník odpovídá: Měl bys milovat svého Boha a měl bys milovat svého bližního. „*Správně jsi odpověděl,*“ odvětil Pán. To první přikázání Boží lásky se zdá tazateli jasné. Zjevně vychází z toho, že on toho věčného a všemohoucí Boha miluje dostatečně. Ale je tomu skutečně tak?

Jak velmi věrně a spolehlivě se Bůh staral o svůj izraelský lid od dob patriarchů! Bůh jim řekl: „*Ne proto, že byste byli početnější nežli všechny národy, k vám Hospodin přilnul a vyvolil vás – vždyť vás bylo nejméně ze všech národů – ale ze své lásky k vám..., vás Hospodin vyvedl mocnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z ruky faraona, egyptského krále.*“ (5. Mojžíšova 7,7.8) Ano, Bůh je nejen vykoupil, ale také neochvějně miloval. Ale jak odpověděli na Jeho lásku? A jak to bylo s láskou tazatele k Bohu nyní v době tohoto rozhovoru?

Milovat Boha znamená především to, že nám na Něm záleží. Když milujeme nějakou osobu, chceme se o ní dozvědět co nejvíce, trávit s ní čas a dělat ji radost.

A tak je to také s Bohem. První a nejdůležitější příkaz, který dal, spočívá v tom, Ho milovat. Ale neselhali jsme my lidé právě v tomto na celé čáře? Otázku: Jak to vypadá s naší láskou k Bohu? bychom si měli položit docela osobně.

(pokračování zítra)

Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ.“ On se však chtěl ospravedlnit, a řekl Ježíšovi: „A kdo je můj bližní?“

Lukáš 10,28.29

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (3)

Jeden zákoník chce od Ježíše Krista vědět, co má „činit“, „aby získal věčný život“. Ježíš ho odkazuje na Starý zákon, který je k této otázce shrnut do dvou přikázání: Miluj Boha a miluj svého bližního!

„A kdo je můj bližní?“ ptá se zákoník dále. Pán Ježíš ví, jak velmi je tazatel domýšlivý a přesvědčený o své známosti. Proto mu odpovídá tímto známým podobenstvím: Na cestě z Jeruzaléma do Jericha padl jeden cestující do rukou lupičům, ti ho oloupili a nechali ležet polomrtvého na cestě. Kolem něj prochází po cestě po sobě dva duchovní hodnostáři. Ale ani jeden nepohne prstem, aby umírajícímu muži pomohl. Je to, jakoby Ježíš tomu zákoníkovi říkal: „Vidíš, tady se nachází člověk v opravdu hrozně nouzi. A zrovna ti, od kterých by to člověk nejméně čekal, ho nechávají ve štychu.“

Jak opatrně a přesto velmi jasně Pán Ježíš tímto podobenstvím napomíná toho zákoníka, který se sám počítal mezi hodnostáře své doby! Nebyla to jeho pýcha na jeho učenost a jeho vysoké společenské postavení, které mu kalilo pohled na jeho bližní?

Když však přemýšlíme o tom cestujícím, který padl mezi ty lupiče tak v podobenství vidíme ještě další význam: my lidé jsme od přirozenosti jako tento muž. Jsme také ve špatném stavu, kvůli hříchu, který nás odděluje od Boha, a bez pomoci zvenčí jsme v nebezpečí, že budeme navždy ztraceni. Avšak jak dobře, že se k místu neštěstí blíží právě ten milosrdný Samaritán!

(pokračování zítra)

Ale jeden Samařan na své cestě přišel k němu, a když ho uviděl, byl pohnut soucitem.

Lukáš 10,33

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (4)

Na vychytralou otázku zákoníka „*A kdo je můj bližní?*“ odpověděl Ježíš Kristus podobenstvím: jeden cestující byl na cestě z Jeruzaléma do Jericha okraden a ponechán napůl mrtvý na cestě. Potom tím místem po sobě prochází dva duchovní hodnostáři, ale neposkytnou mu žádnou pomoc, nýbrž nechají toho těžce raněného lhostejně ležet. Mají strach, že by se poskvřnili mrtvým?

Nyní se však blíží třetí, Samaritán. Když vidí toho těžce zraněného muže, je „*pohnut soucitem*“. Nevykresluje Pán Ježíš v tomto působivém obrazu sebe samého, „*Syn člověka,*“ který přišel „*vyhledat a zachránit, co je ztraceno*“ (Lukáš 19,10)?

Ježíš Kristus vidí nejen naše osobní potřeby, nýbrž On je také v hloubi srdce „*pohnut soucitem*“. Možná neznáte nikoho, kdo vaši osobní situaci rozumí. Můžete si však být jisti, že Pán Ježíš vás vidí, rozumí vám a cítí s vámi. – Proč je tomu tak? Na jedné straně proto, že Ježíš jako Syn Boží je vševědoucí a současně „*je velmi soucitný a milostivý*“ (Jakub 5,11). Na druhé straně proto, že se stal skutečným člověkem, „*který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu*“ (Židům 4,15). To znamená, že Ježíš nám může rozumět ze své vlastní zkušenosti jako člověka; On ví, jaké nároky na nás klade život zde na Zemi. S jedním rozdílem, On sám byl bez hříchu.

Jak je důležité, že „Samaritán“ rozumí vnitřním potřebám a dokáže soucítit! A tak je to při Pánu Ježíši vždy.

(pokračování zítra)

[Samaritán] Přistoupil, na jeho rány nalil olej a víno a obvázal je, položil ho na svého mezka, zavezl do hostince a postaral se o něj.

Lukáš 10,34

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (5)

Podobenství o milosrdném Samaritánovi vykresluje na jedné straně obraz ztraceného stavu člověka a na druhé straně láskyplnou péči Spasitele Ježíše Krista. V podobenství se Samaritán slitovává nad jedním odsouzeným k smrti, který byl lupiči okraden a těžce raněn. Co dělá ten Samaritán, aby tomu muži pomohl?

- 1) Přistupuje. – Pán Ježíš naši morální bídu „nevyléčil“ z nebe. On, Boží Syn, přišel k nám, stal se člověkem, aby pro nás zemřel.
- 2) On obvázal jeho rány a nalil na ně olej a víno. – Kdo přijímá Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána, zakusí uzdravení svých zranění, které v našem životě způsobily hříchy. Jeho usilování jsou jako balzám, který nás uvádí do stavu, kdy to staré pomíjí.
- 3) On ho položil na svého mezka, zavezl do hostince a postaral se o něj. – V naší době je tento hostinec symbolem pro „Boží Dům“. To není žádná materiální stavba, nýbrž jde o Boží shromáždění nebo obecnství, které sestává ze všech pravých věřících. V tomto „domě“ věřící zakouší láskyplnou péči „Pána domu“. Nalézají se v společnosti domova.

Není to dojemné, jak láskyplně se ten Samaritán stará o každý detail? Stejně tak dobře opatruje Pán Ježíš, ten dobrý pastýř, každého, kdo mu patří.

(závěr zítra)

„Druhého dne vyjmul dva denáry, dal je hostinskému a řekl: ‚Postarej se o něj, a co bys vynaložil navíc, to ti zaplatím, až se budu vracet.‘ Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ On řekl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“

Lukáš 10,35-37

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (6)

Potom co milosrdný Samaritán toho mezi lupiče padlého muže dobře dopravil do hostince, postaral se o něj. Dává hostinskému dva denáry a slibuje uhradit také další náklady spojené s péčí o něho, až do té doby než se vrátí. Tento „návrat“ symbolicky poukazuje na to, že Ježíš Kristus brzy opět přijde pro všechny lidi, kteří v Něho věřili a věří. Sám Ježíš opět přijde, aby všechny opravdové věřící vzal k sobě do nebe (viz Jan 14,3; 1. Tesalonickým 4,16.17)

Podobenství o milosrdném Samaritánovi odpovídá na otázku zákoníka: „*A kdo je můj bližní?*“ Odpověď, která vyplývá z tohoto vyprávění, zní: Mým bližním je každý, kdo potřebuje mou pomoc. A to platí bez jediné výjimky.

Pán Ježíš však nyní mění úhel pohledu a toho zákoníka se ptá, kdo je bližním tomu, který potřeboval pomoc? Chce tím snad dát najevo, že všichni lidé potřebují pomoc a že On chce být našim Spasitelem? On má hluboký soucit s jedním každým z nás. On nám chce odejmout tíži našich hříchů, obvázat naše rány, a darovat radost a útěchu.

A jestli jsme již Jeho milosrdenství zakusili, bude nás to ponoukat, abychom spolupomáhali při tom, aby toto Boží milosrdenství zakusili ještě mnozí.

neděle 29. září

„Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je pravda?“ A když to pověděl, vyšel opět k Židům a řekl jim: „Já na něm žádnou vinu nenalézám. Je u vás zvykem, že vám o velikonocích propouštím jednoho vězně. Chcete tedy, abych vám propustil krále Židů?“ Znovu zvolali: „Toho ne, ale Barabáš!“ Ten Barabáš byl lupič.

Jan 18,37-40

Myšlenky k Evangeliu Jana

Mnoho lidí nerozumí Ježíšovým slovům. Avšak problém nespočívá v Ježíšově osobě, nýbrž u každého osobně. Neboť praví Ježíšovi učedníci Mu rozumí. Jsou „z pravdy“, to znamená, že jejich myšlení a jednání je určováno pravdou, jak ji učí Bible.

Pilát neví, co si má počít s pojmem „pravda“, a už vůbec ne v souvislosti s královstvím nějakého krále. S královstvím lidé spojují především moc – a nikoli pravdu.

„Co je pravda?“ Zdá se, že tato světoznámá otázka nezanikla. Chce se snad člověk z absolutního nároku pravdy vykrotit tím, že pravdu relativizuje? Anebo se utíká k nekonečné diskusi o tom, jak má být pravda definována?

Boží Syn už dávno odpověděl na otázku pravdy: *„Tvé slovo je pravda.“* (Jan 17,17) Ten, kdo zůstává v tomto Slovu, je Ježíšův učedník a pozná pravdu, a pravda ho vysvobodí (srv. s kap. 8,31.32).

Pilát pravdu nepoznal, a proto také není svobodný – není svobodný pro to, aby se rozhodl pro právo. Další průběh procesu ukazuje, že se skloní před pohrůzkami zástupu.

Ježíše, nebo Barabáše; Spravedlivého, nebo lupiče; Původce života, nebo vraha? – Tehdy lidé zvolili Barabáše.

pondělí 30. září

Volej mě v den soužení, vytrhnu tě a ty mě budeš oslavovat!

Žalm 50,15

„A nezapomeň, chlapče, budeš-li v nouzi tak se modli!“ S těmito slovy propouštěla jedna matka svého jediného syna, když šel na moře. Dělal si o něho velkou starost, neboť až doposud její prosby, aby svěřil svůj život do Božího vedení, opakovaně odmítal. Doufala přitom, že by alespoň ve chvílích nouze přece jen pomyslel na Boha!

„Na modlení snad budu mít předtím ještě dost času,“ pomyslel si podnikavý mladík pro sebe. V každém případě chtěl svůj život již jednou řídit sám. Sotva mohl tušit, že už velmi brzy bude muset tohoto „nouzového signálu“ využít.

Stalo se to během jedné lehké práce na palubě, která obvykle zkušeného námořníka vůbec nevyváděla z rovnováhy, ale nepředvídatelný pohyb lodi způsobil, že při této práci vypadl přes palubu. Ještě v pádu se modlil: „Bože, jestliže jsi, tak se ukaž teď!“ Té události si nikdo nevšiml, ale Bůh to volání v nouzi slyšel. Právě přišel námořník, aby se podíval na toho mladíka. Na palubě ho nenašel, díval se přes palubu a zahlédl ho přesně v okamžiku, když se jeho hlava vynořila z vody. S námahou se ho podařilo v poslední minutě zachránit. Když byl náš přítel v dobrém stavu opět na palubě, vyprávěl také o své modlitbě v pádu. – Ale tenkrát ještě k nějakému obratu v jeho životě nedošlo.

Po svém návratu z této cesty doprovázel svou matku na biblický večer. A tehdy si uvědomil, že ho od Boha dělí jeho hříchy a že musí být spasen. Konečně vyznal Bohu svou vinu a přijal odpuštění a pokoj. – Ted' byl zachráněn také pro věčnost.

úterý 1. říjen

[Všichni] ale jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši.

Římanům 3,24

V 19. století panovala v mnoha městech velká chudoba. Mnohé děti trpěly hladem, a aby přežily, musely žebrať.

Jednoho večera se dvě nuzně oblečené děti vplížily do místnosti, v které bylo zvěstováno evangelium. Nikdo si jich nevšiml – kromě kazatele. Posadily se na lavici v blízkosti dveří a pozorně poslouchaly, když četl verš z Bible a objasňoval ho: „*Aj, všichni žízniví, pojdte k vodám, i ten, kdo nemá peníze. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, kupujte bez peněz a bez úhrady víno a mléko.*“ (Izajáš 55,1)

Když byl kazatel u konce obě děti místnost tiše a nenápadně opustily. Kazatel byl zklamaný, že s nimi nemohl mluvit, avšak když později stál na ulici, zatahal ho někdo za rukáv. Byla to dívka – jedna z těch dvou dětí.

„Prosím, můj pane, dejte mi něco pro mou nemocnou maminku!“, prosila.

Zeptal se: „Co bych ti však měl dát?“

„Jen trochu mléka. Nemám totiž žádné peníze a vy jste říkal: pojdte, kupujte bez peněz. Vzala jsem si s sebou džbánec na mléko.“

Ta holčička se odvolávala na zaslíbení v Bibli, které má duchovní význam. Bůh ale odpověděl na její víru docela praktickým způsobem. Kazatel doprovodil děvčátko domů, kde našel její velmi nemocnou matku. Postaral se o mléko, stravu a také lékaře. A přitom jim také představil Spasitele Ježíše Krista, díky kterému bude každý věřící „ospravedlněn zadarmo“.

Je to celkem jednoduché: Boha musím vzít za slovo a přijít – a potom dostanu to, co On mi chce dát a zadarmo!“

středa 2. říjen

Na místě Kristově prosíme: Smiřte se s Bohem. Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

2. Korinským 5,20.21

Osobní automobil vylétává ze zatáčky a dopadá do níže položené zahrady. Kvůli nárazu je karoserie úplně zdemolovaná. Totální škoda! – Z toho auta vystupují dva mladí lidé. Jako zázrakem se jim až na pár nevýznamných zranění nic nepříhodovalo. Stojí ještě docela otupělí a prohlašují, že se dívali smrti do očí a že měli velké štěstí.

Ale co to bylo za štěstí? Kdo je ochránil a zachoval před smrtelnými následky? Kde by teď byli, kdyby nezakusili tento zázrak? V takových okamžicích se valí otázky, a pocity jsou jako jízda na horské dráze. Ale žel často jsou ty hrůzy rychle zapomenuty a nedbalost se dostane opět nahoru. To odpovídá naší lidské povaze s její neuvěřitelnou schopností potlačit špatné vzpomínky a dále pokračovat v bezstarostném životě.

Není to ale Bůh, který k nám promlouvá? I když si to často neuvědomujeme, On opakovaně mluví ke každému z nás, abychom čas svého života na Zemi využili k přípravě na věčnost. Bůh nechce, abychom byli na věky ztraceni, nýbrž abychom skrze obrácení se k Němu a víru v Ježíše Krista získali věčný život (Job 33,14; 2. Petrův 3,9).

Věc nemusí dopadnout vždy tak dobře jako v případě těchto dvou mladých lidí. Bible nás proto nabádá: „*Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.*“ (Židům 4,7) Měli bychom se tedy chopit příležitosti a smířit se s Ním nyní.

čtvrtek 3. říjen

Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před [svými] učedníky. Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Jan 20,30.31

V rozhovoru se skupinkou mladých lidí, mezi nimiž jsou muslim, žid, buddhista a vícero těch, kteří se nazývají křesťany, tedy čtyřmi rozdílnými náboženstvími, kladu otázku: „Které náboženství vede k Bohu, které vede do věčné slávy?“ Tázavě se na mě dívají. Své vlastní představy již vyslovili a teď očekávají, že také já „přiznám barvu“.

„Vůbec žádné!“ tak zní má odpověď: „Vůbec žádné náboženství nás nemůže přivést k Bohu.“ – To jim musím samozřejmě vysvětlit. Náboženské obřady a formy, náboženské nauky a morální zásady nás skutečně k Bohu dovést nemohou. Chtít dosáhnout nebe touto cestou by znamenalo nalézt Boha vlastní silou a chtít před Ním obstát s vlastní spravedlností.

Protože jsme hříšníci a jako takoví před Bohem nikdy obstát nemůžeme, jsme odkázáni na Boží milost. On sám nám k Sobě prorazil cestu – ve Svém Synu Ježíši Kristu. Proto není křesťanská víra ve svém původním, biblickém smyslu vírou v nějaké náboženství, nýbrž vírou v určitou osobu – vírou v Ježíše, který je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, který dal sám sebe jako výkupné za všechny (1. Timoteovi 2,5.6). Jako vysvětlení dodávám:

„To se stalo na kříži, kde byl Pán Ježíš Bohem souzen pro naše hříchy. Již 30 let smím v Něho věřit jako ve svého osobního Spasitele. A také vy Ho potřebujete.“ Mladí lidé se zájmem poslouchali. Bylo jim jasné, jak osobní je křesťanská víra a chtěli o tom dále přemýšlet.

Neboť co praví Písmo? „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost.“

Římanům 4,3

Apoštol Pavel učil, že člověk nebude ospravedlněn skrze dodržování židovského Zákona, nýbrž skrze víru v Ježíše Krista a Jeho smírčí dílo. To Židy pohoršovalo. Proto se Pavel odvolává na Boží jednání ve Starém zákoně.

Ani Abraham, praotec izraelského národa, se před Bohem nestal spravedlivým na základě vlastní dokonalosti. Také on byl ospravedlněn skrze víru. To se mohli apoštolovi odpůrci dočíst ve svých vlastních Svatých písmech (1. Mojžíšova 15,6).

Když Pavel dokazuje hříšnost všech lidí citáty ze Starého zákona (Římanům 3,10-18), tak také ze Starého zákona dokládá důkazy pro ospravedlnění z víry.

„Neboť co praví Písmo?“ – To je pro Pavla rozhodující. A jde-li o otázku jak může být člověk smířen s Bohem, tak také dnes může být odpověď nalezena pouze ve Svatých písmech. Konečnou autoritu má Boží slovo.

Abrahamovi nebyla spravedlnost „počtena“, protože by vedl bezchybný život plný zásluh. Ne, není to jeho vlastní úsilí, které mu zajistilo jeho postavení před Bohem. On byl označen za spravedlivého mnohem více pro to, protože nespolehal na sebe, nýbrž na Boha: On „uvěřil Bohu“. A to mu bylo „počteno za spravedlnost“. Když v tomto kontextu bude člověku něco „přičteno“ nebo „počteno“, tak je tím míněno něco, co on sám v sobě vlastně nemá. – Proto mohl tehdy a i dnes může být s Bohem smířen každý jen „vírou“.

Má duše se rozplývá žalem; pozdvihni mě podle svého slova.

Žalm 119,28

Zážitek z trajektu mě v myšlenkách zaměstnává ještě dlouho: užívám si ten čerstvý mořský vzduch, vítr, klid a výhled z málo frekventované horní paluby.

Několik metrů opodál stojí nějaká dáma a dělá to samé. Až po nějaké chvíli se mi zdá, že nemá ucpaný nos, nýbrž že pláče. Její bolest musí být velmi hluboká, protože dlouze vzlyká, aniž by tím chtěla upoutat pozornost. Jako cizí ji nechci netaktně oslovit, a tak mi v té chvíli zůstává pouze tichá modlitba za ni k Bohu, který tuto ženu zná a její bolesti rozumí. Tento Bůh je současně Bohem potěšení, který nás dokáže potěšit v každé životní situaci.

Zatím co popisuji tento zážitek, jak jsem si ho zapamatoval, myslím na vás milé čtenářky a milí čtenáři. Mé často bezcitné srdce bylo pohnuto pláčem této mně neznámé ženy – oč mnohem více vševědoucí Bůh nyní cítí právě se všemi vámi. On zná vaši potřebu. On zná vaši bolest. A nejen to, nýbrž On s vámi také hluboce soucítí. O Něm bylo řečeno: „*V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny.*“ (Izajáš 63,9)

Jak nesmírná útěcha spočívá v tom, že Bůh nás zná nejlépe a rozumí nám. Ze srdce vám přeji, abyste ve všech vašich životních situacích zakoušeli Boží pomoc a útěchu.

Říkejte Mu v modlitbě o všem! Čtete Bibli, abyste v ní našli toho živého Boha, který vás tolik miluje a který to s vámi myslí jen dobře. Bůh vás potěšuj!

neděle 6. říjen

Tehdy Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovat. Vojáci z trní upletli věnec, vložili mu jej na hlavu a oblékli mu purpurový plášť. A přicházeli k němu a říkali: ‚Bud’ zdrav, králi Židů!‘ A dávali mu rány. Pilát vyšel znovu ven a řekl jim: „Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm nenalézám žádnou vinu.“

Jan 19,1-4

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pilát musí připustit, že na Ježíšovi nenalézá žádnou vinu. Jeho povinnost je tedy jasná: Nevinný musí být propuštěn. Ale pro svou politickou kariéru Pilát potřebuje i nadále dobré vztahy k Židům – proto ten již zmíněný druhý pokus odvrátit od Ježíše rozsudek smrti. Místodržící sahá přitom ke zvyku, že po svátku paschy byl propouštěn jeden vězeň.

Pilát zjevně nepočítal s tím, že Židé se vysloví pro propuštění vzbouřence Barabáše. Ale protože Pilát nabídl tento špatný kompromis, ztrácí postupně svoji autoritu.

Místodržící nakonec podniká ještě třetí pokus, jak Židy obměkčit a zabránit rozsudku smrti: Dává Ježíše zbičovat a dovoluje vojákům, aby se Mu posmívali trnovou korunou a purpurovým pláštěm. Chce Pilát zástup a jeho vůdce pohnout k soucitu a na druhé straně ukázat, že Ježíšovy královské nároky nemusejí brát příliš vážně? V každém případě doufá, že bude moci zajatého propustit; nemůže Mu dokázat žádnou vinu.

Co Pán pociťoval, když s Ním takto jednali? Slyšíme jeho nařikání v prorockých slovech: „*Po zádech mi orali oráči, a to pěkně dlouhé brázdy.*“ (Žalm 129,3) A: „*Potupa mi láme srdce, jsem ochromen.*“ (Žalm 69,21)

pondělí 7. říjen

Neboť tvorstvo bylo poddáno marnosti; ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je poddal – a má naději, že i ono samo bude vysvobozeno z otroctví zániku do slavné svobody Božích dětí.

Římanům 8,20.21

Již delší dobu není v přírodě kolem nás všechno tak, jak by mělo být. Lidská civilizace s vysokou hustotou zalidnění vyvádí mnohé v přírodních událostech z rovnováhy, a proto se v našich dnech vynakládá tak velké úsilí na nápravu.

Ale i bez vlivů civilizace už stvoření není takové, jaké vyšlo z ruky svého Stvořitele. To co nazýváme „přirozenou biologickou rovnováhou“ je v podstatě rovnováha hrůzy. Jeden živý tvor je nepřítelem druhého a stará se o to, aby se ten druhý příliš nerozmnožoval. A také i lidstvo nachází své hranice v nemocech a katastrofách.

Kdo však myslí na to, že toto „otroctví zániku“ přišlo na stvoření proto, že první lidský pár se povýšil vůči Bohu a upadl do hříchu? Tehdy kvůli člověku Bůh „proklel zemi“ (1. Mojžíšova 3,17). Námaha a útrapy života na zemi by nám od té doby měly připomínat, že naše věc s Bohem není v pořádku. Dodnes však může být každý s Bohem smířen a nalézt pokoj skrze víru v Spasitele Ježíše Krista.

Jednoho dne se naplní také „naděje“ a „toužebné očekávání“ na vykoupení stvoření. Obětní smrt Ježíše Krista na kříži položila základ také proto, aby jednou byly „všechny věci usmířeny s Bohem“.

úterý 8. říjen

Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!

Lukáš 18,38

To bylo zoufalé zvolání jednoho slepého žebráka před branami Jericha, jednoho z nestarších měst na světě. On prosil o pomoc tak hlasitým křikem, že zástup lidí, který následoval Ježíše Krista, reagoval rozzlobeně. Ten člověk však cítil, že to byla jeho poslední šance. A skutečně Ježíš tudy již nikdy více nešel. Krátce na to byl ukřižován v Jeruzalémě. – Je dobré si uvědomit: Člověk má příležitost ke kontaktu s Ježíšem Kristem využít, může to být ta poslední.

Co si měl počít ten slepý člověk, k tomu ještě žebrák proti tak mnohým lidem, kteří obklopovali Ježíše a kterým zrak plně sloužil? O to ale tomu slepému právě šlo: on chtěl vidět stejně tak jako ti ostatní. Je dojemné, že přes chybějící zrak neztratil vnitřní vidění pro to správné. V tom měl vůči jiným vidoucím v zástupu přednost.

Kdo čte text v Bibli pozorně, rychle si všimne, že ten žebrák, a pouze on, pochopil, kdo ve skutečnosti Ježíš je. Pro ostatní nebyl nic víc než jen Ježíš z Nazaretu – v nejlepším případě nějaký činitel zázraků nebo nějak nápadná osobnost. Avšak takové mínění nezpůsobí nic, ani tehdy a ani dnes.

Ten slepý měl oproti těm ostatním něco navíc. Uvěřil té zprávě, že Ježíš Kristus je syn Davidův a tím také zaslíbený Vykupitel, o kterém Starý zákon tak mnoho předpověděl. Tento Ježíš mu mohl pomoci, a mohl ještě mnohem více, On ho mohl spasit!

A o to jde: Aby si každý nechal otevřít oči svého srdce, ať už pro svou vlastní bídu, potřebu vykoupení a pro Spasitele Ježíše Krista – a konečně bohatý život, který On daruje.

středa 9. říjen

Ale já jsem Hospodin, ..., mimo mě jiný zachránce není.

Ozeáš 13,4

Saša (jméno bylo změněno) žil ve své rodině a křesťanském prostředí nenápadně až do svých šestnácti let. Avšak v tomto bodě se to změnilo. Všechno, co mělo něco společného s vírou, hodil přes palubu. Maturita, vysokoškolské studium a dobrá pracovní pozice byly jeho hlavními zájmy. Vydělat a utratit peníze, to bylo pro něho důležité.

Potom přišla občanská válka se všemi svými nepokoji a hrůzami. Saša se opět ocitl na špatné straně. Kdyby se za něj nepřimluvali vlivné osobnosti, pravděpodobně by už dnes vůbec nebyl naživu. Nakrátko však zažil odnětí svobody. A potom už nikdy nechtěl vidět vězení zevnitř, natož pak ty malé samotky tam. Při vzpomínkách na to se mu zatmí před očima ještě dnes. Proto také opustil i svou rodnou zemi.

Tolik k tomuto ne zcela běžnému údělu jednoho mladého člověka. A co má to všechno společného s Bohem? Toto: Jeho věřící rodiče se po celou tu dobu za něj vytrvale modlili. Jako křesťané věděli, co zможou upřímné modlitby.

A Bůh zasáhl. Když Saša dosáhl toho nejhlubšího bodu, když se soužil ve svém trápení, se smrtí před očima, přišel mu na mysl Bůh jeho dětství; a on se k Němu ve své cele modlil. Bůh odpověděl. Ten mladý muž pochopil, co pro něj Ježíš učinil a přijal Ho jako svého osobního Spasitele. A potom zakusil Ježíšovo odpuštění svých špatných životních cest. Slíbil, že odted' Ho bude následovat a činit Jeho vůli. Ke svému překvapení byl neočekávaně propuštěn.

Saša ještě dnes děkuje svému Bohu, že byl zachráněn ze smrtelného nebezpečí a že směl takto nalézt Ježíše.

Vím, komu jsem uvěřil.

2. Timoteovi 1,12

Jeden starý hrob obsahuje latinsky napsaný výrok: „Žil jsem v pochybnosti, zemřel jsem ve strachu a nevím, kam jdu.“

Pochybnost o smyslu a cíli života, strach před smrtí a nevědomost o onom světě – s tím má co činit mnoho lidí, kteří ještě nevěří Ježíši Kristu. Mnozí se při přemýšlení o tomto tématu vzdali; všechny otázky na věčnost vytěsnili a žijí jenom dneškem. Jiní pochopili význam tohoto tématu. Cítí, jak je velmi důležité nastavit správně výhybky pro život po smrti. Oni chtějí znát pravdu!

Vědci nám o onom světě nemohou sdělit nic. A přesto nikdo, kdo hledá pravdu, nemusí zůstat v nevědomosti. Ježíš Kristus je věčný Boží Syn. On nám oznámil vše, co musíme vědět o životě a smrti, o časnosti a věčnosti. Ale jak spolehlivé jsou zprávy Bible o Ježíši z Nazaréta? Kdo vlastně Kristus je? Můžeme Mu věnovat svou víru, skutečně Mu svěřit svůj život a celou naši budoucnost? – Apoštol Pavel před svým obrácením pronásledoval křesťany. Potom se však učil poznávat Pána Ježíše a s Ním i pravdu. A od té doby Pavel říká: „*Vím, komu jsem uvěřil.*“ Přesvědčte se sami, jsou-li zprávy očitých svědků v Bibli o životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše věrohodné. Čtěte a porovnejte si ty čtyři evangelia. Pozorujte Ježíše, jak zachází s lidmi – a vždy s otázkou: Můžete a chcete Jemu věřit i vy?

Když pozorovali Petrovu a Janovu smělost ..., žasli; poznávali je, že bývali s Ježíšem.

Skutky 4,13

Dobrodružně oblečená postava vystupuje z auta – pankáč. Dávám tomu řetězy, nýty a bodci ozdobenému muži křesťanský spisek. Jeho text se skládá pouze z 16 řádků a končí slovy: „Mé jméno je Čas; jdu stále vpřed ke konci a tebe vezmu sebou na věčnost. Bůh říká: *„Hle, nyní je nanejvýš vítaný čas, hle, nyní je den záchrany.“* (2. Korintským 6,2)“ Beze slov si jej vzal a zastrčil si ho do kapsy.

Týdny mýjely. Na parkoviště vjíždí auto. Vystupuje z něho mladý muž. Přátelsky mě zdraví. „Už mě nepoznáváte? – Před mnoha týdny jste mi tady na tomto místě dal jeden spisek.“ Přitom se mi rozjasní: to je ten pankáč. Jak se změnil! – „Co se to s vámi stalo?“ vypadlo ze mě. Tu jde k autu, bere ten leták a ukazuje na něj. „Tento mě změnil. Nyní už také chodím do kostela. Chci následovat Ježíše.“ Začala u něho vnitřní proměna, ke které se přiznal a která měla vliv také na jeho zevnějšek. Bůh sám může lidi změnit skrze Své Slovo a Svého Ducha. A proměna, která přichází od Boha, jde vždy zevnitř na povrch. Ježíš Kristus řekl: „*Musíte se narodit znovu.*“ Toto dílo na vnitřním člověku je způsobeno Duchem Svatým. Ono je stejně tajemné jako působení větru, které člověk poznává pouze podle jeho účinků. (Jan 3,7.8) Ale potom přijde moment, kdy se to Boží působení projeví navenek a je dobře viditelné. A tak tomu bylo i zde.

„Budu jednat, a kdo ji odvrátí? ... Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte?“ (Izajáš 43,13.19)

David a lid, který byl s ním, pozvedl svůj hlas a plakali, až už neměli sílu plakat.

1. Samuelova 30,4

David panikaří! – Je vítěz nad obrem Goliášem. Je muž podle Božího srdce, který se má jednou stát králem. Teď ho však přemáhá strach před úřadujícím králem Saulem. Jak dlouho se již musí před Saulem se svými věrnými přívrženci skrývat na různých místech! Nyní je David se svými silami u konce. Před svými pronásledovateli utíká k Pelištejským. Ano nechává se strhnout k tomu, aby přeběhl k nepřátelům izraelského lidu, aby hledal bezpečí u nich!

U Pelištejských je David vítán jako vazal. Když ale dochází na válku proti Izraeli, skutečně mu nedůvěřují. V boji proti králi Saulovi a lidu Izraele ho Pelištejští za spojence nechtějí. – Jak trapné!

Když se potom David a jeho věrní vrátili z vojenského shromáždění do svého bydliště, našli město Siklag v sutinách a popeli. Ženy a děti byly zajaty a odvedeny nepřáteli Amálekovci. Zdrčený David a jeho lidé propukli v pláč. Plakali, „až už neměli sílu plakat“.

Potom se však situace stala pro Davida ještě těžší: jeho muži byli pro ztrátu svých rodin zahořklí a chtěli svého vůdce ukamenovat. Mohlo se vést Davidovi ještě hůře? Ale právě tu dochází k obratu: David se opět rozpomíná na Boha. Znovu počítá s Jeho pomocí. A protože „*se posilnil v Hospodinu, svém Bohu*“, získal nejen on sám, nýbrž také jeho muži novou odvahu. Nakonec své rodiny objevili a mohli je osvobodit.

Také i dnes chce Bůh všem, kteří Jemu věří, dát novou odvahu a novou sílu a pomoci jim v každé potřebě.

neděle 13. říjen

Ježíš vyšel ven, měl na sobě trnový věnec a purpurový plášť. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho velekněží a strážci uviděli, zvolali: „Ukřižuj! Ukřižuj!“ Pilát jim řekl: „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm vinu nenalézám.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího.“

Jan 19,5-7

Myšlenky k Evangeliu Jana

Boží Syn, jenž dříve, než přišel na zem, vlastnil u Otce v nebi nepopsatelnou slávu, je nyní předveden předním ze Židů jako figura pro posměch. Jak působivé je, že takové zlé jednání přes sebe nechává mlčky přejít! Mysleme jen na tělesné bolesti, způsobené bičováním! K tomu přichází kousavý posměch, který jeho svatou duši hluboce zraňuje.

Pak Pilát ukazuje na Ježíše: „*Hle, člověk!*“ Co tím chce říci? – Že není možné mluvit o nějakém králi? – Že taková utrápená postava není žádnou hrozbou pro Řím?

Velekněží a jejich služebníci se tím nenechávají dojmout. Naopak, hnáni slepým hněvem, křičí: „*Ukřižuj! Ukřižuj!*“

Co působí „pohled“ na tohoto Krista, s nímž bylo zle jednáno a posmívali se Mu, u nás? Jsme tím vnitřně dotčeni? Obdivujeme Ho za jeho lásku, ve které pro nás to vše na sebe vzal?

Pilát nechce vynést rozsudek smrti, nýbrž vrátit ten případ jako náboženskou otázku Židům. Tito se ale odvolávají na svá náboženská privilegia, která mají pod římskou vládou. Že prý je jasné, že Ježíš se rouhal Bohu. Proto musí místodržící vykonat rozsudek smrti, který je stanoven v jejich zákonu, neboť Ježíš „*se vydával za Syna Božího!*“

pondělí 14. říjen

Pak je zavedl do domu, prostřel stůl a s celým svým domem se radoval, že uvěřil Bohu.

Skutky 16,34

Jednoho dne mi jeden muž vyprávěl o úžasné změně v jeho životě:

„Své povolání jsem vykonával jako samostatně výdělečně činný. Zpočátku šlo všechno dobře. Potom nastal zvrat. Musel jsem vyhlásit konkurz, firma zkrachovala. Na konci zůstaly dluhy a závazky.

V těchto těžkostech jsem se chopil alkoholu a klesal jsem hlouběji a hlouběji. Potom se se mnou nechala rozvést moje žena. Zachvátila mě beznaděj a zoufalství. V této situaci jsem viděl jen jedno východisko. Nakonec jsem odhodlaný vstoupil na balkon a podíval jsem se z osmého patra dolů. Stačí jen jeden krok a všechny moje problémy, tak jsem si to myslel, by byly vyřešeny.

V tom mnou probleskla myšlenka: Bůh – Bůh existuje! V mém životě jsem nikdy na Boha vědomě nemyslel, nikdy jsem s Ním nepočítal. Ta myšlenka mě přemohla a už mě více nepustila.

Dnes vím, že před tím skokem do pekla mě zachránila Boží milost. Začal jsem hledat Boha a našel jsem Ho v Ježíši Kristu. Jeden věřící křesťan, kterého jsem „náhodou“ poznal, mi ukázal cestu. Vyznal jsem svou vinu Bohu a nyní věřím v Ježíše Krista jako ve svého Spasitele a Pána.

Dva roky jsem o své rozvedené manželce nic neslyšel. S úzkostlivým srdcem jsem šel k ní. Stal se druhý zázrak. Také moje žena byla obrácena k Ježíši Kristu. Oba dva jsme byli přemoženi Boží láskou a milostí.“

Když jsem se o dva měsíce později opět setkal s tím mužem, celý jeho obličej zářil. Na jeho pravé ruce se znovu leskl snubní prsten ...

úterý 15. říjen

Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Římanům 5,8

Šedý Sokol (1)

Šedý Sokol byl Indián. Ale také lhář, podvodník a vrah. Běloši vypsalí na jeho hlavu odměnu, ale on jim stále unikal. Když uslyšel, že se misionáři vydávají na cestu k jednomu spřátelenému indiánskému kmenu, rozhodl se nepozorovaně se k jejich koloně připojit.

Křesťany nenáviděl, nenáviděl jejich písně a jejich bohoslužby, ale obzvláště nenáviděl tu malou černou knihu, ze které stále četli. Avšak teď byl s nimi na cestě, po celé týdny. O nedělích, kdy výprava odpočívala, popadal svou pušku a vyrážel na celodenní lov. Nechtěl slyšet žádné kázání ani žádné písně.

Byl červenec a bylo ubíjející vedro. Ačkoli byla neděle, tak poprvé neměl Šedý Sokol žádnou chuť jít na lov. Natáhl se ve stínu jednoho plachtového vozu a usnul. Když se znovu probudil, kolem něho se zpívalo. Protože misionáři se rozhodli shromáždit k bohoslužbě právě kolem plachtového vozu, pod kterým ležel. Byl příliš unavený, než aby odešel a tak zůstal, ležel zjevně bez hnutí a s odpořem. Misionář, který kázal, mluvil o Boží lásce, která dala lidem vše, co potřebovali. Prohlásil, že lidé Boha nenáviděli a odmítli Ho. Ale Bůh své stvoření miluje a poslal svého Syna Ježíše Krista na zem. On zemřel, aby lidé mohli být zachráněni a přijít do nebe. Šedý Sokol poslouchal, ač nechtěl, ač Boha odmítal a Bibli nenáviděl. – Možná právě nyní tu poslouchá někdo, kdo vlastně vůbec poslouchat nechce, kdo by ale měl slyšet, že Bůh ho miluje a chce dosáhnout jeho srdce ...

(závěr zítra)

středa 16. říjen

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život.

1. Jan. 4,9

Šedý Sokol (2)

Šedý Sokol poslouchal, co ten kazatel říkal – zjevně netečně.

Avšak následující den se obrátil na jednoho jiného misionáře: „Nebyly to všechno lži, to co jste nám včera říkali? Měl by Bůh lidi, kteří jsou tak zkažení, mít skutečně rád?“ Misionář mu objasnil, že Bůh „je bohatý v milosrdenství, a také pro svou velikou lásku, kterou nás zamiloval“. Šedý Sokol přemýšlel a potom řekl: „Ale to že velký Otec dal svého Syna, to nebyla lež?“ Misionář to opět vyvrátil a objasnil mu, že Bůh tak zjevil svou lásku, tím že „*na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život*“. A už následovala další otázka: „To že Bůh připravil pro takové lidi tak krásné místo v nebi, to nebyla lež?“ Také i to misionář vyvrátil a přečetl, co sám Ježíš řekl: „*Vám jdu připravit místo. A opět přijdu a vezmu vás k sobě.*“ (Efeským 2,4; 1. Jan. 4,9; Jan 14,2.3)

Šedý Sokol byl dlouho zticha a potom řekl: „Pokud je tohle všechno pravda, potom chci také i já jít touto cestou a chci mít tento život.“

Nejprve mu to připadalo jako nějaké lži, potom měl námitky, ale Boží Slovo ho zasáhlo, nechal se přesvědčit a věřil. A Bůh ho změnil.

Ano, člověk může Bohu věřit, protože „*není možné, aby Bůh lhal*“. On nám svou lásku ukázal, když „*Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní*“. To je pravda – ještě i dnes! (Židům 6,18; Římanům 5,8)

čtvrtek 17. říjen

Navraťte se k Hospodinu! Řekněte mu: Sejmi celou vinu ... Vyléčím jejich odvrácení, rád si je zamiluji.

Ozeáš 14,3.5

Když jednou navštívil britský následník trůnu princ Charles San Diego v Kalifornii (USA), ohlásil se mu na palubě jeho lodi 73letý muž, který si říkal „Walter Talbot“. Označil se za dezertéra, který se chce vydat.

Talbotův příběh lze odvyprávět rychle. V roce 1920 byl pozdější král Edward VIII. na návštěvě lodí v Montrealu. Tehdy 19letý námořník dezertoval z jedné lodi a uprchl do New Yorku. Nastoupil k americkému námořnictvu, byl propuštěn, ale později znovu naverbován a poté sloužil během druhé světové války na americké straně. Ale po všechna ta léta nikdy nedokázal zapomenout na svou vlast a po ničem netoužil více než se vrátit domů. Když se dobrovolně přihlásil, řekl: „Chci vypořádat mou minulost, dříve než bude příliš pozdě.“

Dlouhé dva měsíce prověřoval britský konzulát jeho případ, až mu nakonec bylo sděleno, že je se ctí vpuštěn. S vědomím, že mu bylo odpuštěno, se mohl vrátit do své vlasti.

Také od Boha někteří sběhli. Takoví, kteří ve svém dětství slyšeli o Ježíši Kristu a možná navštěvovali i bohoslužby. Po nějaký čas se sice cítili v atmosféře křesťanské víry doma, ale v určitém okamžiku „dezertovali“. – A přesto, v hloubi jejich nitra zůstala touha po Bohu. Takoví „dezertéři“ smí vědět: Bůh na váš návrat domů čeká. Chce vám odpustit!

Pojď ke Spasiteli hříšníků, pojď ještě dnes!

Následuj Jeho Slovo, nyní je ještě čas!

On je nám na blízku, hotov nám žehnat a volá tak přátelsky: „Pojď!“

George Fr. Root (1820–1895)

pátek 18. říjen

Člověk narozený z ženy je ukrácen na životě a nasycen nepokojem.

Jób 14,1

Vytrvalý plachtař

Je stále v pohybu. Už v hnízdě cvičí, aby byl fit pro svůj první let. Postí se, dokud nedosáhne ideální letové hmotnosti, ale když uskutečňuje svůj první letecký pokus, jsou často jeho rodiče již na cestě do teplé Afriky.

Když potom vyletí, dokáže zůstat ve vzduchu až po tři roky! Nonstop, bez přerušení. V letu žere, v letu pije (když letí nízko nad vodní hladinou a nakrátko otevře zobák) a v letu i spí. Občas se v letu také i páří. Jen pro výstavbu hnízda a při péči o potomstvo potřebuje pevnou půdu pod nohama.

Jeho normální letová rychlost je 32 km/h. Ve spánku letí stále ještě rychlostí 23 km/h avšak při leteckých hrátkách dokáže zrychlit až na 220 km/h. Přitom ročně nalítá až 200 000 km. Je plný neklidu – ten malý rorýs.

Ale není on jistým způsobem obraz nás lidí? Dopravní zácpy na silnici i ve vzduchu o tom svědčí. Pouze klimatické změny nebo koronavirus nás brzdí – notnou měrou. Ano, také i my jsme na cestách. Hodně a stále více. A jak při cestování tak také v myšlenkách. Často to vypadá, jako bychom byli neustále na útěku.

Ale tak Boha najít nedokážeme. To poznal již církevní otec Augustinus a napsal: „Neklidné je naše srdce, až když nalezne pokoj v tobě, ó Bože“ Ježíš Kristus nás proto zve: „*Pojďte ke mně,... a já vám dám odpočinek. ... Učte se ode mne, ... a naleznete odpočinutí svým duším.*“ A dále: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám.*“ Nemáme vést život rorýse, nýbrž hledat Boha, abychom se u Něho uklidnili a zakusili Jeho pokoj (Matouš 11,28.29; Jan 14,27).

sobota 19. říjen

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Jan 14,6

Jako dítě jsem navštěvoval nedělní školku jednoho křesťanského shromáždění. Jako dárek na rozloučenou jsem dostal pěknou kapesní Bibli se zlatou ořízkou a s uzávěrem. Žel o několik let později jsem tuto Bibli nedopatřením nechal ležet ve vlaku. Smutný nad touto ztrátou jsem si nakonec opatřil novou.

Roky plynuly a já jsem si již na mou novou Bibli zvykl. V tom mi jednoho dne padla do ruky ještě starší Bible, o které jsem dlouho věřil, že je ztracená: Byla to Bible, která mě doprovázela během mého dětství.

Jakou mi to udělalo radost, držet ji opět v rukou! Neboť uvnitř jsem si písemně zaznamenal mé obrácení, mé předání se Ježíši Kristu. Na posledním prázdném listu stálo mým tehdejším dětským písmem: „K mému obrácení došlo 7. 11. 1982.“ A k tomu jsem si poznamenal jeden verš z Bible. Očividně jsem byl ve svých deseti letech dost starý na to, abych pochopil, že Ježíš Kristus mi otevřel cestu k Bohu. Dost starý na to, abych přišel se svými hříchy k Pánu Ježíši a přijal Ho jako svého Spasitele. Nápadné na tom zápisu je, že mi přitom unikla opisná chyba a jako žák čtvrtého ročníku jsem dokonce napsal písmena zrcadlově. Pravděpodobně to bylo dáno mojí velkou radostí, na kterou si ještě velmi dobře vzpomínám. Ano, uvědomoval jsem si, že všechny moje hříchy jsou odpuštěny!

To stejné datum jsem si poznamenal také na okraj dnešního verše z Bible. O tomto místě z Janova evangelia musely být biblické přednášky, které si Bůh použil k tomu, aby mi ukázal cestu k věčnému životu. Jak jsem vděčný, že jsem směl již jako dítě poznat Pána Ježíše jako svého Spasitele!

neděle 20. říjen

Když Pilát uslyšel toto slovo, ulekl se ještě více. Vešel znovu do vládního paláce a řekl Ježíšovi: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu tedy řekl: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám pravomoc tě propustit, a že mám pravomoc tě ukřižovat?“ Ježíš mu odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou pravomoc, kdyby ti to nebylo dáno shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší hřích.“

Jan 19,8-11

Myšlenky k Evangeliu Jana

Poslední bod obžaloby, který židovští vůdci proti Ježíšovi jmenovali, zní: „Musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího.“ Pilát dostává strach. Je jako pohan pověřivý a myslí si, že má co činit s mužem, který je ve spojení s nadpozemskými mocemi? Možná, že tuší něco z Ježíšovy božskosti. Jeho otázka: „*Odkud jsi?*“, ale sotva vyvěrá z upřímného osobního zájmu. Jinak by mu Pán jistě dal odpověď, která by ho vedla dále. Nyní ale mlčí.

Pilát, uražen mlčením Pána, se chlubí svou mocí. Zjevně vůbec nepozoruje, že je pod vlivem křičícího davu, který si žádá Ježíšovo ukřižování. Nadto: Co prospěje moc, když je vykonávána na úkor pravdy a práva?

Pilát stojí proti Osobě, která je nekonečně mocnější než on sám. Pilát má nad Ježíšem moc jen proto, že mu je dána „shůry“. „Shůry“ neznamena snad: „od císaře Tiberia“, nýbrž: „od Boha“. Bůh to je, jenž v této chvíli dovoluje lidem, aby použili svou moc k tomu, aby byla vykonána jeho rada: Ježíš se má stát smírcí obětí za hříchy, již je Bůh poctěn a lidé, kteří v Něho uvěří, obdrží odpuštění a věčné požehnání.

pondělí 21. říjen

Skřípali proti němu zuby. Ale on [Štěpán], ... upřeně pohlédl k nebi a spatřil Boží slávu... Oni však vykřikli velikým hlasem, zacpali si uši a společně se na něho vrhli. ... a kamenovali.

Skutky 7,54-58

Jaký protiklad! Sedím v letadle a na obrazovce vidím, jak chce nějaký muž s padákem skočit z nejvyššího vodopádu na světě. Nejde o nějaký celovečerní film, ale o reportáž: ten muž se pokouší o to, co jiní riskovali již před ním, ale zaplatili to svými životy. Potom se věnuji své Bibli, kde čtu, jak jiný muž riskoval svůj život. Avšak toho nedoprovázely žádné televizní kamery a také žádné dobré úmysly: Stál uprostřed zuřícího davu, který byl připraven ho kamenovat.

Ptám se sám sebe, proč ten skokan do vodopádu dával v sázku svůj život? Je to dráždění nervů, hranic poznání, zkouška toho co je ještě možné? Je to výlet do sebe sama? To nevím. Ale vím, proč ten druhý muž, křesťan jménem Štěpán, byl odhodlán čelit lidem a jejich mínění. On nebyl ani odvážný, ani omrzlý životem, ani senzacechtivý – byl následovníkem Ježíše Krista a plný oddanosti. Bylo mu ctí zemřít pro svého Pána a Spasitele.

Ten skokan s padákem to nakonec zvládl, kamery zachytily jeho pěst sevřenou ve vítězství a široký úsměv. Štěpán naproti tomu zemřel. Ale ještě než zemřel, nebe se otevřelo a on viděl Boží slávu. Už více neviděl ty nenávidí naplněné tváře lidí, nehleděl na svou blížící se smrt, viděl Ježíše Krista, jak stojí po Boží pravici, který mu připravil věčný domov.

Oba muži riskovali své životy – ale kvůli komu?

úterý 22. říjen

Mojžíš pak vyprávěl svému tchánovi o všem, co Hospodin učinil ..., a jak je Hospodin vysvobodil.

2. Mojžíšova 18,8

Návštěva dvou lékařů (1)

Muž, který se ve vlaku posadil naproti mně, si pořád dokola pobroukával jeden starý chorál. Nakonec jsem se ho zeptal, proč je pro něj tak důležitý. A on mi vyprávěl svůj příběh:

„Pracoval jsem na jedné velké farmě. Můj pán byl křesťan a jednal s námi dobře. Neustále nám vysvětloval evangelium a říkal nám, že se musíme obrátit. Mnoho z mých přátel tak učinilo – já ne. Vlastně jsem neměl nic proti, dokonce jsem chápal tu nutnost, ale já jsem nechtěl měnit svůj život – alespoň ne hned.

Potom jsem onemocněl. Přes den jsem se trápil a svou práci jsem už nezvládal. Nakonec si toho všiml i můj pán. Nechal si mě přivést k sobě a řekl: ‚Tome, teď pojeděš k doktorovi a necháš se důkladně vyšetřit. A pak mi řekneš, co ti řekl.‘

Následující ráno jsem jel do města. Nepospíchal jsem, tolik se mi toho honilo hlavou. Představoval jsem si, že mi doktor možná řekne: ‚Mladý muži, vy už nebudete dlouho žít.‘ Potom bych si přál věřit v Boha. Ale co by to bylo za víru, která by byla založena pouze na strachu ze smrti! Pokud by ale řekl: ‚Mladý muži, za pár týdnů vám bude opět lépe‘, potom bych s tím ještě počkal. Bylo mi však jasné, že to jediné správné a čestné by bylo, rozhodnout se předtím než přijdu k doktorovi.

Jak jsem smyslnil, tak jsem učinil. Seskočil jsem z koně a poklekl jsem. Bohu jsem vyznal mé hříchy, poprosil Ho o odpuštění a také jsem Ho prosil, aby mi pomohl změnit můj život.“

Jak byste jednali vy?

(Závěr zítra)

středa 23. říjen

... Já jsem Hospodin, který tě uzdravuji.

2. Mojžíšova 15,26

Návštěva dvou lékařů (2)

Tom mi vyprávěl, jak onemocněl a že už počítal s tím nejhorším, když se na cestě k lékaři obrátil.

„Zatím co jsem jel dále, bylo mi, jako by se mnou mluvil Bůh. Cítil jsem, že mě chce použít, ale pro to budu muset změnit svůj život. K tomu také patřilo odříct se opilství, protože alkohol již mnohé zničil. Řekl jsem tedy v nitru: ‚Pane, už se nechci žádného alkoholu ani dotknout.‘ Bůh se mnou mluvil dále: ‚A Tome, měl bys o mně také někdy vyprávět, ale ty máš celkem prokouřený hlas. Krom toho víš, že kouření je drahé.‘ Opět jsem v nitru přikývl hlavou, a abych dokázal, že to myslím vážně, hned jsem zahodil fajfku i tabák.

Dorazil jsem k doktorovi, který mě vyšetřil a potom mi sdělil: ‚Mladý muži, uposlechnete-li mě, budete brzy opět zdravý. Nesmíte už více pít žádný alkohol a musíte skončit s kouřením.‘

‚Žádný problém, doktore‘ řekl jsem, ‚přesně to samé mi již doporučil cestou do města ten druhý doktor.‘

Zvedl hlavu: ‚Který druhý doktor? Jsem tu široko daleko jediný!‘

Řekl jsem mu tedy svůj příběh, stejně tak jak jsem ho nyní vyprávěl vám. Ta píseň, kterou jsem si právě broukal, se mi stala v mém životě víry důležitou, proto si ji zpívám a pobrukuji často. Stala se mým poznávacím znamením.“

Kdybychom mluvili s „odborníkem na věci víry“, s Bohem samým, co by nám doporučil On? A – uposlechli bychom Ho?

čtvrtek 24. říjen

Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.

Příslaví 14,12

Ať ničema opustí svou cestu a zlý člověk své úmysly, ať se navrátí k Hospodinu, ... vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok.

Izajáš 55,7.8

Oprava železniční kolejové trati si vyžádala při těžkém neštěstí život dvou pracovníků. Na obvyklý varovný signál opustili trať, po které se očekával průjezd nákladního vlaku, ale místo toho aby opustili drážní těleso úplně, jak bylo pravidlem, zůstali stát na souběžné trati. V hluku projíždějícího nákladního vlaku ale přeslechli blížící se rychlík na druhé koleji a byli přitom smrtelně zraněni.

Tato zpráva, která zarmoutila dvě rodiny, může ilustrovat, jaký postoj zaujímají mnozí lidé v přístupu k jejich věčnému bezpečí. Stejně tak jako ti pracovníci věřili, že jsou v bezpečí, tím když vyměnili pouze kolej, uznávají také tito lidé určitá nebezpečí a činí to nejlepší, aby se jim vyhnuli. Tito lidé však nečiní nic víc, než že se odeberou z jedné nebezpečné koleje na jinou, ne méně nebezpečnou. S námahou se vzdávají té či oné nepravosti a někdy se jim to i podaří. Tím však ještě nejsou nutně v bezpečí, každopádně ne navždy.

Ta jediná bezpečná trať vede ke kříži Golgoty, kde Ježíš Kristus zemřel za ztracené lidi, aby jim daroval věčný život. – Pouhá „záměna koleje“ nestačí!

pátek 25. říjen

Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti [tvé] hříchy.”

Matouš 9,2

Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!”

Matouš 14,27

Ve světě máte soužení. Ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.

Jan 16,33

Dobrá mysl? – To se lehce řekne!

Od té nehody ji přátelé, sousedé a téměř všichni, které potkává, říkají: „Jen odvalu!“ Ale tyto přátelsky míněné slova ji rozrušují a reaguje na ně čím dál přecitlivěji. Koneckonců její jediný syn je nyní chromý. Vystává mnoho úzkost budících otázek: Bude moct jednou své nohy opět používat? Jak si představit svůj život na invalidním vozíku? Její energie je jaksi zlomena; cítí se docela bezmocná. „Odvaha? Tu už můj muž ani já vůbec nemáme!“, říká.

Když jsou lidé postiženi těžkým údělem, je mnohdy obtížné opět je povzbudit. Tak velmi jim přejeme, aby bylo vše opět dobré, přesto často nemáme žádné řešení.

Jak těšil Ježíš? V evangeliích často čteme, jak Ježíš říká: „*Buď dobré mysli!*“ On věděl jak sklíčené a trpící stále povzbuzovat, protože On měl pro ně připravenou konkrétní a trvalou naději. A Kristus také i dnes ví, jak můžeme my lidé slábnout pod tlakem životních okolností. On také zná bojácné a skleslé srdce; On jako dokonalý člověk dokáže soucítit. Ale protože je současně také Bůh, dokáže takové srdce také posílit a jemu s autoritou říct: „*Buď dobré mysli!*“

Ježíš zemřel na kříži, abychom měli věčný život a byli osvobozeni od viny. On zvítězil nad smrtí, protože On opět vstal z mrtvých. Když máme Ho, tak jednou bude všechno skutečně dobré. Proto můžeme být *dobré mysli*“

sobota 26. říjen

Ač jsem chudý a nuzný, Panovník na mě myslí. Tys má pomoc a můj vysvoboditel, můj Bože, neotálej!

Žalm 40,18

Kdo myslí na mě?

V naší době žije mnoho lidí o samotě. Ale i když má člověk kolem sebe lidí spoustu, může se cítit osaměle – protože mu nikdo nerozumí nebo o něj nemá opravdový zájem.

Dnešní slovo Žalmu je při tom velkou útěchou. Ten jeden na mě myslí vždy: všemohoucí a milující Bůh. Rád nám přichází na pomoc – v osamělosti ale i ve všech dalších potřebách. On však chce, abychom Jemu řekli vše co nás tíží.

Pisatel Žalmu nám sděluje, jak si počínal v nouzi on: „*Napjatě jsem očekával na Hospodina a on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání o pomoc.*“ (v. 2) A to mě stále povzbuzuje znovu a znovu říkat Bohu, jak se cítím.

Před Bohem nemusím nic přikrášlovat, ten Bůh, ke kterému se modlím, není nějaký vzdálený, nepřístupný Bůh. On vstoupil do našich okolností v osobě svého Syna Ježíše Krista, a jestli někdo se mnou skutečně může z vlastní zkušenosti cítit, tak jedině Ježíš Kristus.

Podívejme se, co zažil On sám: Když svým učedníkům oznámil, že by měl trpět, zemřít a být vzkříšen, oni z toho nic nepochopili. Žili v docela jiném očekávání: Kristus, izraelský král, měl osvobodit zemi od nadvlády Římanů a zřídít nové království. – Pán Ježíš tedy své nejnaternější myšlenky a pocity se svými nejbližšími důvěrníky sdílet nemohl. Z toho důvodu nám může také dnes, když se cítíme nepochopeni a zůstáváme sami velmi dobře rozumět.

„Bůh na mě myslí“, miluje mě a všechny věci nechává spolupůsobit k mému dobrému. Toto vědomí mi pomáhá.

neděle 27. říjen

Od té chvíle ho Pilát usiloval propustit. Židé však křičeli: „Propustíš-li ho, nejsi přítelem císaře; každý, kdo se vydává za krále, se protiví císaři!“ Když Pilát uslyšel tato slova, vyvedl Ježíše ven a usedl na soudní stoličce na místě zvaném ‚Kamenná dlažba‘, hebrejsky ‚Gabbatha‘.

Jan 19,12.13

Myšlenky k Evangeliiu Jana

Pilát vede vyšetřování proti obžalovanému „Králi Židů“. Avšak to, co se zde děje, je něco neobyčejného. Soudce nenalézá u obžalovaného žádnou vinu, ale obžalovaný nachází vinu u svého soudce. Ježíš sice mluví vzhledem k velekněžím a jejich služebníkům o „větším hříchu“, ale i Pilát se na Ném prohřešil. Lidé ze Židů i z národů se zde dopouštějí největšího zločinu, který kdy byl spáchán.

Pilát je zjevně dotčen a udiven. Podniká další pokus, aby Pána propustil. Ale Ježíšovi prohnání žalobci se vyznají v tom, jakým směrem vést potřebný nátlak, aby se Pilát konečně umoudřil a poddal se jejich požadavku.

Tváří v tvář napjatému poměru mezi Pilátem a Židy může považovat jejich křik jen za přímou pohružku. Jestliže Ježíše propustí, budou na něho žalovat u císaře. A to by mohlo mít závažné následky. Pilát by se pak musel bát nejen o svůj úřad, nýbrž také o svůj život.

Jakkoli málo si žalobci se soudcem vzájemně rozumějí, tu přece jsou ze stejného těsta. Židovští vůdci „*si zamilovali lidskou slávu víc než slávu Boží*“ (kap. 12,43); Pilátovi záleží více na jeho cti u císaře než na spravedlivém rozsudku na základě pravdy a spravedlnosti. Nyní přišla chvíle, kdy Pilát chce vyslovit rozsudek. Proto se posazuje na soudní stoličce. Jak zvláštní: Nespravedlivý soudí Spravedlivého!

pondělí 28. říjen

Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.

1. Korintským 15,57

V jednom aristokratickém domě seděl sezvaný kroužek dam a pánů. V průběhu večera přišla řeč také na „hřích“ a vyvolala kolem dokola všeobecný úsměv.

Tu jeden průmyslník poznamenal: „Ano, s hříchem si na moderního člověka již více nepřijdete. Ale něco vám chci říci: Kdybych přeci jen žádný hřích neměl, tak ale hluboko v sobě mám celou zoologickou zahradu: lva, který řve na svou ženu; hada, který ji otravuje jedem; úhoře, který se všude dovedně protáhne na úkor pravdy; a ježka, který když na to přijde, tak v každém směru jsou ostny a rány. Ó ne, žádný hřích, jen celá zoologická zahrada! A také musím přiznat, že nad těmito protivníky ve mně jsem nezvítězil.“

Ten průmyslník však ještě neskončil: „Ale od té doby co znám Ježíše, je to jinak. Nyní přichází mnohem méně. Oni větrí a bojí se svého přemohitele. Před Ním musí zase zmizet.“

Z tohoto vyprávění je zřejmé že kdo předá svůj život Ježíši Kristu, tak nad ním už hřích nemá žádnou moc. To neznamená, že by věřící už nemohl více zhřešit, ale on už více hřešit nemusí. Také křesťané mají nepřetržitě zapotřebí přemýšlet o svém chování a prosit o odpuštění, když zhřešili. Ale oni se mohou vírou opřít o to, že Ježíš zaplatil za všechny jejich hříchy na kříži Golgoty. Síla pro radostný křesťanský život pochází z vděčnosti, z vědomí že jsou Kristem milováni a přijímáni. O tomto díky hovoří také biblický verš na dnešek, který směřoval Pavel křesťanům v Korintu.

úterý 29. říjen

Když se však zjevila dobrota a lidumilnost Boha, našeho Zachránce, zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého.

Titovi 3,4.5

V naší blízkosti bydlel jeden velmi osamělý muž. Lidé ho oslovovali Badinguet. Nikdo nedokázal přesně říci, z čeho žil. Z lovu, z rybaření? Každopádně toho moc neměl.

Byl již starý a už nepracoval. A možná také nikdy do zaměstnání pravidelně nedocházel. Často stál ve svých dveřích a pozoroval kolemjdoucí. Avšak nikdo nezůstával stát, aby s ním pohovořil.

Pouze jeden starý křesťan mu vždy znovu věnoval pár přátelských a empatických slov. A k tomu se ho pokoušel upozornit na Boží lásku. Avšak na to Badinguet stále reagoval s lhostejným úsměvem.

Pak ten starý křesťan umřel. Do té doby Badinguet ještě nikdy do kostela nebo kaple nevšel. Nyní se však cítil povinen účastnit se pohřbu toho jediného člověka, který o něho projevoval skutečný zájem.

Kazatel mluvil o Ježíši, Spasiteli, který přišel z nebe, aby měl účast na údělu lidí. Přitom přečetl jeden příběh z Bible, který pojednával o údělu jednoho chudého, slepého muže (Jan 9).

Badinguet krom toho také slyšel, jak šel Boží Syn ve své lásce k nám až na kříž, aby tam zemřel za naše hříchy. Porozuměl tomu, že krev Ježíše Krista nás očišťuje od všech hříchů (1. Jan. 1,7). Dotčen tím ve svém nitru, otevřel své srdce dobrotě a lidumilnosti Spasitele Boha.

středa 30. říjen

Ted' už věříme ne pro to, co jsi říkala ty, ale sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je skutečně Zachránce světa, [Kristus].

Jan 4,42

Ta samaritánská žena, která se seznámila s Pánem Ježíšem Kristem u Jákobovy studnice v Sichar, si pro sebe nedokázala ponechat nic, co o Něm věděla. Šla do města, a její svědectví způsobilo, že přišli lidé, aby se sami přesvědčili, není-li On ten zaslíbený Mesiáš. A výsledkem bylo, že zpočátku mnozí uvěřili v Ježíše „proto co říkala ta žena“, potom Ho ale prosili, aby s nimi zůstal a nakonec se potvrdily nahoře uvedená slova.

Samaritáni zpočátku věřili slovům té ženy. Ona se setkala s Ježíšem a poznala Ho dříve než oni. Tak v podstatě začíná každé poznání, a to nejen v duchovních otázkách. Také i ten největší badatel a učitel byl nejdříve žákem a bylo mu říkáno, co jiní věděli již před ním.

Samaritáni vzali svědectví té ženy naprosto vážně, a protože se cítili zavázáni podle toho jednat, vyšli k Ježíšovi. A po prvních dojmech v Něho uvěřili, ale stále ještě kvůli slovům té ženy.

Avšak potom přichází to rozhodující: oni měli s Panem Ježíšem osobní spojení, slyšeli Jeho slova a poznávali kdo On ve skutečnosti je. Tak vlastně přešli od očekávání Mesiáše k poznání, že On je „Zachránce světa“.

Položme si otázku: Nemáme svou „víru“ pouze z druhé ruky, aniž bychom měli k Ježíši Kristu živý osobní vztah? – Pak to ještě není ta spasitelná víra. Nebo už v Něho věříme kvůli Jeho vlastním slovům a proto, že jsme Ho poznali? – Pak se On stal také našim Zachráncem.

On [Ježíš Kristus] je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, ...; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá.

Koloským 1,15-17

Ježíš č. 1

Středa ráno na cestě do práce. Ještě trochu unavený si všímám poznávací značky na bílém Mercedesu Sprinter přede mnou a dívám se na ni podvkrát: je tam nepřehlédnutelně uvedeno „JEZIS C. 1“ Předepsaná registrační značka je s nějakým odstupem nad touto. A ještě o něco výše je na zadních dveřích nápis, který prozrazuje, že dodávka patří nějakému řemeslníkovi.

„Ježíš č. 1“ – jaké je to svědectví! O Ježíši Kristu je řečeno, že On je „*prvorozený všeho stvoření*“. „Prvorozený“ je ten, který má tu nejvyšší hodnotu a kterému všechno náleží. Dnešní verš z Bible to podpírá tím, že všechny věci na nebi i na zemi jsou stvořeny skrze Pána Ježíše Krista. To vše nebylo skrze Něho jen stvořeno, nýbrž též pro Něho.

Nadto je Pán Ježíš také „*přede vším*“. To znamená, že On je nejmocnější, největší a nejvýše postavenou osobou ve vesmíru. Současně také všechny věci povstaly „*skrze Něho*“. A Ježíš Kristus neustále pečuje o to, aby celý vesmír byl zachován – od toho nejmenšího až po největšího živého tvora v galaxii.

Když vynakládáme naši kreativitu, čas a energii k tomu, abychom něco vytvořili, děláme to proto, abychom z toho měli nějaký užitek a aby nám to potom dělalo radost. A stejně tak je to i při Pánu Ježíši. Účel stvoření spočívá v tom, že Ho těší. A proto naše přebývání dostává hlubší smysl až tehdy, když se podřídíme Jeho dobré vůli a On dostane v našem životě to první místo.

pátek 1. listopad

Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdo jí z tohoto chleba, bude žít na věčnost.

Jan 6,51

Moje žena a já sedíme před osamělou kaplí. Překvapivě stále teplé listopadové slunce pozvolna rozpouští mlhu nad údolím Innu a už je vidět Kufstein se svým impozantním hradem. Právě si společně čteme v Bibli, evangelium podle Jana, když po cestě přichází nějaký starší tyrolský farmář s vidlemi na rameni. Zdravím ho. „Modlíš se?“, ptá se on. – „Právě čteme v Písmu svatém, jak Jidáš zrazuje Pána Ježíše Krista a Petr, než bude Pán odsouzen a ukřižován Ho zapírá.“ Farmář zůstává zaujatě stát.

„Mám tady pro vás něco ke čtení, o Ježíši Kristu je tu toho napsáno ještě víc.“

On otáčí oba lístky, které jsem mu dal, ve svých rukách, hledí na ně zepředu i zezadu a potom bezprostředně říká: „Máš taky Bibli?“

S radostí mu dávám Nový zákon z kufru auta. Ten je z velkopekárny plně naložen chleby, které se jim nepodařilo prodat a které chci přivést jednomu farmáři.

„Máš tak rád chleba?“

„Ano.“ S vděčností si také bere nějaké chleby a pak jde dál svou cestou.

Nějakou chvíli se za ním ohlížím, jak šlape nahoru ten strmý kopec ke své vzdálené usedlosti. V jedné ruce chleby pro své tělo, a v druhé ten živý chléb pro duši. Možná poprvé přichází Boží slovo do tohoto osamělého domu, aby nasýtilo hladovějící duši. Sám Ježíš Kristus říká: „*Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.*“ (Jan 6,35)

Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny.

1. Timoteovi 2,5.6

Jediný prostředník

Mezi Bohem a lidmi je pouze jeden prostředník, je jen jeden, který mohl překlenout tu propast, která od sebe dělila obě strany.

Pohled na most velmi dobře objasňuje, o co zde jde. Na jedné straně stojí Bůh, Stvořitel, na druhé straně všichni lidé. Mezi Bohem a námi je hluboká propast odcizení a ta, protože jsme Božími požadavky opovrhli, zůstává; naše hříchy nás od Boha oddělují.

Sám si cestu k Bohu nikdo prorazit nemůže, nikdo nemůže své hříchy odčinit nebo odejmout. Jak je tedy spojení mezi „oběma stranami“ – mezi Bohem a lidmi i přesto možné? Bůh sám k tomu postavil most. Ježíš Kristus, Syn Boží, se stal člověkem, aby za nás zemřel na kříži a tak se pro nás stal mostem k Bohu.

Pro Ježíšovu smířící smrt má každý možnost obrátit se k Bohu a získat odpuštění svých hříchů. Každý může použít tento most a přijít k Bohu. A každý je také vyzván, aby tuto nabídku přijal.

Jediným prostředníkem mezi Bohem a námi lidmi je tedy Ježíš Kristus. Kdo zná Syna Božího jako svého Spasitele a Pána, ten smí bez obav předstoupit před Boha, aby Ho chválil a ctil a také před Něho nesl i své prosby.

Protože Ježíš prostředník, ten „veliký nejvyšší kněz“, tu je pro věřící, smí tito „směle s doufáním k trůnu milosti“, aby ve všech svých životních okolnostech dosáhli milosrdenství a milost od Boha. (Židům 4,14-16)

neděle 3. listopad

Byl den přípravy před velikonoce, kolem poledne. I řekl Židům: „Hle, váš král.“ Oni zvolali: „Pryč, pryč s ním, ukřižuj ho!“ Pilát jim řekl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, jen císaře.“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali Ježíše a odváděli ho.

Jan 19,14-16

Myšlenky k Evangeliu Jana

Soudní proces míří k vyvrcholení: Pilát se posadil na soudní stoličce a nyní chce vyslovit rozsudek. Přesně zde evangelista Jan přerušuje zprávu, aby nám sdělil čas a hodinu: „*Den přípravy před velikonoce*“ je den před velkou sobotou, tedy pátek, v který jsou odpoledne zabíjeni beránci. Začíná čtvrtkem večer a končí o 24 hodiny později. V těchto 24 hodinách se hromadí nejhroznější události všech dob i věčnosti.

Pilátovo vyšetřování končí časně ráno. Dvakrát se ještě snaží, aby nenávisť naplněné velekněze a služebníky odvedl od jejich úmyslu, když jim poukazuje na jejich krále. Avšak nadarmo. Naprosto bez sebeovládání křičí: „Pryč, pryč s ním!“ Nemají s Ježíšem žádnou společnou myšlenku a žádný cit, žádné slovo a žádný úmysl. Dávají raději přednost vrahovi.

To, že velekněží se dívají na císaře jako na svého krále, vzbuzuje pozornost. Politicky viděno je to, co říkají, sice správné. Ale že nadvláda Římanů nad národem Židů je Boží trest, na to nemyslí, protože nepoznávají svou vlastní vinu. Císař v Římě je jim každopádně milejší než Ježíš, Král Židů.

pondělí 4. listopad

K Hospodinu jsem volal ve svém soužení a on mi odpověděl.

Žalm 120,1

Max rád chodil do přírody. Nejraději do městského parku nebo do přilehlých polí a lesů. Přitom využíval vhodných míst k tomu, aby tam zanechal letáček se slovy z Bible. Doufal, že ty letáčky budou nalezeny a nálezci si přečtou a přijmou to úžasné poselství o Spasiteli Ježíši Kristu. Postupem času však začal Max klesat na mysli. Letáčky roznášel už mnoho let a ještě na ně nedostal žádnou pozitivní odpověď. Měl by v tom přesto pokračovat? Ptal se také, jestli Bůh vůbec chce, aby to dělal dále.

Přitom se v myšlenkách dostal již tak daleko, že si bude hledat jiný úkol. Tu jednoho dne za ním přišel kolega z práce a říkal: „Maxi, já jsem se obrátil! Teď už jsem také Boží dítě.“

Max jakoby oněměl. Protože to byl zrovna jeden z kolegů, u kterého by to nejméně očekával. Max se ho zeptal, jak k tomu došlo?

Kolega mu vyprávěl: „Byl jsem naprosto vyčerpaný a zklamaný životem. A když jsem se zaměstnával myšlenkou skončit se svým životem, vyšel jsem do lesa. Při cestě jsem na jedné lavičce našel křesťanský letáček. Ve svém zoufalství jsem začal číst. Cítil jsem se tím slovem osloven a poznal jsem, že jsem ztracený hříšník. Kdybych teď odešel ze světa, nic dobrého by mě neočekávalo, ba naopak – Bůh by mě musel odsoudit, protože On je spravedlivý. Ve své velké tísní jsem se modlil k Bohu a prosil Ho, aby mi mé hříchy odpustil a děkoval jsem Mu, že za mě obětoval svého Syna.“

Dva si zoufali – a oběma bylo pomoheno. Tomu jednomu Bůh odpustil hříchy, a tomu druhému dodal novou odvahu i nadále pilně šířit evangelium.

úterý 5. listopad

Blaženější je dávat než brát.

Skutky 20,35

Tomu, kdo tě žádá, dej a od toho, kdo si od tebe chce vypůjčit, se neodvrátí.

Matouš 5,42

Knihy místo kabátu

Kabát naší babičky už byl obnošený a tak jsme jí stále domlouvali, aby si koupila nějaký nový. Jednoho dne odešla, a my jsme si mysleli, že se vrátí s nějakým novým. Brzy jsme si však všimli, že nákup byl opět odsunut na další rok. Jelikož peníze byly místo toho věnovány chudé vdově B., jejíž kuchyňská kamna byly ještě výrazně starší než kabát naší babičky. Ta vdova sedávala po celý den se svými dětmi v hustém kouři anebo mrzli, když museli otevřít okna, aby mohli vyvětrat kouř. A vdova s radostí také všem vyprávěla, jak mnoho uhlí nyní ušetří. Nová kuchyňská kamna byla pro ni opravdovým dobrodiním.

Následující rok to zkusíme znovu. „Ano, děti, máte pravdu, zítra se určitě po nějakém kabátu poohlédnu“, řekla babička a peníze, které na to byly určeny, zastrčila pečlivě do peněženky. A potom dceři, která ji chtěla doprovodit, řekla: „Abys věděla, ráda bych s tebou šla, ale kabát bych si raději koupila až příští rok. Přečti si jen tento dopis! Milý bratr C. z chudého předměstí by chtěl pořídit nějaké dobré knihy pro hodiny s dětmi. Pro jak mnohé by to mohlo být k požehnání, a kabát pomůže jen jednomu jedinému člověku a není zase tak nezbytně nutný. Jen si to představ: ta částka, která by byla dostatečná, přesně odpovídá té, kterou jsem si připravila na ten kabát. Není to zvláštní? To mu přece musím poslat.“ A tak kabát byl stále starší a starší a tvář naší babičky byla při pohledu na něj vždy šťastnější. „Jak mnoho díky jsem dlužna Pánu“ říkala, „že mi skrze tento kabát připravil tak mnohé šťastné chvíle a dal mi také získat cennou zkušenost, že blaženější je dát než brát.“

středa 6. listopad

Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

Jan 3,36

Můj přítel ze sousedství

Bydleli jsme ve starém domě, který patřil k dolu v jižním Porúří. Domů tu stálo jen pár. U nás jsme žili tři děti: moje sestra, moje sestřenice a já. V činžovním domě naproti bydlely dvě rodiny, každá se dvěma syny.

Často mě to táhlo k těm klukům odnaproti. Dva z nich byli starší a dva byli stejně staří jako já, a tak jsem se někdy cítil jako páté kolo u vozu. A přesto že jsme se spolu rvali, tak jsme také toho společně i hodně podnikali. A když nás večer zahnal domů hlad nebo tma, často jsme měli na našich oděvech ještě přilepený šlem z našich toulek po haldách dolu. V pozdějších letech jsme se navzájem ztratili z dohledu. U mě se potom stalo něco, co můj život zásadně změnilo: poznal jsem Ježíše Krista jako mého Spasitele a Pána.

Ted', jen týden před Vánocemi, mě zastihla zpráva, že můj tehdejší přítel – jeden z těch mladších – byl ráno nalezen v posteli mrtvý. Necítil se dobře a o víkendu zůstal v posteli déle než obvykle. Jako příčina smrti byl stanoven infarkt.

Bylo by mi určitě lépe, kdybych věděl, kde bude můj přítel z mládí trávit věčnost. Protože o mé víře v Pána Ježíše jsem mu nemohl už nic víc říct. A tak tedy zůstává oprávněné trápení, uvidím-li ho ještě jednou u Boha v nebi.

„Hle, nyní je nanejvýš vítaný čas, hle, nyní je den záchrany.“ (2. Korintským 6,2)

Milovaný, modlím se, abys ve všem prospíval a byl zdrav, tak jako prospívá tvá duše.

3. Jan. 1,2

Toto přání vyslovuje Apoštol Jan věrnému křesťanovi Gájovi. Přitom je mu vnější blaho a zdraví stejně důležité jako vnitřní Gájův stav. Jaké ponaučení je o poměru mezi vnějším a vnitřním blahem křesťana?

Zaprvé: Kdo přijal Krista jako svého Spasitele a předal Jemu svůj život, smí na své cestě životem počítat s Božím požehnáním. To ovšem neznamena, že by křesťanovi bylo také vždy požehnáno blahobytem a tělesným zdravím.

Zadruhé: Nikdy bychom neměli upadnout do stejné myšlenkové pasti jako Jobovi přátelé, kteří unáhleným soudem považovali Jobovo utrpení za trest od Boha. Na konci bylo totiž jasné, že Bůh se hněval ne na Joba, nýbrž na jeho přátele. Střežme se proto nesprávného úsudku, když v životech věřících vidíme nějakou nesnáz a nemoc.

Zatřetí: Spokojenost křesťana není závislá jen na příjmu a majetku, ale především na obecenství se svým Bohem a vědomím, že od Boží lásky ho už nemůže nic oddělit (Římanům 8,38.39). Dobrý příklad takovéto spokojenosti dává apoštol Pavel, když křesťanům ve Filipi napsal: „*Mám všechno, a ještě mi přebývá.*“ – Toto nenapsal z nějaké luxusní vily nebo z nějaké dovolenkové cesty, ale ze svého vězení v Římě. Skutečný „poklad“ vykoupených a s tím také jejich budoucnost, je v nebi a tam je dobře uschován.

Začtvrté: Bůh nenechá věřící v žádné situaci bez pomoci: „*Spása spravedlivých je od Hospodina, on je jejich záštitou v čas soužení.*“ (Žalm 37,39)

pátek 8. listopad

Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1. Jan. 5,13

Charles Stanley, kazatel Božího Slova v Anglii, neustále hledal příležitosti, jak by lidem předal tu dobrou zprávu o Ježíši Kristu. Jednou když přišel do Yorku, narazil na velké množství lidí, kteří chtěli vidět pohřební průvod jednoho vysokého církevního hodnostáře. Připojil se tedy k tomu davu; brzy však začalo pršet, a lidé se uchýlili pod střechu velkého dřevníku.

Stanley využil této příležitosti a vytáhl svou Bibli, aby jim přečetl slova: „*Blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu!*“ (Zjevení 14,13) A pak vysvětloval, že „*blahoslavený*“ není nazván nikdo jen proto, že zemřel jako člen té či oné církve. Mnohem víc rozhodující je, jestli někdo při své smrti patří Pánu Ježíši.

Tyto slova nejprve způsobily u posluchačů jistý neklid, pozorně však naslouchali dál, když Stanley vysvětloval, co to znamená být „v Pánu“ a v Něm zemřít. Poukázal na to, že přístup k věčnému životu máme jen skrze víru v Pána Ježíše jako Spasitele. Jen skrze spasení, které nám Bůh daruje, můžeme potom také v pokoji zemřít.

Jeden z posluchačů se zeptal: „Pochopil jsem vás správně, že člověk může už v tomto životě vědět, že je spasen a že má věčný život?“ Tato otázka zjevne zaujala také další posluchače.

Svou odpověď, že Bůh chce svým dětem již na zemi dát plnou jistotu spasení jim Stanley doložil řadou míst v Bibli – „... *abyste věděli, že máte věčný život, kteří věříte ve jméno Syna Božího.*“

sobota 9. listopad

[Ježíš Kristus říká] Pojd'te ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek.

Matouš 11,28

Jeden lékař popisuje zpětně svůj život:

Moje matka se za mne hodně modlila a nikdy se nevzdala naděje, že bych se ještě obrátil k Bohu. Avšak už od mého prvního roku studií to se mnou šlo rapidně z kopce. Ledabylý přístup k životu mě přivedl k tomu, že jsem musel některé věci, které jsem nezbytně nutně nepotřeboval, prodat. Přitom jsem zpeněžil také Bibli, kterou mi, když jsem odcházel z domu, darovala moje matka.

Později, když jsem nastoupil jako lékař do jedné nemocnice, jsem viděl všelijakou bídu; a když jsem příležitostně přišel do styku s přesvědčeným křesťanem, musel jsem znovu myslet na mé mládí a na mou matku.

Jednoho dne k nám byl přivezen těžce zraněný zedník. Jeho stav byl beznadějný a on věděl, že již umírá. Šťastný výraz v jeho tváři se mě však zvláště dotýkal, zvláště když jsem viděl, jak nesnesitelné měl bolesti.

Ten nemocný neměl žádné příbuzné, a když zemřel, bylo v mé přítomnosti prohlédnuto jeho skrovné vlastnictví. Přitom byla vytažena také Bible ... Jaké zděšení, když jsem poznal, že to byla ta Bible, kterou mi tehdy darovala má matka! Uvnitř bylo uvedeno ještě mé jméno a verš z Bible napsaný její rukou.

Její poslední majitel toho v této Bibli očividně hodně přečetl, protože v ní byla podtržena mnohá místa. To vše mnou velmi otřásl. Najednou jsem před sebou viděl celý můj hříšný život. A odpočinutí jsem nenalezl dříve, dokud jsem nepřijal Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána.

neděle 10. listopad

Sám si nesl kříž a vyšel na místo zvané Místo lebky, které se hebrejsky nazývá Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva po obou stranách; Ježíše uprostřed. Pilát napsal a upevnil na kříž také nápis, na kterém bylo napsáno: „Ježíš Nazaretský – král Židů“.

Jan 19,17-19

Myšlenky k Evangeliu Jana

Evangelista popisuje prostými slovy výjev ukřižování. Nejprve čteme, že Ježíš si nese svůj kříž. Ten, kdo šel se svým křížem městem, svědčil před všemi přihlížejícími o tom, že nad ním byl vynesen rozsudek smrti. Pán použil tento obraz vícekrát pro znázornění toho, že jeho učedníci musí být připraveni přijmout ze strany nevěřícího světa rozsudek smrti. Zde je viděna celá síla tohoto obrazného způsobu vyjádření.

Boží Syn nese svůj kříž – jaký to je pohled! – a vychází „ven“: ven z Jeruzaléma, „města velikého Krále“ (Matouš 5,35).

Cesta vede na Golgotu. Jméno tohoto místa se odvozuje od zvláštního tvaru skalního pahrbku. Ale leží v něm také symbolický význam. Lebka svědčí o pokořujícím konci vši lidské moci a slávy. Na tomto místě má zemřít Boží Syn!

Ukřižování je jeden z nejmučivějších způsobů poprav. To, že Boží Syn, můj Zachránce, ho nezůstal ušetřen, mi dává myslet na Něho s plným obdivem.

Ježíš visí uprostřed – jako kdyby byl z těch tří největším zločincem. Z pohledu lidí zaujímá zjevně Barabášovo místo. Z Božího pohledu ale tam trpěl zástupně za všechny lidi, kteří v Něho uvěří. – Vytrpěl kříž zástupně také za vás?

pondělí 11. listopad

Ježíš řekl: Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.

Jan 12,24

Tyto slova z Bible jsou na náhrobním kameni jednoho z nejvýznamnějších ruských spisovatelů, který se dnes před 200 lety narodil v Moskvě: Fjodor Michajlovič Dostojevskij. Jeho knihy byly přeloženy do více než 170 jazyků.

Jako mladého muže ho odsoudili z politických důvodů k smrti. Naštěstí byl jeho trest změněn na osm let nucených prací na Sibiři. Dostojevskij musí být po celou dobu věznění spoután řetězy a nesmí psát. Má však s sebou Bibli, kterou mu na cestě do tábora daroval jeden spoluvězeň. Tuto Bibli bude po celý život nosit s sebou, a to je důvod, proč ve svých románech zpracovává také biblická témata.

Životní tragédií tohoto spisovatele byla jeho hráčská vášeň, která ho opakovaně přiváděla na mizinu.

Po návratu do Moskvy založil Dostojevskij se svým bratrem Michaelem dva časopisy. Ten první je zakázán, ten druhý je ekonomicky neúspěšný. Potom, co časně ztratil svou manželku, umírá krátce nato ve věku pouhých 43 let také jeho bratr. Vydávání časopisu musí zastavit. V následujících letech vzniká šest jeho velkých románů.

Když se zaměstnáváme Dostojevského biografií, přijde nám zatěžko, dát nad jeho život tento epigram, zvláště když takový nápis na hrobu tak jako tak už nic víc srovnat nemůže.

Ten nápis hovoří o Ježíši Kristu. On jako to „pšeničné zrno“ zemřel z lásky k nám na kříži a po třech dnech vstal z mrtvých. On je vítěz nad hříchem a smrtí a Jím můžeme být osvobozeni také i od vnitřních nutkání a závislostí.

úterý 12. listopad

Pane, hle, ten, kterého máš rád, je nemocen.

Jan 11,3

Sestry Marie a Marta poslaly Pánu Ježíši zprávu, že jejich bratr Lazar je nemocen. A dodaly k tomu: „*ten, kterého máš rád*“. Bezpochyby měl také Lazar rád Pána Ježíše. Ale to nebylo pro sestry v této situaci tak důležité. Mnohem důležitější pro ně bylo, že Pán Ježíš miloval jejich bratra Lazara. Jejich naděje a prosba nespočívaly tolik v lásce jejich bratra k Pánu Ježíši, ale v lásce Pána Ježíše k jejich bratrovi.

To nás povzbuzuje:

- Když spíš a v činnosti je jen tvé podvědomí – Pán Ježíš tě miluje.
- Když jsi unavený, vyčerpaný a chybí ti energie myslet na lásku ke svému Pánu a Spasiteli – Pán Ježíš tě miluje.
- Když trpíš bolesti a nedokážeš jasně přemýšlet – Pán Ježíš tě miluje.
- Když stáří a duševní chátrání vedou k tomu, že už si nejsi vědom lásky k Pánu Ježíši – Pán Ježíš tě miluje.

„Děkuji Ti, Pane, že láska mezi Tebou a mnou není podmíněna mým chápáním, mým chtěním nebo mým stavem, ale že se zakládá jen na Tobě. Moje láska k Tobě kolísá, je slabá; zapomínám a někdy vůbec nejsem v stavu ji k Tobě cítit – ale Tvoje láska je jistá, zaručená, bezpečná jako skála ve vlnobití. To mně dává bezpečí, povzbuzení a radost. A přece, Pane, Ty víš, že i já – jako Petr – Tě mám rád, chtěl bych Tě mít rád. Ale větší než to a úplně jisté je, že mne miluješ Ty, Pane. Děkuji Ti za to.“

středa 13. listopad

Mé potěšení bylo s lidskými syny.

Příslaví 8,31

Když chceme vědět, jak mnoho znamenáme pro Pána Ježíše, musíme pohlédnout do minulé věčnosti. Ve slovech zosobnělé moudrosti zároveň slyšíme jeho hlas. On viděl – skrze nynější čas – do budoucí věčnosti, a viděl obecenství s lidmi, utvořené podle úmyslu jeho srdce. O nich řekl: „*Mé potěšení bylo s lidskými syny.*“

Jsmo Mu důležití, proto se stal chudým a osamělým, trpěl únavou a žízni. Chtěl získat naše srdce. Trpěl a zemřel, abychom mohli být „podobni Jemu“. Opět přijde a vezme nás k sobě, abychom byli tam, kde je On. Zároveň říká: „Chtěl bych vás mít u sebe. Mohu se všeho zříci – ale nemohu být bez vás. Stal jsem se chudým, protože jsem chtěl získat vaše srdce, abyste mně byli podobni, zemřel jsem, protože vás chci mít u sebe“ (1. List Janův 3,2; Jan 14,3).

Kdybychom lépe chápali, jak jsme pro Něho důležití, pak by každý z nás s radostí řekl: „*Můj milý má mne. Po mně prahne jeho touha.*“ (Píseň písní 7,11)

V nebi je jedno místo, které mě čeká – a jedna osoba, která by mě chtěla mít u sebe. „*Po mně prahne jeho touha*“ – proto On „ve dnech těla svého“ plakal a modlil se, trpěl pro mě a zemřel za mne. Každý den se o mne stará. Brzy přijde, aby mne vzal k sobě. Teprve až budu u Něho, Jemu podoben, bude utištěna jeho touha po mně. Potom „*z námahy své duše uvidí ovoce a nasytí se*“. Pak bude vyslyšena jeho modlitba: „*Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli mou slávu.*“ (Izajáš 53,11; Jan 17,24)

Povstaň, křič v noci, na počátku nočních hlídek! Vylévej své srdce jako vodu před tváří Panovníka! Pozdvihni k němu své ruce za život svých dětí.

Pláč 2,19

Přes naléhavou prosbu své maminky Petr večer odešel z domu, aby se setkal se svými přáteli. Myslel si: „Trochu povyražení přece musí být. Rodiče jsou z jiné doby. A dvacet let je nám jen jednou.“ Když odcházel, slyšel ještě, jak maminka říkala: „Petře budu se za tebe modlit, než se vrátíš.“

Toho večera mu všechna zábava připadala nudná. Nemohl se dostat do nálady a tak se nakonec rozhodl, že půjde domů.

V matčině ložnici ještě svítilo světlo. To ho udivilo a vešel do místnosti. Maminka klečela u postele na kolenou, hlavu měla opřenou o příkrývku. Přistoupil blíž. Co to? – Byla mrtvá!

To pro něho byla hrozná rána. Zlomila matčino srdce starost o něho? Měl na svědomí její smrt on – její nehodný syn? Mohl to někdy napravit?!

Tato noc zanechala stopy v jeho životě. Petr cítil, jak k němu Bůh mluví skrze tuto událost. Viděl příklad maminky a často slyšel její rady. Nyní se podle nich chtěl řídit. Svědomí ho trápilo a v tomto trápení se obrátil k Bohu. Přiznal, že je hříšník, vyznal své hříchy a našel odpuštění ve víře v smírčí dílo Pána Ježíše.

V mnoha letech života, která mu Bůh ještě dal, se Petr stal živým svědectvím toho, jak Bůh zachrání toho, kdo se k Němu obrátí a kdo Mu otevřeně vyzná své hříchy. Prožil to sám za tragických životních okolností.

pátek 15. listopad

Stalo se Hospodinovo slovo k Jonášovi ..., Vstaň, jdi do Ninive, ... Jonáš vstal, aby utekl pryč od Hospodina do Taršíše.

Jonáš 1,1-3

Jonáš a velká ryba (1)

Jonášova kniha je jednou z nejkratších knih ve Starém zákoně. Její autor, Jonáš sám, v ní popisuje krátký úsek svého života.

Bůh mu nařizuje, aby šel na východ a oznámil tam soud nad městem Ninive. K této reakci přiměly Boha hříchy tamních obyvatel. Jonáš se však zpěčoval tam jít a utekl do přístavního města Jafa, kde nastoupil na palubu jedné lodi, která směřovala na západ – tedy opačným směrem. Lod' vyplula a o chvíli později na ni udeřil silný vítr. Námořníci vrhali losy, aby poznali, kvůli komu je toto zlo potkalo. Los padá na Jonáše, který přiznává, že chce utéct před Bohem. Navrhuje jim, aby ho hodili do moře, neboť věděl, že ta bouře na ně přišla kvůli němu. Námořníci se nejprve zdráhali, avšak když bouře byla stále silnější, hodili ho přes palubu.

Ten poutavý příběh tím ale není u konce. Bůh připravil rybu, která ho polkla – a po třech dnech ho opět vyvrhla. Bůh opět vysílá Jonáše a tentokrát je již poslušný. – Investujte možná čtvrt hodiny a sami si jednou v Bibli tento příběh Jonáše přečtěte! Kniha Jonáše nám zjevuje Boží všemohoucnost: Sám Bůh „*seslal na moře velký vítr*“, „*připravil velkou rybu, aby Jonáše spolkla*“ a potom k ní promluvil a ona ho opět vyvrhla (viz 1,4; 2,1.11.). Avšak ta kniha nám ukazuje také Boží milost a lásku. Bůh nenechává neposlušného proroka jen tak utíkat, nýbrž jde za ním, a přivádí ho zpět – a dává mu druhou šanci. Tak i dnes jde Bůh za jedinci, aby přivedl zpět ty, kteří byli od Něho odvedeni.

(závěr zítra)

Hospodin připravil velkou rybu, aby Jonáše spolkla, a Jonáš byl v břiše té ryby tři dny a tři noci.

Jonáš 2,1

Jonáš a velká ryba (2)

To je působivá fotka! Velká velryba ... právě vyplavala ... a z její tlamy trčí nohy potápěče. Tento potápěč vyjel na jaře roku 2019 u pobřeží Jižní Afriky na moře, aby fotografoval velryby při lovu sardinek. Najednou se objevila velryba přímo vedle něho. Když kolem něho vše zčernalo, pomyslel si: „Dobrá, spolknout tě nedokáže, hrdlo jednoduše není dostatečně velké“. Potom ho velryba opět vyplivla ...

Možná si někdo při čtení této zprávy myslel: Pak ale je příběh Jonáše a velryby pouhá pohádka! Pokud si však text v Bibli přečtete pozorněji, všimnete si, že tam je řeč o „velké rybě“ a ne o nějaké velrybě. Je zajímavé, že když Ježíš mluví o Jonášovi, také mluví o velké rybě, „mořské obludě“ (Matouš 12,39.40). Bible tedy nechává otevřené, o jaký druh zvířete se přesně jednalo, které si Bůh použil, aby Jonáše zachránil.

K tomu se ještě přidává, že Jonášovi bylo uvnitř zvířete všelijak jen ne příjemně. To je zřejmé z výrazů jeho modlitby k Bohu. Jonáš při ní mluví o „soužení“, o „lůnu podsvětí“, o „hlubině“ a o „chaluhách“, které ovázaly jeho hlavu. Byl k smrti vyděšený a se svým životem se již loučil. Bůh však „vyvedl jeho život z jámy“ (viz 2,1-10).

Ale ten nejdůležitější důvod, proč můžeme Jonášovu vypravování důvěřovat, je následující: Ježíš Kristus nazývá Jonáše jako „proroka“ a potvrzuje, že Jonáš v břiše ryby byl (Matouš 12,39.40). A dokonce pobyt Jonáše v břiše ryby přirovnává ke svému vlastnímu pobytu v hrobě. – Bibli, Božímu slovu můžeme věřit ve všech detailech!

neděle 17. listopad

Ten nápis četlo mnoho Židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; nápis byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš ‚král Židů‘, nýbrž ‚on řekl: Jsem král Židů.‘“ Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem.“

Jan 19,20-22

Myšlenky k Evangeliu Jana

„Boží Syn na pni kříže“, tak to vyjádřil jeden skladatel písně. Větší pohanění si sotva dovedeme představit. A co mohou lidé, kteří se na to divadlo dívají, číst nahoře na kříži? Nápis: „Ježíš Nazaretský – král Židů.“ Pilát ten text složil a dal ho upevnit na kříž.

Je jasné, že velekněží nejsou srozuměni s touto formulací. Avšak oni uvedli Piláta pod tlak, aby Ježíše odsoudil; nyní jim to oplácí veřejným konstatováním, že ten nenáviděný Ježíš z Nazareta je král Židů. Pilát je vyzván, aby to opravil, avšak bez úspěchu. Jeho nevlídná odpověď se stala okřídleným úslovím.

V tom všem vidíme Boží ruku. On se za všech dob staral o to, aby byla jeho Synu prokazována čest. Už při Ježíšově narození, když se v Izraeli sotva kdo zajímal o „krále Židů“, nechává Bůh přijít mágy od východu, aby holdovali jeho Synu. Zde je to dřevěná tabulka, která do daleka „káže“, že ten opovržený Ježíš z Nazareta je skutečně král Židů.

Nápis je možné číst ve třech převládajících řečech oněch dnů: v hebrejštině, řeči náboženství, v níž je napsán Starý zákon; v řečtině, jazyku kultury v celé římské říši; v latině, řeči politické moci. Takto viděno, je celý svět zahrnut do dění kříže.

pondělí 18. listopad

Pohledte na nebeské ptáky: nesejí, nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Podívejte se pozorně na polní lilie, jak rostou. Nenamáhají se ani nepředou.

Matouš 6,26.28

Javorový list

Jednoho chmurného a deštivého listopadového rána mě doprovázela moje manželka z parkoviště do lékařské ordinace. Sotva jsem mohl chodit, hrozně mě bolely záda. Najednou padl můj zrak na jeden velmi velký javorový list, který ležel na cestě přede mnou. Podzim zbarvil jeho vroubkované okraje zářivou červenou – tak jakoby ho někdo láskyplně ručně vybarvil. S obdivem jsem řekl manželce: „Podívej, jak překrásný list!“

Když na této zemi žil Ježíš Kristus, upozorňoval své učedníky na určitá zvířata i rostliny: na nebeské ptáky a na polní lilie (viz dnešní verš z Bible). A jaké ponaučení s nimi spojil? On řekl: „*Nedělejte si starosti, zatím co vy říkáte: Co budeme jíst?, nebo: Co budeme pít?, nebo: Co si oblečeme? Neboť o to všechno horlivě usilují pohané; vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete.*“

Jak často se v myšlenkách zaměstnáváme pokrmem nebo oděvem, kterými nás Bůh ve své péči a lásce každý den zaopatřuje? A jak snadno se stáváme skleslými nebo sklíčenými, když ztrácíme Boha z očí.

U mě to byl list javoru, který mě upomenul na Boha a dodal mi opět odvahy. U vás si Bůh může použít něčeho jiného, abyste nezapomněli, že On je tu pro vás. On, který je Stvořitel a Zachovavatel Země, pečuje o ptáky a nechává růst polní lilie. A o vás chce pečovat ještě mnohem více i dnes.

úterý 19. listopad

Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.

Lukáš 13,3

Když žil Ježíš na této zemi, přišli k Němu lidé a vyprávěli mu o hrozném činu, který spáchal místodržící Pilát. Ten nechal některé z obyvatel Galileje popravit s otřesnou krutostí. Ježíšova reakce překvapuje, protože On na tento hrozný čin vůbec nereaguje. Místo toho klade posluchačům protiotázku:

„Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než všichni ostatní Galilejci, když toto vytrpěli?“ (viz v. 2)

Žel při komentování špatných událostí jsme často příliš rychlí. Také si vytvoříme velmi rychle i úsudek, když se člověk rozhorlí nad takovou chladnokrevnou ukrutností pachatele. A současná sociální média tomu dávají novou dynamiku. Jedním kliknutím myši může kdokoli šířit své osobní dojmy, pokusy o vysvětlení a názory do celého světa. A tak jsme vystaveni stálému přílivu zpráv, které nám snadno brání v tom, abychom se pozastavili a důkladně se zamysleli.

Pán Ježíš se k hrůzostrašným zprávám staví zcela odlišně. On ví co je za těmi slovy. On zná pozadí takovýchto sdílených špatných zpráv a tak mluví ke svědomí přítomných. Místo toho, aby se vyjádřil k motivu pachatele nebo utrpení oběti, konfrontuje své posluchače s vážným závěrem dnešního verše z Bible: *„...nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“*

Tato výzva Božího Syna, činit „pokání“, jde však dále než nějaký pokyn, aby si každý zametl před svým vlastním prahem! Činit pokání, je více než vnést do svého života řád a žít nábožně. Je to více, než být bezvadný před lidmi. Činit pokání znamená posoudit sebe sama, tak jak mne posuzuje Bůh a s celým svým životem provést změnu směru. Pokud se poznám jako hříšník, mohu se svou vinou přijít k Bohu, Jemu ji vyznat a zakusit odpuštění – abych „nezahynul“.

středa 20. listopad

Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám ve sborech tyto věci dosvědčil. Já jsem kořen a rod Davidův, jasná hvězda jitřní.

Zjevení 22,16

Smrt na pouliční lampě

Proč vidíme u pouličních lamp, především na okraji města a v parku, často po celou noc kolem poletující můry? – Člověk zjistil, že přitažlivá síla pouliční lampy se se zvyšujícím se podílem UV záření zesiluje pro můry ještě více. Přitom ale ne všechny druhy můr světlo láká; některé dokonce létají raději ve tmě. Někteří badatelé objasňují toto neobyčejné chování zjevně k smrti vyčerpaných můr takto: Můry se obvykle v noci orientují podle měsíce nebo stálic. Například pokud chce noční můra letět rovně, tak si udržuje hvězdy vedle sebe ve stále stejném úhlu, ale když se můra místo toho orientuje podle umělého světelného zdroje, tak kolem něj krouží ve stále menším oblouku – v domnění, že letí rovně – až nakonec narazí do pouliční lampy. – Její orientace na nesprávný objekt ji tak stojí život.

Také my lidé jsme závislí na spolehlivé orientaci pro život. Zachytí-li se naše oko na nevhodném pevném bodě, nebo se orientujeme na nevhodném místě, pak také pro nás to má ty nejhorší následky.

„Hvězda“ na kterou bychom měli zaměřit náš život, je Ježíš Kristus. V poslední knize Bible se On sám označuje jako ta „jasná hvězda jitřní“.

Kdo poznal Krista a následuje Ho, má ten nejlepší orientační bod pro všechny otázky svého života; a jistě přijde do cíle – do věčné slávy.

čtvrtek 21. listopad

Přišli k Ježíši a pozorovali toho démonizovaného, jak sedí oblečený a má zdravou mysl.

Marek 5,15

Ježíš mění lidi

Kazatel Dr. Harry Ironside ze Spojených států amerických byl nějakým odpůrcem křesťanství vyzván, aby s ním diskutoval nad tématem „Agnosticismus versus Křesťanství“. Agnosticismus zastává názor, že člověk nemůže vědět, jestli Bůh existuje.

Ironside výzvu přijal, ale stanovil si následující podmínku: Jeho odpůrce by měl s sebou přivést alespoň dva lidi, jejichž život ztroskotal a kteří se nakonec ze své bída dostali právě skrze svůj protikřesťanský životní postoj. Sám Ironside slíbil, že by na oplátku sebou přivedl sto lidí, kteří měli podobně zkažený život, ale skrze moc Ježíše Krista našli nový smysl života, a kteří svůj zničený život opustili.

A co se stalo? Jak na to vyzyvatel zareagoval? Jeho reakce byla víc než výmluvná: Svou výzvu k diskuzi stáhl zpět.

Náš dnešní verš z Bible vypráví o jednom muži, který kvůli démonu už nebyl vůbec sám sebou. Dokonce byl schopen vyvinout takovou sílu, že dokázal roztrhnout svá železná pouta. V noci přebýval v hrobech, křičel a sekal se kameny. Jednoho dne však seděl u nohou Ježíše Krista klidný, oblečený a naprosto normální. Co se přihodilo? Ježíš ho úplně změnil!

Tak drsné, do očí bijící osudy bývají vzácností. Ale každý z nás touží nějakým způsobem po určité změně nebo chce mít věci více pod kontrolou. Možná nás tíží těžká a temná minulost a také skutečnost, že některé z chyb již nelze napravit. Potom nám může pomoci Pán Ježíš Kristus! Skrze víru v Něho se stáváme novými lidmi s novou odvahou žít. A něco takového je schopen způsobit pouze Ježíš Kristus!

Všichni jsme jako nečistý a všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho.

Izajáš 64,5

Představme si následující situaci: hospodyňka přichází na chirurgickou kliniku s balíkem zářivě čistých textilií: vše právě vyprané, vyžehlené a podle jejího názoru nejlépe připravené pro operační sál. A přesto musí být tyto textilie odmítnuty. Pro tento účel jsou tyto textilie jednoduše nedostatečně čisté, a proto jsou nepoužitelné, i když naše oko neobjeví ani tu nejnepatrnější skvrnku.

To, co se používá na operačním sále, musí být absolutně sterilní. Nikdo, kdo má znalosti dnešní doby, nepovažuje tento předpis za přehnaný.

Mnozí však měřítko, které Bůh uplatňuje ve vztahu k dobrému a zlému, považují za příliš extrémní. Bůh ve svém Slově říká: „*Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*“ (Římanům 3,12) Takový je Boží úsudek o nás lidech, jací jsme od přirozenosti. Celý člověk i vše co on chce Bohu dát, spadá pod soud „nečisté“ nebo „nesterilní“.

To v žádném případě neznamená, že by Bůh upřímnou snahu činit dobře neuznával. Ale naše samotné bytí nejlépe míněné úsilí k čistotě a svatosti, které je zapotřebí, abychom mohli obstát v bezprostřední Boží přítomnosti, nevede.

Co se musí stát? Jak se můžeme stát tak čistými, aby nás Bůh přijal, a my jsme získali přístup do nebe? Abychom toho dosáhli, musíme se vzdát iluze, že bychom věčného spasení mohli dosáhnout sami. Neboť pouze tím, že přijmeme Boží měřítko, doznáme naše provinění a vírou se spolehne na Ježíše Krista a Jeho výkupné dílo, budou naše duše očištěny tak, že budeme učiněni vhodnými pro Boží slávu.

Když sám v sobě moc přemýšlím, tvé potěšování utěší mou duši.

Žalm 94,19

Zmatek v myšlenkách

Známe to? Jsme unaveni, nedokážeme se soustředit, protože toho co nám táhne hlavou je jednoduše mnoho. Náš vnitřní nepokoj nás možná už ani v noci nenechá klidně spát. V myšlenkách nás zaměstnávají všelijaké starosti nebo problémy – ať už osobní, rodinné nebo z povolání. Obzvlášť znepokojující však může být také úděl lidí, kteří jsou nám blízcí. A neméně znepokojující je i pohled na náš svět, který se stává čím dál více nebezpečným a nevypočitatelným.

V takových situacích, když se snažíme najít řešení, náš rozum snadno naráží na své hranice. My si však nemusíme zoufat. Bůh Bible je schopen, nás – tak jako Davida – potěšit a opět učinit vnitřně klidnými.

Sám Pán Ježíš jednou řekl: *„Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek.“* (Matouš 11,28) Jemu můžeme říci jednoduše všechno, co nás zaměstnává: naše vina, naše selhání, naše obavy, naše starosti, naše problémy – naše vnitřní potřeby. A když nejsme zrovna schopni zformulovat nějakou logickou modlitbu, smíme před Ním také zůstat jednoduše v tichosti. On beztak zná naše myšlenky a také je umí utřídit.

On nám pozorně naslouchá a je hotov odpustit, pomoci, potěšit, dodat nám novou odvahu a důvěru, učinit nás vnitřně klidnými a bezpečnými. Protože Ježíš, Syn Boží, je nade vším a stal se člověkem a tak nám může dobře rozumět a být plný soucitu v každé naší situaci.

neděle 24. listopad

Vojáci pak, když Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi jeden díl. Vzali i košili. Byla to košile nesešíváná, odshora vcelku utkaná. Řekli si: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, čím bude.“ To aby se naplnilo Písmo, které praví: ‚Rozdělili si mé šaty a o můj oděv metali los.‘ To tedy vojáci učinili.

Jan 19,23.24

Myšlenky k Evangeliu Jana

Někdy se tvrdí, že ti čtyři evangelisté od sebe opisovali anebo že prý se nezajímali o pravdivost svých zpráv. Opak je skutečností. Jak přesně zde popisuje apoštol Jan, jak vojáci nakládali s Ježíšovými šaty! „*To tedy vojáci učinili*“ – on byl očitým svědkem této skutečnosti.

Vědí vojáci, co zde činí? Doslova plní proroctví, které bylo napsáno Davidem v Žalmu 22 asi 1000 let předtím. Jakkoli nevýznamná se nám může jevit podrobnost o bezešvé košili – ona slouží k tomu, aby potvrdila Boží slovo.

Bezešvá košile má k tomu symbolickou hodnotu. Vše na Ježíši Kristu, Božím Synu, je z jednoho kusu, bez trhlin nebo spár. Ať to jsou jeho myšlenky a city, jeho slova nebo jeho činy – vše je dokonalé.

Jak jiní jsme my lidé ve svém hříšném stavu! Vhodným symbolem pro nás a naše skutky je sukně z fíkových listů, kterou Adam a Eva sešili, aby se oblékli. Každý, kdo zná tvar fíkových listů, ví, kolik švů tu vzniká – vše je jen zdoluhavé přístipkaření. V protikladu k tomu je Ježíšův život dokonalý, „bezešvý“!

pondělí 25. listopad

Bůh je láska.

1. Jan. 4,8

Bůh je světlo a není v něm žádná tma.

1. Jan. 1,5

Boží přirozenost

Na mnoha místech v Bibli čteme o všemohoucnosti Boha jako Stvořitele nebe a země. Avšak Bůh zjevil nejen svou věčnou moc a velikost, ale ve svém Slově nám také sděluje zásadní podstaty svého bytí: Bůh je láska a Bůh je světlo. V tom spočívá jeho vlastní přirozenost.

Bůh je láska. A protože On sám v sobě odpočívá a pro sebe nic nepotřebuje, nemá jeho láska žádnou vnější příčinu, být činný. Bůh prokázal svou lásku k nám lidem, i když v nás nebylo k nalezení vůbec nic hodného zalíbení. Když jsme byli hříšníci a nepřátelé Boha, tu vydal svého Syna za nás na smrt. (Římanům 5,8.10.)

Boží láska se vůči lidem prokazuje jako milost, milosrdenství, dobrota a shovívavost.

Bůh je také světlo. – Světlo v morálním smyslu. A to v protikladu vůči morální temnotě, která postihla lidi pádem do hříchu. Ale člověk, který vidí v Bohu „své světlo a svou spásu“, obdrží jasno a vedení pro svoji cestu životem (Žalm 27,1).

Bůh je světlo – to také znamená: On je pravdivý (5. Mojžíšova 32,4). On je čistý a svatý, a nemůže na zlo hledět ani ho snášet, to musí potrestat. A v jeho soudu nad zlem a jeho odměně za dobré se prokazuje jako spravedlivý. (1. Mojžíšova 18,25)

Člověk už za doby Starého zákona věděl něco o Boží přirozenosti. Avšak v celé její slávě byla zjevena až, když přišel Syn Boží na zemi (Jan 1,17.18).

úterý 26. listopad

Pak odtamtud David odešel a unikl do adulamské jeskyně. ... Shromáždili se k němu všichni, kdo byli v úzkostech, všichni, kdo měli dluh, a všichni, kdo měli hořkost v duši; a stal se jejich velitelem. Bylo s ním asi čtyři sta mužů.

1. Samuelova 22,1.2

David – poukaz na Krista

Davidovy příběhy ve Starém zákoně obsahují na mnoha místech jasný poukaz na Ježíše Krista, toho pravého „Syna Davidova“. Tak je to také i v dnešním úryvku z první Samuelovy knihy. David už byl pomazán za krále Izraele, ale vládnoucí král Saul ho chce odstranit, pronásleduje ho křížem krážem skrz Izrael, až ho donutí prchnout do sousední země. Když se David odtamtud opět vrátí, nezbývá mu než se ukrýt v jedné jeskyni, která se pravděpodobně nachází v drsné horské krajině východně od Jeruzaléma.

Avšak David nepobývá v jeskyni Adulam sám. Vedle jeho rodiny se k němu připojuje asi 400 mužů a David se stává jejich velitelem. Co to je za lidi? Jaké jsou jejich motivy? Můžeme mezi nimi rozeznat tři skupiny. Jsou to lidé v nouzi, kteří se nedokážou vyrovnat s tlaky života. Jiní jsou zadlužení bez vyhlídky, že budou schopni své půjčky splácet. A další skupina je úplně zlomená. K Davidovi se tu připojil skutečně pestrý spolek více či méně zoufalých lidí. Avšak jsou jejich problémy opravdu tak daleko vzdálené našim dnešním problémům? Do které skupiny bychom patřili my? Necítíme se nakonec také i my chvílemi přetížení, vůči Bohu i lidem něco dlužní nebo dokonce hluboce uražení?

Ti muži se tehdy shromáždili se všemi svými problémy k Davidovi. O co více smíme my se všemi svými těžkostmi, selháními a také bezprávím, které nás trápí, přijít dnes k Ježíšovi. Pouze u Něho jsme v bezpečí.

středa 27. listopad

Je vzbuzen všechen můj soucit.

Vyléčím jejich odvrácení, rád si je zamiluji.

Ozeáš 11,8; 14,5

Klíč od domu

Bylo po půlnoci, když Richard tiše vytáhl z kapsy klíč a vstoupil. V domě bylo úplné ticho. Vyšel po schodech nahoru a otevřel dveře. Všechno bylo přesně tak, jako to tu znal z dřívějšíka: postel ustlaná, pyžamo přes židli. To byl jeho pokoj, dokud před pěti lety neopustil dům svých rodičů.

Po smrti své matky sliby, které jí dal, pominuly. Odešel, aby si žil, jak se líbilo jemu. Jeho otec se ho vícekrát marně pokusil zastihnout, ale dopisy se mu vracely s poznámkou „adresát neznámý“.

Nakonec se však otci podařilo adresy dopídit; a jednoho dne došel Richardovi malý balíček. Co v něm našel? Klíč od domu, který právě teď použil.

Jeho otec z jeho návratu domů neslyšel nic a ráno otevřel dveře pokoje svého syna, tak jako každý den od chvíle, kdy mu poslal klíč. Byl uvítán slovy: „Otče, já jsem tak špatný. Můžeš mi odpustit?“ – „Ano, Richarde. Ale prosil si již o odpuštění Boha?“ – „To jsem již učinil a On mi odpustil.“

Existuje jeden dům, Boží „Otcovský dům“, do kterého nemá přístup žádný člověk, protože ten svatý a spravedlivý Bůh tam nemůže přijmout žádného hříšníka. Ale Bůh dává do jeho rukou „klíč“.

Když jej využijete tak, že se obrátíte k Bohu a přijmete Pána Ježíše Krista za svého Spasitele, poznáte Boha jako vašeho milujícího Otce.

čtvrtek 28. listopad

Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

Jan 5,24

Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlem v Pánu.

Efeským 5,8

Jeden mladý křesťan z Chile vypráví:

Vedl jsem velmi divoký život, a nyní jsem byl odhodlaný se vším skoncovat. Přišel ten osudný den a léky, které mě měly přenést na onen svět, už ležely připravené. – Právě se chystám provést poslední akt, když se mi zdá, jakoby někdo tiše klepal na dveře. Překvapen zůstávám uvnitř; a tu znova tiché klepání. Opatrně dělám ve dveřích mezeru. Dva mladí chlapci mi dávají něco do ruky a říkají: „To je pro Vás“. A potom jdou opět dál. – Je to kalendář s veršem z Bible a krátkým výkladem k němu pro každý den.

V mém hlubokém zoufalství a v mém duchovním hladu jsem začal číst jedno poselství za druhým. A přitom se dovídám, že Ježíš Kristus pro mě zemřel na kříži, aby mě zachránil a získal mi věčný život. – Této noci jsem přešel ze smrti do života, z temnoty ke světlu.

Jak se ale stalo to, že jsem tento nečekaný dárek dostal právě v tomto okamžiku? Následujícího rána jsem se dozvěděl, že tento kalendář byl nabídnut mnoha politikům. Jeden z nich si s tím nechtěl nic začít a předal ho svému zahradníkovi. Když ten do něho večer krátce nahlédl, rozzlobil se, když zjistil, že to je křesťanský kalendář. A tak dal svým dětem za úkol, aby ho předaly tomu nejlepšímu, kterého by zastihli. A oni potom klepali na moje dveře ...

pátek 29. listopad

V domě mého Otce jsou mnohé příbytky. Kdyby nebyly, řekl bych vám to. [Neboť] vám jdu připravit místo.

Jan 14,2

„Dům jeho Otce“, o kterém zde Ježíš Kristus mluví, je v nebi v bezprostřední Boží přítomnosti. Odtud přišel Boží Syn na zem a stal se člověkem. Tam se opět vrátil po svém vzkříšení zpět. A tam On – to je celkem nové a velkolepé zaslíbení zde – také jednou vezme své učedníky. K nim patří všichni, kteří v Něho věří.

Kvůli svému hříchu byl člověk z pozemského ráje a z tamní Boží přítomnosti vyhnán. Jak je tedy možné, že i přes to může být do Božího příbytku přijat? Není Bůh čistý a svatý tak, že nemůže mít žádné společenství s hříchem?

Je to sám Boží Syn, který nám otevřel přístup do nebe. On to učinil dvojím způsobem. Nejprve museli být hříšníci učiněni vhodnými pro nebe. Pro to podstoupil Ježíš smrt a za hříchy vytrpěl Boží soud. A to pro dobro každého, kdo v Něho věří a Jemu vyznává viny svého života. Skrze Ježíšovo smířčí dílo jsme byli očištěni od všech hříchů a nečistot a můžeme tak beze strachu předstoupit před Boha. Ale ještě něco bylo potřeba:

Ježíš, vzkříšený Boží Syn, se vrátil zpět do nebe jako člověk, potom co dokončil své dílo vykoupení. On je ten první člověk v nebi a takto je nebe otevřeno také i pro lidi. Tak tam připravil místo pro všechny, kteří Mu patří. A oni budou po všem čas u Něho v Boží slávě.

Hleďte Hospodina, dokud se dává najít, volejte ho, dokud je blízko.

Izajáš 55,6

Nástěnka v kavárně má neustále své pozorné publikum. „Hledám 3pokojevý byt!“ – „Hledám ojetou motorku!“ – „Hledám dětský kočárek!“

Co vše se hledá! – Že by někdo hledal Boha, to se na této nástěnce nenachází. A právě k tomu nás vybízí náš dnešní verš z Bible. Kdo našel Pána Ježíše a tím i Boha, má život. Kdo nemá Božího Syna, ten život nemá. To nám říká Bible (1. Jan. 5,12) A žít chceme přece všichni!

V Ježíši Kristu je nám nabídnut věčný život; život, který pokračuje i po smrti; život, který přináší naplnění, nyní i v budoucnu; život, který prochází i osobními těžkostmi a nemocemi. – Tento dar si ale musíme žádat; ten nám jen tak do klína nepadne. Navíc Boží nabídka platí jen po omezenou dobu. Také i to řekl Bohem pověřený prorok Izajáš. Přichází totiž čas – a ten je již velmi blízko – v kterém člověk už více Pána a Jeho nevyčerpateľnou milost nenalezne. Pro ty ale, kteří Pána hledají, platí Jeho zaslíbení ještě i dnes: *„Žádejte, a bude vám dáno, hledejte, a naleznete, tlučte, a bude vám otevřeno.“* (Lukáš 11,9)

Jděte tedy k Němu a v modlitbě mluvíte s Ním právě tak, jak to cítíte! On vás slyší; to říká Bůh sám. Řekněte Mu bez okolků, co je váš problém nebo jak jste nešťastní. Mějte také odvahu řešit i to co je mezi námi a Bohem: osobní provinění různých druhů, protože jsme se provinili proti Jeho přikázáním. On vinu rád odpustí, oprostí od ní a daruje nový život a novou naději.

Ježíš Kristus říká: *„Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.“* (Jan 6,37)

neděle 1. prosinec

U Ježíšova kříže stála jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a učedníka, kterého miloval, jak tu stojí, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn.“ Pak řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka.“ A od té hodiny si ji ten učedník vzal k sobě.

Jan 19,25-27

Myšlenky k Evangeliu Jana

Vedle velekněží a hrubých vojáků následovalo Pána až ke kříži několik žen. Pozornost je zde vedena na Marii, Ježíšovu matku, ačkoli jinak je v tomto Evangeliu zmíněna jen u příležitosti svatby v Káně (kap. 2). Pro ni nyní nadešla chvíle, kdy se naplní Simeonova slova, která jí řekl: „*I tvou vlastní duši pronikne meč.*“ (Lukáš 2,35)

Marie přesně ví, že její syn byl „počat z Ducha Svatého“, že On je „Ježíš“, který svůj lid zachrání od jejich hříchů (srv. s Matoušem 1,20.21). Přesto to pro ni musela být velká duševní zátěž, když viděla svého syna viset na kříži. Proto se o ni Boží Syn s láskou stará – přes svá hluboká utrpení. Jak dojemně se zde ukazuje, že On je skutečný člověk. Nezapomíná na svou matku. A jak pravdivě se zde ukazuje, že pravá láska nehledá svůj prospěch (srv. s 1. Korintským 13,5).

Tak jako při svatbě v Káně neoslovuje Ježíš Marii slovem „matko“, nýbrž „ženo“. Nemluví k ní jako Mariin syn, nýbrž jako Boží Syn, a dává jí nového syna: Jana, učedníka, kterého Ježíš miluje. Jan je syn Mariiny sestry, tedy její synovec. Jemu opět Pán svěřuje Marii: má se o ni starat jako o matku, a to ihned činí.

Uprostřed nenávistí naplněných pohledů září z kříže Ježíšova láska – a nezůstává bez odpovědi.

pondělí 2. prosinec

Kde jest ten, kterýž se narodil Král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a přijeli jsme klaněti se jemu.

Matouš 2,2 (přel.)

Po staletí si lidé lámou hlavu nad tím, o co se mohlo u betlémské hvězdy jednat.

Někteří astronomové se domnívají, že u betlémské hvězdy se mohlo jednat o nějakou kometu v roce 2 př. n. l., nějakou vlasatici, jako byla Hale-Bopp. Čínské kroniky zmiňují nějakou takovou kometu v roce 4 př. n. l. Jako další vysvětlení se nabízí takzvaná Super-Nova v roce 3 př. n. l., která je také zmíněna v čínských kronikách pro jaro roku 5 př. n. l. Nejpravděpodobnější ovšem je, že Bůh-Stvořitel pro oznámení narození zjevil „zvláštní hvězdu“ a potom ji nechal opět zmizet. V textu Bible je řeč o jedné hvězdě, která byla vidět nejdříve na východě a o nějaký čas později znovu na určitém místě nad Izraelem.

Mnohem důležitější než astronomická otázka o povaze betlémské hvězdy je skutečnost, že Bůh tuto hvězdu použil, aby přivedl hvězdoporce z východu k Ježíšovi. Bůh s nimi hovořil jazykem, kterému rozuměli: prostřednictvím hvězdy. Hvězdoporců viděli, porozuměli a uposlechli. A našli Ježíše Krista, navštívili Ho, aby se Jemu klaněli a vrátili se šťastni zpět do své vlasti.

Také i dnes s námi Bůh hovoří jazykem, kterému rozumíme. Dal nám Bibli. Bible, Boží slovo, nám podává podrobnou zprávu o narození, životě a smrti Božího Syna. Bůh nám v ní ukazuje cestu ke svému Synu Ježíši Kristu, Spasiteli světa.

úterý 3. prosinec

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.

1. Timoteus 1,15

To je celkem jisté!

Mnoho je nejistého. Kdo z lidí vidí do budoucnosti? Nikdo. Jsou představy a plány, ale kdo zaručí, že se je podaří uskutečnit? S čím můžeme opravdu počítat? Na co se můžeme skutečně spolehnout?

Je však něco, co je celkem jisté! Každý člověk se jednou musí setkat s Ježíšem Kristem. Jeho nikdo neobejde. Ať tomu věří nebo ne – Bible jasně říká: *„Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal odplatu za to, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé.“* (2. Korintským 5,10)

Nyní má pro tebe Bůh dobrou zprávu: On nechce, aby ses musel setkat s jeho Synem jako soudcem, aby tě musel kvůli tvým hříchům poslat do pekla. Bůh tě miluje! On ti nabízí svou milost, abys byl zachráněn před věčným zatracením. On chce, abys nyní přijal Ježíše Krista, který zemřel na kříži za cizí viny, jako svého osobního Spasitele. Ve Skutcích apoštolů 16,31 je napsáno: *„Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn.“*

Neodkládej své rozhodnutí na druhou kolej! Mysli na to: že Boha to stálo Jeho jediného, milovaného Syna, aby tě zprostil od tvé viny. Vyznej dnes Pánu Ježíši své hříchy a věř, že trest za ně nesl On.

středa 4. prosinec

Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život.

1. Jan. 4,8.9

Jako dítě jsem měl nad svou postelí pověšenou svítící hvězdu. Zářila ve tmě, když v mém pokoji už nebylo vidět nic jiného. A ve světlém pozadí té hvězdy vynikal jasně čitelný tištěný nápis: „*Bůh je láska.*“

Tak září také světlo Boží lásky v temnotě naší doby. Den za dnem nás média informují o násilí, nenávisti, nespravedlnosti a také o vzpouře proti Bohu. – A přece Boží láska stále vrhá paprsky svého světla do temnoty světa, zvláště skrze poselství kříže. Tam dal Bůh toho svého jediného, milovaného Syna pro nás na smrt, abychom se tak mohli vrátit k Němu, k jeho světlu a k jeho lásce.

Kolem nás je lásku znát většinou jen málo; ale z kříže Ježíše Krista září Boží láska docela jasně a zřetelně. A to může dodat odvalu každému. Protože my všichni máme hlubokou žízeň po lásce a bezpečí. Ježíšova smířčí smrt je důkazem toho, že Bůh miluje každého člověka a chce ho povolat ze tmy do svého jasného světla.

„Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Jaká velkolepá nabídka Boží lásky! Přijměte ji ještě dnes, protože „*Kdo má Syna, má život*“ (1. Jan. 5,12).

Dnes se tě Ježíš zeptat chce: / Jsi hotov pro Mne zcela? / Jinak při honbě ztratíš se / za věcmi tohoto světa. / Zvaž to s Ježíšem, ať už potřebuješ cokoli! / Zvaž to s Ježíšem, On tě osvobodí!

Hans Christian Tischer

čtvrtek 5. prosinec

Dnes budeš se mnou v ráji.

Lukáš 23,43

Zachráněn v poslední hodině

Vlevo a vpravo vedle kříže Pána Ježíše byli ukřižováni dva zločinci. Jeden ze zločinců se Kristu posmíval. Dokonce i v hodině své smrti, když byl ještě v kontaktu s Vykupitelem, se nechtěl obrátit k Bohu. Nevyužil tu poslední příležitost k záchraně a nechal ji minout.

Naproti tomu ten druhý zločinec přišel k uznání své viny a vyznal: „*dostáváme, co si zasluhujeme za své skutky*“. On učinil pokání a přidal: zhřešil jsem a smrt ukřižováním si zasluhuji! Toto upřímné doznání mu otevřelo oči pro Spasitele.

Tento lupič tak o Kristu vydal pěkné svědectví: „*Tento nic zlého neudělal.*“ Vírou pochopil, že Ježíš byl nevinný a tudíž neprávem ukřižovaný. A pak se na Něho obrátil s prosbou: „*Pane, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království.*“ Vzhledem k věčnosti složil celou svou důvěru v Krista. Jeho víra se pevně chytila slávy Vykupitele a držela se Ho, protože ohledně smrti mohl naději očekávat od Něj.

Spasitel daroval tomu uzalému zločinci okamžitý pokoj: „*Dnes budeš se mnou v ráji.*“ Protože Pán Ježíš za něj trpěl a zemřel, mohl ten pokání činící a věřící zločinec být po své smrti u Krista na místě blaha. Byl zachráněn pro nebe.

pátek 6. prosinec

Bůh je spravedlivý soudce.

Žalm 7,12

Někteří lidé hovoří o „milém Bohu“ a zní to, jakoby On byl podivný, hloupý, starý muž, kterého člověk nemusí brát vážně.

To Bible neříká. Ona mluví o „*Boží lásce*“ a o tom, že „*Bůh je láska*“ (1. Jan. 4,8.9). Tato jeho láska Ho něco stála, v ní poslal svého Syna Ježíše Krista – to nejmilejší co měl – k nám lidem. On chtěl, abychom k Němu měli přístup a byli spaseni, abychom mohli být navždy u Něho. Žel lidé Ježíše Krista odmítli a přibili Jej na kříž. Boží lásku pošlapali, místo toho aby Mu za ni děkovali. Změnilo se na tom od té doby něco?

Bůh je ale také spravedlivý Bůh, který nemůže snášet zlo. A z tohoto důvodu On také nemůže jednoduše přehlížet to, že jeho Syn byl zavržen. Proto bude jednoho dne soudit tuto nespravedlnost jako „spravedlivý soudce“. Sám Ježíš jednou svým posluchačům řekl: „*Jestliže neuvěříte, že Já jsem, zemřete ve svých hříších.*“ Ale také jim řekl: „*Kdo věří v Syna, má věčný život*“ (Jan 8,24; 3,36). Obojí je pravda – tehdy jako i dnes.

Vyjádřím to celkem osobně: Bůh ve své lásce učinil pro mě všechno, když poslal svého Syna k mé záchraně. A proto se jednou budu muset zodpovídat z toho, jak si stojím k Ježíši a kým On mi je. Uvěřil jsem v Něho, tak že On je mým Spasitelem a Pánem – nebo jsem Ho odmítl? Moje odpověď rozhodne o tom, kde budu trávit věčnost. Kdo odmítá Spasitele, neunikne Soudci.

sobota 7. prosinec

Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

Matouš 27,46

Opuštěný Bohem

„Ne, to, že Bůh Ježíše na kříži opustil, pochopit nedokážu. Nebylo to podlé?“ Aneta je zjevně popuzena.

Už je to delší doba co spolu tu a tam mluvíme o Bohu, stvoření a Bibli. Ano, Aneta věří v jednoho Boha, ale to, že On se zjevil právě v Bibli a viditelně se ukázal v Ježíši Kristu, to uznat nechce. Aneta má o Bohu a Jeho bytí své vlastní představy; a věří, že člověk má v zásadě dobré jádro. Opačné tvrzení Bible, že hřích člověka hluboce poznamenal a změnil ho, tak že nyní je před Bohem provinilý a ztracený, rozhodně odmítá.

A teď překvapivě klade tuto otázku. Nebylo to potom podlé, že Bůh svého jediného Syna Ježíše Krista v těch třech hodinách zanechal zcela samého a nedal Mu na Jeho volání žádnou odpověď?

„Ne, podlé to nebylo ...“ odpovídám.

„Vždyť si to představ. Cožpak ty nemáš žádné rodiče? Skutečně to nebylo hrozné?“, odvětí.

„Ano, Aneto, hrozné to bylo, ale stalo se to z lásky k tobě! Bůh je svatý a spravedlivý. A protože smířčí smrt Pána Ježíše byla jedinou možností, jak by hříšní lidé, jako jsem já a ty mohli opět přijít do spojení s Ním. – Udělal by Bůh něco takového, kdybychom my lidé byli v podstatě přece jen dobří?“

„Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu.“
(1. Petr. 3,18)

neděle 8. prosinec

Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, aby se naplnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ Stála tam nádoba plná octa; nasadili houbu plnou octa na yzop a podali mu ji k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ Naklonil hlavu a odevzdal ducha.

Jan 19,28-30

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš visí už asi šest hodin na kříži. Ve svých nezměrných mukách má velkou žízeň. A právě zde se opět ukazuje, že je nejen dokonalý člověk, nýbrž i Boží Syn. Dokonce i v této temné hodině přehlíží celou šíři proroctví Starého zákona a přesně ví, že ze všech proroctví o jeho smrti se musí naplnit už jen jedno. V Žalmu 69 čteme: „*Na žízeň mě napájeli octem.*“ (v. 22)

Ježíš je žíznivý; proto říká: „*Žízním.*“ Zároveň ale chce vykonat celou Boží vůli a všechno to, co o Něm je napsáno. Také proto říká: „*Žízním!*“ A tím dává podnět k tomu, aby se na Něm naplnila slova Žalmu. Pak následuje významné slovo: „*Dokonáno jest.*“ To jedinečné dílo, které Bůh Otec dal Synu k činění, je dokonané. Nikdo nemůže a nemusí v něm pokračovat nebo je doplnit. Jen On mohl svou smírcí obětí položit základ pro to, aby byl hřích úplně odstraněn (Židům 9,26). Jaký triumf a požehnání pro lidi, nebe a zem!

„*Nikdo nemá pravomoc nade dnem smrti,*“ říká moudrý Šalomoun (Kazatel 8,8), a má pravdu. Avšak zde je Jeden, který touto pravomocí disponuje. Jen On sám má tu moc a právo, položit svůj život. A tak Ježíš předává svého ducha Bohu, svému Otci. Umírá dobrovolně za mne a za tebe! (Srv. s Janem 10,17.18.)

pondělí 9. prosinec

Kdybys znala ten Boží dar a věděla, kdo je ten, který ti říká: „Dej mi napít“, požádala bys ty jeho a on by ti dal živou vodu.

Jan 4,10

Jeden nemocný a chudý muzikant, který se stal známým až ke konci svého života, přijal jako poctu od svých obdivovatelů roli not v koženém pouzdře. A poněvadž počítal s nějakou finanční pomocí tak rozzlobeně hodil ten dárek do skříně. A vedl dál život plný strádání, až nedlouho na to zemřel.

Jeho dědicové pak byli překvapeni, když v partituře v koženém pouzdře našli mezi listy papíru bankovky! Ten nešťastný skladatel se žel nikdy nenamáhal, aby pouzdro otevřel a dozvěděl se tak o tom malém pokladu.

Jak mnoho lidí se mu podobá! Nedívají se dost dobře, a proto také nepoznávají Boží dobrodiní. Jak mnozí nechápou a zdraví, rozum, svobodu a vše ostatní, čím Bůh všechno své stvoření obdaňuje, nepoznávají a pak tomu nedávají tu pravou hodnotu.

Ale především smutným a provinilým způsobem opomíjí ten Jeho „nevýslovný dar“ (2. Korintským 9,15). To největší štěstí, které nám On nabízí, věčný život v Ježíši Kristu, našem Pánu. On sám se představuje té ženě u Jákobovy studnice jako „Boží dar“.

Když máme Ho, tak jsme nejbohatšími a nejšťastnějšími z lidí.

„On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Římanům 8,32)

„Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.“ (Filipským 4,19)

úterý 10. prosinec

Volej mě v den souzení, vytrhnu tě a ty mě budeš oslavovat.

Žalm 50,15

Co mám dělat, abych byl zachráněn? ...Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn.

Skutky 16,30.31

Dvojitá záchrana

Jeden veterán z druhé světové války vypráví: „Byl jsem součástí britských ozbrojených sil, když nás Němci obklíčili poblíž Dunkerque na pobřeží Lamanšského průlivu.“ Stejně jako mnozí jiní se také i tento voják v této hrozné situaci modlil k Bohu.

A potom přišlo to, čemu se říká „zázrak malých lodí“. Přispěním více než 900 lodí, mezi nimi i malých rybářských a záchranných člunů, se podařilo evakuovat přes Lamanšský průliv více než 330 000 Britů a Francouzů.

„To byla moje první záchrana“, říká veterán. „Ale já jsem potřeboval zachránit ještě podruhé. Díval jsem se smrti do očí a věděl jsem, že na ni nejsem vůbec připraven. Bůh mi ukázal, že po smrti budu muset předstoupit před Něho, spravedlivého soudce. Věděl jsem, že Bible říká: *„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.“* (Římanům 6,23) Tu jsem se modlil ke Kristu a vyznal jsem Mu své hříchy. A řekl jsem Mu, že Ho potřebuji jako svého Spasitele. Pán Ježíš mou modlitbu vyslyšel a zachránil mě. A dal mi jistotu spasení: *„Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“* (Jan 1,12)

Tento muž ve skutečnosti zažil dvojitou záchranu. Byl zachráněn z nebezpečí časně smrti, aby na této zemi mohl žít i nadále, a byl vysvobozen z nebezpečí věčného zatracení, aby mohl žít život věčný. Jaký je to dar od Boha!

středa 11. prosinec

Velice se budu veselit v Hospodinu, má duše bude jásat v mém Bohu, protože mne oděl rouchem záchrany.

Izajáš 61,10

Jeden mladý asi dvacetiletý muž vyprávěl: „Před dvěma roky jsem našel cestu k Bohu. Poznal jsem, že Bible má pravdu. Vyrůstal jsem v ateistické rodině a o Bibli a Ježíši Kristu jako Spasiteli jsem nikdy nic neslyšel. Říkali mi, že žádný Bůh neexistuje. Jediný kontakt, který jsem s křesťanstvím měl, byli moji bratraci, kteří mi řekli o tom, že při své konfirmaci dostali hromadu peněz, což ve mně vzbudilo závist. Avšak o Bibli, o Božím slově jsem od nich nikdy neslyšel. Myslel jsem si, že jsou v nějakém spolku, kde je to tak běžné.

Jak jsem vyrůstal, všímálem jsem si stále více, že mnohé v mém okolí byl podvod – ať už ve škole, v učení nebo při studiu. A nejinak tomu bylo v médiích, politice a ekonomice. Všude se lhálo a oklamávalo.

Ale kde je tedy pravda? Pravdu jsem hledal v různých náboženstvích a také v okultismu. Pro mou nesprávnou orientaci jsem se stal nemocným na duši i na těle. Pak jsem darem dostal Bibli a začal si v ní číst. Mnohému jsem nerozuměl, ale cítil jsem, že je to zvláštní kniha. Čím více jsem v ní četl, tím více jsem si uvědomoval, že ke mně mluví sám Bůh a že Bible je Jeho slovo. Potom jsem se o Ježíši Kristu dočetl: „*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14,6) A pak jsem poznal pravdu. Upřímně jsem Bohu vyznal, že jsem hříšník. A přijal, že Ježíš Kristus zemřel na kříži i za mé hříchy.

Nyní jsem zbaven břemene svých hříchů a našel jsem pravdu! Bylo mi jasné, jak velmi mě Bůh miluje, ale také, co On ode mne očekává. Jsem tak šťastný, že každý den Mu ze srdce v modlitbě děkuji a vědomě s Ním žiji.“

Pro rozumného vede stezka života nahoru, aby se vyhnul podsvětí dole.

Příslaví 15,24

Cesta k věčnému životu

Kdo se na tuto cestu vydá, dojde k různým směrovkám, které ukazují správnou cestu. Na nich jsou uvedeny biblické pravdy. Kdo jim věří a následuje je, ten se dostane dále a dosáhne cíle.

Ukazatel 1: Člověk je vinen. „*Není spravedlivého, není ani jednoho ... Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.*“ (Římanům 3,10.22.23)

Ukazatel 2: Bůh miluje všechny lidi. „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3,16)

Ukazatel 3: Kristovo výkupné dílo cele dostačí: „*Krev Ježíše [Krista], ..., nás očišťuje od každého hříchu.*“ (1. Jan. 1,7) „*Neboť jedinou obětí učinil navždy dokonalými ty, kteří jsou posvěcováni.*“ (Židům 10,14)

Ukazatel 4: Zachraňuje pouze víra v Ježíše Krista. „*Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespasí život, ale zůstává na něm Boží hněv.*“ (Jan 3,36)

Ukazatel 5: Záchrana je naprosto jistá. „*Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.*“ (1. Jan. 5,13)

Ukazatel 6: Cíl je nebe. „*Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také dychtivě očekáváme Zachránce, Pána Ježíše Krista.*“ (Filipským 3,20)

pátek 13. prosinec

Neboť nezmůžeme nic proti pravdě.

2. Korintským 13,8

Moje cesta k Bohu

Své mládí jsem prožil v bývalém Sovětském svazu. Přečetl jsem tam mnoho knih zaměřených proti křesťanské víře a jednoho dne mi na mysl přišla otázka: Když Bůh neexistuje, proč potom všechny ty snahy proti Němu bojovat? V naší komunistické společnosti bojoval proti víře celý systém: škola, média, věda i umění. Jak si mohli křesťané zachovávat svou víru a svůj pokoj ačkoli byli ze společnosti vyloučeni? Před očima jsem měl příklad mých rodičů. Byli to oddaní křesťané.

Jednoho dne jsem se rozhodl jít s nimi do křesťanského shromáždění. V průběhu kázání jsem se však stále zaměstnával otázkou: „Jak se může někdo modlit k někomu, koho nevidí?“ To se mi zdálo absurdní. Přesto mě tato otázka nepustila.

O šest měsíců později jsem znovu slyšel jednoho křesťanského kazatele a evangelium se mě velmi dotklo. Ze všech stran však na mě začaly doléhat myšlenky, které se mě snažily zadržet: „Když se tomu oddáš, musíš se všeho vzdát. Ztratíš své přátele, tvá studia, vyhlídky do budoucna ...“ Přesto jsem padl na kolena a z očí mi začaly téct slzy. Ne proto, že bych tím mnoho ztratil, ale kvůli celkem novému poznání, že Bůh mě miluje. Volal jsem k Němu a modlil jsem se k Němu, aby mi moji nevěru odpustil. A Bůh mi odpověděl; On mi daroval odpuštění a pokoj! Teď už nebylo žádných pochybností o tom, že Bůh existuje, věděl jsem to. Měl jsem jistotu, že Ježíš je můj Spasitel a můj Pán – kterým mi je až dodnes.

sobota 14. prosinec

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.

Efeským 2,8.9

„Musím něco udělat!“

Při léčebném pobytu se dávám do řeči s jedním manažerem. Právě přestál těžkou nemoc, při které byl celkem velmi blízko smrti. Ten muž je v nejlepších letech a je velmi rád „že to zase jednou dobře dopadlo“.

Teď říká: „Musím něco udělat!“ A potom mi vypráví, že se denně zkouší stáhnout a na okamžik rozjímat. Ne, Bibli čtu jen zřídka, říká. Ale, prý přemýšlí mnoho o životě, a také o víře, a každopádně se snaží vést dobrý život.

„Musím něco udělat!“ – Snažím se na to navázat. Otázka: „Co musím udělat?“ má pro věčnou záchranu opravdu ten největší význam. Avšak každé „činění“ ve smyslu nějakých skutků, které by nás přivedly k Bohu do nebe, je zcela vyloučeno. To, co je potřeba učinit, již vykonal Ježíš Kristus ve svém díle vykoupení. Jednoduchá výzva proto zní: „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn.*“ – Ten muž pozorně poslouchá, když mu pomocí Bible vysvětluji plán Boží záchrany. Dá na mou radu a v klidu si to všechno ještě jednou přečte?

„Musím něco udělat!“, říká, když se srdečně loučíme; ta samá řeč jako na začátku. Co tím míní? Možná je pro manažera těžké přijmout, že na základě vlastní snahy před Bohem nemůže obstát, nýbrž že je odkázán jen na Boží milost. Možná to ale míní tak, že tu věc nechce odsunout na druhou kolej, a že Syna Božího jako svého Spasitele přijmout chce. – To by bylo to nejlepší rozhodnutí „co udělat“.

neděle 15. prosinec

Poněvadž byl den přípravy a Židé nechtěli, aby těla zůstala přes sobotu na kříži – tu sobotu byl totiž velký den –, požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a aby byli snati z kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali nohy prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni spolu s ním. Když však přišli k Ježíšovi a uviděli, že je již mrtev, nohy mu nezlámali, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda.

Jan 19,31-34

Myšlenky k Evangeliu Jana

Je působivé, jak se u Ježíšova kříže setkaly tři věci: pyšné nepřátelství náboženských vůdců Židů, protiprávní rozsudek a jednání pohanských autorit a Boží úmysl, aby ztraceným lidem nabídl svoji milost.

Velekněží jsou horliví zastánci ceremoniálního pořádku, a protože před sebou mají sobotu svátku paschy, je v jejich očích nutná zvláštní svatost. Cítí se být vázáni Božím nařízením, že mrtvé tělo nemá viset přes noc (srv. s 5. Mojžíšovou 21,22.23). Jak si to protiřečí, když pomyslíme, že tento příkaz je uveden slovy: *„Jestliže někdo spáchá hřích, za který je hoden rozsudku smrti!“* Tato část příkazu byla zcela ponechána mimo zřetel – Ježíš byl dokonale nevinný!

My bychom možná měli za to, že život Pána daleko přetrvá životy těch dvou druhých ukřižovaných, ale stal se opak. On v plném úmyslu dává svůj život, ti druzí dva umírají na následky ukřižování. Charakteristické je také, že Jan ty dva muže nenazývá zloději ani zločinci; jsou to „jiní dva“ (v. 18). Jejich zvlášť zlé vlastnosti nepotřebují být zmiňovány, aby zvětšily protiklad k Ježíšovi. Jak dokonce i na kříži vyznačuje sláva Božího Syna!

pondělí 16. prosinec

Pro posměvače jsou připraveny soudy.

Přísloví 19,29

Velké překvapení

Ve vlaku se baví dva pánové o věčnosti. První s rozhodností tvrdí, že smrtí je všemu konec. Ten druhý je nejistý a dělá obezřelé námitky.

Starý sedlák, který s nimi sedí v kupé, se zájmem tuto diskuzi sleduje. Jeho vrásčitý obličej může pozornému pozorovateli říct něco o práci a námaze, ale také o rozvaze a vnitřní vyrovnanosti.

Nyní vynáší ten první z pánů jeden velmi vážný trumf: „Tedy, pokud chcete zůstat u zastaralého názoru – budiž. Pravděpodobně jste příliš zbabělý, než abyste se ho vzdal. Pro mne za mne si tomu věřte až do konce života. Ale když zemřete, pak se ukáže, že smrtí je konec, a žádné dveře na věčnost se neotevrou ... No, pak to zklamání!“ A válí se přitom smíchy dokola, pln výsměchu a škodolibosti.

V tom okamžiku se ten starý sedlák už více zdržet nemůže. „Když to tak poslouchám“ mumlá svým hlubokým hlasem jakoby sám k sobě, „styděl bych se vést tak hloupé řeči! Nebo to měl být vtip, že někdo, kdo zemřel a je mrtvý, může být ještě velmi zklamán? Obvykle k tomu překvapení dojde obráceně: Ten kdo popíral, zemře, a pak se před ním přece jen otevrou dveře do Boží věčnosti. – Věřím, věřím, že pro něj to pak bude opravdu velké překvapení; a šířit o tom vtipy mu nepřípadne!“

V oddělení zavládlo ticho. Nikdo se už víc nesmál.

„Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.“ (Galatským 6,7)

úterý 17. prosinec

Tak je napsáno, že Kristus měl trpět a třetího dne vstát z mrtvých; a na základě jeho jména má být všem národům vyhlášeno pokání k odpuštění hříchů, počínajíc od Jeruzaléma.

Lukáš 24,46.47

Pokání a odpuštění

Po svém vzkříšení objasnil Pán Ježíš svým učedníkům, že na základě Jeho utrpení a smrti na kříži mohou lidé obdržet odpuštění svých hříchů. Apoštolé proto dostali úkol všem oznámit evangelium Boží milosti a výchozím bodem jejich mise měl být Jeruzalém.

V tomto městě dosáhla lidská nenávist vůči Božímu Synu svého nejvyššího bodu. Tam Ho lidé odmítli a na Pilátovi žádali: „*Ukřižuj ho!*“ Právě oni měli být teď ti první, kteří dostanou nabídku Boží milosti k odpuštění jejich hříchů. Jak velká a nepochopitelná je Boží láska!

Dodnes je lidem ve jménu Vykupitele nabízeno odpuštění hříchů. Nikdo není příliš hříšný, nikdo neklesl tak hluboko. Oslovení jsou také takoví, kteří do teď nic o Ježíši Kristu slyšet nechtěli nebo se vůči Němu stavěli nepřátelsky. Bůh miluje všechny a všechny chce omilostnit.

On však také očekává, že ze svého hříšného života budeme činit pokání. Tím nejsou míněny ani kající cvičení nebo peněžité tresty. Pokání v biblickém smyslu znamená uznání Božího úsudku o našich slovech i skutcích: Zhřešili jsme proti Němu! Jde o to, abychom naši vinu před Bohem uznali a Jemu ji upřímně vyznali. On nám potom odpustí všechny hříchy, protože Ježíš Kristus za ně nesl trest na kříži.

středa 18. prosinec

Já jsem s vámi po všechny dny.

Matouš 28,20

Až do vašeho stáří jsem tu já, až do šedin vás já ponesu. Já jsem udělal a já pozvednu, já budu nést a zachráním!

Izajáš 46,4

Život v důchodu – pro mnohé vytoužené vysvobození od pracovního stresu – má také i své stinné stránky: monotónnost a osamělost. Jedna zklamaná žena si stěžuje v čtenářském dopisu svému časopisu, že se nemohla účastnit setkání seniorů jejího bývalého zaměstnavatele, protože je těžce zdravotně postižená. A přitom si tak velmi přeje, aby kontakt s bývalými kolegy nebyl přerušen.

Nějaký ojedinělý případ? Ne, mnozí prodělávají takovéto zkušenosti. A dokonce, i když se člověk na nějakém takovém výletě nebo takové slavnosti starého provozu účastnit může, pak často pocítí samotu tím bolestivěji.

Jste-li také v takovémto stavu, pak pro vás máme dobrou zprávu. Je jeden, který chce vaši osamělost sdílet s vámi! Ten v úvodu citovaný výrok řekl Ježíš Kristus, vzkříšený Pán. On vyslovil tato slova, dříve než opustil tuto zem a vrátil se zpět do nebe. A stovky let předtím Bůh řekl svému lidu: „Když půjdeš přes vody, budu s tebou!“ (Izajáš 43,2)

Když pomyslíme na ty mnohé těžkosti, které se ve stáří stávají zvláště tísnivými, potom si jasně uvědomíme velkou cenu tohoto zaslíbení. Ten kdo zná Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána, ten není nikdy sám – nikdy opuštěn. Proto takový může také v těžkých životních okolnostech a sám i ve své poslední hodině hledět s jistotou víry vpřed.

Toto Boží zaslíbení platí všem, kteří se počítají za Jeho děti, kteří mají osobní vztah k Ježíši Kristu.

A když Ježíš odtamtud odcházel, uviděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Následuj mne!“ Matouš vstal a následoval ho.

Matouš 9,9

Spasitel a Pán

Když procházel Ježíš Kristus Izraelem, přišel jednoho dne k celnici, kde celník Matouš vybíral daň pro Římany. Celníci tehdy u svých spoluobčanů nebyli vůbec oblíbeni, poněvadž pomáhali utlačovat národ a mnozí s nimi nechtěli mít vůbec nic společného.

Avšak Syn Boží viděl v Matoušovi člověka, kvůli kterému přišel na Zem. Ačkoli o něm věděl všechno, neopovrhoval jím. Právě tohoto muže chtěl Pán Ježíš zachránit a učinit svým učedníkem. A proto ho vyzval „*Následuj mne!*“

Matouš byl tou milostí, kterou mu Spasitel prokázal hluboce dotčen. A proto výzvy okamžitě uposlechl. Od tohoto okamžiku už nechtěl více o svém životě rozhodovat sám, nýbrž chtěl poslouchat Pána Ježíše.

Ježíš Kristus se po své smrti a zmrtvýchvstání vrátil zpět do nebe. A přesto i dnes zakoušíme, jak celkem osobně zasahuje do našeho života. Děje se tak skrze poselství evangelia:

- Jako Spasitel nám nabízí odpuštění hříchů a věčný život. Uznáváme-li svou vinu a věříme-li, že Ježíš Kristus za ni zaplatil svým životem, uvede nás do vztahu s Bohem.
- Jako Pán nás vyzývá, abychom Ho následovali. On chce mít v našem životě vedení a vzít nás do své školy. U Něho se učíme, oslavovat Boha skrze své chování.

Mefibóšet, řekl král, bude jíst u mého stolu jako jeden z královských synů.

2. Samuelova 9,11 (přeloženo)

Kdo byl Mefibóšet? Jeho dědečkem byl Saul, první král Izraele, který byl dosazen na žádost lidu. Žel, Saul se ukázal jako neschopný vést lid. Proto Bůh ustanovil za krále někoho jiného: Davida. Avšak David musel na své panování dlouho čekat. Zpočátku se zdržoval na Saulově královském dvoře a spřátelil se s královským synem Jónatanem. Saulova sympatie k Davidovi se však brzy obrátila v nenávisť a siloval mu o život. David a Jónatan museli nakonec své přátelství ukončit.

O několik let později Saul i Jónatan zemřeli stejného dne na bitevním poli. V té době měl Jónatan pětiletého syna Mefibóšeta. Když se k chůvě jeho syna dostala zpráva o smrti otce, rozhodla se s tím chlapcem utéct. Při tom útěku však došlo k neštěstí: malý Mefibóšet upadl a zranil se tak těžce, že zůstal natrvalo ochrnutý.

Opět uběhlo několik let a sám Mefibóšet se mezitím stal otcem. Jako Saulův vnuk teď bydlí v skrovných podmínkách. Izrael se pod Davidovou vládou rozrostl ve velké království. David si nyní mohl odpočinout, ale to on neučinil. Doptával se, jestli je ještě někdo ze Saulovy rodiny naživu. Chová v sobě myšlenky na pomstu? Ne, ale pro Jónatana chce Saulovým potomkům učinit dobře – protože také i on sám zakusil Boží dobrodiní. Co činí David? Nechává k sobě přivést Mefibóšeta a Saulovým vyděšeným potomkům dodává odvalu. Potom mu dává majetek Saulovy rodiny zpět. A nakonec nařizuje, že Mefibóšet má každý den jíst u jeho královského stolu. – Není to úchvatný obraz Boží dobroty? A takto jedná Bůh také i v naší době! Kvůli Ježíši nabízí všem, aby přišli k Němu. Protože pouze u Boha je odpuštění, pokoj, bezpečí a život v hojnosti!

sobota 21. prosinec

Petr vystoupil z lodi, krácel po vodě a přišel k Ježíšovi. Ale když viděl [silný] vítr, dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi zapochyboval?“

Matouš 14,29-31

„Pane, zachraň mě!“

Jeden Štědrý den se málem stal mým posledním dnem v životě. Tehdy mi bylo deset let. Rybník v blízkosti naší vesnice byl pokryt vrstvou ledu, která vypadala dostatečně silná, aby na ni mohl člověk bruslit. Nemohl jsem se dočkat, až si vyzkouším nové brusle, které jsem dostal jako dárek. A tak jsem se odvážil podél mola na ledovou plochu.

Led byl však mnohem tenčí, než jsem si myslel. Po krátké chvíli slyším skřípání, a dříve než jsem pochopil, co se děje ocitl jsem se ve vodě. Ten ledový chlad mi bral dech, takže jsem nemohl křičet o pomoc. Byla ze mě vidět jen moje pravá paže, která vyčnívala z ledově studené vody. Naštěstí z břehu okamžitě přiběhl nějaký muž a natáhl po mě ruku, aby mě vytáhl z vody. – Byl jsem zachráněn!

Tato událost ilustruje stav člověka bez Boha. Oddělení od Něho se pohybujeme po tenkém ledě. Našemu životu chybí pevný základ, jelikož nemáme účast na věčném životě. Bez Ježíše, který je cesta, pravda i život, nemáme vůbec žádnou naději (Jan 14,6). Ježíš však viděl naši potřebu a plný lásky natáhl svou ruku k nám. My se jí jen musíme uchopit, musíme být ochotni, se Jím nechat zachránit.

Záchrana z té ledové vody mi tehdy pomohla také porozumět, že z hříchu se sám osvobodit nemohu. A proto jsem se s důvěrou chopil té ruky, kterou ke mně Ježíš natáhl.

Jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal svědectví a jeho svědectví je pravdivé, on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. To se stalo, aby se naplnilo Písmo: „Kost mu nebude zlomena.“ A zase na jiném místě Písmo praví: „Uvidí, koho probodli.“

Jan 19,34-37

Myšlenky k Evangeliu Jana

Žádost Židů, přivodit rychle smrt pověšených, aby byli sejmuti před sobotou, má dva následky:

- 1) Ježíšovy nohy nejsou zlámány; a tím se opět naplní jedno biblické místo. V Božích nařízeních pro velikonočního beránka mezi jiným čteme: „*Žádnou kost v něm nezlámete.*“ (2. Mojžíšova 12,46) To je velmi pozoruhodné. Bůh nám tímto způsobem ukazuje, že velikonoční beránek v Egyptě má symbolický charakter. Má své naplnění v Božím Beránkovi z Golgoty. Kristus je „*velikonoční Beránek*“ za nás (1. Korintským 5,7). Sám se dal k našemu vykoupení. A také v jeho smrti nebyly jeho kosti zlomeny.
- 2) Jeden římský voják probodává svým kopím Ježíšův bok. Že se v tu chvíli naplnilo další proroctví, nemůže tušit. Prorok Zacharjáš oznámil, že národ Židů jednoho dne uvidí svého Mesiáše, Jeho, kterého probodli (kap. 12,10). Hlavní odpovědnost za tento čin leží tedy na nich, nikoli na Římanech.

Avšak proč je zde zvlášť vyzdvížena krev a voda? Na jedné straně jako důkaz toho, že Ježíš skutečně zemřel. Na druhé straně potřebuje každý člověk odpuštění (krev) a očištění (voda), aby obdržel věčný život. Obojí se uskutečnilo skrze Ježíšovu obětní smrt.

Ovoce spravedlnosti je v pokoji zaséváno těm, kdo působí pokoj.

Jakub 3,18

Ve dnech vánočních svátků se často sejde celá rodina, aby společně strávili pěkné chvíle. Žel, skutečnost tomu ne vždy odpovídá. Podle jednoho průzkumu dochází o vánocích v každé čtvrté rodině pravidelně nebo příležitostně ke konfliktům. O průběhu a organizaci svátečních dní se často vedou hádky. A v těchto dnech také zvláště snadno vyplouvají na povrch vztahové problémy jinak skryté pod povrchem.

Také i Bible obsahuje téma rodinných sporů. Například v rodinách praotců Izraele. Jejich rozsah je od závisti a zášti až k stěží představitelnému podvodu – Jozefových bratří, Jákobových synů, kteří svého otce klamali neštěstím a smrtí, zatímco ve skutečnosti svého bratra prodali otrokářům, aby se toho nenáviděného bratra zbavili (viz 1. Mojžíšova 37). Z dalšího průběhu je jasné, že pro to také museli nést následky.

Ale jak to vypadá u nás – panuje tu pokoj? Bible nám ukazuje cestu k pokoji, a ta má něco společného s ústředním bodem Vánoc: Ježíšem Kristem, Synem Božím, který přišel na svět, aby nám lidem přinesl pokoj – pokoj s Bohem. Tento Boží pokoj není jen nějaký pocit klidu, který nás přepadne jednou do roka. Ten je totiž založen na tom, že dáme do pořádku to, co náš vztah s Bohem kazí. Až když jsme s Bohem smířeni, tehdy můžeme mít v srdci pokoj. A také mít sílu k tomu uskutečňovat rady Bible, jako například: „*Hněvivý člověk podněcuje svár, kdo však je pomalý k hněvu, uklidňuje hádku.*“ – „*Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení*“ (Příslaví 15,18; Židům 12,14).

úterý 24. prosinec

[Marie] porodila svého syna, toho prvorozeného, zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože pro ně nebylo místo v útulku pro pocestné.

Lukáš 2,7

Obsazeno - Completo – Ocupado

Před několika lety jsme podnikli dvě cesty vlakem přes mnoho evropských zemí. Celkem za více než sedm týdnů jsme poznali mnoho nových měst. Po každém příjezdu obvykle následovalo hledání ubytování. Unavení z cesty vlakem a obtížení těžkými batohy jsme bloudili neznámými ulicemi a potkávali neznámé lidi.

V jednom městě jsme stále znovu naráželi na ceduli: „Obsazeno – Completo – Ocupado“. Různá slova v různých jazycích, ale s tím stejným sdělením: žádné volné místo, pokoje už jsou obsazeny lidmi, kteří dorazili do města dříve než my. A tak jsme šli k jinému penzionu, k jinému hotelu. Naše nohy se stávaly těžší a těžší a stále znovu ta samá cedule: žádné volné místo.

Po této zkušenosti se už dokážu lépe vcítit do Josefa a Marie a do jejich situace v Betlémě. „*Nebylo místo v útulku*“ bylo jim řečeno. Měl se narodit Mesiáš, který je Stvořitel nebe a země, pro Něho však nebylo místa, útulek byl obsazen.

Nepodobá se tento útulek také některým lidským srdcím? Mnohá srdce jsou obsazena, docela naplněna touhou po bohatství a vlivu, zaměstnáním života nebo také zábavou. Pro Božího Syna tam už není žádné místo.

Ježíš Kristus říká: „*Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.*“ (Zjevení 3,20)

Prosíme: Otevřete Mu dveře vašeho srdce!

středa 25. prosinec

A ty, Betléme efratský, ..., z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.

Micheáš 5,1

Jak přesná jsou proroctví Božích proroků Starého zákona! Již prorok Micheáš (750–700 př. n. l.) věděl, že přicházející Mesiáš by se měl narodit ve městě Betlémě.

Veleknějším a učitelům zákona v Ježíšově době to bylo známo a také o tom byli přesvědčeni. Když totiž přišli hvězdopavci z východu a ptali se: „*Kde je ten narozený král Židů?*“, mohli židovští učitelé zákona dát králi Herodesovi okamžitou odpověď. Kromě místa Ježíšova narození zmiňuje citované proročké slovo ještě něco významného: a to Jeho nebeský původ. Neboť ačkoli se měl skutečně narodit z ženy, „Jeho východ“ je však „*odedávna, ode dnů věčných*“ – což poukazuje na Jeho věčnou existenci.

V tomto biblickém verši jsou tak spojeny dvě mimořádně významné skutečnosti, a to že Ježíš Kristus je Bůh a člověk v jedné osobě. Toto tajemství Jeho osoby nejsme schopni vystihnout ani vysvětlit. Avšak s úžasem můžeme vidět, jak v jeho životě, v jeho ukřižování a také v jeho vzkříšení je obojí viditelné.

To že Ježíš byl na této zemi a nakonec zemřel na kříži Golgoty, o tom pochybuje málokdo. Ale to že On je také věčný Boží Syn, který se stal člověkem a po třech dnech vstal z hrobu a nyní žije, je žel mnohými zpochybňováno. Avšak křesťanská víra se zakládá na skutečnosti, že Ježíš je Kristus, Syn Boží (Jan 20,31). Jak úžasná osoba je Pán Ježíš Kristus!

Neboj se, Zachariáš, neboť tvá prosba byla vyslyšena, a tvá žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan.

Lukáš 1,13

Ohlašovatel Mesiáše (1)

Zachariáš a Alžběta byli bohabojný manželský pár. To, že neměli žádné děti, je vedlo k modlitbám. Když oba dva již zestárli, stalo se něco, co už nečekali: Bůh jejich modlitby vyslyšel a obdaroval je zvláštním dítětem – Janem (Křtitelem). Jak k tomu došlo, nám vypráví evangelista Lukáš.

Když přichází řada na Zachariáše, aby vykonal kněžskou službu v chrámu, zjevuje se mu anděl Páně a zvěstuje mu něco pro něj nepochopitelného: jeho žena, která již zestárla, má porodit syna. Zachariáš o tom pochybuje a chce po andělu nějaký důkaz. A dopouští se tak něčeho, co dodnes činí mnozí, kteří jsou konfrontováni s poselstvím Bible, a kteří mají potíž s tím, se na Boží slovo spolehnout. Bůh je ovšem mnohem větší než si my dokážeme představit. A zároveň je také milosrdný Bůh, který nám chce ve své dobrotě vyjít vstříc.

Jak Bůh reaguje na Zachariášovu námitku? Nechává mu říct: „*Budeš němý a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se ve svůj čas naplní.*“ (viz v. 20) Zachariáš dočasně ztrácí svůj hlas. Každý, kdo s ním má něco společného, si toho všimne. Jak působivé znamení!

A potom se stane to, co Bůh předpověděl. Alžběta otěhotní a narodí se Jan. Jeho jméno už nemůže být vhodnější, neboť znamená „Bůh je dobrotivý“. Bude posledním a současně největším prorokem Izraele. On má připravit židovský národ na příchod Ježíše a jeho poselství je slyšet až dodnes: „*Hle, Beránek Boží!*“ (Jan 1,36)

pátek 27. prosinec

A budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Neboť bude veliký před Pánem.

Lukáš 1,14.15

Ohlašovatel Mesiáše (2)

Včera jsme viděli, že Bůh vyslyšel modlitby Zachariáše a Alžběty a v jejich vysokém stáří jim daroval zvláštní dítě: Jana.

Bůh je dobrý a dává nám dobré věci. On vidí nás i naši situaci. Bůh však neodpovídá vždy ihned, když Ho o něco prosíme, ale zasahuje k našemu dobrému v ten pravý čas.

Jak se Zachariáš a Alžběta radovali! Ale nejen oni, nýbrž: „... *mnozí se budou radovat z jeho narození*“, bylo řečeno jeho otci Zachariášovi. Radost z narození dítěte je známá. Ale radost z Janova narození tuto převyšuje, protože úzce souvisí s narozením Ježíše Krista.

O něco dále čteme v Lukášově evangeliu, jak anděl říká pastýřům na nivách: „*Nebojte se. Hle, zvěstuji vám dobrou zprávu o veliké radosti, která bude pro všechny lid, že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus Pán*“ (Lukáš 2,10.11) A tu jde o radost z Mesiáše, ohlášeného již před stoletími, jako Spasitele jeho lidu. Bohabojní židé na Něho očekávali, ale oni také věděli, že by cestu měl Mesiášovi připravit posel. Také i to proroci předpověděli. (viz Malachiáš 3,1; Izajáš 40,3).

A tím poslem byl Jan (Křtitel). Jeho narození ukazovalo, že příchod Mesiáše je bezprostředně před nimi! Plán Boží záchrany se tehdy odvíjel přímo před zraky lidí. Jan Křtitel již dávno zemřel, ale Ježíš Kristus vstal z mrtvých a žije. On je ten Spasitel – důvod ze srdce se radovat.

Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem o tom poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých.

Skutky 17,30.31

Tyto slova Bible obsahují velmi důležitou výzvu, naléhavý Boží příkaz! Bůh lidem nařizuje – nedělá jim nějaký nezávazný návrh. A On, jako Stvořitel má právo takto mluvit.

Dnes je slovo pokání mnohým cizí. Někteří odpovídají: „Snažím se přece žít slušně, proč tedy musím činit pokání?“

Skutečnost ale je, že nikdo sám o sobě takový jak je, spravedlivým Božím požadavkům nedostačuje. A proto se člověk musí obávat toho dne, kdy Bůh „*bude spravedlivě soudit obydlený svět*“. Bůh však chce, aby všichni lidé byli před tímto soudem zachráněni. Proto poslal svého Syna, aby zemřel na kříži, neboť Jeho vroucím přáním je, aby ztracení lidé dosáhli odpuštění. Jestliže tedy všem přikazuje činit pokání, pak je to varující volání, které vychází z lásky a jehož naléhavost musíme brát vážně!

A jak má člověk vlastně činit pokání? Pokání obnáší, že člověk uzná Boží rozsudek nad sebou samým a vyzná Mu své hříchy. Ale pokání znamená také změnu smýšlení. Musíme se odvrátit od našich svévolných cest a řídit se podle Božích příkazů a Jeho vůle.

Ježíš Kristus, Syn Boží, vstal z mrtvých! A proto, že On žije, my můžeme mít naději. Ale On také bude jednou „*soudit obydlený svět*“ a tak uskuteční Boží plán.

neděle 29. prosinec

Stalo se, když tam byli, že se naplnily dny, aby porodila. I porodila svého syna, toho prvorozeného, zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože pro ně nebylo místo v útulku pro pocestné.

Lukáš 2,6.7

Josef a Maria byli asi sotva zámožní lidé. Pro takové lidi ještě každý hostinský najde možnost, aby je ubytoval úměrně jejich postavení. Ale Ježíš, syn Marie, se při svém vstupu na svět setkal s velmi nepohostinnými poměry.

Ačkoli Ježíš byl zároveň Boží jednorozený Syn, byl už předem odmítnut, jak to naznačuje i náš příběh. A tak to zůstalo po celou dobu jeho života. Nic nevlastnil, neměl ani místo k spánku, a na konci Mu zůstal jen tvrdý kříž.

Mnoho lidí na světě prožívá podobné věci. Je s nimi jednáno nespravedlivě, je jimi opovrhováno a umírají. Ale nikdo nemůže být srovnáván s Božím Synem. Kristus, který ve věčné slávě vlastnil vše, se pro nás stal chudým, abychom my skrze jeho chudobu zbohatli (2. Korintským 8,9). Pro nás však stále ještě vyvstává jedna otázka. Máme my místo pro Něho? Dnes přitom nejde o „hostinskou místnost“. Naše srdce, naše celá osobnost je požadována, aby přijala Božího Syna. Nikdo, kdo Jej přijme, nezůstane takový, jaký byl předtím. Když Ježíš Kristus vejde do života, změní vše: pyšná bytost, svévole, nespravedlivé jednání musí ustoupit, a může se rozvíjet Boží láska a pokoj.

Už jste dali Kristu místo ve svém srdci? Volá na vás: „*Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.*“ (Zjevení 3,20)

pondělí 30. prosinec

Vždyt' žít pro mne znamená Kristus a zemřít zisk.

Filipským 1,21

Smrt znamenající zisk

Když Apoštol Pavel napsal tuto větu křesťanům ve Filipis, nebylo to ani z únavy životem a už vůbec ne ze sebevražedného sklonu. Mnohem více mu šlo o poukázání na cenu víry. Kdo věří v Ježíše Krista a ví o odpuštění všech hříchů svého života, ten chce z vděčnosti žít cele tomuto Spasiteli a Pánu. Zaslíbení Pána Ježíše jsou platná už tady a dnes, ale jdou daleko za to. Kdo věří v Božího Syna „*má věčný život*“ (Jan 3,36). V tomto ohledu má křesťan jedinečnou a pevnou naději, která činí jeho úmrtí přechodem do Boží slávy.

Mnoho lidí, kteří ještě žijí bez Pána Ježíše, má pochopitelný strach ze smrti. Oni totiž nemohou vědět, co se s nimi stane, když tady jednou provždy zavrou své oči. Někteří se snaží uklidnit se myšlenkou, že po smrti bude všemu konec. Sice je stěží představitelné, že by se na takovémto základě dal vést smysluplný život, protože potom by celý princip života v zásadě postrádal smysl. Současně však musí takovéto smýšlení strach ze smrti ještě zvyšovat, protože vše se soustředí jen na těch několik málo let života na této zemi.

U Pavla tomu bylo jinak. On znal Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. On věděl: Když uplyne můj krátký čas života na této zemi, budu přenesen do toho nejprekrásnějšího místa v nekonečné věčnosti. Proto smrt byla pro něho zisk. Bible zaslibuje věřícím, že se smrtí přejdou ze země plné trápení, bojů, zla a sporů tam, kde „*sám Bůh bude s nimi [a bude jejich Bohem]*. A *[Bůh] setře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, [neboť] první věci pominuly.*“ (Zjevení 21,3.4.)

úterý 31. prosinec

Dávno jsi založil zemi, nebesa jsou dílo tvých rukou. Ta zaniknou, ale ty zůstaneš. Všechna jako roucho zvetší, vyměníš je jako plášť a budou proměněna. Ale ty jsi stále tyž – tvá léta nekončí.

Žalm 102,26-28

Kam se poděl čas?

Často se takto na konci roku ptáme, protože máme dojem, že čas našeho života nám mizí jako písek mezi prsty. Nejinak pociťujeme rychlé změny ve světě, ve společnosti, ale stejně tak ve svém povolání a v našem osobním životě.

A přesto je jeden, kdo se nemění: Ti, kdo znají tohoto věčného Boha díky Ježíši Kristu jako Otce, smí jít do nového roku s plnou důvěrou víry.

Důvěřuj se v Pána, ó duše má, / zvečera i zrána On ti pomáhá!

On zná tvou strast, promění ji v slast, / zima přejde v jaro, vzejde nový čas!

On v každém boji i v zkoušce zlé / slyší prosbu tvoji, vždy věrný je!

Důvěřuj se v Pána, ó duše má, / zvečera i zrána On ti pomáhá!

Když hasne svit, nenechá svůj lid, / větší než moc Jeho, nemůž' těžkost být!

Je věčně věrný, pomůže včas, / včera i dnes stejný, miluje nás.

Důvěřuj se v Pána, ó duše má, / zvečera i zrána On ti pomáhá!

Vždyť brzy již pouť svou ukončíš. / Až – ze zkoušek vzata – vejdeš v slávy výš,

kde po vši bídě i bolu všem / najdeš věčnou radost, tam v Pánu svém!